

Giới thiệu Yêu Vì Tính Phúc

Tên khác: Ái Do Tính Sinh

Thể loại: 21+, Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, Hiện đại, HE, Tình cảm, Võ hiệp, Tiên hiệp, Huyền huyễn, Xuyên việt, Ngọt sủng, Hệ thống, Xuyên nhanh, Sáng văn, Lối

Editor: Ái Vũ

Hứa Diệc Hàm trở thành người tham dự của nguyên lực hệ thống chỉ vì muốn theo đuổi lại bạn trai cũ mà thôi, tích góp nguyên lực điểm từ việc thực hiện nguyện vọng của người khác thông qua trợ giúp, khi đạt tới 999 điểm nguyên lực sẽ có thể thực hiện được nguyện vọng của chính mình. Tuy rằng năng trăn đầy chính khí, nhưng không hiểu sao lại bị phân đến "Tính ái tử"? Thông qua chinh phục nam nhân thân thể để đạt được tình yêu? Nói cách khác chính là muốn nàng vắt óc nghĩ cách lấy lòng nam nhân?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Hầu gia lãnh khốc vs Chính thê thất sủng

"Chào ngươi, hoan nghênh ngươi trở thành người tham dự thứ 8273767 của nguyên lực hệ thống, do mới bắt đầu nên nguyên lực của ngươi đang là 0, mời lựa chọn mở ra nhiệm vụ hệ thống." Một thanh âm máy móc quanh quẩn trong Hứa Diệc Hàm khiến nàng cả kinh, tâm trí bởi vì thất tình dẫn đến hôn bay phách lập tức trở lại.

Nguyên lực hệ thống? Cái quái gì vậy?

Hứa Diệc Hàm nhìn trái rồi lại nhìn phải, vẫn là giường đệm quen thuộc, trên gối còn vương lại nước mắt, ngoại trừ âm thanh kì quái trong đầu, tất cả mọi thứ đều bình thường.

"Nguyên lực hệ thống là cái gì?" Thăm dò ý kiến của âm thanh trong đầu.

"Người tham dự, chào ngươi, nguyên lực hệ thống là một hệ thống tồn tại nhằm thực hiện tâm nguyện của mọi người, người tham dự sẽ trợ giúp nguyên chủ thực hiện nguyện vọng, đạt được nguyên lực điểm, khi nguyên lực điểm đạt đến 999, sẽ thăng cấp trở thành nguyên chủ, thực hiện được tâm nguyện của chính mình. Người hiện tại được hệ thống lựa chọn làm người tham dự, nếu đồng ý mở ra nhiệm vụ hệ thống, có thể lập tức chấp hành nhiệm vụ để đạt được nguyên lực điểm."

"Hả..... Sao ngươi biết ta có nguyện vọng muốn thực hiện?"

"Hệ thống sẽ tự động đánh giá chỉ số tâm nguyện của mỗi người, đạt tới mức độ nhất định sẽ lựa chọn làm người tham dự."

Hứa Diệc Hàm có chút âm trầm, vừa mới chia tay đã bị lựa chọn làm người tham dự, đương nhiên là vì nàng luyến tiếc bạn trai cũ, bất kể chuyện gì có thể làm để níu kéo hán nàng đều đã làm, nhưng nam nhân kia lại chẳng thêm quan tâm nàng. Nếu nguyên lực hệ thống thật sự có thể thực hiện được nguyện vọng của mình, vậy chỉ mong có thể làm cho hán trở lại bên cạnh mình.

Nghĩ đến đây, Hứa Diệc Hàm quả quyết nói: "Được, ta muốn xem nhiệm vụ hình thức. Bất quá, nhiệm vụ sẽ làm như thế nào?"

"Linh hồn của ngươi sẽ nhập vào bên trong nguyên chủ, thông qua nỗ lực của mình trợ giúp nguyên chủ đạt thành tâm nguyện. Chúc mừng, ngươi đã xem qua nhiệm vụ hình thức, đang tiến hành kiểm tra năng lực toàn diện, mời chờ một lát...."

Hứa Diệc Hàm trong lòng còn có rất nhiều nghi vấn, bất quá hiển nhiên hệ thống không hề cho nàng cơ hội nói.

"Kiểm tra hoàn thành, chúc mừng ngươi được phân đến tính ái tử, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ mời dùng năng lực của chính bản thân. Nhiệm vụ đang tiến hành... Nhiệm vụ đang tải... Nhiệm vụ: Hầu phủ chính thê, tiến vào....."

Những mệnh lệnh liên tiếp làm Hứa Diệc Hàm phản ứng không kịp, tính ái tử? Năng lực của chính bản thân? WTF? Năng lực của nàng chính là công phu trên giường sao? Nghĩa là khi bị phân đến tử này, dùng thân thể để thỏa mãn nam nhân, thực hiện tâm nguyện của nguyên chủ?

Không chờ nàng mắc nhể xong, trước mắt bạch quang chợt lóe, Hứa Diệc Hàm mơ mơ hồ hồ tiến vào trong thân thể một người, đồng thời, thanh âm của hệ thống lại vang lên lần nữa:

"Thân phận: Đại Hạ vương triều Hầu phủ chính thê Hứa Diệc Hàm."

Mục tiêu nhiệm vụ: Làm cho Hầu gia Kiều Vũ Mặc yêu chính thê.

Nhiệm vụ bắt đầu."

Hứa Diệc Hàm mở mắt ra, bản thân đang nằm ở trên giường, bài trí xung quanh nhìn cổ kính, nhìn chung không khác biệt lắm so với phim trường cổ đại.

Hứa Diệc Hàm trong lòng đại hỉ, bắt đầu chuyên tâm vào nhiệm vụ trước mắt. Nếu muốn được nam nhân yêu, đương nhiên đầu tiên phải nhìn xem bản thân mình là cái dạng nào.

Nhìn vào gương đồng, Hứa Diệc Hàm ngây ngẩn cả người, chính là, trong gương hiện là một nữ tử tuyệt mỹ, đôi mắt đẹp dụ hoặc, đôi môi câu người, mị hoặc vô hạn, phong tình vạn chủng, theo ngôn ngữ hiện đại có thể miêu tả là nóng bỏng gợi cảm.

Từ trong trí nhớ nguyên chủ biết được, chính là bởi vì diện mạo như thế này, Hầu gia xưa nay luôn cảm thấy nàng phóng đảng, đối với nàng rất không thuận, lại do Hoàng thượng chỉ hôn, không thể không cưới, ngoại trừ đêm tân hôn cố gắng vào ngồi trong hi phòng một lát, ngày cả khăn hi cũng chưa lấy xuống đã rời đi. Sau lại nạp thêm thiếp thất, đối với nàng càng thêm hờ hợt, hai vợ chồng cơ hồ cũng không gặp mặt.

Hứa Diệc Hàm ngồi yên một lát, vô luận như thế nào, đầu tiên muốn gặp được hắn, phải tạo cảm giác tồn tại, đây là cơ sở để phát triển.

Vì thế, Hứa Diệc Hàm quyết định, ngày hôm sau phải tìm cách trông thấy Hầu gia.

Đây là lần đầu tiên mình edit truyện nên chắc sẽ có sai sót, mong các bạn góp ý. Rất cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Mang điểm tâm cho Hầu gia

"Phu nhân, Hầu gia, Hầu gia ở chỗ của nhị phu nhân, bây giờ ngài đi qua đó có về không tốt lắm." Bích Hoa do dự, thấp thỏm trong lòng.

Từ khi gả cho Hầu gia, Hầu gia cũng không tới Mai Uyển, phu nhân ngày ngày buồn bực không vui, nhưng cũng không dám có gì bất mãn. Huống chi Hầu gia tính tình trời sinh lãnh khốc, lúc nhân lúc này nếu đi qua, vạn nhất rủi ro, chỉ sợ ngay cả chính mình cũng bị liên lụy.

Hứa Diệc Hàm cũng biết nếu lúc này đi qua tuyệt đối không phải là ý kiến hay, nhưng không còn cách nào khác, Kiều Vũ Mặc đi thượng triều từ sáng sớm, khi hồi phủ lại đến thư phòng giải quyết công vụ, dùng bữa xong liền đi qua chỗ nhị phu nhân Thanh Yên, nếu như hiện tại không đi, chắc chắn hôm nay không thể gặp hắn.

Nếu hôm nay như thế, không bài trừ về sau ngày ngày đều như thế, không bằng hiện tại liền đi.

"Mang lên mấy thứ điểm tâm kia, bồi ta đi Lan Uyển". Hứa Diệc Hàm sửa sang lại tóc, ngắm nhìn trong gương đồng làn da trắng nõn, mịn màng, dung nhan quyến rũ nhiều về mị hoặc, khoe miệng gọi lên ý cười nhẹ, đứng dậy yểu điệu bước ra cửa.

Tới Lan Uyển, Hứa Diệc Hàm đứng ở cửa khiến nhiều người ngạc nhiên, tiểu nha hoàn nhìn nàng một cái, biểu tình rất là kiên cố, không hề có chút gì thái độ gọi là hạ nhân kính sợ chủ tử, bộ dạng mặt cao hơn đầu làm Hứa Diệc Hàm trong lòng một bụng hỏa.

Không lâu sau, nha hoàn bên người Thanh Yên – Lan Hương bước ra, nha hoàn này đầu trăm tay ngọc, toát vẻ quý phái, so với Hứa Diệc Hàm thì quý phái hơn nhiều. Sắc mặt nàng tràn đầy trào phúng, liếc nhìn ứa Diệc Hàm từ trên cao xuống, như đang nhìn một tên khất cái*, hừ lạnh một tiếng: "Hầu gia hỏi, phu nhân tới đây có việc gì quan trọng, nếu không có việc gì, không được quấy rầy nữa."

**khất cái: ăn xin, ăn mày (chỉ bộ dáng nhếch nhác, rách rưới)*

"Ta muốn đưa cho Hầu gia chút đồ vật." Hứa Diệc Hàm nhàn nhạt nói.

Lan Hương liếc nhìn hộp thức ăn trong tay Bích Hoa, cười nhạt nói: "Ta khuyên phu nhân không cần lo lắng, Hầu gia nha, có phu nhân của nhà chúng ta hầu hạ, muốn ăn cái gì muốn uống cái gì, đều có phu nhân phân phó hạ nhân làm. Phu nhân bị nuôi dưỡng ở trong phủ, biết rõ Hầu gia không thích ngài, tội gì phải đến đây tìm mất mặt?"

Hứa Diệc Hàm lạnh lùng nhìn nàng, đôi mắt mị hoặc giờ phút này sắc bén vô cùng, phảng phất ngọn lửa giận cháy hừng hực. Lan Hương trong lòng bỗng cảm thấy run rẩy, đang định nói chuyện, đột nhiên Hứa Diệc Hàm nâng lên một cái bàn tay, "Bang" một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều nộn liền in lên dấu bàn tay hồng nhợt.

"Ngươi..." Lan Hương không ngờ rằng Hứa Diệc Hàm dám ra tay đánh nàng, tức khắc bụm má, hai mắt đỏ bừng, hét lớn, "Ngươi dám đánh ta!"

"Ta dựa vào cái gì không thể đánh ngươi?" Hứa Diệc Hàm liếc nhìn nàng, bộ dạng không chút lưu tình, "Ngươi thân là nha hoàn, thấy bọn phu nhân còn không hành lễ, là khinh thường phu nhân mà Hầu gia cưới hỏi đành hoàng vào cửa hay sao? Ta, thân là Hầu gia chính thê, được Hoàng thượng ban hôn,

Hầu gia xưa nay kính trọng ta, người chỉ là một tên nha hoàn hèn mọn cũng dám nói chuyện với ta như vậy, trong mắt người còn có hay không Hầu phủ quý chứ? Chẳng lẽ người bị đánh là oan ức sao?"

Từng câu từng chữ đều làm Lan Hương mặt đỏ tai hồng, tức giận đến nửa câu cũng không nói ra lời.

Đứng ở phía đối diện, Bích Hoa tay xách theo hộp đồ ăn đã sợ đến run rẩy, nàng vừa ngẩng đầu, đột nhiên sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, bỗng nhiên quỵ xuống: "Nô tỳ.... Nô tỳ bái kiến Hầu gia, Hầu gia vạn phúc."

Hứa Diệc Hàm quay mặt qua, chỉ thấy một nam đứng búi tóc gọn gàng đứng cách đó không xa, khuôn mặt tuấn tú, góc cạnh sắc sảo, mặt mày thâm thúy, cái mũi cao thẳng, mắt không biểu tình. Hắn một thân trường bào màu tím nam vàng viền, đai lưng có đeo thượng huyền ngọc bội, khí phách mười phần.

Đôi mắt sâu hun hút, nhìn không ra cảm xúc.

Hứa Diệc Hàm yếu điệu hành lễ, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Thiếp thân bái kiến Hầu gia, Hầu gia vạn phúc kim an."

Lan Hương cũng đã chú ý sự tình bên đây, nước mắt ứa khuất thi nhau rơi xuống, quỵ rạp xuống đất: "Nô tỳ bái kiến Hầu gia... Hầu gia, ngài phải làm chủ cho nô tỳ a..."

Kiều Vũ Mặc nhìn Hứa Diệc Hàm, đây là lần đầu tiên hắn nhìn nàng ở khoảng cách gần như vậy, vừa vận quan sát rõ ràng.

Vẫn là gương mặt nhìn là không có hảo cảm, yếu dã mị hoặc, giống như hồ ly tinh, làm hắn vừa nhìn, tâm liền sinh phiền chán. Nữ nhân này nhất định nịnh nọt nhảm chán, vì muốn dây dưa với hắn, lại cầu xin Hoàng thượng tứ hôn, bởi vậy hắn càng không muốn nàng được như ý. Nhưng không thể không nói, khuôn mặt nàng thật sự quá mức kinh diễm, cho nên khi lần đầu tiên nhìn nàng, xem chút đã làm hắn mất kiểm chế.

"Thân là nha hoàn, mạo phạm chủ tử, đi xuống lĩnh hai mươi đại bản." Kiêu Vũ Mặc hồ hững mở miệng, không hề nhìn Hứa Diệc Hàm, nhắc chân bước nhanh ra khỏi Lan Uyển.

Hứa Diệc Hàm lại thi lễ, khoe miệng gọi lên nụ cười nhẹ, rồi đi cùng Bích Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Gặp nhị phu nhân

Mấy ngày kế tiếp, Hứa Diệc Hàm chỉ là ngẫu nhiên gặp Kiêu Vũ Mặc ở thư phòng hoặc khi đang ở cùng Thanh Yên, sai hạ nhân đưa lên điểm tâm do chính mình tự tay làm, cũng không nói nhiều, cũng không tự mình đến đưa.

Kiều Vũ Mặc thì không nói gì, nhưng ngược lại Thanh Yên lại đứng ngồi không yên, chạng vạng tối ra lệnh cho Lan Hương đưa tới một ít trái cây, thuận tin thông báo rằng buổi tối sẽ đến bái phỏng.

Đối với nữ nhân thiếp thất được Hầu gia sủng ái, Hứa Diệc Hàm cũng đã sớm muốn gặp.

Trang điểm chải chuốt, lệnh cho Bích Họa tìm một bộ trang phục hồng y diễm lệ, thượng ám kim nam biên*, tinh xảo đẹp để quý giá. Chỉ thấy trong gương đồng là một mỹ nhân đường cong uốn lượn, ngực đại eo thon, mông vênh chân dài, uyển rũ đến không gì sánh được. Bộ xiêm y này là trang phục trước giờ "Hứa Diệc Hàm" thích nhất, từ khi gả vào Hầu phủ, biết được Hầu gia không thích bộ dáng này, liền không mặc qua nữa.

**thượng ám kim nam biên: được đính nhiều ngọc lên, kiểu lấp lánh chói chói (mình để vậy nghe cho hay)*

Hiện giờ xem ra, Hứa Diệc Hàm cảm thấy nguyên chủ thật sự đã lãng phí khuôn mặt xinh đẹp cùng đáng người chuẩn của mình.

Khi Thanh Yên tới bên người mang theo bốn cái nha hoàn, cực kì phô trương.

Hứa Diệc Hàm nhàn nhạt liếc nhìn một cái, chỉ thấy Thanh Yên thân mang một bộ váy dài màu xanh nhạt, đáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh lệ, trên đầu đeo một chuỗi châu ngọc màu thủy quang cực kì bắt mắt. Yếu điệu lượn lờ, chậm chậm mà bước, tạo cho người ta có cảm giác tiểu mỹ nhân động lòng người.

Đây là loại hình Kiêu Vũ Mặc thích? Hứa Diệc Hàm cười cười, chờ nàng vào cửa, cũng chẳng buồn đứng dậy.

Lan Hương đứng ở phía sau thanh yên, sắc mặt đã sớm khó chịu, đối với người chính thể không được sủng ái này, đã sớm nhìn không thuận mắt, trước đây còn biết an phận, hiện giờ thể nhưng không biết lấy đâu ra can đảm, dám cho nàng một cái tát làm lệch cả mặt mũi mình. Thù này, nàng nhất định phải trả.

Bởi vậy nhìn bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười của Hứa Diệc Hàm, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cười lạnh chờ xem Hứa Diệc Hàm bị chinh.

Thanh yên nghe nói người vợ cả trước nay không có cảm giác tồn tại đối với người của mình gây khó dễ, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại uất ức mấy năm nay nghẹn trong lòng, cũng vừa hay mượn cơ hội này, đem nàng từ vị trí vợ cả chính thất đá ra.

Vị trí Hầu phu nữ chủ nhân này, vốn nên là của nàng. Huống chi nhìn cái bộ dáng hồ ly tinh này của nàng ta, biết ngay không phải là thứ gì tốt! Khó trách Hầu gia không ưa nàng.

Nghĩ đến đây, Thanh Yên cong khóe miệng, nói: "tỷ tỷ, vài ngày trước, Lan Hương đối với người vô lễ, hầu gia đã giáo huấn nàng ta, nay ta mang nàng đến tạ lỗi với người. Mong rằng tỷ tỷ đại nhân rộng lượng, không để ở trong lòng."

Lan Hương tiến lên hành lễ một cách không tình nguyện: "Phu nhân vạn phúc, nô tỳ vô lễ va chạm phu nhân, mong phu nhân tha tội."

Hứa Diệc Hàm không nhanh không chậm đứng lên, trước sau không liếc mắt nhìn Lan Hương: "Không có gì, chỉ là một cái tiện tì miệng bần, cũng đáng để ta tức giận? Nhưng ta nói muội muội phải cẩn thận, lưu giữ một cái hạ nhân không biết quy củ như thể bên người, sớm muộn gì cũng gây họa, lúc đó lại khổ*."

**nguyên văn "cần phải trăm triệu tiểu tâm mới là", mình cũng không rõ lắm.*

Lời nói này làm Lan Hương mặt đỏ lên, tức giận mà không dám nói gì, Thanh yên trong lòng cũng không vui, cũng cười nói: "Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, trở về muội muội nhất định quản lý càng thêm nghiêm ngặt."

Hai người không mặn không nhạt nói chuyện một hồi, Hứa Diệc Hàm liền ra lệnh Bích Hoa tiễn khách, nói là muốn luyện chữ. Thanh Yên cười nhẹ, cáo từ.

Mất thấy đám người Thanh Yên rời đi, Bích Hoa có chút ngây thơ mà nhìn Hứa Diệc Hàm: "Phu nhân, nhị phu nhân tới đây là muốn làm cái gì nha..."

"Chỉ là nói chuyện phiếm thôi." Hứa Diệc Hàm cười cười, không để trong lòng, cho nàng lui ra.

"Phu nhân vừa nói muốn chuyện chữ?"

"Ta nói vậy, người cũng thật sự tin? Đi xuống đi."

Bích Hoa lui ra, Hứa Diệc Hàm lại từ trong phòng đi ra, đứng ở chỗ lối rẽ hành lang nhìn vị trí đại môn (*cửa*) Mai Uyển xa xa. Một thân trang phục áo tím đẹp đẽ quý giá lộ ra, lát sau, Kiều Vũ Mặc từ ngoài cửa đi vào.

Chương sau thật nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Mị hoặc câu dẫn (H nhẹ)

Hứa Diệc Hàm lẳng lặng đứng ở cửa nhìn hán đi tới, sắc mặt không thay đổi, thậm chí hướng hán quăng tới cái nhìn câu dẫn. Kiều Vũ Mặc trong lòng liền nổi giận, nữ nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì? Câu dẫn hán? Lạt mềm buộc chặt? Nhưng nàng biết rõ bộ dáng hiện tại của nàng là bộ dáng hán ghét nhất.

Hoặc là khiêu khích hán, trả thù hán mấy năm nay lạnh nhạt với nàng. Nàng làm gì có gan đó? Nhìn đến bộ dáng kiêu ngạo của nàng, hán liền càng thêm không thoải mái.

Kiều Vũ Mặc đi đến trước người Hứa Diệc Hàm, nàng vừa cúi đầu muốn hành lễ, lại bị Kiều Vũ Mặc nắm cầm, ngón tay hán thăm dò sức, nâng đầu nàng lên, bắt ép nàng nhìn chính mình.

"Đứng ở nơi đó làm bộ làm tịch, người bắt mắt bản hầu một vốn một lời sao? Hả?" Kiều Vũ Mặc cúi đầu nhìn chăm chăm Hứa Diệc Hàm, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm, giống như muốn xuyên thủng Hứa Diệc Hàm. Khí phách cao cao tại thượng, một cỗ nghiêm nghị uy nghiêm áp bách, Hứa Diệc Hàm cảm thấy có chút khó thở.

"Hầu gia nói cái gì nha? Thiếp thân cũng không có làm hành động gì sai trái, Hầu gia vì sao lại phẫn nộ như thế?" Hứa Diệc Hàm nói thế, ngữ khí cùng ánh mắt lại không chút nào lui bước.

Kiều Vũ Mặc rất là bức bối, biết rõ nàng đang cứng đầu, rồi lại nói không nên lời gì. Chỉ là cái cảm giác bị khiêu khích này, làm hán cảm thấy xa lạ.

Một nữ nhân như vậy mà dám khiêu khích han81~ Kiều Vũ Mặc cười lạnh một tiếng, ngón tay xoa nhẹ vòng eo Hứa Diệc Hàm, lại cố ý nhích lên phía

trước sở soạn, nói: "Tốt, mặc kệ người chơi chiều gì, mục đích không phải là muốn ngủ cùng bản Hàu sao? Ta ngược lại muốn nhìn, người có đáng để được bản Hàu ngủ hay không!"

Hứa Diệc Hàm vừa nghe lời này, trên mặt có chút cứng ngắc, không nghĩ tới lời nói này của Hàu gia làm nàng – một cái linh hồn đến từ hiện đại cũng có chút chịu không nổi. Tốt cho một cái Hàu gia cuồng ngao, nàng thật đúng là muốn nhìn nam nhân nào mà không quý gối dưới váy nữ nhân. Phải biết rằng, Hứa Diệc Hàm sở dĩ bị tuyển vào "tính ái tổ" cũng là vì nàng mạnh ở điểm này, nàng cũng không tin chỉ là một tên hàu gia cũng không thể chinh phục được.

"Nếu như hàu gia nói vậy, thiếp thân cũng muốn nhìn xem, Hàu gia có đáng giá để ta ngủ một lần hay không."

Kiều Vũ Mặc trước giờ chưa gặp qua nữ tử nào như thế này, trên mặt thoáng hiện lên một tầng băng sương, đẩy Hứa Diệc Hàm vào phòng, cũng không đóng cửa, đem nàng đẩy lên cái bàn rộng, bàn tay to đảo qua, xé rách quần áo nàng. Từng lớp vải đỏ bay tả tơi trên mặt đất, lộ ra thân mình trắng như tuyết của Hứa Diệc Hàm.

"Tốt cho một cái dâm phụ, mặc thành như thế này cho ai xem?" Kiêu Vũ Mặc một bên nói, một bên lạnh lùng mà cời sạch Hứa Diệc Hàm, nhìn nữ tử trước mắt, trên bộ ngực nở nang có hai viên ngọc châu dựng đứng, bụng nhỏ bóng loáng mềm mại, rừng rậm mọc thành từng cụm, thấp thoáng cảnh tươi non xinh đẹp. Mặt huyết phần hồng tươi mới của xử nữ vẫn còn nhắm chặt, làm cho người ta có cảm giác chỉ muốn tách cánh môi đó ra, hung hăng cắm vào.

Dáng người nóng bỏng không hề che lấp hiện ra trước mắt, Kiêu Vũ Mặc chỉ cảm thấy "huynh đệ" mình đang ngo ngoe rục rịch, gấp đến độ không chờ nổi chỉ muốn nhào lên đem nữ nhân này ăn sạch.

Vốn tưởng rằng năng lực kiểm chế của hắn rất mạnh, thế nhưng lại không ngờ rằng Hứa Diệc Hàm lại làm hắn xuân tâm nhộn nhịp, vừa thắm mắt chính mình, vừa cảm thấy Hứa Diệc Hàm thật đáng giận.

Nào biết, Hứa Diệc Hàm lại càng thêm dầu vào lửa: "Đương nhiên chỉ dâm đảng cho Hàu gia nhìn, dù sao thiếp thân cũng là chính thể của Hàu gia."

Nàng nằm ở trên bàn, đem hai chân thon dài mở ra, một tay nâng má, một tay như cố ý mà lại vô tình lướt nhẹ qua đầu vú, cười đến quỵên rũ lẫn lộn. Ngực khi lại có chút qua loa, tràn ngập khinh thường.

Đây là khiêu khích trắng trợn, được.

Kiều Vũ Mặc giận quá hóa cười: "Ta đây liền xem người có thể phục vụ ta sướng như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Muốn ngủ cùng Hàu gia (cao H)

Khỏe miệng Hứa Diệc Hàm nhẹ nhàng cong lên, hai chân trắng nõn ma sát lên xuống, dưới chân dùng sức, đem giày cời ra, lộ ra hai chân trơn bóng mịn màng. Chân nhỏ là lướt nhẹ nhàng để ở hạ bộ Kiêu Vũ Mặc, chậm chậm cọ sát. Nhận thấy được Kiêu Vũ Mặc đã cương, Hứa Diệc Hàm nhướn mày, cười: "Hàu gia sao lại cương nhanh thế?"

Kiều Vũ Mặc không nói, mắt lạnh nhìn nàng.

Hứa Diệc Hàm cũng không giận, chậm rãi ngồi dậy, hai chân vòng qua eo Kiêu Vũ Mặc, thân thể nóng bỏng mềm mại áp vào người hắn, làm cho dục hỏa Kiêu Vũ Mặc từng trận dâng lên, hận không thể lập tức đại chiến ngay.

Hứa Diệc Hàm vươn lên bàn tay nhỏ trắng muốt, cời đai lưng hắn, tiếp đến là áo ngoài.

Kiều Vũ Mặc thân là Hàu gia, cũng đã từng ra quân nơi chiến trường, thế mà giờ cơ thể lại phát run, bỏ đi một thân quần áo, nhưng khí chất vẫn mạnh mẽ.

Vai rộng eo thon, cánh tay rắn chắc, cơ bụng khỏe khoắn. Đặc biệt là bộ phận dưới thô dài gân guốc đang dựng đứng, nhìn rất chi là hung hãn.

Hứa Diệc Hàm hít sâu liếc nhìn nó một cái, sau đó ngẩng đầu đối diện với Kiêu Vũ Mặc cười, vươn bàn tay trắng nõn, cầm lấy nó.

Tay nhỏ ấm áp bao vây lấy tiểu đệ làm Kiêu Vũ Mặc hít sâu một hơi, xúc cảm tuyệt vời không thể nào tả được.

Hứa Diệc Hàm ở dưới bàn, không nhanh không chậm ngồi xổm xuống, phần lưng trần trụi cùng đỉnh đầu hiện ra ở trước mắt Kiêu Vũ Mặc. Nàng nhẹ nhàng quỳ trên mặt đất, nắm lấy ngọc hành* di chuyển lên xuống, sau đó mở ra đôi môi anh đào, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ đỉnh đầu.

*ngọc hành: còn thịt, tiểu đệ

Kiều Vũ Mặc cúi đầu nhìn nàng, đôi con ngươi bình tĩnh lạnh nhạt giờ phút này gió nổi mây phun.

Cái lưỡi phẫn nộ cứ liếm láp quy đầu, Hứa Diệc Hàm hé miệng to ra, đem côn thịt nuốt vào trong miệng, côn thịt đã dựng đứng nay càng thêm cứng rắn, lại càng ngày càng to ra, căng đến nỗi làm hai má nàng phình lên, suýt nữa hít thở không thông. Cái lưỡi bên trong ma xát với ngọc hành, vô tình tạo ra một chút khoái cảm, làm cho Kiều Vũ Mặc khó có thể kiềm chế.

Giờ phút này ánh mắt hần toát ra lửa, bỗng nhiên tay hần chế trụ cái gáy của Hứa Diệc Hàm, động thân một cái, đem côn thịt cắm đến càng sâu, Hứa Diệc Hàm bị sặc, cảm thấy cực kì khó chịu.

Trong miệng ngậm côn thịt, trần đầy hơi thở nam nhân, Hứa Diệc Hàm cố sức, cái miệng nhỏ phun ra nuốt vào nam căn, tay cầm nắm côn thịt, không được vuốt ve.

Kiều Vũ Mặc nhìn Hứa Diệc Hàm ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, hưởng thụ nàng phục vụ, chỉ cảm thấy dục vọng ngày càng tăng lên. Hần đè đầu của Hứa Diệc Hàm lại, cưỡng bách nàng nâng đầu lên, mà hần từ trên cao nhìn xuống, dưới thân nóng nẩy, hung hăng đâm sâu vào bên trong miệng nàng.

Hứa Diệc Hàm "Ngô ngô" mà vận vẹo, hai vú nở nang rung lắc lay động, Kiều Vũ Mặc xem mà hô hấp dồn dập, rút ra cắn vào mạnh mẽ hơn, rút côn thịt ra, tay phải nhanh chóng vuốt ve, chốc lát sau, Kiều Vũ Mặc gầm nhẹ một tiếng, kéo Hứa Diệc Hàm qua, đỉnh đầu côn thịt bắn ra tinh hoa màu trắng ngà, phun đầy ở trong miệng Hứa Diệc Hàm.

Hứa Diệc Hàm vô thanh vô tức mà nhìn hần, cười mỉ hoặc, đem tất cả nuốt vào, cuối cùng, kiểm kiểm môi, cười khinh: "Hầu gia thật là nhanh."

"Có thời điểm chậm." Kiều Vũ Mặc lạnh lùng nhìn nàng.

"Thật sự? Lúc này thiếp thân có điểm chờ không kịp, không biết Hầu gia còn có thể tiếp tục không?" Hứa Diệc Hàm đứng lên, tay nhỏ cố ý vô tình mà đụng nhẹ qua hạ thân hần.

Bàn tay to Kiều Vũ Mặc xoa lấy bộ ngực sữa của nàng, tùy ý mà vuốt ve, cúi người hôn lên cằm cổ tuyết trắng của Hứa Diệc Hàm, dùng sức để lại ấn ký trên người nàng.

Hôn đến trước ngực, hai núm vú nhỏ xinh đáng yêu bị Kiều vũ Mặc một ngụm ngậm lấy, đầu lưỡi như gần như xa mà trêu đùa, thỉnh thoảng dùng cắn nhẹ, hoặc day day nó, cảm giác được tiểu ngọc châu dần dần cứng lên, thân thể mềm mại dưới thân càng thêm hòa tan dính vào hần.

Hứa Diệc hàm hừ nhẹ một tiếng. cảm giác kì dị xông thẳng lên đại não, thân thể mẫn cảm có chút không chịu được nhích lại gần Kiều Vũ Mặc, phía dưới đã là dâm thủy róc rách, lấy lợi tuôn trào.

"Dâm phụ, đây là muốn gì?" Kiều Vũ Mặc cố ý nheo đầu vú, hỏi.

Bàn tay Hứa Diệc Hàm lướt từ eo hần xuống phía dưới, ngữ khí mang thêm vài phần lười biếng, nồng đậm mùi tình dục: "Muốn ngủ cùng Hầu gia."

Côn thịt Kiều Vũ Mặc vừa mới mềm xuống lúc này lại cương cứng lên, để ở cửa mật huyết ướt đẫm, hận không thể đặt nàng dưới thân mà hung hăng cắm vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Phá thân (cao H)

Nhìn bộ dáng Hứa Diệc Hàm kiều mị, Kiều Vũ Mặc càng thêm hứng thú trêu đùa.

Ngón tay thô ráp từ núi tuyết nở nang dờn xuống phía dưới, xẹt qua bụng nhỏ mê người, du hành ở rừng rậm một hồi, tìm kiếm trái ngon của lạ. Dâm thủy tùy ý chảy ra, đầu ngón tay của Kiều Vũ Mặc chợt dừng lại, đưa lên cho Hứa Diệc Hàm xem: "Lắng lơ, đã ướt thành như vậy rồi còn cãi bướng. Ngoài miệng nói không cần, chẳng qua cũng chỉ là dâm phụ."

"Hầu gia cũng chỉ là gian phụ." Hứa Diệc Hàm không chút khách khí mà phản bác lại, "Bộ dáng vừa rồi của Hầu gia, cũng là làm người ta khó quên nha."

"Hừ." Kiều Vũ Mặc không lên tiếng, lại đem ngón tay xuống phía dưới hạ thân nàng, tách ra cánh môi hoạt nộn tràn đầy dâm thủy, nhẹ nhàng xoa bóp, nháy mắt làm cho Hứa Diệc Hàm không còn sức đầu võ mồm, thân mình càng thêm rã rời, miệng nhin không được tràn ra tiếng ngâm nga.

Thân thể Hứa Diệc Hàm vốn rất mẫn cảm, vừa mới bị khiêu khích đến phấn khởi, lúc này lại có thêm một khoái cảm ập đến, trong lòng một nửa là bài xích, một nửa lại khao khát nhiều hơn, trong ngoài mâu thuẫn, biểu cảm hết sức mỉ hoặc, vận vẹo thân mình, miệng không nhin được mà rên rí: "Không cần... Ân... Không cần... A..."

Kiều Vũ Mặc đặt tay lên cánh mũi trắng của Hứa Diệc Hàm, một tay còn lại đồng thời khiêu khích thân thể nàng, dẫn tới ánh mắt nàng dần dần mê ly, lộ ra cảm xúc khao khát. Dưới thân lộ ra khoái cảm sung sướng nhưng thẹn thùng, như cảm giác đứng ở vách núi, một bên biết rõ là không thể, một bên lại muốn khao khát nhiều hơn, cuối cùng mâu thuẫn, nhảy xuống chỉ có thịt nát xương tan.

Kiều Vũ Mặc lại cúi người ngậm lấy một bên núm vú, nửa liếm láp, nửa cắn nhẹ. Hứa Diệc Hàm cả người run lên, cảm giác tê dại truyền đến, làm nàng có chút mê luyến, không thể có từ nào để diễn đạt.

Có thể rõ ràng khớp xương của bàn tay đang khuấy đảo ở hạ thân mình, Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy vách tường non mềm đều bị mạnh mẽ phá vỡ, ngón tay nam nhân thô ráp bên trong hạ thân có cảm giác thật kì dị, thật sự bị xâm phạm, có cảm giác tức giận, lại có cảm giác mơ hồ khoái ý, phảng phất ở sâu trong nội tâm mong muốn được đùa bỡn như thế.

"Tiện nhân, thích như vậy? Há?" Thanh âm trầm thấp của nam nhân quanh quẩn ở bên tai, mê hoặc nàng, dẫn dụ nàng từng bước từng bước hăm sâu vào nhục dục.

"A – ta không thể, không thể, không cần..." Hứa Diệc Hàm mặt đỏ tai hồng, sớm đã mê ly, dục sinh dục tử, trong đầu ý nghĩ hỗn loạn. Đôi tay chỉ biết ôm chặt Kiêu Vũ Mặc, hạ thân run rẩy, một cỗ nhiệt lưu từ trong rừng đào mê người kia muốn phun ra ngoài, liên miên không dứt, làm cho hai người đều sáng khoái.

Trong không khí tràn đầy hương vị đậm đà, tinh hoa nam nhân cùng âm thủy nữ tử hỗn hợp bên nhau, càng thêm thúc đẩy dục vọng của hai người.

Khoái cảm trong chớp mắt qua đi, trong tâm Hứa Diệc Hàm xuất hiện khát vọng sâu hơn, hai tay vòng qua cổ Kiêu Vũ Mặc, liếm liếm ngực nam nhân, nói: "Hầu gia, thiếp thân còn muốn."

Kiều Vũ Mặc u ám nhìn ánh mắt cố tình mê hoặc của nàng, hạ thân cứng rắn dựng đứng, sớm đã không thể nhịn, thỉnh thoảng ma sát ở chỗ tư mật nàng, hận không thể lập tức đem nàng đặt ở dưới thân mà hành hạ. Lúc này, nhìn sắc mặt nàng ửng hồng, xuân tình này lắm, cũng nên tiếp tục.

Kiều Vũ Mặc không nói hai lời, đôi bàn tay to nắm chặt hai phiến mông đầy đặn của nàng, tùy ý vuốt ve, hấp tấp hôn lên thân thể Hứa Diệc Hàm, mang theo một chút ý nghĩ độc chiếm nàng. Một tay ôm lấy nàng, tay còn lại nâng lên côn thịt đã sớm không nhịn được, tách ra cánh môi kiều nộn, đẩy vào mật huyết trơn bóng.

Đỉnh đầu côn thịt to dài vừa mới vào, tựa như bị hút chặt, cảm giác sáng khoái này làm Kiêu Vũ Mặc gầm nhẹ một tiếng, dục vọng nổi lên bùng bùng, càng dùng sức cắm vào.

Vách tường non mịn phía trong cứ hút chặt, lãnh địa xử nữ chưa bao giờ bị cắm vào như thế này, đau đớn kịch liệt làm nàng không thể chịu đựng được hồ nhỏ, đôi tay bắt lấy bả vai của Kiêu Vũ Mặc, móng tay cào lung hấn làm lưu lại mấy vết máu, nhưng trước sau không chịu nói ra một chữ "Đau".

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Lần đầu tiên của nàng (cao H)

Kiều Vũ Mặc cúi đầu nhìn thoáng qua biểu tình của Hứa Diệc Hàm, bỏ qua một bên tâm tư thương hương tiếc ngọc, tiếp tục động thân tiến vào, đưa đỉnh côn thịt tiến sâu vào bên trong.

Tiểu huyết chưa bị khai phá qua bao giờ nên hút rất chặt, âm thủy chảy ra dính đầy trên ngọc thịt, mỗi cú đâm vào lại càng thêm sâu, hấn bắt đầu điên cuồng nhấp vào, không lâu sau liền chạm vào được lá chắn.

Chỗ giao hợp của hai người âm thủy chảy đầy, mà côn thịt cũng bành trướng đến cực đại, phần nộn cánh hoa căng ra, xé rách đến sưng đỏ.

Hứa Diệc Hàm cảm giác cả người bị xé toạc ra, hạ thân đau đớn làm lông mày nàng nhíu chặt, hàm răng cắn chặt vào môi, khoe mắt uồn uồn, bộ dáng thẹn thùng, nhìn qua Kiêu Vũ Mặc đang điên cuồng luận động trên cơ thể mình. Côn thịt đã sớm cương cứng, lúc này hấn đem nàng đặt trên bàn, dùng sức tách hai chân nàng ra, bàn tay to ôm eo nàng, bắt đầu cắm xuống.

"A..." Hứa Diệc Hàm rốt cuộc không thể nhịn được nữa, hét lớn.

Tiếng hét rên rỉ đau đớn này vào trong tai Kiêu Vũ Mặc lại thành nũng nịu, ngậm nga, dục vọng đã sớm bùng nổ, eo lại tiếp tục mạnh mẽ rút ra cắm vào.

Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy đau đớn bắt đầu chuyển dần thành sung sướng, gậy thịt to dài cắm vào hạ thân, khoái cảm truyền đến thật thỏa mãn. Mỗi một lần đưa đẩy và ma sát, đỉnh đầu cắm sâu vào bên trong vách thịt, khoái cảm kì diệu liền đánh lên đại não. Đặc biệt là mỗi khi đụng đến đỉnh hoa tâm, mang theo kích thích mãnh liệt, làm nàng run run rẩy rẩy.

Âm thủy từ chỗ giao hợp của hai người vẫn tuôn ra không ngừng, chảy đến giữa đùi, âm thanh cắm vào không dứt bên tai, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nam tử thở dốc, còn có nữ nhân rên rỉ.

"A... A... Hầu gia..."

"Tiện nhân, bị làm thành như vậy rất thích? Nhìn xem bộ dáng dâm dăng của ngươi, nước thật nhiều."

"A... Quá sâu..."

"Bản Hầu hỏi ngươi có sướng hay không?" Kiều Vũ Mặc tát thật mạnh vào mũi nàng, trừng phạt nàng bằng cách rút ra côn thịt, không hề có động tác gì tiếp theo. Bị ngưng đột ngột như vậy, Hứa Diệc Hàm không biết phải làm sao, trong miệng nỉ non: "Thật sướng, Hầu gia, tiếp tục a."

"Tiếp tục cái gì?" Kiều Vũ Mặc tận lực kiềm chế dục vọng, hỏi nàng.

"Đâm vào a... Làm ta..." Hứa Diệc Hàm mắt nhắm mắt mở, bộ dáng mê mang nhìn hắn, khuôn mặt phong tình vô hạn tràn ngập bất mãn về việc dục vọng không được thỏa mãn.

Kiều Vũ Mặc lúc này mới tiếp tục, điên cuồng đâm vào rồi lại rút ra, nhiều lần đâm đến thẳng vào bên trong hoa tâm, làm cho Hứa Diệc Hàm mất hết lý trí, chỉ lo đến việc hưởng thụ khoái cảm, đắm chìm trong dục vọng, quên hết mọi thứ mà sung sướng rên rĩ: "A... Hầu gia thật to, cứ như vậy dùng sức mà làm tiếp... Ân ân... Thật sướng... A..."

Mất thấy dưới thân là Hứa Diệc Hàm lúc trước kiêu ngạo mười phần nay lại lẳng lơ như thế, thể xác và tinh thần Kiều Vũ Mặc đều thỏa mãn vạn phần, lại làm thêm mấy chục cú nhấp, chỉ nghe được thân mình Hứa Diệc Hàm càng thêm run rẩy kịch liệt, trong miệng kêu lên: "Không được... Ô... Muốn tiết... Không được... A a..."

Sắc mặt nàng vận vẹo, đôi tay ôm chặt bả vai Kiều Vũ Mặc, đồng thời vách thị bên trong hút chặt, co rút từng trận, một cổ âm tinh từ hoa tâm phun ra, tất cả đều bắn lên côn thịt đang trước.

Bị như vậy một kẹp một hút, Kiều Vũ Mặc cũng lên đỉnh, thọc vào rút ra hai cái, côn thịt cắm vào bên trong hoa tâm, từ trong cổ họng gầm nhẹ ra tiếng, bắn thẳng vào chỗ sâu nhất bên trong cơ thể Hứa Diệc Hàm một lượng tinh dịch nóng ấm.

Hứa Diệc Hàm vẫn còn đang cao trào, mới vừa rồi trong đầu hiện lên đủ loại hình ảnh, mỗi một cú nhấp vào đều đưa nàng lên đỉnh, một cú mỗi cú đâm vào đều sướng, toàn bộ thân thể đều cảm thấy vui thích cùng thỏa mãn.

Không đợi nàng bình tĩnh trở lại, âm thanh lạnh nhạt hơi mang trào phúng vang lên bên tai: "Là ai hầu hạ ả?"

Hắn đem hạ thân từ trong tiểu huyết rút ra, cảm giác trống rỗng làm Hứa Diệc Hàm có chút mất mát. Thân mình từ trên bàn trượt xuống dưới, cả người dính đầy dâm dịch làm nàng hơi lòi thối, chỉ có xử nữ sau khi bị phá thân mới có máu trinh, mà nó cũng chứng minh cho "lần đầu tiên" của nàng.

Hứa Diệc Hàm môi đỏ nhẹ cong lên, nói: "Công phu Hầu gia không tồi, miễn cưỡng có thể hầu hạ thiếp thân."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Tôn nghiêm của nam nhân (cao H)

"A, miệng trên cùng miệng dưới của ngươi thật sự lợi hại nha. Thế nhưng phun ra thật nhiều nước, trời sinh dâm dăng." Kiều Vũ Mặc nói.

Hứa Diệc Hàm liên tục cao trào, nét mặt thỏa mãn vui sướng, nhanh mồm dẻo miệng nói: "Với kỹ năng Hầu gia như thế, vẫn chưa thể xưng là cực phẩm, vẫn là hơi 'nhân'..."

Lời này hoàn toàn là đã kích nam nhân, Kiều Vũ Mặc lần đầu gặp nữ tử khó chơi như vậy. Hắn, quyền cao chức trọng, được Hoàng thượng tin cậy, tay nắm binh quyền, chưa từng có người đối với hắn vô lễ. Nữ nhân này trước kia hắn cưới về liền nhốt vào lãnh viện, không hề có địa vị trong lòng hắn, thế nhưng lại dám bất kính với hắn, sỉ nhục tôn nghiêm nam nhân của hắn. Kiều Vũ Mặc tự nhủ không có khả năng ngay cả nữ nhân của mình mà cũng không chinh phục được, nghĩ thông, hắn một phen bế Hứa Diệc Hàm lên, bước đến mép giường, phải tay đem nàng ném lên giường.

Hứa Diệc Hàm cười nói: "Hầu gia không phải tính toán đã rồi đi rồi sao? Cũng đừng làm cho muội muội Thanh Yên thương tâm nha."

Kiều Vũ Mặc một tay nắm tóc nàng, đem nàng kéo đến trước hạ thân của mình, bởi vì vừa mới trải qua vận động kịch liệt, côn thịt lúc này vẫn còn dính một chút tinh dịch nhớp nháp, gây thịt thô to cương cứng, đỉnh đầu còn rỉ ra một chút dâm dịch, hỗn tạp máu, nhìn chung cực kỳ hung hãn.

Hứa Diệc Hàm thấy hắn không trả lời, cũng không thèm để ý, tay nhỏ nắm lấy ngọc hành, bắt đầu vuốt ve, không lâu sau, côn thịt lại bắt đầu ngẩng lên, dần dần bành trướng.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch, nhận thấy côn thịt ngày càng to ra, thân thể bắt đầu khó chịu, mới vừa rồi vận động nay lại thêm khao khát, hận không thể

đem nhục bông to dài cắm vào trong tiểu huyết, đèn bù đầy lòng tịch mịch.

Kiều Vũ Mặc cũng không rảnh, bắt đầu trêu đùa thân thể nữ nhân.

Hai người một bên đùa bốn lần nhau, một bên do không thể nhìn được, chỉ mong muốn vận động, âm thanh ngâm nga của nữ nhân cùng với lời nói xấu xa của nam tử không ngừng truyền ra, hạ nhân xung quanh nghe được mà mặt đỏ tai hồng, ai cũng không dám đến gần.

Đội Hứa Diệc Hàm tỉnh dậy đã là sau giờ Ngọ*, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, dừng ở bên giường, ánh lên gương mặt trắng nõn của Hứa Diệc Hàm một tia ấm áp.

**giờ Ngọ: 11g trưa – 13g chiều*

Trong đầu một trận hỗn loạn, lúc sau lại nhớ đến đêm hôm qua đã đánh nhau một trận kịch liệt với Kiều Vũ Mặc, cao trào không biết bao nhiêu lần, kêu đến khản cả giọng nói, hạ thân sưng đỏ ghê người, mới lần đầu tiên lại vận động quá độ, hai phiến hoa gần như không thể khép lại. Lại nhìn đến thân thể, làn da trắng nõn mềm mại trước đây giờ che kín bằng hồng án, tất cả đều là dấu vết của sự hoan ái. Bên hông bị véo đến thâm tím, ần ần mà đau.

Kiều Vũ Mặc đã sớm rời giường đi thượng triều, cũng không biết đi khi nào, mà không quá nhiều đến nàng. Có lẽ là đêm qua túng dục quá độ, hết sức mệt mỏi nên Hứa Diệc Hàm mới ngủ đến tận bây giờ, mặt trời đã lên cao vào lúc nào.

Khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại, nhìn giường đệm hỗn loạn, khoác một lớp áo ngoài, đai lưng tùy ý buộc lại, gọi Bích Hoa đến rửa mặt.

Khi Bích Hoa tiến vào, khuôn mặt ửng hồng, dù sao thân cũng là nữ tử, mà Kiều Vũ Mặc tiến hành cũng không chịu đóng cửa, tuy rằng không ai dám nhìn xem, những tiếng động dâm lãng kia, thật sự gây cho người ta liên tưởng không tốt a.

Từ khi Hứa Diệc Hàm nhận nhiệm vụ, về sau lại gặp Kiều Vũ Mặc, liền quyết định đem quy tắc nữ tử gạt qua, chỉ cần có thể chinh phục được nam nhân lãnh ngao này, những cái khác đều không quan trọng. Huống chi hai người là phu thê, ở cùng phòng với nhau, cũng không có gì sai trái. Tiếp nhận khăn tay Bích Hoa đưa tới, nàng nói: "Sau này nếu Hầu gia đến, trừ người ở ngoài, tất cả mọi người đều phải lui ra, không được tới gần."

"Dạ, phu nhân." Bích Hoa nghe xong lời này, lỗ tai liền đỏ hết lên, lại cũng không thể tin được. Chỉ cảm thấy phu nhân tính tình thay đổi, so với ngày xưa là quá bất đồng. Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất Hầu gia đã tới, về sau cũng có thể đến nhiều lần hơn nữa, phu nhân cùng mọi người trong phủ sẽ không còn khổ sở giống trước kia.

Quả nhiên, tin tức Hầu gia qua đêm ở Mai Uyển lan truyền rất nhanh, trong phủ nhất thời có nhiều tin đồn tứ tung, nào là Hứa Diệc Hàm câu dẫn Hầu gia như thế nào cho đến Hầu gia đột nhiên đổi tính, lại bàn luận xem sau này hai vị phu nhân ai được Hầu gia sủng ái hơn.

Bất kể như thế nào, nha hoàn hạ nhân từ trước đến nay vênh mặt hást hàm sai khiến đám người trong Mai Uyển, giờ cũng thay đổi bộ mặt. Không những phải người sớm muộn tới thỉnh an, ngoài ra còn hỏi thăm ân cần, thật sự rất ân cần.

Ngược lại, Hứa Diệc Hàm lại rất thân thiện, bình chân như vại, nhân chi thường tình nàng đều không thêm để ý.

Mà nàng không để ý, không có nghĩa người khác cũng sẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Là thứ dâm đẳng

"Hai vị cô nương, thế này..." Tiền Tam khó xử nhìn Lan Hương cùng Bích Hoa, cầm trong một tấm gấm vóc yên chi sắc muốn phỏng cả tay.

Được phân công quản lý hậu viện vốn là việc nhẹ nhàng thoải mái, mọi người tôn kính. Nhưng hiện tại, Tiền Tam lại cảm thấy khổ mà nói không nên lời.

Lan Hương nhướng mày, giọng the thé nói: "Mỗi tháng, vật liệu may mặc, trang sức, son phấn, xura nay đều là phu nhân nhà ta chọn trước, thích cái gì liền tùy tiện lấy. Tiền Tam, người hôm nay thật là hồ đồ."

Tiền Tam bị nói đến lúng túng, đang muốn mở miệng, Bích Hoa lại nổi giận đùng đùng nói: "Này rõ ràng là phu nhân nhà ta nhìn trúng trước, ít nhiều gì người hãy chú ý đến vai vế trên dưới đi."

Tiền Tam nhìn trái rồi lại nhìn phải, Lan Hương là nha hoàn ương ngạnh, được nhị phu nhân sủng ái, trên dưới Hầu phủ ai cũng không dám chậm trễ, từ trước đến giờ phu nhân cái gì cũng không tranh giành, đồ đưa tới Mai Uyển nói cắt xén liền cắt xén, cũng không có ai để ý, trước giờ chưa từng xảy ra tranh chấp như này. Nhưng hôm nay Hầu gia lại qua đêm chỗ phu nhân, nếu như đắc tội Bích Hoa, ngày nào đó phu nhân thổi gió bên gối Hầu gia, chính mình có thể sống không dễ chịu.

Việc này không thể đoán trước, không giống trước kia về phe chủ tử được sủng ái là có thể an tâm sống tốt. Mất thấy Lan Hương cùng Bích Hoa bắt

đầu nổi giận, Tiền Tam lại càng rối não.

"Lan Hương tỷ tỷ, phu nhân gọi người đó, làm gì đến nhận đồ mà lâu thế?" Một cái nha hoàn bên cạnh Thanh Yên vén rèm đi vào, oán trách nói.

Lan Hương cười lạnh nói: "Nô tài này giờ trò, gió chiều nào lại chạy theo chiều ấy, Hầu gia vừa qua đêm ở Mai Uyển một lần, liền bắt đầu chạy qua phe phu nhân bên đó, đồ vật phu nhân chúng ta muốn, lại không giao ra."

Lời này vừa nói, Tiền Tam mồ hôi lạnh ứa ra: "Cô nương sao có thể nói vậy... Tiểu nhân làm sao dám?"

Bích Hoa thấy Lan Hương đôi trắng thay đen, tức giận nổi trận lôi đình: "Tiền Tam, người có ý gì? Phu nhân nhà ta muốn thứ này trước, giờ lại thành cướp lấy của nhị phu nhân? Chẳng lẽ phu nhân nhà ta không phải chủ từ?"

"Việc này... việc này..." Tiền Tam không biết phải làm sao, hận không thể đem chính mình biến thành găm vóc, phân cho hai vị phu nhân.

Nơi này cãi cọ ầm ĩ, quân gia đành dẫn Tôn Thanh tới. Tôn Thành này trước nay thủ hạ lãnh binh giúp lão Hầu gia, lập được không ít chiến công, sau lại bị người hãm hại mất đi quan tước. Lão Hầu gia cảm mến người này, thu ở trong phủ, quân gia cũng phải kính trọng vạn phần.

Người này cương trực công chính, địa vị không giống bình thường, ai trong phủ cũng phải kính sợ hắn. Đứng gần hắn nhất, Lan Hương cùng Bích Hoa cũng không dám nhiều lời, chỉ nghe Tiền Tam thuật lại sự tình một cách chính xác, may Tôn Thành nhẫn lại, nói: "Đích thứ có khác, là chính thể chọn trước thì là của chính thể, có gì phải tranh chấp!"

Tiền Tam lập tức vâng mệnh, Lan Hương khó chịu, lại không dám phản nản, chỉ có thể cắn răng nhìn Bích Hoa vui vẻ rạo rức cầm đồ vật đi.

Việc này truyền ra, hạ nhân hướng Mai Uyển a dua càng nhiều.

Trong Lan Uyển, Thanh Yên nghe Lan Hương hỏi báo, tức giận ném cái ly xuống, nói: "Khinh người quá đáng! Chỉ là bò lên giường Hầu gia một đêm, liền hướng trên đầu ta dẫm xuống. Người vợ cả này diễn xuất thật tốt!"

Từ khi nàng nhập phủ đến nay, chưa từng chịu qua loại ủy khuất như vậy, lập tức sinh lòng oán hận, đem hết tội lỗi đổ đến trên đầu Hứa Diệc Hàm, hận không thể khuyên bảo Kiều Vũ Mặc hừ nàng*, lập mình làm chính thể.

**hừ: phế bỏ, ly hôn, li dị*

Lan Hương xem sắc mặt nàng, an ủi nàng bình tĩnh, khuyên nhủ: "Phu nhân, Hầu gia nhất thời ham mê cái mới, rất nhanh sẽ chóng chán, nếu không tại sao lại trước giờ lạnh nhạt với nàng? Hiện giờ nàng vừa đắc ý, hà cớ gì phải tranh chấp với nàng?"

Thanh Yên nghe xong, cũng bình tĩnh lại, thấy Lan Hương còn muốn nói thêm, hỏi: "Vậy theo ý người, ta nên làm gì?"

"Hầu gia rất ghét loại nữ tử yêu dã mị hoặc, ai cũng đều biết, phu nhân chỉ cần làm tốt chính mình, đủ để Hầu gia hồi tâm chuyển ý. Còn về phần người kia, dù sao cũng chỉ là nữ tử dâm đẳng..." Lan Hương cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Gặp tân võ sư

Như mọi ngày, Hứa Diệc Hàm đang nghỉ ngơi sau giờ Ngọ, gọi Bích Hoa vài tiếng, mới thấy nàng chậm chậm tiến vào, trên mặt vẫn còn vẻ vui mừng.

"Chuyện gì mà vui thành như vậy?" Hứa Diệc Hàm lười biếng ngồi ở trên giường, hỏi.

"Không, không có gì..." Bích Hoa cúi đầu nhìn ngón tay.

Hứa Diệc Hàm xem bộ dáng nàng khỏe miệng vẫn còn cong lên, tinh tế đoán trang, lại thấy trên đầu nàng đang đeo một cây trâm đính hạt ngọc châu tinh xảo, đuôi khắc hoa văn tinh tế, nhìn rất xinh đẹp. Lại chưa thấy nàng đeo nó bao giờ. Tuy nghi ngờ, nhưng nàng cũng không hỏi.

Bích Hoa là người thành thật, không có tâm cơ, lá gan lại nhỏ, muốn hại chủ từ, nàng cũng không dám. Cho nên, Hứa Diệc Hàm cười nói: "Theo ta lâu như vậy rồi, trước mặt ta còn không thành thật?"

Bích Hoa thấy nàng không có ý tứ trách cứ, cười hắc hắc, nói: "Hôm nay tân võ sư vào phủ, Tiểu Nhã ở sau bếp cùng với hắn là biểu huynh muội*, nàng nói biểu ca nàng gặp qua Hầu gia liền phải tới thỉnh an phu nhân, vừa lúc thấy ta, thuận tiện nói mấy câu. Vị tân võ sư này thật là tuần tú lịch sự, uy vũ phóng khoáng, nghe nói Hầu gia rất hài lòng với hắn."

**Biểu huynh/ biểu muội: anh họ, em họ*

Hứa Diệc Hàm bốn cợt cười: "Chỉ là "hỏi nói mấy câu?" Đôi mắt ngó ngó trên đầu nàng, mang theo hàm ý.

Bích Hoa mặt đỏ như hai rạng mây: "Chỉ là... Hắn chỉ tiện tay đưa ta..." Nói đến câu cuối cùng, mơ hồ âm thanh càng ngày càng nhỏ.

Hứa Diệc Hàm thấy nàng càng thẹn thùng, cũng không tiếp tục trêu ghẹo, chỉ là chuyện gắm vóc lần trước, nàng vẫn còn để ý, lúc này tân võ sư đột nhiên vào phủ, nhìn chung lại thấy có chút vừa khéo.

"Người thử nói xem, "vừa lúc" thấy là như thế nào, nếu thực sự có duyên, phải hảo hảo kết giao."

"Vậy điểm tâm đâu?" Hứa Diệc Hàm hỏi.

"A? A?" Bích Hoa bị hỏi đến mặt đỏ tai hồng, vừa nhắc đến điểm tâm, như bị thức tỉnh, nhảy dựng lên, "Ta quên lấy mất rồi! Phu nhân đợi chút, ta đi lấy ngay đây."

Dứt lời, nàng chạy vù ra cửa.

Hứa Diệc Hàm nhìn theo bóng dáng nàng, như có điều suy tư.

Lúc sau đưa điểm tâm đến, vẫn là những món nàng hay ăn. Nàng quan sát hồi lâu, vẫn chưa vội vã nhắm nháp, lại sai người bắt một con mèo hoang, nghiền nhỏ một ít thức ăn cho nó ăn. Một lúc sau, mèo hoang bắt đầu xao động bất an, ở trong phòng nhảy nhót lung tung, cào đồng cào tây, kêu ca không ngừng.

Hứa Diệc Hàm suy nghĩ một lúc, cười lạnh.

Lúc chạng vạng, nghe nói Kiều Vũ Mặc hồi phủ, vẫn như cũ đi đến thư phòng, theo sau hạ nhân vào hầu hạ.

Tân võ sư quả nhiên đến Mai Uyển báii phòng, thông báo cho tiểu nha hoàn đứng ở cửa chờ, Hứa Diệc Hàm nói: "Ta đi ra ngoài gặp hắn."

Tiểu nha hoàn có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không nhiều lời, liền lui xuống.

Ở chỗ hành lang gấp khúc, từ xa liền nhìn thấy thân ảnh cao lớn, nam tử lưng hùm vai gấu, cơ bắp chắc nịch, đôi mắt sắc bén như ưng. Tướng mạo rất tốt, rất có khí phách nam nhân.

Hắn cũng không nghĩ Hứa Diệc Hàm sẽ một thân một mình gặp hắn, trong lòng rất vui vẻ, vội thi lễ nói: "Đường thái gặp qua phu nhân..."

Đang định nói tiếp, lại thấy Hứa Diệc Hàm bước chân gấp gáp, hướng mình mà tới.

Đường thái vội cúi tay đỡ, chỉ nghe thấy một mùi thơm kì dị của cơ thể nữ nhân xông thẳng vào mũi, thân hình mềm mại dựa sát vào ngực, hạ thân lập tức có phản ứng.

Nữ tử trong lòng giờ phút này ngẩng đầu lên, mông lung trong bóng đêm, hai mắt nàng long lầy như sao trời, lúc này vì đau đớn mà khóe mắt ươn ướt, cặp mắt ửng hồng, nhìn thấy mà thương.

Nàng mở miệng, giọng nói kiều mị êm tai: "Đường công tử..."

Đường thái chưa bao giờ cùng nữ nhân gần gũi như thế này, lập tức khí huyết quay cuồng, hận không thể lập tức hôn lên cặp môi đỏ mọng kia.

Hứa Diệc Hàm lại tựa như thẹn thùng mà nghiêng mặt qua, thấp giọng nói: "Nơi đây nhiều người, sau nửa canh giờ, chúng ta ở phía sau hoa viên gặp nhau, như thế nào..."

"Được, được..." Đường thái không ngờ lại có bánh trên trời rơi xuống, thật sự vui mừng, liền tục đáp lời.

Hứa Diệc Hàm nhẹ nhàng tránh đi ôm ấp của hắn, chớp chớp mắt với hắn, liền yếu điệu xoay người về phủ.

Trước khi bước đi, còn quay đầu mỉm cười, thẹn thùng rồi đi, nhìn đến tên nam nhân khí huyết bùng bùng, cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Cả ngày nghĩ đến nàng

Gần đây trong triều việc nhiều, Đoàn quốc Thái tử nửa tháng sau sẽ đến, Kiều Vũ Mặc vừa hồi phủ lại bận đến đầu óc choáng váng. Thường ngày

không đến thư phòng, nay Thanh Yên lại tự nhiên đến, cũng không có nói gì nhiều, chỉ ở một bên hầu hạ bưng trà đưa nước. Vẫn là bộ váy nàng đó giờ, váy dài xanh nhạt, trang điểm nhẹ nhàng, điểm tỉnh ngoan ngoãn.

Kiều Vũ Mặc không thích để nữ tử vào thư phòng, Thanh Yên cũng biết, hôm nay chủ yếu là đến để chăm sóc cho hắn những ngày gần đây bận rộn, tuy nghĩ vậy, nhưng hắn cũng không kêu nàng ra ngoài, lặng yên ngồi đó, xử lý triều vụ.

Có người thê tử hiểu chuyện như thế, ra dáng nữ nhân, dịu dàng hiền lương. Kiêu Vũ Mặc từ trước đến nay đối với nữ nhân không coi trọng lắm, bởi vậy trong phòng cũng chỉ cần có một người tri kỉ như thế là được. Đầu gối nữ nhân kia, cả gan làm loạn, nhanh mồm dẻo miệng, đối mặt với phu quân kiêu ngạo hung hãn, không chút nào là có thể chịu được.

Huống chi nàng quá mức quyến rũ, có câu hồng nhan họa thủy, nam tử hán đại trọng phu trọng nhất lập công gây nghiệp, không nên tham luyến sắc đẹp.

Một đêm mất hồn kia, hắn từ trên người nàng nhận thấy được ngọn lửa cháy hừng hực cùng tình cảm mãnh liệt, nhìn nàng dưới thân rên rỉ thờ dốc, nói lời dâm ngôn, thân thể trắng nõn không tì vết bị hắn thọc vào rút ra ở hạ thân làm từng trận co rút run rẩy, thế nhưng làm hắn cảm thấy từng trận khoái cảm cùng với kì dị thỏa mãn. Cái loại thỏa mãn này, so với khi chiến thắng quân địch trên sa trường càng làm cho người say mê. Nam nhân cùng với nữ nhân cùng hợp lại thành một...

Kiều Vũ Mặc nghĩ mãi, ngồi bút lệnh đi một đường, kinh ngạc phát hiện vừa rồi đã thất thần, chữ đã viết sai, lại quệt lệnh bút, mắt thấy viết đã xong một nửa nhưng bây giờ lại bị hỏng, trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa giận không tên.

Như thế nào lại nghĩ đến nàng? Ban ngày ở trong triều nghị sự cũng thế, trong đầu cứ phảng phất hình ảnh thân thể kiều mị của nàng, ngay cả Hoàng thượng hỏi cũng không đáp. May thay, Người không truy cứu.

Nữ nhân kia thật sự là yêu tinh, chỉ có một đêm liên mê hoặc hắn đến như vậy, ở trong phủ lại có chút đứng ngồi không yên. Kiêu Vũ Mặc buồn bực, ném bút xuống, đứng dậy dạo bước trong thư phòng.

Thanh Yên nhìn sắc mặt hắn, nghĩ là hắn mệt mỏi bởi vì sự vụ trong triều, liền mềm giọng khuyên nhủ: "Hầu gia vất vả rồi, nếu mệt nhọc quá, không ngại nghỉ ngơi một chút."

Kiều Vũ Mặc nhìn Thanh Yên, ngày thường còn cảm thấy nàng rất dễ nhìn, hiện giờ xem ra lại có chút bình đạm, so ra kém nữ nhân kiều mị kia. Nhìn kĩ cũng thấy không sai lắm, cũng chẳng thú vị.

Hắn đây là đang làm gì? Chẳng lẽ lại nhớ đến nàng?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, làm hắn càng thêm nóng.

Ngay lúc tâm trạng đang hết sức phiền não, khắp thư phòng đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp, còn có tiếng vui cười cùng kêu nháo.

Mặt Kiêu Vũ Mặc thoáng băng sương: "Lý phú!"

Tên lính vẫn luôn canh giữ ngoài cửa lập tức đẩy cửa bước vào, hành lễ, đáp: "Hầu gia."

"Bên ngoài lại nháo gì đó?"

"Việc này... Nô tài cũng không rõ, chỉ là mới vừa rồi rất nhiều hạ nhân nha hoàn đều nhón nháo chạy đến hậu viện phía sau, để nô tài chạy đi hỏi thăm"

"Không cần, ta tự mình đến." Kiêu Vũ Mặc phát tay áo rồi đi.

Hầu phủ hạ nhân cùng nha hoàn tụ lại một đám, lúc này thật sự có không ít người ở hậu viện, thấy hắn đến, vội vàng im tiếng thi lễ, không dám tiếp tục ồn ào.

Thanh Yên đi theo phía sau Kiêu Vũ Mặc, trong lòng có chút thấp thỏm, hết thấy đều xảy ra ngoài dự đoán, chẳng lẽ là Đường thái thất thủ?

Hậu hoa viên đã sớm thấp đèn, các góc xó xinh đều được chiếu đến sáng trưng, Kiêu Vũ Mặc cùng Thanh Yên đến gần chỗ các hạ nhân quỳ lạy, liền nghe không xa truyền đến thanh âm dâm nĩ cùng tiếng rên rỉ ngâm nga.

Đến gần mới rõ, một đôi nam nữ trần truồng đang ôm ấp ở cùng nhau, lưng nữ tử dựa vào một tảng đá lớn bóng loáng, nam tử uy vũ hùng tráng, hai tay ôm cặp mông của nàng ta, nam căn dưới thân hung hăng xuyên vào, vòng eo không biết mỗi một mà nhanh chóng kích thích, túi ngọc va chạm vào thân thể, tiếng nước ướt đầm làm người nghe mặt đỏ tím đập.

Hai chân nữ tử cuốn lấy vòng eo nam nhân, sung sướng kêu to: "A a... Thật nhanh... Cẩm đến thật sướng... Ân..."

Hạ nhân trong phủ sắc mặt khác nhau, bọn nha hoàn cúi đầu không dám nhìn tới, ai lả gan lớn lại ngẩng hai mắt lên nhìn trộm, nhóm nam tử chỉ cảm thấy hạ thân cương cứng, hận không thể lập tức cỡi quần để thủ dâm một phen.

Ánh sáng màu vàng nhạt ấp áp của đèn dầu chiếu vào hai người kia, thật không ngờ đó lại là Đường thái cùng Lan Hương.

Quyển 1 - Chương 12: Mê tình tán

Thanh Yên mặt xám như tro tàn, nghĩ như thế nào cũng không ngờ rằng sự tình sẽ xảy ra như thế này.

Rõ ràng là đem mê tình tán bỏ vào trong điểm tâm của Hứa Diệc Hàm, sau đó cho Đường thái đi câu dẫn nàng, như thế nào lại biến thành Lan Hương? Nhìn đến bộ dáng hai trước trước mặt hạ nhân vận động kịch liệt, rõ ràng là đã bị trúng mê tình tán, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?

Nhưng lúc này hiển nhiên không phải là lúc để suy xét chuyện đó, nhìn thoáng qua Kiều Vũ Mặc, thấy hần biểu tình lãnh đạm, trong mắt không có cảm xúc, làm người ta nghĩ không ra hần đang suy nghĩ gì. Bộ dáng này của hần mới là đáng sợ nhất.

Tôn Thành thấy kinh động đến Triệu Vũ Mặc, cũng không dám tự tiện làm chủ, liền xin chỉ thị giáo quyết.

Kiều Vũ Mặc liếc nhìn hần một cái: "Nam thiên, nữ kéo ra ngoài, tùy tiện ném cho một tên tiểu tử."

Tôn Thành lĩnh mệnh, dẫn người tiến lên, đem một đôi nam nữ kim điệp tình thâm tách ra. Đường thái vô công không tội, đánh trả lại mấy hạ nhân, đợi thị vệ phủ tới, trò khôi hài này mới kết thúc.

Kiều Vũ Mặc đã sớm phát tay áo bỏ đi. Thanh Yên thấy hần xử lý nha hoàn thân tín bên người mình một cách không nương tay, e sợ nếu nàng mở miệng cầu tình sẽ làm hần tức giận, liên lụy đến nàng ta, cho nên từ đầu đến cuối trầm mặc không nói. Khi về tới Lan Uyển, trong lòng tức giận phần nộ, đem món nợ này tính đến trên người Hứa Diệc Hàm.

Toàn bộ Hầu phủ cũng chỉ có Mai Uyển là nơi thanh tịnh, Hứa Diệc Hàm thưởng tiền, cho bọn hạ nhân lui xuống không cần hầu hạ, tự đi giải trí. Bích Hoa được nhiều nhất, vui vui mừng mừng mà lời kéo bọn tỷ muội chơi đùa, hoàn toàn không hề biết rằng tân vô sự ngây thơ mà nàng say đắm kia đã vạn kiếp bất phục.

Hứa Diệc Hàm thở dài một hơi.

Kiều Vũ Mặc từ hậu hoa viên đi ra, liền lập tức tới Mai Uyển, không cần phải nói, chuyện này chắc chắn có quan hệ với Hứa Diệc Hàm. Từ ngày đầu tiên Hứa Diệc Hàm xuất hiện ở Lan Uyển, nguyên bản hậu viện sóng ngầm mãnh liệt liền dâng trào.

Khi Kiều Vũ Mặc đến Mai Uyển, hạ nhân trong phủ đang chơi đánh bài, không ai thông báo, thế nên vừa quay đầu lại, lại bắt gặp gương mặt vô cảm của Kiều Vũ Mặc.

"Hiếm khi được Hầu gia ghé thăm nơi này của ta." Hứa Diệc Hàm đạm mạc nói, tựa hồ đối với việc hần đến là không ngoài ý muốn.

"Chuyện của Đường thái, là người làm?" Kiều Vũ Mặc đi thẳng vào vấn đề, ngữ khí dò hỏi.

"Đường thái? Tân vô sự? Hần xảy ra chuyện gì?" Hứa Diệc Hàm tò mò mà nhìn hần.

"Đừng giả ngu."

"Hầu gia nói cái gì, thiếp thân không rõ."

Kiều Vũ Mặc nhìn chằm chằm nàng: "Đường thái cùng Lan Hương ở phía sau hoa viên hoan đàm vô độ, người thật sự không biết?"

Hứa Diệc Hàm có chút ai oán mà nhìn nhìn hần: "Hầu gia thật không nói lý, Đường thái không phải người của ta, Lan Hương lại là nha hoàn bên người nhị phu nhân, hai người bọn họ làm ra chuyện như vậy, liên quan quái gì đến ta?"

Nhìn nàng về mặt trấn định, Kiều Vũ Mặc cười lạnh: "Bản hầu thật sự không tin chuyện này cùng người không có quan hệ."

Hứa Diệc Hàm không phủ nhận, tùy ý cười cười: "Hầu gia nên đi hỏi nhị phu nhân một chút, thiếp thân xưa nay không tranh không giành, bất quá chỉ được một đêm xuân tình, liền suốt nửa bị người ta dội một thau nước rửa chén dơ bẩn vào người."

Kiều Vũ Mặc nghe nàng nhắc đến Thanh Yên như thế, vốn là không tin, nhưng ngẫm lại hậu cung những phi tử tranh sủng của Hoàng thượng cũng thế, nhất thời không nói nên lời.

Hứa Diệc Hàm thấy hần im lặng, cũng không nói nữa, nhàn nhạt mở miệng: "Hầu gia nếu tin tưởng nhị phu nhân, cần gì phải đến đây?"

Kiều Vũ Mặc không trả lời, một lúc sau mới nói: "Nửa tháng sau Đoan quốc Thái tử tới chơi, người và ta cùng nhau tiến cung."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Hứa Diệc Hàm nhìn bóng dáng hắt, cười cười.

Từ trước đến giờ sự việc này, Kiều Vũ Mặc không bao giờ mang theo nàng, lúc nào cũng lấy cớ, nói nàng ốm yếu bệnh tật cần tĩnh dưỡng ở nhà.

Xem ra càng ngày càng có thể cùng hắn thân cận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Tiến cung

Chớp mắt đã qua nửa tháng, Tôn Thành tự mình đem lễ phục tiến cung qua Mai Uyển, lại an bài ma ma dạy lễ nghi cùng quy củ trong cung cho Hứa Diệc Hàm. Lúc này hội kiến Thái tử Đoan quốc là một chuyện lớn, Hoàng thượng rất coi trọng, Kiều Vũ Mặc vì thế cũng dốc sức chuẩn bị, toàn bộ Mai Uyển công việc vì vậy cũng tăng thêm.

Toàn bộ Hậu phủ cũng chỉ có Lan Uyển quý dĩ mà yên lặng, từ lúc Lan Hương bị đuổi ra khỏi phủ, Thanh Yên liền sinh khí, từ hạ nhân quét dọn cho đến nha hoàn đều im miệng không nói chuyện, sợ chọc cho Hậu gia tức giận, liên quan đến mọi người cũng không tốt.

Thanh Yên nghe nói Hậu gia muốn mang theo Hứa Diệc Hàm tiến cung, tức giận đến nổ phổi, mấy năm nay, tuy nói nàng là trắc thất được Hậu gia sủng ái, nhưng thực tế Kiều Vũ Mặc chưa bao giờ mang nàng tham dự vào những loại yến hội này. Trước kia còn đỡ, tuy không mang theo nàng, nhưng cũng không cho Hứa Diệc Hàm đi cùng, mà hiện tại... Thanh Yên thấp thỏm bất an, trái lo phải nghĩ, trong lòng cảm thấy Hậu gia là vì chuyện Lan Hương mà giận chó đánh mèo với nàng.

Lan Hương nhà đầu này, việc làm không thành, ngược lại còn bị người ta tính kế, làm liên lụy đến nàng, Thanh Yên nghĩ đến đây, đối với Lan Hương cũng có oán niệm, sắc mặt càng thêm khó coi.

Lan Hương thấy Thanh Yên một mình sinh hồn dỗi, một bên giúp nàng chải đầu, một bên khuyên nhủ: "Phu nhân hà tất phải rước bực vào người? Hậu gia bất quá chỉ nhất thời hồ đồ, nếu nàng ở trong cung làm trò cười cho thiên hạ, đến lúc đó chắc chắn hoàn toàn sẽ bị Hậu gia ghét bỏ."

Thanh Yên nghe lời này, đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại trầm xuống, âm trầm nói: "Ta không được tiến cung, chẳng lẽ chỉ có thể ở đây tâm tâm niệm niệm mong nàng xử sự vô phép?"

Lan Hương nhẹ giọng cười, nói khẽ bên tai nàng: "Phu nhân như thế nào cũng hồ đồ, trong cung có Lưu ma ma bên người Hiền phi nương nương, bà ấy không phải mẹ nuôi của người sao? Nàng là lão bà có thể nói chuyện trước mặt Hiền phi nương nương, hiển nhiên sẽ nói giúp phu nhân."

Thanh Yên trông mặt chuyển động: "Vẫn là nguoi lạnh lợi, ta ấy vậy mà quên đi. Kêu Đông Từ phu thê tiến vào, ra phủ mua vài món đồ, theo ta tiến cung một chuyến."

Lan Hương vội vàng tuân mệnh, chủ tớ hai người nhìn nhau cười.

Ngày Đoàn quốc Thái tử cùng Thái tử phi ghé chơi rất nhanh đã đến, Kiều Vũ Mặc ngồi cùng xe cùng hai người vào thành, gặp mặt Hoàng thượng. Lúc sau liền mở yến tiệc, các quý tộc hậu duệ hoàng thất, triều đình trọng thần nữ quyến đều được tham gia, để cùng đón gió tẩy trần.

Đế vương Đoàn quốc rất xem trọng việc liên bang, hai bên cũng rất thân mật, Đoàn quốc Thái tử Đoạn Hạo lại được Đoàn quốc Hoàng đế sủng ái, bởi vậy Hoàng thượng phá lệ coi trọng.

Yến hội được cử hành ở Ngự hoa viên, lúc chạng vạng tất cả nữ quyến liền tiến vào, từng người nói chuyện với nhau. Hứa Diệc Hàm chờ mãi lại không thấy mẫu thân nàng.

Phụ thân Hứa Diệc Hàm chính là trọng binh võ tướng, hàng năm trấn giữ ở Tây Bắc biên thùy, cùng Kiều Vũ Mặc địa vị ngang nhau. Hai năm trước Hứa Diệc Hàm đối với Kiều Vũ Mặc nhất kiến chung tình, cực kì say mê, nhưng hoa rơi có tình nước chảy vô tình, thiếu nữ yêu say đắm dần dần tích tụ thành tâm bệnh, bệnh nặng không dậy nổi, nằm liệt giường. Mẫu thân ngày ngày rơi lệ, phụ thân bất đắc dĩ, rốt cuộc lập chiến công lớn cầu xin Hoàng thượng tứ hôn. Hoàng thượng rũ lòng thương, rốt cuộc được như ý nguyện.

Nhưng tình yêu này, rốt cuộc là cưỡng cầu không tới, hai năm vào phủ lại bị lạnh nhạt, Kiều Vũ Mặc cũng chưa bao giờ nhìn Hứa Diệc Hàm.

Đối với việc này, hiện giờ, Hứa Diệc Hàm đối với mẫu thân, cũng chỉ có cảm thán tấm lòng cha mẹ.

Hai mẹ con gặp nhau, hỏi han cuộc sống trong phủ, thấy Kiều Vũ Mặc thế nhưng đem Hứa Diệc Hàm tham gia yến hội thì thập phần vui mừng, luôn mãi dặn dò nàng đạo làm thê, lấy phu làm trời, không thể ghen ghét.

Hứa Diệc Hàm cười cho qua.

Quay người lại, lại thấy một cái cung nữ đi tới, đối với hai người thì lễ, cười nói: "Phu nhân, Hầu gia nói yến hội khai thượng sớm, dặn nô tỳ trước mang nàng ăn vài thứ trước. Thỉnh hai vị đi cùng nô tỳ."

Hứa Diệc Hàm sững sốt, đáp một câu "Được", nắm tay mẫu thân, cùng đi.

Quyển 1 - Chương 14: Hiến vũ

Yến hội hoàng gia so ra không thể tầm thường, ở đây ai ai cũng là người có thân phận địa vị, mỗi lời nói hành động đều phải cẩn thận, vì thế muốn ở yến hội như vậy ăn no, thật là ước mơ xa vời. May mắn trước đó ăn qua không ít đồ lót dạ, bằng không lúc này có thể đói đến ngực dán vào lưng a, Hứa Diệc Hàm một mặt cảm khái, một mặt lặng lẽ đi theo sau Kiều Vũ Mặc.

Mây rậm anh tuấn, khuôn mặt sáng sủa, cái mũi anh đỉnh, sườn mặt hấn góc cạnh rõ ràng, trông thật đẹp mắt. Giờ phút này đang nói cười cùng Đoạn Hạo, rất có phong thái, không kiêu ngạo không siểm nịnh, thật sự là một nam nhân có mị lực.

Hứa Diệc Hàm ngần ngại một hồi.

Khi các nam nhân nói chuyện, không khí có chút ngột ngạt, đãi hết một vòng khách nhân xong, yến hội mới bắt đầu mang đồ ăn lên, ca múa vũ hội, những người bên phía Hoàng hậu, cùng nhau nói chuyện nhẹ nhàng.

Hứa Diệc Hàm vốn dĩ cảm thấy trong yến hội này không có chuyện của nàng, không nghĩ tới đột nhiên lại bị chỉ điểm.

Ngẩng đầu lên nhìn, là một phi tử trong hậu cung, trang điểm sắc sảo, người đeo đầy trang sức. Mặt mày nàng thanh tú, lại có vẻ ôn trọng, lúc này đang đánh giá Hứa Diệc Hàm, cười đến rất là vui mừng: "Đây là Hứa nương tử chính thê của Hầu gia đi? Quả thực là kinh diễm, nhanh sắc khuynh quốc khuynh thành. Hoàng thượng còn nhớ rõ, năm đó lúc tứ hôn là một khoảnh khắc giai thoại cỡ nào, Hầu gia mấy năm nay cũng chưa bao giờ mang nàng tham dự yến hội, gặp mặt còn khó hơn nhìn sao trên trời. Hiện giờ xem ra, quả nhiên là nam thanh nữ tú, trời sinh một đôi."

Hoàng thượng vừa nghe nàng nói, xoay mặt nhìn kỹ Hứa Diệc Hàm, sau lại cười lớn, bốn cợt mà nhìn Kiều Vũ Mặc: "Hiện phi mắt nhìn thật tốt, đúng thật là quốc sắc thiên hương, chả trách Kiều ái khanh gần đây hoảng hốt vô thần."

Hứa Diệc Hàm nghe Hiện phi đột nhiên nhắc đến mình, lại nói đến khoa trương như thế, cũng không biết là vô tình hay cố ý, trong lòng nhưng vẫn cảnh giác. Mấy năm nay Kiều Vũ Mặc không ưa chính thê là chuyện ai cũng biết, thế nhưng trong miệng nàng ta ngược lại thành Kiều Vũ Mặc kim ốc tàng kiều*, mọi người nghe xong, thật sự là chuyện tấu hài. Nhưng thật ra Hoàng thượng lại nhìn thấy, quan hệ Kiều Vũ Mặc và nàng gần đây hình như có chút biến chuyển...

**kim ốc tàng kiều: dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình*

Nhưng Hứa Diệc Hàm cũng không sợ hãi, thông thả ung dung hành lễ: "Hoàng thượng cùng nương nương quá khen, thiếp thân bất quá cũng là một nữ tử, vốn nên ở trong phủ hầu hạ Hầu gia, không thích ồn ào phiến toái, thường ngày quanh quẩn trong viện*", thật không bằng chư vị tỷ muội thành thạo, bởi vậy chưa từng ra phủ giao du, thật sự hổ thẹn."

**khúc này CV hơi khó hiểu nên ta tạm đề như thế huhu, ai hiểu làm ơn giải thích hộ ta nhé (CV: "nè hà trí đoán mới vụng, bắt kham dùng một chút")*

Kiều Vũ Mặc cũng phụ họa: "Vi thần gần đây xử sự bất lực, tạ Hoàng thượng rộng lượng."

Hoàng thượng cười ha hả nhìn bọn họ: "Thần tử của Trẫm Kiều ái khanh đã nhanh miệng, không nghĩ tới phu nhân hấn còn tốt hơn, thật là trời đất tạo nên một đôi."

Hiện phi vốn định trước mặt mọi người nhục nhã Hứa Diệc Hàm một phen, không nghĩ tới nàng thông minh như thế, nói nói vài câu đã làm Hoàng Thượng yêu thích, trong mắt hiện lên một tia không vui, bị Hứa Diệc Hàm nhìn đến, trong lòng cười lạnh.

Hiện phi lại thay khuôn mặt tươi cười, nhìn Hứa Diệc Hàm: "Nếu trăm năm khó gặp, hay nhân yến hội này, thỉnh Kiều phu nhân vì Hoàng thượng cùng Thái tử hiến vũ, như thế nào?"

Lời này vừa nói, Kiều Vũ Mặc lại nhăn mi. Hứa Diệc Hàm múa không tốt, ai ai cũng rõ. Ở loại yến tiệc này, bảo nàng hiến vũ, là có ý định làm khó nàng. Vị Hiện phi này, rốt cuộc là nhắm vào ai?

Hứa Diệc Hàm vốn không muốn làm nổi, nhưng hiện tại có người tới muốn gây sự, nếu không đáp trả, kia thật sự xin lỗi lương tâm chính mình!

Nói đùa, ta một nữ nhân hiện đại há có thể cùng các người kẻ hèn cổ nhân so sánh? Chọn đại một cái kỹ năng vũ đạo chưa đến một giây là xong, chẳng qua sẽ ảnh hưởng chút ít đến tiến độ hoàn thành, nguyện lực điểm sẽ thiếu đi một chút ít.

Không đợi Kiều Vũ Mặc lên tiếng cự tuyệt, Hứa Diệc Hàm liền đứng dậy nói: "Nếu Hiện phi đã nói như thế, thiếp thân không dám từ chối, nếu Hoàng thượng, hai vị Thái Tử, các vị khách quý không chê, thỉnh chờ một chút, để thiếp thân thay đổi vũ y, vì chư vị hiến vũ, lấy giao hảo hai nước làm trọng."

Nàng cười sáng lạn, mê hoặc chúng sinh, dẫn đến các nam nhân ngồi đây tâm thần hoảng hốt một phen.

Chương sau thật đến nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Tiền diễn (H nhẹ)

Hồi lâu sau, mọi người trong yến hội vẫn còn nhớ rõ điệu nhảy kia, càng lại không thể quên được người hiến vũ.

Hứa Diệc Hàm khi lần thứ hai quay trở lại, đổi một thân đoạn trang lễ phục, người mặc vũ y hóa hồng sắc, như một con phượng hoàng lửa, hướng về mọi người bước đến.

Màu đỏ cực kì kiều mị, mặc ở trên người khác lại có vẻ tầm thường, tái nhợt. Nhưng ở trên người nàng, lại là vừa vặn. Trán ve mành ngài, mắt như hồ thu, sóng mắt chuyển động như câu hồn đoạt phách. Băng cơ ngọc cốt, da dẻ trắng trẻo mịn màng, nhan sắc bạch ngọc không tỳ vết, phong thái động lòng người. Mỗi đỏ nhẹ giương lên, răng trắng hơi lộ ra, cười đến mị hoặc lòng người.

Trang phục bị gió nhẹ nhàng thổi bay, lộ ra bàn tay trắng nõn, làm mọi người sinh ra cảm giác muốn yêu thương, bảo hộ nàng.

Ở giữa ngự hoa viên có cái hồ, giờ phút này ánh sáng nhẹ nhàng chiếu đến đại mỹ nhân tuyệt sắc đang ở giữa hồ.

Tiếng đàn vang lên, nàng bắt đầu khiêu vũ, xoay nhẹ thân thể, vũ y tung bay, như phượng hoàng xuất thế.

Đầu tiên là thuận theo điệu nhạc, phượng hoàng kia duỗi thân một chút, thân thể mềm mại khiến mọi người kinh ngạc cảm thán. Như một tiểu nha đầu tò mò, nàng vui thích mà xê dịch xoay tròn, nhanh nhẹn quay lại.

Sau đó tiếng đàn chuyển hướng trầm thấp trang trọng, một bên phượng hoàng lửa cháy bùng bùng, một bên tuyệt sắc mỹ nhân như bồi hồi, bản thân suy nghĩ, nhẹ rơi lệ, cuối cùng điểm mũi chân, ngẩng đầu, thả người trên không trung, phong thái vạn phần kiều ngạo.

Tiếng đàn trở nên nhiệt liệt, lửa đỏ vũ giả nhìn xem không thấy phượng hoàng lửa nhúc nhích gãy gập, nàng quỳ trên mặt đất, đôi tay che trước ngực, làm tâm người xem bị nhéo đến khó thở.

Trải qua quá trình đau khổ, thời khắc lửa lại bùng cháy, chân chính phượng hoàng trong mắt đầy cao ngạo cùng tự hào, lượn vòng quanh vũ y trang phục đỏ thắm, hai mắt nữ tử ôn nhu và kiên cường, bề ngỗ thiên hạ.

Tiếng đàn dần dần ảm đạm xuống, phượng hoàng quy về yên tĩnh, mọi người còn đang đắm chìm trong nó, vẫn chưa hồi phục tinh thần lại.

"Thật hay!" Đoạn Hạo dẫn đầu vỗ tay, hân hứng lên cảm thán, "Thế gian lại có thể có dáng múa như thế, làm người triền miên si mê, hồn nhiên quên mình. Kiều huynh phúc khí thật tốt."

"Phu nhân tuyệt sắc, múa động lòng người, Hầu gia thật tốt số."

"Kiều ái khanh, người thật là làm cho Trẫm được khai sáng a."

Bên kia mọi người lời khen không dứt, bên này Hứa Diệc Hàm vừa hành lễ xong chưa kịp đi đổi y phục, liền bị Hoàng thượng triệu lên, lại khen vài câu, thường không ít đồ vật, cho nàng lui xuống nghỉ ngơi.

Kiều Vũ Mặc đối với việc này chỉ nhàn nhạt đáp, biểu tình bất biến, bộ dáng vô ưu vô lo, chỉ là đáy mắt lưu chuyển hàn ý, biểu lộ giờ phút này hân rất không bình tĩnh.

Yến hội kéo dài đến khuya, Hiền phi vốn là muốn mượn cơ hội này làm Hứa Diệc Hàm mất mặt, lại không ngờ rằng có thể nâng nàng làm vai chính tỏa sáng, làm các danh gia vọng tộc, những người có địa vị ai ai cũng tán thưởng vị Hầu phu vợ lớn này. Đợi cho đến khi kết thúc, còn có không ít người vây quanh Kiều Vũ Mặc, mong muốn cùng Hứa Diệc Hàm hàn huyên.

Trong mắt nam nhân mang theo mười phần xâm lược ý vị giành lấy hảo cảm, Hứa Diệc Hàm yếu điệu thi lễ, chỉ có Kiều Vũ Mặc bên người trầm mặc, không mở miệng. Nếu có người nói nhiều, nàng cũng nhẹ mỉm cười, mê hoặc một ít vương tôn công tử.

Kiều Vũ Mặc ứng đối một hồi, trên mặt hàn băng phẳng phất, cả người tản ra hàn khí, làm cho một ít người không dám đến gần.

Hứa Diệc Hàm làm sao không phát hiện, trong lòng cười thầm.

Không bao lâu, Kiều Vũ Mặc liền cầm lấy tay Hứa Diệc Hàm rời khỏi Ngự hoa viên, một tay hữu lực mà lôi kéo nàng, bước chân vội vàng, Hứa Diệc

Hàm cơ hồ là chạy hết sức mới có thể đuổi kịp.

Hoàng thượng giữ hai người bọn họ qua đêm ở trong cung, sắp xếp ở tại An Đức điện.

Vừa vào cửa, Kiều Vũ Mặc liền đóng cửa thật mạnh, kéo tay nàng đem nàng đẩy đến bên giường, cười lạnh nói: "A, tốt cho một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, tốt cho một nữ nhân điên đảo chúng sinh."

Giờ phút này Hứa Diệc Hàm ngã ngồi ở trên giường, y phục lửa đỏ có chút hỗn độn, phần ngực rộng mở, lộ ra vai ngọc cùng một nửa bộ ngực sữa, một màn này chiếu vào mắt Kiều Vũ Mặc, như bị lửa đốt cháy, làm hắn mạnh mẽ khắc chế lửa giận.

"Hầu gia đây là đang ghen tị?" Hứa Diệc Hàm che miệng cười, nhẹ đứng dậy, bàn tay trắng nâng lên chạm đến ngọc đá* bên hông hắn, không bao lâu, đem cời ra.

**ngọc đá: cái đai của quan, có đính hạt ngọc*

Kiều Vũ Mặc cả buổi tối nay đều cảm thấy tức giận, nhận ra có chỗ nào không đúng, giờ bị nàng nói như thế, ngay cả chính mình cũng chưa nghĩ đến, hắn thế nhưng sẽ vì một nữ nhân mà ghen tị? Nhưng là nhìn nàng ở trước mặt mọi người khiêu vũ, thấy được lửa nóng trong mắt nam nhân khác cùng những lời nói ái mộ, hắn liền càng thêm nóng nảy.

Đây là ghen? Kiều Vũ Mặc chưa bao giờ có cảm xúc như thế, giờ phút này hắn cảm thấy mình có chút ngây thơ.

Hứa Diệc Hàm thấy hắn ngần ngại, đến gần tựa vào hắn, một tay chậm rãi xoa ngực hắn, nhẹ vói vào bên trong cổ áo, chạm vào lồng ngực cứng rắn, cảm nhận được hữu lực tim đập của hắn.

Kiều Vũ Mặc đột nhiên nói: "Đúng thì thế nào? Ngươi là nữ nhân của ta, không nên ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, câu dẫn nam nhân khác!" Hắn táo bạo mà xé rách y phục lửa đỏ, mắt nhìn qua, chỉ thấy bộ ngực sữa nở nang của Hứa Diệc Hàm, hai viên ngọc châu cũng nụ mà run rẩy, mê người đến cực điểm.

"Thật là oan uổng thiếp thân, rõ ràng là Hầu gia tự mình mang ta tham dự, sao lại trách ta a?" Hứa Diệc Hàm vừa nói vừa đem áo ngoài hắn cời ra, hai tay ôm cổ hắn, khi nói chuyện hơi thở vô tình mà phất qua ngực Kiều Vũ Mặc, hai cái vú gầy gao đụng vào trên người hắn.

"Từ nay về sau ngươi đừng mơ tưởng ra cửa!" Kiều Vũ Mặc dứt lời, cúi đầu hôn lên đôi môi Hứa Diệc Hàm, không hề tính tế ôn nhu liếm láp mà là mạnh mẽ hung hăng cạnh mở khớp hàm nàng, đem đầu lưỡi đưa vào trong, tìm kiếm lưỡi nàng cùng triển miên một phen.

Cái lưỡi linh hoạt mà trốn tránh, dù hoặc hắn không ngừng xâm nhập, như hai người đang tranh đấu tình yêu, người truy ta đuổi. Hết đường lui, Kiều Vũ Mặc rút cuộc đem nàng chế trụ chặt chẽ. Liếm láp mút vào, chỉ muốn đem nàng nuốt vào trong vụng, không cho người khác mơ tưởng. Trong miệng nước ngọc dịch cơ hồ mang theo ngọt ngào, làm người hơi say.

Hôn mút triển miên một hồi lâu, Hứa Diệc Hàm bị làm đến ý loạn tình mê, thân mình dần dà mềm nhũn, càng thêm dính sát vào trên người Kiều Vũ Mặc. Hơi hơi thở dốc một phen, hạ thân dầm thủy đã chảy đầy, dục vọng dâng lên, chỉ hận không thể đòi lấy càng nhiều.

Tay Kiều Vũ Mặc đã bao lấy hai vú nàng, vuốt ve nắn bóp, nụ hôn nóng bỏng rơi dần từ môi nàng xuống phía dưới, ở cổ tuyết trắng của nàng cắn mạnh lưu lại vài ấn ký.

Hứa Diệc Hàm trong đầu rối loạn, nhin không được hừ vài tiếng, thân thể miễn cưỡng như vậy đã bị kích thích, cơ hồ là khó nhịn, đôi tay bắt giác sờ xuống hạ bộ Kiều Vũ Mặc.

Cách lớp quần áo cảm nhận được nhục bông đã động tình, không biết là thật hay giả, thế nhưng làm nàng cảm thấy có chút phóng tay, cảm giác giống như một thanh kiếm, gấp không chờ nổi mà muốn ra khỏi vỏ.

"Lẳng lơ, có phải muốn hay không?" Kiều Vũ Mặc đem nàng đẩy đến trên giường, vùi đầu ở ngực nàng, tiếng nói trầm thấp, mỗi câu mang theo nồng đậm mùi tình dục.

Nói lời này bây giờ thật vô nghĩa, Hứa Diệc Hàm cười đến xinh đẹp, hai mắt mê mang mà nhìn hắn, nói: "Nếu ta là nữ nhân của Hầu gia, đương nhiên là muốn cho nam nhân Hầu gia làm ta."

Lời này nghe cũng thật tâm thường, nhưng vào trong tai Kiều Vũ Mặc lại kích thích hắn, hạ bộ căng đến muốn gãy, còn thịt cứng rắn như thiết, thật sự khó nhịn, chỉ thấy hắn quen tay, cởi bỏ quần áo, lại đem Hứa Diệc Hàm cởi sạch, hung hăng tiến lên, đem hung hãn nam căn đặt ở cửa huyết ướm đầm, cắn mạnh vào một bên vú.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Nàng là của hấn (cao H)

Đầu lưỡi ảm áp cứ liếm láp ở đầu vú mẫn cảm, thỉnh thoảng hấn dùng đôi môi gắt gao hút lấy núm vú, hoặc là khẽ cắn, hoặc là dùng đầu lưỡi vòng quanh, Kiều Vũ Mặc dùng hết thủ đoạn trên đầu, Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy hai đầu vú ướt át, đầu ti bị Kiều Vũ Mặc làm cho cương cứng, dựng đứng dậy, run rẩy mà lắc lư theo hai vú.

Trên người thỉnh thoảng như có dòng điện chạy qua, không biết miệng bật ra tiếng ngâm nga từ lúc nào, càng thêm cảm thấy không thỏa mãn, chỉ khao khát nhiều hơn nhiều hơn nữa...

Nghĩ như vậy, không khỏi vận vẹo thân thể, đem hạ thân ướt đầm lây lội ma xát với quy đầu, chỉ mong nó tức khắc cắm vào, hung hăng xỏ xuyên qua chính mình, lấp đầy thân thể trống rỗng cùng với nội tâm thèm khát.

Kiều Vũ Mặc cũng tính dục khó nhin, nhìn nữ nhân dưới thân nằm trên bàn vận vẹo uốn lượn, một bộ dáng dâm đẳng, lẳng lơ, kiêu diễm, trên mặt tràn ngập khát cầu. Môi lưỡi hấn chạm vào thân thể nàng, kích thích nàng rên rỉ, ham muốn chinh phục của nam nhân làm hấn tình cảm mãnh liệt bắn ra tứ phía.

Nhưng thế này không đủ.

Nữ nhân này là của hấn! Hấn muốn triệt để mà chiếm hữu nàng.

Từ thân thể đến tâm hồn, hoàn toàn chỉ có thể là của hấn.

Hấn muốn nàng phải mở miệng cầu xin, hướng hấn cầu hoan, phát ra từ nội tâm mà thần phục dưới thân hấn.

Muốn cho nàng từ sâu trong nội tâm trở thành thê tử hấn, giống hấn ghen ghét nam nhân khác đến gần.

Làm nàng chân chính mà yêu hấn.

Kiều Vũ Mặc nhẫn nại, hấn hôn một đường xuống phía dưới, đến bụng nhỏ bằng phẳng, đến khu rừng đen mật hiểm. Hấn bá đạo tách ra hai chân nàng, ngưng thần mà nhìn kĩ nơi riêng tư của nữ nhân này.

Giờ phút này, rừng đào ngọc dịch giàn giụa, dâm thủy trong suốt dính đầy ngón tay, kéo ra một đường thật dài. Hai cánh môi dày bao vây lấy vách thịt phấn nộn, nhẹ nhàng tách ra, mơ hồ có thể thấy được cửa động nhỏ nhỏ, suối nước liên ào ạt chảy ra từ giữa.

Kiều Vũ Mặc xem đến huyết mạch sôi sục, tách ra cánh môi, đem lưỡi quét một vòng vào giữa vách thịt phấn nộn.

Hứa Diệc Hàm ưm một tiếng, vòng eo nâng lên, lại bị Kiều Vũ Mặc chặt chẽ chế trụ, đôi tay hấn xoa nắn hai cái vú lớn, vùi đầu giữa hai chân nàng, lưỡi nóng liếm trên dưới, trên mặt lưỡi nhô lên cùng mềm thịt ma xát, xúc cảm tăng lên, làm Hứa Diệc Hàm oanh tạc.

Cơ hồ là trong phút chốc, Hứa Diệc Hàm không chịu nổi mà kêu lên: "A... Không cần... Không cần..."

Kiều Vũ Mặc càng thêm ra sức mà liếm láp ma xát, khi thì dùng đôi môi hút vào trong miệng, nhắm nháp nước mật chảy ra từ nơi riêng tư.

Khối thân thể tuyệt diệu này chỉ mới khai thác một lần, nơi riêng tư thánh khiết tản ra u hương nhàn nhạt, cùng dâm thủy tràn đầy hương vị tình dục hợp lại với nhau phá lệ mê người. Đầu lưỡi đem toàn bộ cách môi liếm mát, làm thân thể Hứa Diệc Hàm run rẩy, tiếng kêu khi thấp khi cao, Kiều Vũ Mặc dần dần nắm giữ bí mật thân thể nàng.

Tại mật huyết điên cuồng này, đầu lưỡi không ngừng di chuyển, đôi môi hút vào phun ra, khớp hàm cọ nhẹ,...

Cảm giác kì dị liên tiếp không ngừng vào đầu, làm Hứa Diệc Hàm mất đi năng lực tự chủ, da đầu tê dại, thân thể nhũn ra, đôi tay dùng sức ôm lấy đầu Kiều Vũ Mặc, trừ bỏ cầu xin không thể làm gì khác.

Hai cái vú bị tùy ý đùa bỡn, mẫn cảm âm hộ bị nam nhân đùa giỡn làm thân thể cương cứng, cả người trên dưới đều là cảm giác mâu thuẫn khó hình dung – đã khát vọng lại còn bị kích thích, lại cảm thấy không chịu nổi khoái cảm mãnh liệt kì dị như thế.

Trong miệng tiếng rên rỉ cũng dần trở nên lộn xộn: "A, a... Thật sướng... Không cần... Ta chịu không nổi, chịu không nổi... Không cần... A..."

Ngón tay Kiều Vũ Mặc tùy ý di chuyển, cơ thể bị kích thích đến không chịu nổi, vòng eo liên hướng về phía trước xông đến, lại trước sau tránh không khỏi cái lưỡi ma quái kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Cao trào (cao H)

Đầu lưỡi ẩm nóng linh hoạt men theo tiểu huyết, quét qua cửa động, tham nhập vào trong đó, bắt chước côn thit thọc vào rút ra động tác ra ra vào vào, Hứa Diệc Hàm cảm giác một trận nhiệt huyết xông thẳng vào não, tức khắc trong đầu trống rỗng.

"Không được... Ô, sắp không được rồi... Muốn tiểu..." Hứa Diệc Hàm khóc nức nở, đôi tay dùng sức đẩy Kiều Vũ Mặc ra, mà bất kể dùng sức ra sao cũng không thành. Trong đầu thoáng hiện lên một hình ảnh, vô số pháo hoa nổ tung, thân thể ngay lúc này đạt đến cao trào...

"A---"

Một lượng ái dịch nóng bỏng từ huyết nhỏ phun ra, cuộn cuộn không dứt, phun đầy trên mặt Kiều Vũ Mặc.

Hứa Diệc Hàm cả người xụi lơ nằm trên giường, dư vị cao trào chưa dứt, sắc mặt ửng hồng, môi đỏ khê nhếch, thấp thấp mà thở dốc.

Kiều Vũ Mặc xoa xoa mặt, phủ lên người nàng, đem đôi tay hữu lực mở ra, ôm nàng vào trong ngực, đôi môi còn ma xát vành tai nàng.

Hứa Diệc Hàm dùng sức mà hưởng thụ cái ôm của hắn, cao trào qua đi làm nữ nhân khát vọng được an ủi, ngực dày rộng làm nàng cảm giác kiên định ấm áp.

Cảm nhận được hạ thân Kiều Vũ Mặc cứng rắn, trong lòng liền mềm xuống. Một người nam nhân vì áp chế dục vọng để an ủi chính mình, hắn thật sự là động chân tình đi?

Đang cảm động, lại thấy Kiều Vũ Mặc không thành thật mà cắn lên vành tai nàng, đó là vị trí mẫn cảm của nàng a, vừa mới qua cao trào thân thể lại không thể chịu nổi dụ hoặc, lại lần nữa run rẩy lên.

Trốn tránh không bằng tấn công, Kiều Vũ Mặc bú liếm vành tai nàng, mút vào, chốc lát sau, chỉ thấy nàng vừa rồi còn kháng cự nay lại mềm nhũn, khát vọng bị cấm vào càng thêm lộ ra.

Hai má đỏ ửng, Hứa Diệc Hàm bị hôn đến mơ mơ màng màng, cảm nhận thân thể Kiều Vũ Mặc nóng bỏng, nhục bông đã bành trướng đến cực đại, mật huyết lại không nhịn được mà chảy ra đầm thủy, hòa với ái dịch vừa mới phun ra, tắm ướt cả ga giường.

Hứa Diệc Hàm rút cuộc kim nén không được, nhìn thẳng vào hai mắt Kiều Vũ Mặc, sóng mắt lưu chuyển, ý vị tình trường, thanh âm nàng mang theo cao trào qua đi cùng một chút nũng nịu: "Hầu gia, làm ta."

Bốn chữ vừa ra, Kiều Vũ Mặc cảm thấy nữ nhân này thật đáng chết, trong đầu suy nghĩ, đều bị dục vọng thay thế, thủ tính áp đảo hết thảy, chỉ nghĩ làm chết nàng.

Nhục bông cương cứng đầy gân xanh vừa to vừa dài, đầu nắm bị đầm thủy thấm ướt, dễ dàng mà ở vách mị thit tìm được cửa động, không kịp nghĩ ngợi, bản năng thân thể đã đi trước, thô to quy đầu đẩy ra tiểu huyết, vách thit bên trong hút chặt tứ phía, Kiều Vũ Mặc chỉ cảm thấy như có hàng nghìn cái miệng nhỏ hút thật chặt, cảm giác vui sướng lan tỏa toàn thân, kích thích đến ừng tể bào trong cơ thể hưng phấn thét chói tai.

Thân thể này một tháng trước vừa khai bao, cứ nghĩ lần đầu tiên sẽ nhẹ chút, nhưng lại có thể chứa toàn bộ gậy thit của hắn.

"A... Ân... Quá to..." Hứa Diệc Hàm mày đẹp nhăn lại, bị khoái cảm sung sướng cùng với đau đớn hành hạ, cảm thấy khó có thể kiềm chế mà đắm chìm trong đó.

Kiều Vũ Mặc thấy nàng có chút khó nhịn, đang muốn nói cái gì đó trấn an, nhục bông lại sớm không thể nhịn tiếp tục dùng sức đâm vào, cúi đầu nhìn, chỉ thấy côn thit thô to đã đi vào một nửa, còn một nửa ở bên ngoài. Dương vật như vậy liên tiế ở bên nhau, trời sinh phù hợp, làm người ta vui mừng.

Càng vui thì càng xúc động, Kiều Vũ Mặc nhẹ đẩy thêm vào, côn thit nam nhân đã hoàn toàn đi vào, chỉ để lại hai cái trứng dài bên ngoài, đập phành phạch vào cánh mỏng tuyết trắng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Hung hăng trừu sáp (cao H)

Thân thể bị nhục bông nóng bỏng lấp đầy, khoái cảm sung sướng làm Hứa Diệc Hàm bất giác rên rỉ. Nàng lúc này, sợi tóc tán loạn, đôi mắt đẹp ản tình, phong tình vạn chủng.

Cái này phong hoa tuyệt đại mỹ nữ, thân thể trần trụi mà nằm trên giường, mà côn thit chính mình lại cắm trong người nàng, Kiều Vũ Mặc hai mắt gần như nổi lửa, đem hai chân nàng nâng lên vai chính mình, nắm lấy eo nàng, hạ thân nhanh chóng mà thọc vào rút ra.

Nhục bông to dài ra ra vào vào ở cửa huyết nhỏ hẹp, lần lượt vận động, cứ thế phá vỡ mị thịt bên trong, hung hăng đâm vào đến chỗ sâu nhất, hướng đến trong hoa tâm. Quy đầu mỗi lần đều chạm đến hoa tâm, làm Hứa Diệc Hàm nhẹ rên: "Thật sâu... Ăn ăn... A... Quá nhanh... Sâu đến tận cùng bên trong... Thật sướng... A a..."

Hai chân nữ nhân thon dài mà vắt trên vai hắn, do kịch liệt vận động mà toàn thân lắc lư, thân thể không nhịn được mà tùy ý vận vẹo. Đâm sâu vào bên trong, chính mình liền dùng tay vuốt ve hai cái vú lớn. Hai mắt tựa hồ khẽ mở, gáy ngọc thỉnh thoảng nâng lên, thanh âm càng lúc càng lớn.

Chỗ hạ thân giao hợp không ngừng bắn ra mật dịch, trứng dài chụp vào trên hai cánh mông, tiếng nước bạch bạch không dứt. Nhục bông khi rút ra mang theo tiểu huyết thịt non ra ngoài, màu sắc kiều diễm hồng nhạt thể hiện chủ nhân đang rất vui thích.

"Có thích hay không ta làm người? Hả?" Kiều Vũ Mặc thờ hồn hên, một bên cây cây, một bên hỏi.

Hứa Diệc Hàm nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của hắn, còn có cơ bắp gọi cảm trên bụng nhỏ, cảm thụ được hắn dùng lực mà đâm vào, trong lòng vô cùng thỏa mãn "Thích... Thích a..."

"Thích ta như thế nào làm người?" Kiều Vũ Mặc lại hỏi.

"Ăn... a a..." Khoái cảm từng đợt từng đợt đánh vào, giống như bị nước biển đẩy lên, đẩy đến Hứa Diệc Hàm rơi rớt.

Kiều Vũ Mặc cố ý dừng lại, bất động, gắng hỏi: "Thích ta như thế nào làm người?"

Cảm nhận tiểu huyết bất ngờ trống rỗng, nước biển dần dần rơi xuống, Hứa Diệc Hàm khó chịu, nhắc mông, thẳng lưng muốn đón nhận ngọc hành, lại bị Kiều Vũ Mặc ấn xuống, nhục bông mang theo ý trừng phạt mà thả nhẹ tốc độ, Hứa Diệc Hàm càng bất an: "Dùng sức mà làm ta... Thích người dùng sức mà làm ta, cắm sâu đến tận cùng bên trong..."

"Muốn ta động?" Kiều Vũ Mặc áp chế dục vọng, tiếp tục khiêu khích, đợi Hứa Diệc Hàm cầu xin, mới hài lòng rồi dùng sức đâm vào, đâm đến làm Hứa Diệc Hàm bụng nhỏ phình lên, cả người run rẩy, nói: "Mau..."

"Giống như thế này?" Kiều Vũ Mặc lại chậm rãi rút ra.

Hứa Diệc Hàm tiểu huyết ngứa đến khó chịu, hoàn toàn vứt bỏ hổ thẹn, nũng nịu nói: "Làm... Mau làm ta... Cắm vào bên trong..."

"Như người mong muốn." Lần này, Kiều Vũ Mặc hung hăng cắm vào, theo sau đó là điên cuồng thọc vào rút ra, nhanh đến nỗi làm Hứa Diệc Hàm rên rỉ không kịp tiết tấu. Sóng biển từng trận đánh úp lại, như cuồng phong bão nổi, tùy ý quay cuồng, cuốn nâng lên hướng núi cao mà thả xuống, trong miệng chỉ còn biết rên rỉ: "Thật sướng... Thật thoải mái... A a... Thật... Thích... A a... Nhanh..."

Kiều Vũ Mặc điên cuồng mà thao nằng, Hứa Diệc Hàm khoái cảm vô hạn, làm đến tiểu huyết phía trong từng trận co rút, cũng làm Kiều Vũ Mặc vui sướng đến cực hạn.

"Ồ bên ngoài, thời điểm khiêu vũ, không phải rất câu dẫn sao? Ở trước mặt Hoàng thượng không phải rất có khí chất mê người sao? Hiện tại bị làm thành như vậy, người không phải thực đam mê sao?"

"Ngô... Ăn... A a... Dâm đẳng... Chỉ ở trước mặt Hầu gia... Dâm đẳng như thế..."

"Nước nhiều như vậy, thật đủ dâm đẳng! Có phải trước đây ta không gặp người, có phải nghĩ đến nhục bông nam nhân?"

"A a... Quá nhanh..."

"Nói, có nghĩ đến nhục bông nam nhân? Có muốn bị thao?"

"Chỉ muốn Hầu gia... nhục bông... Muốn bị Hầu gia làm... Ô ô... Không được... A a... Nhanh... Sắp tới rồi... A..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Nói lời âu yếm (cao H)

Kiều Vũ Mặc thấy nàng ngừng đầu, cả người vì khoái cảm cực lạc mà biểu tình vận vẹo, tựa như thống khổ, rồi lại kêu đến sung sướng. Khuôn mặt quyến rũ giờ mị hoặc vô biên, bị thao đến càng thêm phóng túng, quên mất thẹn thùng, khát vọng cùng thỏa mãn đan xen, trầm luân trong bể sâu dục vọng.

Cổ thon dài bóng loáng trắng nõn, giờ phút này dâm mãnh đến cực điểm, giống như hòa làm một cùng hắn, theo đuổi tiết tấu của hắn, hai người cùng hướng

về cao trào.

Thân thể nhỏ yếu bị đâm đến lác quai lác lại, hai cái vú lớn trên dưới lay động, cực hạn đâm mủ.

"Hầu gia... Nhanh, nhanh..." Lời nói Hứa Diệc Hàm nhiễm đầy xuân sắc, đôi tay nắm chặt ga giường đến nhăn nheo, chính mình đã sớm không phân biệt nổi những lời lẳng lơ này lại có thể phun ra từ miệng nàng, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy.

Kiều Vũ Mặc trong lòng rung động, thanh âm trầm thấp mà nói: "Cùng nhau..."

Vòng eo điên cuồng kích thích, nhục bông mạnh mẽ mà thọc vào rút ra, quy đầu đâm sâu vào tử cung, dẫn tới một trận co rút, Kiều Vũ Mặc hít sâu một hơi, suýt nữa gác súng chịu thua. Ra sức thọc vào rút ra hơn mười cái nữa, đều là hung hăng đâm vào, hai chân Hứa Diệc Hàm tại vai hấn dùng sức kẹp chặt, thân thể trắng bóng kịch liệt run rẩy, kêu to: "A... Ân, a---"

Cả người phảng phất như phiêu lãng chín tầng mây, lảo đảo không biết đi nơi nào, mỗi một tế bào trong người đều là giãn ra, vui sướng mà kêu to, khó có thể miêu tả khoái cảm cực hạn này, không biết bắt đầu từ đâu, chỉ cảm thấy lâu sau lần ra toàn thân.

Trong dừng đạo một trận co rút, một cỗ tinh dịch nóng ầm bắn ra, dính ở quy đầu, thêm miệng tiểu huyết còn đang hút chặt, Kiều Vũ Mặc cắn vào vài cái, gặm nhẹ thành tiếng, hung hăng bắt lấy eo Hứa Diệc Hàm, đem gây thịt thọc vào đến chỗ sâu nhất, xoay nhẹ vài lần, tinh dịch nóng bỏng cứ thể phun đầy vào trong tử cung của nàng.

Mật dịch từ chỗ hạ thân giao hợp chảy ra, làm ướt một mảnh ga giường, Hứa Diệc Hàm cả người xụi lơ, hai chân vô lực mà rũ xuống. Cao trào dư vị còn lại, phảng phất còn đang phiêu du trên mây, nàng chỉ cảm thấy Kiều Vũ Mặc vẫn chưa rút ra nhục bông, mà là tách chân ra, đem nàng đặt ở trên giường, cúi người đem nàng ôm chặt. Hứa Diệc Hàm không tự chủ được mà ôm cổ hấn, an tĩnh mà thở dốc.

Kiều Vũ Mặc cúi đầu nhìn nàng sắc mặt ửng đỏ, chỉ cảm thấy hết sức mê người, nhìn không được mà hôn lấy đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi thâm nhập vào, tham lam mà cướp lấy ngọc dịch trong miệng nàng.

Hứa Diệc Hàm ngẩng đầu đáp lại, hai người liền như đôi phu thê bình thường, sau cao trào lại tĩnh tế ôn nhu. Hứa Diệc Hàm bừng tỉnh, giống như chính mình thật sự là thê tử nam nhân này, cho nhau hiểu biết, cho nhau chinh phục, cuối cùng động tình.

Nụ hôn này kéo dài thật lâu, đến khi Hứa Diệc Hàm có chút không thở nổi, Kiều Vũ Mặc mới lui ra, hai người gần nhau trong gang tấc, nhìn chăm chú gương mặt đối phương. Khoảng cách như vậy, càng thêm thân mật khăng khít.

Từ mặt mày đến cánh mũi, lại đến đôi môi thơm ngọt, Kiều Vũ Mặc tĩnh tế quan sát, trong lòng nhẹ nhàng nảy sinh tình yêu, trong đầu suy nghĩ đến nàng khi thì nặc lửa đỏ vũ y, ánh mắt bê bối nhìn xuống chúng sinh, khi thì nàng ở dưới thân mình, bộ dáng câu hoan gọi cảm, khi thì lúc bọn họ giằng co, nàng lạnh lợi kiều ngạo, làm hấn bất tri bất giác không thể buông tay.

"Hầu gia nhìn thiếp thân như vậy, là ý gì?" Hứa Diệc Hàm cười hỏi.

Kiều Vũ Mặc ngày thường tuy lạnh nhạt, nhưng cũng không ngượng ngùng, nói thẳng: "Suy nghĩ ta có phải hay không đã yêu ngươi."

"Nga? Vậy nghĩ ra chưa?" Hứa Diệc Hàm cố ý vịn vẹo thân thể, nhục bông cắm ở trong cơ thể suýt nữa bị trượt ra ngoài.

Được tiểu huyết ướt át ấm áp bao vây nhục bông vốn là vô cùng thoải mái, bây giờ lại ma xát như thế, lại có dấu hiệu cương cứng, Kiều Vũ Mặc lặng yên mà liếc nhìn nàng một cái, dùng tay vịn lại nhục bông, chậm rãi cắm vài cái, rất nhanh, Hứa Diệc Hàm cảm thấy gây thịt trong cơ thể lại bắt đầu bành trướng lên.

"Hầu gia, giường sự cần phải tiết chế a." Hứa Diệc Hàm thân thể còn mềm, cả người sáng khoái, nghĩ lại muốn bị hấn thao một hồi, chỉ sợ muốn la lớn lên.

"Làm nhiều lần, mới quen." Kiều Vũ Mặc một mặt nói, một mặt bắt đầu động, bàn tay to đã bắt lấy vú nàng, dùng sức xoa nắn.

Cao trào qua đi thân thể lại càng thêm mặn cảm, Hứa Diệc Hàm nhìn không được ưm một tiếng.

Trong phòng, nhiệt độ bắt đầu tăng lên, rất nhanh liền tràn ngập âm thanh nam nhân thở dốc cùng tiếng rên rỉ của nữ tử, bạch bạch phạch phạch vang vãn dập dòn.

Kiều Vũ Mặc thể lực dư thừa, tinh lực tràn đầy, cả đêm làm Hứa Diệc Hàm sáu bảy lần, nhiều lần phun nước, làm cho khăn trải giường đều ướt đầm, trong không khí lơ lửng hương vị tình dục.

"Ngươi, phóng đảng nữ nhân này." Kiều Vũ Mặc tổng kết nói.

"Ngươi, dục cầu bất mãn nam nhân này." Hứa Diệc Hàm hữu khí vô lực mà nằm trên người hấn, hai chân mềm nhũn, tiểu huyết tươi mới giờ sung đỏ, bị thọc vào rút ra quá nhiều lần với không có nhục bông lấp đầy, trống rỗng vô lực, cửa động không thể khép lại.

Kiều Vũ Mặc nửa ngày không đáp, Hứa Diệc Hàm quay lại nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, đột nhiên nghe được hấn nói: "Ta không biết yêu một người là cảm giác gì, nhưng ngươi là nữ nhân của ta, chỉ có thể đâm đâm trước mặt ta, bị ta làm. Vì vậy, ta cũng chỉ muốn ngươi."

Hứa Diệc Hàm ngăn ra.

Người nam nhân này... Thật ra cũng không biết tình yêu là thứ gì đi? Nói lời âu yếm mà cũng thô tục, bá đạo như thế.

Chỉ là... Cũng thật ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Hầu gia thách đấu

Ngày kế, Hoàng thượng cùng trọng binh võ thần bồi Đoạn Hạo đi nơi nơi tham quan, khi đoàn người đến sân tập luyện, vừa lúc gặp hai gã võ tướng đang tỷ thí, Đoạn Hạo rất có hứng thú mà nhìn, Hoàng thượng cười ha hả, nói: "Nghe nói Thái tử võ nghệ cao cường, mấy vị đại tướng Đaoan quốc đều thua trong tay người, có thể lĩnh giao người chỉ dạy cho Trẫm và các ái khanh một phen?"

Đoạn Hạo cười cười: "Hoàng thượng quá khen, bắt quá đó là do các tướng quân nhường ta, không dùng hết sức mà thôi."

Lúc này, hai gã võ tướng kia cũng đã qua đây thi lễ, nghe xong lời này, một gã thô thanh thô khí trong đó nói: "Thái tử quá khiêm tốn, Đaoan quốc danh tướng đông đảo, mỗi người đều là nam tử trượng phu, làm sao có thể hạ thủ lưu tình, đã là người thắng, thì phải có phong thái của kẻ thắng. Không biết Thái tử có thể giao thủ một lần cùng ta hạ?"

Hai nước tuy kết giao, nhưng cũng ngầm gây khó dễ cho nhau. Đặc biệt là võ tướng, tâm ý ngay thẳng, không quen với những lời nhún nhường, bởi vậy đối với lời nói của Đoạn Hạo rất là không nể.

Đoạn Hạo trong lòng biết rõ, cũng không tức giận, tiếp nhận lời giao đấu.

Kiều Vũ Mặc bình tĩnh chờ đợi kết cục của hắn, trong mắt một tia biểu tình cũng không có.

Tuy Đoạn Hạo thân là Thái tử, từ nhỏ lớn lên ở trong thâm cung, nhưng đã từng cầm binh, thời trẻ đã từng tác chiến cùng Kiêu Vũ Mặc, rất có đầu óc quân sự, võ nghệ cũng cực tốt. Hai gã võ tướng bốn quốc này, tuy võ nghệ không tồi, nhưng lại không phải đối thủ của hắn.

Quả nhiên, không đến ba mươi phút sau, hai gã võ tướng lần lượt bị bại trận, quần thần bốn quốc tiến lên khen ngợi một phen, nhưng Kiêu Vũ Mặc lại thấy họ có chút không cam lòng. Hiển nhiên ngay tại lãnh thổ sân nhà mình bị người ta đánh bại dễ dàng như thế, là ai chắc cũng sẽ không vui nổi đi.

Hoàng thượng tuy rằng sắc mặt không tốt, nhưng Kiêu Vũ Mặc lại quá hiểu hắn, đứng dậy tiến lên, nói: "Thái tử võ nghệ xuất chúng, bản hầu cũng muốn lĩnh giáo một phen."

Đoạn Hạo nhìn qua, cười như không cười, nói: "Lĩnh giáo? Hầu gia uy danh lan xa, nay nói lời này, thật sự làm ta sợ hãi."

Kiều Vũ Mặc biểu tình lãnh đạm, trong mắt lại có hàn quang quét qua.

Bên cạnh mọi người đều cảm thấy độ ấm xung quanh hạ xuống, một trận lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên, không khi trở nên đông cứng.

Đoạn Hạo nhận được nồng đậm khiêu khích, khoe miệng gọi lên, nói: "Nếu Hầu gia khẳng khẳng muốn đấu, vậy thì đấu!"

Nhìn hai người một trước một sau, đáy lòng mọi người nghi hoặc, Hầu gia đây là làm sao vậy? Vô duyên vô cớ, lại đi khiêu chiến?

Người khác làm sao biết do Kiêu Vũ Mặc ghi hận việc Đoạn Hạo ca ngợi Hứa Diệc Hàm tới qua, khi đó trong mắt hắn rõ ràng có dự ý, Kiêu Vũ Mặc đem hết thầy thu vào đáy mắt, tuy không nói gì, nhưng làm sao có thể buông tha dễ dàng như thế?

Lúc này Kiêu Vũ Mặc thay đổi một thân quần áo nhẹ nhàng, cưỡi một con ngựa màu trắng tuấn mã, lưng đeo cung tiễn, cầm trong tay hồng anh trường thương, cầm cương phóng ngựa mà đến, phong thần tuấn lĩnh, khí phách vô song.

Vừa vào sân, đã thấy Đoạn Hạo ở trên ngựa chờ, hai người giục ngựa tới gần, người khác toàn bộ đều đã lui ra bên ngoài, nên không thể nghe bọn họ tán gẫu.

"Ta đã sai người nghe ngóng một chút, nghe nói Hầu gia cưới phu nhân hai năm, thế nhưng chưa bao giờ ở cùng nhau. Người đẹp như vậy, bị Hầu gia lạnh nhạt, chẳng phải đáng tiếc lắm sao?" Đều là nam nhân, Đoạn Hạo như thế nào lại không biết địch ý của Kiêu Vũ Mặc từ đâu mà đến, một câu đã đi thẳng vào vấn đề.

"Nữ nhân Bản hầu không cần Thái tử quan tâm." Kiêu Vũ Mặc xoa xoa thương*.

**thương: súng*

Đoạn Hạo tùy ý mà cười: "Tôn phu nhân thiên tư quốc sắc, khiêu vũ khuynh thành, Hầu gia nếu không thương tiếc, sẽ có người khác đau lòng."

"Vậy để ta xem "người khác" có hay không có lá gan này." Kiều Vũ Mặc giương mắt nhìn hắn, hàn ý trong mắt bắn ra như lưỡi dao sắc bén, chọc thẳng vào tâm Đoạn Hạo.

"Thứ ta nói thẳng, nàng theo người, nhiều lắm là được cái danh chính thê Hầu gia bị vứt bỏ, nhưng nếu theo ta, ngày ta làm Đế, nàng sẽ thành Hậu." Đoạn Hạo không chút khách khí mà đáp trả, trong mắt sự cuồng ngạo càng tăng lên.

"Bản hầu nói, muốn xem người hay không có lá gan này!" Kiều Vũ Mặc để lại một câu, giục ngựa, xoay người, phóng nhanh mà đi.

Tiếng trống vang lên, cuộc giao chiến giữa nam nhân mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Hầu gia trả đũa

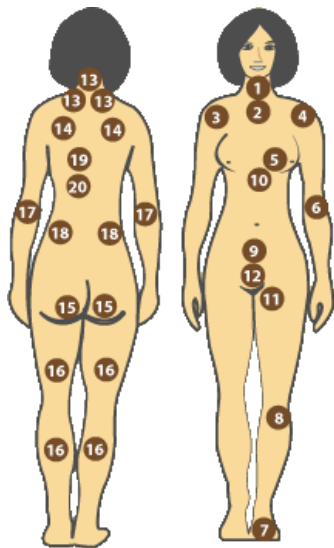
**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên sân luyện tập rộng lớn, Kiều Vũ Mặc cùng Đoạn Hạo đứng cách xa nhau mấy trượng*, từng người liều chết xông về phía trước, vó ngựa lao nhanh, bụi đất mù mịt, cuốn lên một trận bão táp cuồng sa.

**1 trượng: khoảng bằng 1,7m*

Kiều Vũ Mặc ra tay trước, trường thương đâm thẳng vào tâm oa* Đoạn Hạo, "Đinh—" một tiếng, bị Đoạn Hạo né được, Kiều Vũ Mặc thuận thế áp xuống, hai người xướt qua nhau.

**tâm oa: nơi ở giữa ngực, giáp giữa ngực và bụng, có chỗ lõm xuống. (vị trí số 10)*

Đoạn Hạo cũng không chịu thua, quay đầu ngựa lại, đâm ra một thương, đầu thương lóe hàn quang, vẽ ra một đạo tàn khốc. Nhưng một thương này bị Kiều Vũ Mặc phui tay đẩy ra, hắn quay người lại, trên tay động tác nhanh như gió, cứ như mới vừa rồi quay lưng về phía Đoạn Hạo, nhưng cũng có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của hắn, lúc này trường thương mang theo cuồng thế thật lớn, hung hăng ngăn lại thương của Đoạn Hạo, hai tay chống xuống, hai chân lượn vòng đã ra, bức cho Đoạn Hạo đảo ra phía sau, cả người treo ở trên lưng ngựa, cực kì chặt vật.

Chiếm thế thượng phong, Kiều Vũ Mặc sao có thể không thừa cơ tiến lên, trường thương cắm trên mặt đất, thân thể hướng về phía trước bay lên, mũi chân nhẹ điểm trên lưng ngựa Đoạn Hạo, cùng nhau rơi xuống, hai chân thon dài hữu lực bộc phát ra những chiêu thức sắc bén, tấn công một cách dày đặc.

Hai con ngựa dựa gần nhau cùng chạy băng băng về phía trước, Đoạn Hạo cắn răng, cầm thương trên mặt đất, xoay người, tránh đi một kích, thuận thế rơi xuống, bước chân vừa chuyển, thì triển khinh công nhảy lên lại lưng ngựa, cùng Kiều Vũ Mặc chiến đấu.

Hai người động tác cực nhanh, người vây xem cơ hồ nhìn không rõ, chỉ thấy cát bay tứ tung, biến hóa khôn lường, khi thì truyền ra tiếng binh khí leng keng, khi thì truyền ra tiếng quyền cước đập trên người, dẫn đến một chúng quan văn hải hùng khiếp vía.

Lúc này hai người tách ra lập tức nhảy lên, hai chân ở giữa không trung quét ngang, trường thương thỉnh thoảng xét qua, đầu thương sắc bén đảo qua mặt, từng trận hàn ý đọng đến thẳng tim, làm người người trong lòng run sợ.

Một đợt đánh nhau giằng co hồi lâu, lại thấy Kiều Vũ Mặc đột nhiên mượn lực phản chiến, kéo ra khoảng cách, theo đó là một thương bay ra, hồng anh bị gió cuốn đi, hướng thẳng Đoạn Hạo tâm oa.

Một loại thương thời xưa.

Đoạn Hạo đồng tử căng thẳng, một thương này âm thầm dùng sức, mang theo khí thế long trời lở đất mà đến, không thể phản công, chỉ có miễn cưỡng né tránh. Bên kia Kiều Vũ Mặc cũng đã sớm không thèm nhìn phản ứng của hắn, lôi kéo dây cương, tuấn mã chạy như bay, kéo dần khoảng cách, khi quay đầu lại, Kiều Vũ Mặc đã đem cung tiễn trên lưng nắm trong tay, tay phải lướt qua đầu vai, thành thạo mà rút ra tam chi mũi tên, đặt tại đầu dây, kéo dần, bắn.

Tam tiễn vừa ra, liền vậy lấy ba chỗ trọng yếu của Đoạn Hạo.

Mũi tên u quang như ẩn như hiện, xuyên qua gió trời mà bay đến, mang theo bá đạo, chỉ có người đối mặt với nó mới có thể cảm nhận được. Đoạn Hạo khó khăn lắm mới có thể tránh đi trường thương, mắt thấy tam tiễn hung ác này bay đến, không thể không bỏ qua trường thương, một cái xoay người, hai chân đá văng hai mũi tên, chỉ còn một cái là không thể tránh khỏi.

Quần thần vậy xem đều là sắc mặt hoảng sợ, một lời kẹt cứng ở cổ, cơ hồ rất muốn nói. Nếu Đao quốc Thái tử bị thương ở đây, quan hệ giao hảo hai nước sẽ chấm dứt trở thành lý do khai chiến, hai nước trên dưới tranh chấp, mấy quốc gia khác sẽ nhân cơ hội này làm loạn, này một vốn một lời mà nói, không phải là chuyện tốt.

Nhưng giờ phút này trong lòng nôn nóng, lại cũng vô lực, mặc dù là các vị đại tướng võ nghệ cao cường, cũng không kịp cứu Đoạn Hạo, cho dù là đang ở trong sân giao đấu, cũng chỉ sợ lực bất tòng tâm.

Ngay lúc này, một mũi tên lại phát ra, so với mấy mũi tên lúc trước còn ác liệt hơn, vừa bay đến, nhắm thẳng tam chi thần tiễn, hai bên chạm nhau, mũi tên đến sau có thể nói khủng bố hơn, uy lực chặn lại, như cũ bay thẳng, đem tất cả mũi tên cắm vào trên mặt đất. Ba mũi tên đột ngột đối hướng, đoạn đuôi gãy ra, hung hăng cắm vào ngực Đoạn Hạo, đem quần áo hắn xé rách ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc cùng một đạo vết máu.

Kiều Vũ Mặc giục ngựa mà đến, từ trên cao nhìn xuống Đoạn Hạo bị thương đang ngã ngổ trên đất, nói: "Xem ra Thái tử còn không xứng cùng bản hầu đoạt nữ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Hầu gia ăn giấm

Chuyện ở sân đầu truyền tới tai Hứa Diệc Hàm, nàng cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân trong đó, nghĩ đến Kiều Vũ Mặc bề ngoài lãnh khốc lại có thể có tâm tư ghen tị, bất giác muốn cười. Đợi Kiều Vũ Mặc ra về, hai người gặp qua Hoàng thượng, liền ra cung hồi phủ.

Xe ngựa vừa mới đến cửa cung, lại nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, không đợi Kiều Vũ Mặc hỏi, người bên ngoài đã nói: "Hầu gia, là Đoàn quốc Thái tử."

Thì ra là Đoàn Hạo.

Hắn lúc này trang phục chỉnh tề, hiển nhiên là đã xử lý miệng vết thương, lúc này vội vàng chạy tới, cũng không biết là vì chuyện gì. Kiều Vũ Mặc nhíu mày, trong lòng không vui, Hứa Diệc Hàm cười nói: "Hầu gia đem Thái tử đã thương, chẳng lẽ hắn là tới trả thù đi?"

"Hắn dám?" Kiều Vũ Mặc hừ lạnh một tiếng, đẩy cửa ra, Hứa Diệc Hàm theo sát sau đó.

Hai người đứng phía ngoài xe ngựa, một là sắc thái lạnh lùng, một là minh diễm động lòng người, trai tài gái sắc, giai ngẫu thiên thành.

Đoàn Hạo đi tới trước xe ngựa, nghiêng người xuống ngựa, trên mặt nhìn không ra chút nào buồn bực, cười nói: "Hầu gia đi thật gấp, suýt nữa không đuổi kịp."

"Thái tử có chuyện gì sao?" Kiều Vũ Mặc đối với tên đáng ghét thích dây dưa này cực kì đau đầu, nguy cơ mãnh liệt làm hắn không yên lòng.

"Ta muốn cùng Tôn phu nhân nói một câu, không biết Kiều huynh có cho phép hay không?" Đoàn Hạo nói.

"Bản hầu không cho phép." Kiều Vũ Mặc quả quyết nói, trong lòng lại nghĩ ai muốn cùng người xưng huynh gọi đệ.

Cự tuyệt thẳng thắn như thế, mặc dù Đoàn Hạo đã nghĩ tới, nhưng cũng không biết tiếp tục mở miệng thế nào. Hứa Diệc Hàm lại nói: "Thái tử có chuyện, cứ nói đừng ngại."

Lời này vừa ra, Kiều Vũ Mặc mặt lạnh như băng mà chiếu đến, Hứa Diệc Hàm bình tĩnh mà nhìn hắn, không sợ hãi.

Đáng chết, nữ nhân này trước giờ không nghe lời, thật sự là làm hắn khó chịu, rất khó chịu!

Đoàn Hạo cười ha hả nói: "Vẫn là phu nhân bình dị gần gũi. Ngày ấy nhìn thấy khúc nhảy của phu nhân, trong lòng ta ái mộ, đáng tiếc giai nhân đã sớm có gia thất, thật sự đáng tiếc. Hôm nay từ biệt, nghĩ cũng không dễ gặp lại, ngày nào đó nếu còn cơ hội, xin mời Hầu gia cùng phu nhân tới Đoàn quốc du ngoạn, cho ta làm hết lễ nghĩa của một chủ nhà."

Hứa Diệc Hàm nhoen miệng cười: "Thiếp thân nào có tài đức gì mà được Thái tử khen ngợi. Nếu có duyên phận, tự nhiên sẽ tái ngộ."

Đoàn Hạo nghe nàng nói chuyện luôn có chừng mực, nhưng lời nói lại cao ngạo không thay đổi, trong lòng càng cảm thán là nữ tử khó gặp, liếc Kiều Vũ Mặc một cái, trắng trợn mà tiến đến bên tai Hứa Diệc Hàm, nói khẽ: "Nếu Hầu gia như cũ không biết thương hương tiếc ngọc, phu nhân có thể tới Đoàn quốc tìm ta. Phu nhân tài mạo độc bộ thiên hạ, đáng giá có được những thứ tốt nhất."

Hứa Diệc Hàm đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhìn hắn một cái, lại nhìn xem Kiều Vũ Mặc, cũng nhẹ giọng ở bên tai hắn nói: "Nữ nhân tốt sẽ tự dạy dỗ nam nhân của mình, việc này không cần Thái tử quan tâm"

Đoàn Hạo ngạc nhiên, lại càng thêm ý tán thưởng, hắn gật gật đầu, thả người lên ngựa, nhìn Kiều Vũ Mặc cùng Hứa Diệc Hàm nói lớn: "Hai vị, từ biệt nơi đây."

Sau đó, cười to mà đi.

Đợi thân ảnh hắn đi xa, Hứa Diệc Hàm nửa ngày không thấy Kiều Vũ Mặc nhúc nhích, quay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt hắn càng thêm khó coi, quả thật có thể thấy hắn rất tức giận.

Hứa Diệc Hàm có chút bất đắc dĩ, nam nhân rơi vào bẽ mặt là như thế này, thật là giống tiểu hài tử, trong lòng buồn cười, trêu chọc nói: "Hầu gia muốn ở chỗ này hóa thành hòn vọng phu?"

"Hừ." Kiều Vũ Mặc vung tay áo, một phen túm lấy cổ tay trắng nõn của Hứa Diệc Hàm, "Hắn cùng người đã nói cái gì?"

Xem hắn bộ dạng một bình dấm chua, Hứa Diệc Hàm thật là cao hứng muốn đùa đùa giỡn giỡn: "Đây là bí mật."

"Người—" Kiều Vũ Mặc trong lòng bốc hỏa, đầu óc bị thiêu đến nóng rồi, lại không biết phải đối với nàng như thế nào, một lúc sau nổi giận dưng dưng mà kéo nàng lên xe ngựa.

Nữ nhân này thế nhưng dám trêu chọc hắn? Kiều Vũ Mặc một mặt suy nghĩ, một mặt đem nàng đè trên giường êm, hung tợn nói: "Dám ở trước mặt ta cùng nam nhân khác tán tỉnh, người chán sống sao?"

Hứa Diệc Hàm cười quyền rũ nói: "Ta xem bộ dáng Hầu gia bây giờ chỉ sợ làm ta thật luyến tiếc."

"Được, bản hầu cho người biết một chút cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không thể." Kiều Vũ Mặc đem hai tay nàng bắt chéo sau lưng, ấn trên đỉnh đầu, kéo xuống đai lưng đem hai tay nàng cột thật chặt. Hắn một tay đè nặng đôi tay đang giãy giụa của Hứa Diệc Hàm, một tay thuần thực mà đem nàng cởi sạch, ghen tỵ cùng tức giận phần nộ hóa thành nộ hôn sâu, rơi xuống trên mặt cùng trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Trong lòng thâm mắng

Xe ngựa một đường vững vàng đi thẳng, ra khỏi cửa cung, hướng về phía Hầu phủ chạy tới. Dòng người rộn ràng nhộn nhạo trên đường cái, người nói gót người đi, trong xe ngựa động tác hai người càng lúc càng lớn, tiếng rên rỉ càng rõ ràng to, xe ngựa không hài hòa mà đong đưa, hết thầy đều che dấu cho sự âm ỉ bên trong.

Tới Hầu phủ, xa phu chỉ lo hướng hậu viện mà đi. Xung quanh yên tĩnh, bên trong xe ngựa động tĩnh càng dễ bị người khác nghe thấy, lại có từng tiếng thở dốc khe khẽ truyền ra, theo sau tiếng gầm nhẹ cùng tiếng thân thể chụp đánh.

Cận vệ Lý quý theo Kiều Vũ Mặc nhiều năm, vào phủ đều cho hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ, nơi xe ngựa đi qua, không được cho bất cứ ai cản trở, cho nên một đường đi đến Mai Uyển, cũng không có ai nghe được cái gì không nên nghe.

Lý quý mừng thầm, lại thấy nhị phu nhân mang theo hai cái nha hoàn chậm chậm đi tới. Sắc mặt hắn trở nên hơi khó coi, như thế nào cũng không nghĩ đến vào lúc cuối cùng còn có người nhảy ra cản trở, việc đã đến nước này cũng chỉ có thể tiến lên đón nhận, thời điểm cách xe ngựa một khoảng liên ngăn lại, cung kính mà hành lễ, nói: "Nhị phu nhân vạn phúc."

"Hầu gia đã trở lại?" Thanh Yên liếc mắt nhìn hắn, không để ở trong lòng, vòng qua hắn liền hướng xe ngựa đi tới. Sự việc trong cung hai ngày nay nàng một mực không biết, chỉ có ngóng trông Kiều Vũ Mặc về phủ, nói bóng nói gió một phen, sẽ biết được mọi chuyện.

Lý quý trong lòng thâm mắng, lại là tiến thoái lưỡng nan bước lên một bước, che ở trước người Thanh Yên, nói: "Nhị phu nhân, Hầu gia cùng phu nhân trở về, đang muốn trực tiếp đi Mai Uyển, hiện tại không tiện gặp ngài, nếu không ngại, xin ngài chờ Hầu gia nghỉ ngơi xong, lại đi thỉnh an."

Thanh Yên mày nhăn lại, tức giận dâng lên, đã bị Hứa Diệc Hàm đè ở trên đầu, vốn là không thoải mái, như thế nào bây giờ chỉ là một tên nô tài cũng dám đối với nàng khoa tay múa chân?

"Người như thế nào biết Hầu gia một hai phải đi Mai Uyển? Cậu nô tài không biết tốt xấu, tránh ra!" Thanh Yên thật sự tức giận, trách mắng.

Lý quý nguyên bản trong lòng kêu khổ, nghe xong lời này, lại là cười lạnh, can cũng không can nữa, nghiêng người một cái, Thanh Yên liền mang theo hai cái nha hoàn yêu diệu lượn lờ mà đi tới bên xe ngựa.

Bước đến xe ngựa ổn định vững chắc mà lúc này lại đong đưa, vừa đến gần liền nghe, cửa sổ truyền đến âm thanh nhỏ vui thích, thanh âm thân thể giao hợp nhanh chóng như cuồng phong mãnh liệt, hiển nhiên hai người đang đến thời điểm mấu chốt.

Giữa ban ngày ban mặt, thế nhưng dám ở trong xe ngựa tuyên dâm, nghĩ đến khi xe ngựa đi một đường trên phố, bọn họ liền trần truồng trong đó, tận tình phóng dăng.

Thanh Yên nghĩ như vậy, sắc mặt tím tái, tức giận đến cả người run rẩy, nói không thành lời. Phía sau nàng là hai cái nha hoàn càng là thẹn thùng đến nỗi hận không thể tìm cái lỗ chui vào, cũng không dám nói nửa lời.

Đúng lúc này, thanh âm bên trong đột nhiên dừng lại, thanh âm nữ tử nói chuyện tình tế truyền ra, rồi lại nghe không rõ ràng lắm.

Một lát sau, tiếng Kiều Vũ Mặc từ trong truyền ra, ngắn gọn mà hữu lực, lại ẩn ẩn sự khó chịu: "Dừng lại làm cái gì? Đi!"

Lời còn chưa dứt, liền "Tê" một tiếng, lại là một trận gầm nhẹ, ngay sau đó, là nhanh chóng "Bạch bạch bạch".

Lý quý mặt mày hớn hờ mà bỏ lại Thanh Yên, nhảy lên xe ngựa, lệnh xa phu trực tiếp đi đến Mai Uyển.

Xe ngựa đi nhanh trong chớp mắt, Thanh Yên vẫn đứng yên tại chỗ, hai tay nắm chặt, hung hăng mà cắn răng, cố nén không cho nước mắt rơi xuống.

Cái con tiện nhân kia, đồ lăng ló, thật không ngờ người lại sử dụng thủ đoạn hạ tiện như vậy câu dẫn Hầu gia! Tiện nhân! Tiện nhân!

Nhất định phải đem nàng đuổi ra khỏi Hầu phủ, làm nàng cùng đường, lưu lạc làm nô tỳ, làm kỹ nữ, không thể xoay người!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Kịch tình trên xe ngựa (cao H)

Trên xe ngựa ra khỏi cung, Hứa Diệc Hàm bị Kiều Vũ Mặc trói và chế trụ đôi tay, đè trên giường êm không thể nhúc nhích. Theo mỗi động tác của tay Kiều Vũ Mặc, quần áo từng cái rơi xuống, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống trên người, cháy lên từng ngọn lửa dục vọng. Muốn giãy giụa hay là chiêm thể thượng phong, đều là uống phí sức lực. Thân thể mãi cảm muốn được thô bạo an ủi, dần dần bị tình dục thúc dục, hai nắm vú dựng đứng, cứng rắn mà run rẩy.

Kiều Vũ Mặc một chân quỳ xuống còn nàng thì hai chân đều mở ra, đầu gối hấn đặt tại nơi riêng tư của nàng, hấn cú người hôn lên mỗi tác da thịt bóng loáng. Nụ hôn hấn mang theo sự cháy bỏng, cuồng loạn mà tự do, như lửa sắp bùng cháy, tích tụ, cuối cùng là phun trào.

Lúc này, Kiều Vũ Mặc đang liếm láp vành tai nàng, đầu lưỡi nóng ướt chui vào lỗ tai, ngẫu nhiên mút vào vành tai làm Hứa Diệc Hàm như bị điện giật, từng trận rung động, bị hấn khiêu khích đến ý loạn tình mê, ngoài miệng rên rỉ, nhưng vẫn chưa mất đi ý thức.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, thanh âm bên ngoài mơ hồ truyền đến, giống như đang ở cửa cung.

Hứa Diệc Hàm chợt nghĩ tới, đứng ở bên ngoài là mấy chục tướng sĩ, nhìn chăm chăm vào xe ngựa. Tuy nàng lớn mật, nhưng cũng có chút hoảng hốt, vội nói: "Đừng đùa... Ngớ ô..."

Kiều Vũ Mặc lập tức dùng miệng phong bế lời nói của nàng, một tay mò xuống động đào nguyên khẩu, nơi đó đã sớm chảy đầy nước, ngọc dịch rách rách. Ngón giữa thô ráp bắt đầu hoạt động, đâm vào giữa hạ huyết, mỗi lần xoa bóp đều ấn nhẹ vào, làm Hứa Diệc Hàm run rẩy cả người. Cảm giác da đầu tê dại không nói nên lời, tiểu huyết ở dưới trào ra mặt nước cuộn cuộn không dứt, làm ướt cánh mông, gây cho Hứa Diệc Hàm cảm thấy thật thẹn thùng.

Đầu lưỡi quấy nhiễu ở miệng đỏ anh đào, hơi thở nam tử bá đạo mà cuồng nhiệt, cùng tiếng rên rỉ âm nhu vũ mị của nữ tử hoàn toàn bất đồng. Đầu lưỡi không ai nhường ai dẫn tới nhiệt độ cơ thể không ngừng cao lên, thân thể càng thêm khát vọng được âu yếm.

"A, a... Ngớ..." Hứa Diệc Hàm không nhịn được mà bật ra tiếng rên rỉ kiều mị, Kiều Vũ Mặc cúi đầu nói khê bên tai nàng: "Phu nhân, đừng tạo ra tiếng động quá lớn, bị người ngoài nghe thấy được, chỉ sợ rất xấu mặt đấy."

"Người... Đừng nhúc nhích..." Hứa Diệc Hàm trên mặt xấu hổ, đôi tay muốn giãy giụa, nhưng Kiều Vũ Mặc sức lực thật lớn, gắt gao nắm chặt cổ tay nàng, làm nàng không thể động đậy chút nào.

Kiều Vũ Mặc nhìn nàng uốn éo, vặn vẹo thân thể, trào phúng nói "Ta xem người đây là muốn ta hung hăng làm người mới đúng." Hấn đem tay phải giơ lên trước mắt Hứa Diệc Hàm, nửa bàn tay bị đâm thủy thấm ướt, hai ngón tay một khép một mở, lại kéo ra một sợi chỉ dài nhỏ lông lánh, thủy quang sáng trong.

Lại nói, xe ngựa bắt đầu chạy, Kiều Vũ Mặc trực tiếp cởi quần áo, lộ ra gầy thịt đã sớm cương cứng. Gân xanh thấp thoáng, dử tợn đáng sợ, đỉnh đầu chảy ra một ít chất lỏng. Hấn nửa quỳ ở trên giường êm, đem hai chân Hứa Diệc Hàm đặt trên đùi mình, đỉnh đầu to bự đặt ở cửa huyết, ma sát mặt nước.

Hứa Diệc Hàm biết xe ngựa ra khỏi hoàng cung, liền phải trực tiếp hồi phủ, đường đi đều là chỗ đông người, đám đông bắt đầu tụ tập, có khi nào...

Nghĩ như vậy, Hứa Diệc Hàm lập tức thấp giọng cầu xin: "Không cần..."

"Chậm" Kiều Vũ Mặc dùng sức đâm một cái, quy đầu đầy mở ra cửa huyết, xé rách vách thịt bên trong, hung hăng mà cắm vào sâu bên trong.

Đột nhiên đâm vào sâu bên trong làm Hứa Diệc Hàm cả người run lên hướng về phía trước, hai cặp vú lớn lay động thành đủ mọi hình dạng, tiểu huyết bị nhục bông lấp đầy kín mít, ngăn không được dòng nước thấm ướt hơn phân nửa cái mông. Xe ngựa đi đông đưa theo tiết tấu, làm cho thân thể lắc lư xiêu vẹo, dương vật càng thêm kịch liệt ma sát lẫn nhau.

Bên ngoài xe ngựa đã có tiếng người rộn ràng nhộn nhạo, tiếng người bán hàng rong rao to, tiếng cửa hàng mời chào khách, bá tánh* bình thường nói chuyện với nhau... Dù loại âm thanh hỗn tạp chui vào trong tai Hứa Diệc Hàm, nhắc nhở nàng rằng, bên ngoài có vô số người nàng đã từng gặp qua, có thể tùy lúc nhìn thấy nàng trần truồng mà nằm ở đây, bị một nam nhân đè lên, hung hăng thao.

**bá tánh: người dân.*

Nghĩ đến đây, Hứa Diệc Hàm càng thấy thẹn thùng mà càng khát vọng nhiều hơn, làm thân thể mãi cảm vặn vẹo khó nhịn.

Giờ phút này lý trí vẫn còn tỉnh táo, Hứa Diệc Hàm cố nén chỗ ngứa ngáy trong tiểu huyết, nói: "Không cần, không cần a... Nơi này rất nhiều người..."

Nàng mặt đỏ tai hồng, làm Kiều Vũ Mặc phá lệ thỏa mãn, tâm tình muốn trừng phạt nàng càng thêm mãnh liệt, lập tức không nói hai lời mà tiếp tục đâm

vào.

Hứa Diệc Hàm vẫn còn bị trói, toàn thân trần như nhộng, tất cả đều bại lộ dưới mắt Kiều Vũ Mặc. Thân thể hoàn toàn bị hấn khống chế, cưỡng bách mà đem hai chân mở ra rộng hơn, mật huyết phần nộn tùy tiện hiện ra trước mắt hấn, bị hấn xem kỹ.

Cảm giác thẹn thùng đấu tranh cùng sự chịu đựng khuất nhục giao hòa bên nhau, hơn nữa nhục bồng trong cơ thể không ngừng thọc vào rút ra, từng trận tê dại điện giật cùng cảm giác sóng triều quay cuồng, Hứa Diệc Hàm sung sướng muốn mở miệng kêu to, rồi lại cố kỵ dòng người ngoài cửa sổ, chỉ có thể đem tiếng kêu dâm đẳng nhin ở trong miệng, nức nở ô ô.

"A,a... Không cần, không cần a... Ngồ ngồ..."

"Dâm đẳng, nước đã chảy nhiều như vậy, còn nói không cần, miệng dưới của ngươi phun nước thật có thể so với miệng trên." Kiều Vũ Mặc nói, đột nhiên ngừng lại, nhục bồng vẫn còn cắm trong cơ thể nàng, lại đem thân thể của nàng lật lại, làm nàng quỳ gối trên giường, chính mình đứng ở đằng trước, đôi tay bắt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hứa Diệc Hàm, lần thứ hai thọc vào rút ra.

Nhục bồng hung hăng mà cắm vào, góc độ va chạm thay đổi, phương hướng thay đổi, lúc này không biết làm sao, bị đâm tới chỗ vách thịt sâu nhất trong mật huyết, toàn bộ đại não Hứa Diệc Hàm như bị sóng triều bao phủ, suýt nữa hít thở không thông, thân thể nhào về phía trước, đôi tay bị trói miễn cưỡng chống ở trên giường.

Thọc vào rút ra một hồi lâu, sóng triều quay cuồng quét qua, mãnh liệt mệnh mông, tiếng rên rỉ dần dần biến thành tiếng khóc nức nở, cho dù đang ở chỗ xa xăm uất cũng không quan tâm, chỉ lo kêu lớn: "A... Nơi đó... Muốn, muốn... Ô ô... Mau a..."

Kiều Vũ Mặc tát bốp bốp vào mông nàng, nói: "Tiện nhân, chỉ có đem ngươi thao chết, ngươi mới có thể ngoan ngoãn nghe lời có phải hay không?"

Thân mình Hứa Diệc Hàm run lên, cảm giác mông nóng rất đau đớn, tiểu huyết lại không ngừng xuất hiện khoái cảm tê dại, cảm giác này càng thêm khó hình dung, chỉ hận không thể bị làm càng nhanh, bị đâm vào càng sâu, trong miệng ô ô, lời nói không thành tiếng.

Kiều Vũ Mặc cảm nhận được trong dũng đạo ẩm ướt cùng co rút, nhục bồng bị hút đến sáng khoái vô cùng, mỗi một tế bào trên người đều toát ra sự thỏa mãn. Mỗi một lần đưa đẩy, đều vẩy ra một ít mật nước, dâm thủy theo dương vật chảy xuôi xuống phía dưới.

Lúc này, hấn hoàn toàn nắm thế chủ động, khắc chế chính mình, muốn có thể thuần phục được Hứa Diệc Hàm, thọc vào rút ra đều không đâm vào nơi sâu nhất, mà là nguyên tắc chín nông một sâu, cứ cách vài lần, mới đưa gây thịt thô to vào bên trong chỗ sâu nhất, làm cho Hứa Diệc Hàm dục sinh dục tử, vận vẹo mông nghênh đón nhục bồng, hy vọng hấn lấp đầy.

"Hầu gia, ô..."

"Làm sao vậy, tao hóa?"

"Ồ... Muốn đâm sâu vào bên trong..."

"Cầu xin ta."

Hứa Diệc Hàm sớm đã bên bản thân mình ở đâu, chỉ có thân thể vì không thỏa mãn dục vọng mà kêu gào, lúc này liền thuận theo mà cầu xin nói: "Cầu người..."

"Cầu ta cái gì?"

"Cầu người đâm sâu vào tận cùng bên trong..."

"Nói rõ ràng ra!" Kiều Vũ Mặc hung hăng tát mạnh vào hai phiến mông nàng, cùng lúc đó nhục bồng đâm sâu vào bên trong như muốn nghiền nát, làm Hứa Diệc Hàm sưng đến da đầu tê dại, đầu óc trống rỗng, cơ hồ liền muốn cao trào.

"Cầu xin Hầu gia đem nhục bồng cắm sâu vào tiểu huyết thiếp, cắm sâu đến tận cùng bên trong... A... A a..." Vừa nói xong, Kiều Vũ Mặc như bị kích thích, đôi tay ôm eo nàng, thân thể nhào về phía trước, đôi tay kéo về phía sau, quy đầu hung hăng đánh vào vách thịt mềm, lực đạo mãnh đến nỗi làm thân thể Hứa Diệc Hàm trực tiếp co rút, hai tay dùng sức nắm chặt.

Mới cắm vài cái, đôi tay mềm nhũn cùng với thân mình căng cứng, trong miệng kêu lung tung: "Không được... Tới rồi... A a a..."

Thân mình mềm mại tình tứ rung động ngã về phía trước, một cỗ nóng bỏng âm tinh từ chỗ sâu nhất trong mật huyết tiết ra, phun trên đỉnh quy đầu, cao trào thật lâu chưa dứt. Thân thể phảng phất muốn nổ tung, dư vị vô cùng tuyệt vời.

Kiều Vũ Mặc bị dục hỏa đốt suýt nữa bùng súng đầu hàng, để lại Hứa Diệc Hàm làm thêm một trận mãnh liệt đưa đẩy, trong miệng thờ hỏn hỏn ca ngợi: "Tốt cho một thứ dâm đẳng, thân mình cũng là vưu vật."

Hứa Diệc Hàm vốn còn đang sung sướng, bị thọc vào rút ra lại dần dần nổi lên dục vọng, chỉ là cao trào qua đi, nàng đã thanh tỉnh lại đôi chút, thấp giọng hừ hừ vài câu, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Kiều Vũ Mặc không quan tâm, tiếp tục đưa đẩy. Bàn tay to hướng về phía trước nhéo lấy hai đầu vú, nhục bồng mỗi một lần đâm vào tiểu huyết ướt

dầm kia, đều cảm thấy như có vô vàn cái miệng nhỏ đang mút vào, cao trào qua đi vách trong càng thêm ép chặt, lần lượt phun ra nuốt vào đè ép nhục bông.

Sau khi xe ngựa dừng lại, bên ngoài cũng là tương đối yên tĩnh, mơ hồ có thanh âm nói chuyện truyền đến, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Lại không lâu sau, Hứa Diệc Hàm lại nghe Thanh Yên lớn tiếng mà nói: "Ngươi như thế nào biết Hầu gia một hai phải đi Mai Uyển? Cậu nó tài không biết tốt xấu, tránh ra!"

Thế nhưng bị nàng ngăn lại.

Hứa Diệc Hàm cảm thấy xấu hổ buồn bực, lại nhìn không được ra tiếng trêu chọc Kiều Vũ Mặc: "Nhi phu nhân của ngươi ở bên ngoài ngênh đón, chẳng lẽ ngươi muốn cho bọn họ chứng kiến chúng ta làm việc gì?" Một mặt nói, một mặt còn bị cấm đến kêu "Hừ hừ".

Kiều Vũ Mặc không nói chuyện, vui đầu mãnh liệt lắm, Hứa Diệc Hàm thúc giục nói: "Nhanh lên, kêu bọn họ tránh ra..... Ân....."

Thấy nàng nộn nóng như vậy, làm ảnh hưởng đến hứng thú, Kiều Vũ Mặc miễn cưỡng dừng lại, hít sâu một hơi, nói: "Dừng lại làm cái gì? Đi!"

Hắn mới nói xong, Hứa Diệc Hàm cố ý đem cách mũi nhích về phía sau đỉnh quy đầu, vận vẹo mũi, đem nhục bông bao vây lấy, bụng nhỏ dâng lên khoái cảm tê dại, Kiều Vũ Mặc "Tê" một tiếng, gầm nhẹ nói: "Tao hóa!"

Ngay sau đó là điên cuồng thọc vào rút ra, nhanh chóng mà kích thích, giọt mồ hôi từ sườn mặt Kiều Vũ Mặc trượt xuống, dừng lại trên eo Hứa Diệc Hàm.

Vận động mãnh liệt cùng mồ hôi tuôn ra làm độ ẩm trong xe không ngừng tăng lên, Kiều Vũ Mặc cũng dần dần đạt tới cao trào, nhục bông gân xanh phình to, đỉnh quy đầu mở rộng, một cổ ẩm nóng tinh dịch phun ra vào bên trong mặt huyết.

Cùng lúc đó, hắn gắt gao ôm lấy eo Hứa Diệc Hàm, thấp giọng nói: "Hứa Diệc Hàm, ngươi, tiểu yêu tinh này..."

Quy đầu ở trong tử cung, tham nhập hoa khẩu, cổ tinh dịch nóng ẩm cũng dương vật thô to đem tiểu huyết căng đến tràn đầy, Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy cơ thể sung sướng thỏa mãn, làm cả thân thể nàng thoải mái đến cực điểm...

Bên trong xe ngựa, kịch liệt đong đưa cùng âm thanh bạch bạch kéo dài không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Càng yêu càng hận

Xe ngựa dừng lại ở Mai Uyển, không lâu sau, Kiều Vũ Mặc đẩy cửa bước xuống, nhảy xuống xe ngựa, xoay người dịu dàng cầm tay Hứa Diệc Hàm.

Cảm nhận bàn tay trắng nõn đang nắm lấy, xúc cảm tình tế làm người lưu luyến không muốn buông tha, Kiều Vũ Mặc đơn giản cứ nắm vậy, dắt nàng từng bước vào trong phủ.

Hứa Diệc Hàm lúc này mặt ửng đỏ, kiều diễm động lòng người.

Một đám nha hoàn bước vào hầu hạ, Bích Hoa thấy hai người quán quýt không buông, trong lòng cao hứng thay Hứa Diệc Hàm, mặt khác mấy tiểu nha hoàn ai ai cũng mang vẻ mặt vui mừng, tay chân càng thêm nhanh nhẹn.

Một đêm này Kiều Vũ Mặc ở Mai Uyển nghỉ ngơi, một đêm ân ái triền miên, đem Hứa Diệc Hàm làm đến cả người mềm nhũn vô lực, nơi tư mật giữa hai chân sưng đỏ không thể khép lại, cơ hồ không thể xuống giường được.

Hôm sau thức giấc, quả nhiên thấy Kiều Vũ Mặc đã rời đi, Hứa Diệc Hàm vừa tỉnh, Bích Hoa liền tới hầu hạ rửa mặt, ngữ khí cực kì vui sướng: "Phu nhân, Hầu gia sai người đi ra tiệm mua thuốc và cháo bồi dưỡng thân thể, còn có hai hộp điểm tâm."

Hứa Diệc Hàm cười nàng: "Chỉ là mấy chén cháo, xem ngươi cao hứng kìa."

"Cái gì mà mấy chén cháo nha?" Bích Hoa bất mãn mà vênh lên cái miệng nhỏ, "Cháo ở tiệm này không dễ mua đâu, lần trước Ung thân vương phủ trách thất muốn ăn cháo tiệm này, cũng đâu thể mua được? Nếu là người giàu có, chính là có tiền cũng không ăn được."

"Nói chung cũng chỉ là cháo."

"Phu nhân nói lời này, thế là ủy khuất Hầu gia nha? Hôm nay mới sáng sớm Hầu gia đã tự mình đi đến yến lâu* này, cố ý xin gặp chương quỳ, có thể thấy được Hầu gia rất quan tâm tới phu nhân nha." Bích Hoa càng nói càng cao hứng, so với chính mình được gã chồng còn vui sướng hơn.

**Yến lâu: quán ăn, tiệm bán thức ăn.*

"Tốt cho nha đầu nguoi, Hàu gia mới đến vài lần, nguoi liền nịnh nọt hấn đến mực nào rồi." Hứa Diệc Hàm giấu cột, cùng nàng đùa giỡn một phen.

Đội Bích Hoa mang chậu nước đi ra ngoài, Hứa Diệc Hàm một mình tĩnh tọa, nghĩ lại việc này, trong lòng cũng thấy ngọt ngào, một người nếu yêu một người khác, có thể làm nàng cảm nhận được.

Quay người lại tiếp tục ăn cháo, cũng cảm thấy phá lệ tươi ngon, không biết đến tốt cùng là tay nghề tốt, hay là người đưa tốt.

Hôm nay sau khi Kiều Vũ Mặc hạ triều hồi phủ, liền gọi Tôn Thành đến thư phòng. Ở trước mặt người ngoài, hấn luôn là biểu tình lạnh nhạt, may chầu lại, hai mắt bắn ra hàn kiếm sắc bén: "Tra được?"

"Bẩm Hàu gia, đã tra ra được. Nhị phu nhân lúc chưa lấy chồng có nhận Lưu ma ma bên người Hiền phi nương nương làm mẹ nuôi, ngài và phu nhân vừa tiến cung, vợ chồng Lan Uyển – Đông Từ từng nhờ người tặng lễ cho nàng, chắc là có ý nhờ vả." Tôn Thành thành thật mà đem sự thật điều tra được nói ra.

"Còn sự việc của tên tiểu tử Đường thái thì như thế nào?"

"Lão nô đã phái người tìm và bắt được Đường thái, hấn nói là nhị phu nhân hứa sẽ thưởng cho hấn trăm lượng hoàng kim, với điều kiện hấn phải đến Mai Uyển cầu dẫn phu nhân, lúc trước có người đem mê tình tán hạ vào trong điểm tâm của phu nhân, tự nhiên thuận nước đẩy thuyền. Nếu còn không được, liền dùng sức mạnh, đến lúc đó chỉ cần Hàu gia ngài bắt gặp phu nhân hồng hạnh vượt tường*, liền đổ lỗi cho phu nhân, nhị phu nhân đảm bảo sẽ giải vây cho hấn, đảm bảo tính mạng hấn, sau khi ly khai Hàu phủ, áo cơm ăn mặc không cần lo nghĩ."

**Hồng hạnh vượt tường: ngoại tình*

Kiều Vũ Mặc mặt không biểu cảm, nhưng trong mắt lại toát lên ánh lửa.

"Còn có cái gì, nói mau!"

Tôn Thành dừng một chút, nói tiếp: "Mấy năm nay Hàu gia không quan tâm phu nhân, phu nhân chỉ ở yên trong Mai Uyển, không tranh không đoạt, cũng chưa gây ra náo loạn gì, xảy ra chút việc, cũng không có ai can thiệp. Lão nô đã tra xét sổ sách hậu viện, lại thăm vấn những người có liên quan, trừ bỏ cất xén chi phí hằng ngày, công khai khi dễ hạ nhân Mai Uyển, mấy cái nha hoàn phu nhân mang bên người từ nhà mẹ đẻ đến cũng bị trục xuất hết ra khỏi phủ. Năm trước mùa đông phu nhân bị cảm nặng, nhưng nhị phu nhân nhân cơ hội gây khó dễ, che dấu không thông báo, ngay cả đại phu cũng không có tiền mời, cũng không có bạc mua thuốc, vẫn là Bích Hoa chạy xuôi chạy ngược, tìm về biểu huynh bà con xa, cầu xin một lão đại phu xem qua, tình hình mới dần chuyển biến tốt đẹp. Thịnh Hàu gia trị tội, mấy năm nay quản lý trong phủ, thế nhưng không phát hiện, để cho tiểu nhân gây rối, khi dễ chủ nhân."

Kiều Vũ Mặc sao có thể trách hấn, Hàu phủ mỗi ngày đều có hơn ngàn sự việc lớn nhỏ, lớn là ngự giá tới phủ, nhỏ là chọn mua kim chỉ, tất cả đều do hấn xử lý. Hậu viện vốn là việc của người khác, hấn cũng không thể nhúng tay vào.

Không nghĩ tới chính thất hấn cưới hồi hoàng đế, thế như ở trong phủ chịu nhục như vậy, lúc trước còn không cảm thấy gì, cứ luôn nhận định tuy không gặp mặt nàng, nhưng nàng lại không cần lo ăn lo mặc, không sợ bị bạc đãi. Tuy có xảy ra chút việc nhỏ, chỉ nghĩ là một vài thứ không cần quan tâm, lại không nghĩ đến độc nhất là lòng dạ đàn bà!

Hiện giờ trong đầu hấn toàn là Hứa Diệc Hàm, nghĩ lại quá khứ hai năm nay, một cái cảm y ngọc thực, được sủng ở trong lòng bàn tay, lớn lên như thiên kim tiểu thư, lại ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, tâm lại càng đau, hấn không thể đem những hạ nhân dễ tiện đó thiên đạo vạn quả, chém không còn một mảnh. Ngay cả Thanh Yên, a...

Xưa nay nghĩ nàng là nữ nhân tri kỷ, tuy nói không quá ưa thích, nhưng cũng có thể đặt bên người làm bạn giường. Chỉ là hấn đối với Hứa Diệc Hàm có chút ác cảm, lại không thể cưới người khác làm chính thê, cho nên mới cưới một trác thất, ai cũng giống nhau, nàng cùng nữ nhân khác có gì khác biệt? Nữ nhân này thế nhưng dám xuống tay với chính thê của hấn, thật sự không biết tốt xấu.

Kiều Vũ Mặc lại là thương tiếc áy náy, lại là tức giận phẫn nộ cực điểm, hai loại cảm xúc không ngừng khác khẩu nhau, trên người hàn ý càng thêm dày đặc.

Tôn Thành thấy hấn sau một hồi lâu cũng không nói chuyện, liền an tĩnh đứng đó chờ mệnh lệnh.

Lại qua hồi lâu, Kiều Vũ Mặc mới miễn cưỡng áp chế lửa giận, nói: "Nguoi đi Lan Uyển một chuyến, kêu nàng rút ra khỏi Hàu phủ, trong vòng ba ngày, đem nơi đó thu dọn sạch sẽ, ta không muốn nhìn thấy bất kì đồ vật nào dính dáng đến nàng ta. Hạ nhân Lan Uyển đem toàn bộ phân phát, hậu viện làm việc bất chính mấy năm nay toàn bộ trục xuất, lại tuyển thêm một đám mới, đem đến Mai Uyển. Từ nay về sau, Mai Uyển chính là hậu viện."

Tôn Thành nghe lệnh liền thi hành.

Kiều Vũ Mặc tự thân đi Mai Uyển bởi Hứa Diệc Hàm ăn com, tạm thời chưa nói đến sự tình này cho nàng.

Hàu phủ hậu viện đại biến động, sau hai ngày Thanh Yên rời đi, Hứa Diệc Hàm mới biết. Toàn bộ Lan Uyển than trời trách đất, tiếng khóc rung trời, những người này lại lấy Thanh Yên làm đầu.

Nàng còn đang suy nghĩ phải trả thù Hứa Diệc Hàm như thế nào, lại không ngờ thấy Tôn Thành dẫn người tới, nói thẳng trong vòng ba ngày, muốn nàng dọn đồ rời phủ. Không lâu trước đây nàng vẫn là nữ nhân Hầu phủ duy nhất được sủng ái, đột nhiên tình thế biến chuyển, xảy ra sự thay đổi lớn như thế. Biến động như vậy, làm nàng nhất thời không thể hồi phục tinh thần, ngơ ngẩn một hồi lâu sau mà vẫn không nói gì.

Đôi khi hồi phục lại, không dám tin tưởng mà tức giận mắng: "Người dám truyền giả mệnh lệnh Hầu gia? Ai mà không biết Hầu gia sủng ái nhất là ta, chỉ là qua đêm ở Mai Uyển vài hôm, thì tính cái gì? Ta muốn gặp Hầu gia! Ta muốn kêu hắn đem người trực xuất khỏi phủ!"

Tôn Thành nhủ nhủ mi: "Còn làm loạn cái gì? Mấy năm nay người ngấm ngầm giờ trò, còn có lần trước hãm hại phu nhân, Hầu gia đã biết hết. Trắc thất bất kính chính thế, tội lớn như thế nào, người còn dám mưu hại phu nhân, mưu toan hủy đi danh dự phu nhân, Hầu gia không giết người, đã là đại ân. Lại làm loạn, đối với người không có lợi."

Thanh Yên hai mắt tròn lên, bộ dáng xem ra có chút dữ tợn, nhào tới chặt chẽ bắt lấy hắn, móng tay véo lên cánh tay hắn đâm sâu vào thịt, nàng rống lớn nói: "Vợ cả? Đám cầu nô tài các người, trong mắt chỉ có cái gọi là vợ cả. Mấy năm nay đều là ta chăm lo Hầu gia, hầu hạ hắn, biết lãnh biết nhiệt, nàng chẳng qua chỉ có danh phận, dựa vào cái gì đập lên trên đầu ta! Hầu gia hắn là phải hưu nàng, nâng ta lên làm chính thất!"

"Càng nói càng kỳ cục! Thân là thiếp thất, vốn là nên dốc lòng chăm sóc Hầu gia, hỗ trợ chính thất xử lý Hầu phủ, vì Hầu gia phân ưu. Ngày nào đó sinh hạ một đứa con, cả đời vinh sủng vô ưu, hà tất phải có tâm tư tính toán, mơ ước vị trí vợ cả? Nếu người không giờ trò, Hầu gia sao lại đối với người vô tình? Không cần nói nhiều, ba ngày sau, ta dẫn người tới dọn dẹp sạch sẽ Lan Uyển." Tôn Thành nói xong, bỏ lại nàng rồi xoay người đi.

Thanh Yên nhìn bóng dáng hắn rời đi, lòng đầy chua xót oán hận, khóc lớn không ngừng.

Bích Hoa kể lại việc này cho Hứa Diệc Hàm, nàng nghe xong trong lòng cũng rất sáng khoái, làm cho trắc thất bị trục xuất khỏi phủ, khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ cũng không xa. Nàng đã khoan nhượng vài lần, lại chính bản thân không biết quay người, ngấm ngầm ra tay, thật sự là tự làm bậy không thể sống.

Nhưng cần thận ngẫm nghĩ lại, nơi này cổ đại nam nữ địa vị như thế thật không công bằng, cưới thiếp, còn muốn cho các nữ nhân tị ghét lẫn nhau, vốn chính là mơ mộng hảo huyền. Tình yêu vốn là ích kỷ, nam nhân không muốn cùng người khác chung, nữ nhân liền nguyện ý? Nghĩ đến đây, trong lòng lại rối bời, cơm cũng ăn ít một chén.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Ai cũng kém người

Ban đêm Kiều Vũ Mặc đến đây, thấy Hứa Diệc Hàm trầm mặc không nói, hình như có tâm sự, cau mày đi hỏi Bích Hoa. Bích Hoa cũng không rõ sự tình, chỉ nói phu nhân nghe xong sự việc của Thanh Yên liền lo lắng sốt ruột.

Kiều Vũ Mặc phát tay cho nàng lui ra, ngồi vào bên người Hứa Diệc Hàm, hỏi: "Chuyện gì vậy? Ngày thường miệng lưỡi sắc bén, lanh lợi đến làm người ta tức giận, sao hôm nay lại trầm ngâm thế?"

Hứa Diệc Hàm miễn cưỡng cười cười, nội tâm cảm thán nói: "Hầu gia chịu vì ta dọn sạch hậu viện, vốn là chuyện tốt, nhưng ta bắt quả cũng chỉ là cái nữ tử, ta và nàng tại sao phải chịu vận mệnh như thế? Ngày sau nếu Hầu gia phiền chán ta, hoặc là ghét bỏ ta miệng lưỡi sắc bén không buông tha bất kỳ ai, lại tìm một cái tri kỷ khác, kết cục của ta với nàng có gì khác nhau?"

Lời này là lời thật tâm, nam tử xưa nay bạc tình, tình yêu thứ này mà nói hư vô mờ mịt, từ xưa đến nay khó gìn giữ lâu dài, huống chi cổ đại nam nữ địa vị kém nhau rất xa, nếu ban xuống một phong hưu thư, cuộc đời này liền vô vọng hạnh phúc. Tuy rằng Hứa Diệc Hàm cảm thấy Đoạn Hạo nói được làm được, chính là không yêu một người cũng có muôn vàn lý do. Thời gian dài, quan hệ lâu rồi, ai có biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra?

Lại nghĩ đến chính mình liều mạng làm nhiệm vụ chỉ để níu kéo lại đoạn cảm tình kia, tâm Hứa Diệc liền trùng xuống.

"Không nghĩ tới người cũng sẽ lo sợ cái này."

Hứa Diệc Hàm tức giận liếc hắn một cái: "Ta cũng sẽ hoa tàn ít bướm, nhưng thế giới này nữ tử trẻ đẹp, yêu điệu, lại là cuộn cuộn không thiếu."

"Ai cũng kém người."

"Hiện tại người nói thế, tại sao lúc trước người không để ý đến ta?" Hứa Diệc Hàm nói, không khách khí mà trừng mắt nhìn hắn, trong giọng nói lại có chút ủy khuất, tựa như làm nũng.

Kiều Vũ Mặc chưa từng thấy nàng như thế, cúi đầu, mặt mày ưu thương, đôi mắt xẹt qua nhè nhẹ bất an, thân mình nhỏ yếu càng thêm chọc người triu mến. Cường ngạnh cùng lãnh khốc trong người đều tiêu tan, vì Thanh Yên mà tức giận tích tụ cũng dần dần bình ổn, hắn trầm mặc một lát, nói: "Vậy người nói đi, như thế nào mới tốt?"

"Ta cũng không biết a..." Thanh âm Hứa Diệc Hàm càng thêm thấp, nàng thật sự không biết. Loại chuyện như này, chỉ có thời gian mới có thể kiểm nghiệm đi.

Nói đến chuyện này, không khí có chút nặng nề, Kiều Vũ Mặc ngồi một lát liền đi, không biết suy nghĩ chuyện gì mà mày cau lại, chấp tay sau lưng về mặt buồn rầu.

Hậu viện đại chấn động dẫn tới hạ nhân Hầu phủ ngày đêm lo sợ bất an, nghĩ đến Hầu gia vì phu nhân, đem Thanh Yên đuổi ra khỏi phủ, dẫn đến một đám nô tài đều chịu tội, những người sợ bị liên lụy, ai ai cũng vội vã phủi sạch quan hệ với người ở Lan Uyển, hoặc là đả tặc tội Mai Uyển từ trước, liền kéo đến tạ tội, nhận lỗi, lỗi kéo quan hệ.

Mai Uyển mỗi ngày ra vào vào mấy chục người, chỉ cần là những người thân cận với Hứa Diệc Hàm đều bị lôi kéo, Bích Hoa là người bạn rạn nứt. Vài lần Hứa Diệc Hàm can người, kêu nửa ngày cũng không có ai trả lời, cũng mặc kệ bọn họ.

Dù sau ba ngày này, trò khôi hài cũng nên kết thúc.

Nhưng không thể tưởng tượng được ngày thứ ba, vừa dùng cơm sáng xong, lại có một người vội vàng tới bái kiến. Không lâu trước đây nàng khuôn mặt thanh tú nay gò má vàng vọt, hai mắt sưng đỏ, còn đọng nước mắt, tiều tụy khổ sở. Chỉ có đáy mắt lộ ra oán hận, làm nàng còn tồn tại.

Người này đúng là Thanh Yên.

Nàng một thân một mình, không biết làm sao có thể trà trộn vào đây, nhưng không một ai thông báo.

Hứa Diệc Hàm nhìn nàng, trong lòng sinh ra một tia thương hại, nàng cũng không phải thánh mẫu, nếu không phải nguyên chủ mạng lớn, thì đã sớm chết vào mùa đông năm trước. Nhưng tình cảnh này, nói đến cùng vẫn là làm nữ tử trong lòng nàng sợ hãi.

"Xem đủ chưa? Cảm thấy ta thật đáng thương? Đây đều là do người bạn tặng!" Tiếng nói Thanh Yên nghẹn ngào, lạnh lùng sắc bén, bộ mặt dữ tợn.

"Người cũng là cùng đường bí lối, ta không muốn cùng người so đo thứ gì. Là do người, chính người tự làm thì nên tự chịu." Hứa Diệc Hàm bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng.

"Ha ha... Nay người là kẻ thắng... Tính người lợi hại gì mà ma ồm, gì mà không tranh không đoạt, gì mà hai năm lạnh nhạt, tất cả đều là giả dối. Sớm biết hẳn ra tay ngoan độc như thế, ta nên diệt trừ hậu họa từ sớm, rồi ta sẽ không đến mức lưu lạc như thế này. Được, người thắng, bắt quá, người cho rằng như vậy là đã chấm dứt sao?" Thanh Yên nói vậy làm Hứa Diệc Hàm nhăn mày, trong lòng có loại dự cảm bất an dâng lên, đáy lòng hàn ý không ngừng khuếch tán.

"Người không phải là có công phu câu dẫn, mê hoặc Hầu gia sao? Còn không phải là dựa vào khuôn mặt này sao? Không biết liêm sỉ mà trèo lên giường Hầu gia... Ta đây muốn nhìn, nếu ta hủy hoại khuôn mặt này, Hầu gia có còn để ý người hay không!" Một lời vừa dứt, một đạo hàn quang từ trong tay áo nàng lóe lên, tay giờ lên chủy thủ, thẳng tiến đến gương mặt Hứa Diệc Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Tâm như dao cắt

Kiều Vũ Mặc vừa ra khỏi phủ liền cảm thấy mí mắt dật dật, không biết vì sao mà trong lòng cảm thấy rất bất an. Đến cung, tinh thần vẫn dao động không ngừng, cảm giác như có vô số móng vuốt trên người mình cào loạn, đứng ngồi không yên.

Cảm giác này đến khi thượng triều càng thêm mãnh liệt, một cổ buồn bực dâng lên, trực giác được tới luyện hằng năm trên chiến trường nói cho hẳn biết, đã xảy ra chuyện!

Thái giám rút cuộc cũng tuyên bố các quân thần có thể ra khỏi điện, Kiều Vũ Mặc không nhịn được nữa, hướng về cửa cung lao ra, không nói một lời, lập tức lên ngựa chạy ra ngoài.

Hầu phủ cách hoàng cung cũng không xa, nhưng hiện giờ Kiều Vũ Mặc cảm thấy, khoảng cách thật xa như vạn dặm, cho dù ra roi thúc ngựa như thế nào, tuần mã chạy băng băng trên đường vẫn tính là quá chậm.

Trên đường phố có không ít người đang dọn hàng quán, người mua đi tới đi lui đột nhiên băng ra đường, Kiều Vũ Mặc cả kinh liền hãm chặt dây cương. Hẳn tức giận nhưng cũng không thêm quát lớn, bỏ ngựa tại trận, nhảy lên mái hiên, một đường chạy về phủ như bay.

Tới Hầu phủ, hộ vệ cảnh giác, không đợi hẳn lộ diện, mấy chục mũi tên hướng hẳn bay đến, bị hai chân Kiều Vũ Mặc đá văng ra, một tay tóm lấy tên, bẻ gãy trong nháy mắt.

"Cút ngay!" Kiều Vũ Mặc đè nén tức giận, quá lớn một tiếng, hộ vệ nghe ra là thanh âm của Hầu gia, cuống quýt chạy đi.

Kiều Vũ Mặc vẫn còn mặc triều phục, một chân điểm ở ngọn cây, xẹt qua cửa sổ, xông vào Mai Uyển.

Gió mạnh thổi qua hành lang, mới vừa vào cửa, liền thấy ánh sáng lóe lên, một búng máu phun ở trên mặt, nhiễm hồng hai mắt hắn. Khóe mắt Kiêu Vũ Mặc như muốn vỡ ra, bước nhanh lên phía trước, một chưởng đánh vào người Thanh Yên, nàng không chịu nổi, chúi thúi rơi thẳng xuống đất, xương cốt chỗ bị đánh như muốn đứt gãy, cả người ngã ngổ trên mặt đất, đầu đến chảy nước mắt.

Kiều Vũ Mặc xoay người đi xem Hứa Diệc Hàm, chỉ thấy tay phải nàng che ở trên mặt, mu bàn tay có một vết máu dài, nhiễm đỏ cả tay, không ngừng chảy xuống.

Hai hàng lông mày gắt gao nhú chặt, trong mắt tràn đầy thống khổ, trên trán chảy đầy mồ hôi, đôi môi không ngừng run rẩy.

Hứa Diệc Hàm chưa bao giờ chịu qua công kích như thế, một đao kia đâm thật sâu vào trong cánh tay, cơ hồ đụng đến xương, đau đến suýt mất đi tri giác.

Hai mắt Kiêu Vũ Mặc đỏ lên, lập tức xé xuống vạt áo, đau lòng mà cầm cánh tay nàng lên, băng bó cẩn thận, mặt khác hét lớn: "Người đâu, mau truyền thái y!"

Mới vừa rồi hấn hồi phủ đã gây ra động tĩnh quá lớn, lại chạy về phía Mai Uyển bên này, dẫn tới bọn hạ nhân vây xem, Bích Hoa cũng đã có mặt, vừa đến cửa, thấy một màn này, cực kì kinh sợ, ngay ngốc đứng tại chỗ.

Kiều Vũ Mặc tức giận đến thanh âm đều run rẩy: "Ngây ngốc cái gì? Mau đi gọi thái y!"

"Dạ... Vâng! Vâng!" Bích Hoa như tỉnh lại trong mộng, nước mắt lăn dài, chạy vội đi.

Kiều Vũ Mặc vừa băng lại tay phải, lại xem xét nàng kĩ lưỡng, e sợ nàng còn bị thương chỗ khác.

May mà hấn đã tới kịp lúc, Thanh Yên mới đâm một đao, đã bị hấn ngăn cản, nếu không, hấn không dám nghĩ đến hậu quả.

Trên tay vẫn còn dính máu tươi ấm nóng, Kiêu Vũ Mặc chưa bao giờ hốt hoảng như vậy, tâm đầu như đao cắt, đau đến không thể hô hấp.

Hấn đã từng chinh chiến nơi sa trường, giết chết không biết bao nhiêu người, trên tay đã sớm thấm đẫm máu tươi, lại chưa từng sợ hãi giống hôm nay.

Thì ra yêu một người, là loại cảm giác này.

Sợ hãi mất đi một người, là loại cảm giác này.

Nếu là tới chậm một chút... Hấn thật không dám nghĩ.

Phẫn nộ, áy náy, đau lòng, hối hận, đủ loại cảm xúc đan xen, làm hấn tâm phiền ý loạn.

Hứa Diệc Hàm lặng lẽ mà nhìn hấn, mặt mũi tên này xưa nay lạnh nhạt kiêu ngạo, lúc này lại mây đen mịt mù, vận vẹo như là muốn phát điên.

Kiều Vũ Mặc xoay người nhìn qua Thanh Yên, nói gần từng chữ một: "Ta sẽ cho ngươi, sống không bằng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Kết cục (Hoàn)

"Hầu gia... Hầu gia, người thật nhẫn tâm, nữ nhân này có cái gì tốt, nàng có cái gì mà có thể so với ta? Nàng rút cuộc hơn ta cái gì? Là khuôn mặt này sao? Khuôn mặt xinh đẹp? Nếu ta hủy hoại khuôn mặt này, biến nàng thành thân tàn ma dại, người còn có thể thích sao?" Thanh Yên cũng từ điên cuồng bình tĩnh lại, ý thức được cơ hội chính mình đã mất, lại nghe Kiêu Vũ Mặc nói những lời này, trong lòng tức giận bùng bùng, nàng thật không cam lòng.

Hứa Diệc Hàm không nói chuyện, yên lặng mà nhìn bọn họ, biểu tình lãnh đạm.

Dù gì cũng có tình cảm, bản thân mình lại thuộc về người kia, so với người khác mặt nào cũng đều tốt hơn. Cảm tình Kiêu Vũ Mặc đối với mình không giống với bề ngoài, Hứa Diệc Hàm tự suy đoán, cũng biết rằng ai ai trên đời này đều thích những thứ tốt đẹp hơn.

Kiều Vũ Mặc không nghĩ tới phản ứng của Thanh Yên lại mãnh liệt như thế, nửa câu cũng không muốn cùng nàng nói tiếp, một phen chặn ngang bệ Hứa Diệc Hàm lên, đem nàng ôm đến trên giường.

Thanh Yên điên cuồng khóc lớn, ôm lấy chân hấn, kêu to: "Hầu gia, tiện nhân này đã cho ngươi uống bùa mê gì, lại đem ngươi mê muội nàng như thế?"

Ngươi trước kia không giống như vậy."

Kiều Vũ Mặc biểu tình lạnh lùng, hai mắt đầy hàn ý nhìn chằm chằm nàng: "Ngươi nói lại một câu như thế nữa xem?"

Thanh Yên vốn đang điên cuồng khóc ở bên cạnh, lại bị ánh mắt hấn dọa cho sợ hãi, một lúc sau không dám mở miệng nói tiếp.

Kiều Vũ Mặc không nhìn đến nàng nữa, đem Hứa Diệc Hàm nhẹ nhàng đặt ở trên giường, tỉ mỉ quan sát nàng, thật lâu sau, mới nhẹ giọng nói: "Là ta không bảo vệ ngươi thật tốt."

Ngữ khí của hắn thật nhu hòa, trước đây hắn chưa từng dịu giọng như thế, làm tâm Hứa Diệc Hàm rung động mãnh liệt.

Hắn đang muốn tiếp tục nói, thái y lại đến, theo sau là một đám lớn nha hoàn, mỗi người đều nom nớp lo sợ, nhìn vết máu kéo dài trên mặt đất cùng sắc mặt Kiều Vũ Mặc, không dám nhiều lời. Thái y run rẩy mà bước đến trên giường, xem xét thương thế Hứa Diệc Hàm. Thanh Yên bị hộ vệ kéo xuống, chờ xử lý.

Mu bàn tay bị thương của Hứa Diệc Hàm lần nữa được băng bó, vì tinh thần bị kích thích, nên thái y kê cho nàng một ít thuốc an thần, Kiều Vũ Mặc nhìn xem lại đơn thuốc, sai người đi hái dược, phân chia mọi người, chính mình lại ở bên cạnh hầu hạ nàng.

Chuyện vừa xảy ra làm thể xác và tinh thần Hứa Diệc Hàm rất mệt mỏi, lại yên tâm khi có Kiều Vũ Mặc chăm sóc bên cạnh, ngủ thiếp đi từ lúc nào. Đợi đến khi tỉnh lại, sắc trời đã tối, hoàng hôn đã qua đi, vẫn thấy Kiều Vũ Mặc còn ở bên giường.

Vừa thấy nàng tỉnh, Kiều Vũ Mặc liền ân cần hỏi han, khiến cho Hứa Diệc Hàm thấy không quen, nói tránh sang chuyện khác: "Chuyện Thanh Yên, Hầu gia tính xử trí như thế nào?"

"Hủy dung, trục xuất khỏi phủ." Nhẹ nhàng nói ra mấy chữ, không mang theo bất kì biểu cảm nào.

Hứa Diệc Hàm trầm mặc, nàng không phải thánh mẫu, có người tâm địa ác độc, hãm hại người khác, thì nên tự chịu trách nhiệm.

Kiều Vũ Mặc hiển nhiên không muốn tiếp tục nói về Thanh Yên, hắn trầm giọng nói: "Mới vừa rồi ta đã tấu chương lên bệ hạ, lấy danh mà thế, chỉ cưới một mình ngươi, không nạp thiếp thất, không lấy vợ lẽ, lại không muốn bất cứ người nào đem nữ nhân làm quà tặng. Hầu phủ này, chỉ có mình ngươi là nữ chủ nhân. Nếu làm trái lời này, sẽ phạm tội khi quân, bãi nhiệm chức vị."

Hứa Diệc Hàm sững sốt, nửa ngày không phản ứng.

Hắn lại nói: "Ta không biết làm như thế nào để ngươi yên tâm, từ giờ đến lúc chết, ta cũng không dám đảm bảo sẽ không có mới nói cũ, vì những lời nói dối suông đó ta không muốn thế thốt. Trước đây, ta không biết sợ hãi là gì, hiện tại ta đã biết. Ta không thể mất đi ngươi, chỉ cần nghĩ đến, ta rất sợ, nếu sáng nay ta chậm một bước,... Ta sợ sẽ hối hận cả đời."

Kiều Vũ Mặc trước giờ chưa từng nói nhiều như thế.

"Ngươi..." Hứa Diệc Hàm không biết nên trả lời như thế nào, một dòng nước ảm chảy xuôi vào trong tim, khoảnh khắc sáng nay hắn xuất hiện cứu nàng, tâm nàng đã thuộc về hắn.

Một cái Hầu gia nam tử hán đại trượng phu thời cổ đại, thế nhưng vì một nữ nhân như nàng là lập một lời thề độc như thế, thật sự là đáng quý trọng. Ai cũng không thể đảm bảo về sao, chỉ cần lúc này thật tâm thật lòng ở bên nhau, hạnh phúc thế là đủ.

Nước mắt tràn ra lúc nào không hay biết, Hứa Diệc Hàm chăm chú nhìn hai tròng mắt hắn, nhu tình như nước, dần dần gọi lên ý cười.

Hai người nhìn nhau một lát, bỗng trong mắt Hứa Diệc Hàm ý cười hóa thành giao hoạt: "Hầu gia, ta muốn đề nghị, nếu ngươi đáp ứng, mới tính là thật lòng."

"Hả?"

"Nếu Hầu gia thật lòng, không bằng cho ta quyền hưu ngươi, nếu một ngày nào đó ta chán ngươi, hoặc là ngươi chộc ta tức giận, ta có thể hưu ngươi ngay lập tức, hủy đi danh dự trinh tiết của ngươi, chính mình còn có thể tái giá với người khác." Hứa Diệc Hàm nghịch ngợm mà chớp chớp mắt, quyền rũ kiêu mị không giảm.

Kiều Vũ Mặc nguyên bản còn thấy nàng vì bị thương mà đau lòng, nghe nàng nói vậy, tức giận lại bùng lên, nữ nhân này, thật là không biết lựa lời, ý vào được yêu thích, cái gì cũng dám nói. Được một tác lại tiến một thước! Cả gan làm loạn! Si tâm vọng tưởng! Ý nghĩ kì lạ!

Bị thương như thế còn có thể chộc hắn tức giận, trên đời này chỉ có nàng có bản lĩnh này.

Một đôi mắt như ưng nhìn chòng chọc và Hứa Diệc Hàm, Kiều Vũ Mặc trong mắt đầy hàn quang lạnh lẽo.

"Hầu gia nếu thật sự yêu ta, có bản lĩnh giữ ta cả đời, cần gì phải so đo một chút yêu cầu này của ta." Hứa Diệc Hàm than nhẹ một tiếng, ra vẻ ai oán mà nhìn hắn, "Có thể thấy được, nam nhân chỉ dám nói miệng a..."

"Như ngươi mong muốn!" Kiều Vũ Mặc nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra bốn chữ.

Mười lăm phút sau, một giao một nhận, khẽ ước định đoạt được Kiều Vũ Mặc trao cho Hứa Diệc Hàm, nàng cười hi hi, Kiều Vũ Mặc lại oán hận nói: "Người bắt quả chỉ là ý vào việc ta yêu người."

Mới vừa nghe câu nói này, trong đầu Hứa Diệc Hàm "Đình—" một tiếng.

Hệ thống nhắc nhở: "Chính thể Hầu phủ, nhiệm vụ hoàn thành."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Phiên ngoại 1: Đem nàng làm đến điên

"Chậm một chút... Ân... Quá nhanh a, Hầu gia..."

Vào đêm, ánh trăng trong treo chiếu vào trên giường, dáng người nam nhân cường tráng đang ôm lấy một đôi chân dài tuyết trắng, dưới thân ra sức vận động. Nam căn thô dài hung hăng đâm vào trong tiểu huyết, làm cho phần thịt bị đẩy ra, mật dịch chảy ra, ở chỗ hạ thân giao hợp liên tục tạo ra âm thanh, thoát nhìn càng thêm dâm loạn.

Tóc tai Hứa Diệc Hàm rối tung, dáng nằm nghiêng ngả, hai vú bị Kiều Vũ Mặc nắn bóp ra đủ loại hình, hai chân bị ban ra, bị đâm đến rên rỉ liên tục, giường nằm kịch liệt đung đưa, màn cửa phản hồng lác lác theo tiết tấu.

"Muốn nhanh một chút?" Kiều Vũ Mặc vừa nói, cộn thịt càng thêm ra sức đâm vào, đỉnh đầu thô to lần lượt xâm chiếm, chọc vào hoa tâm, tham nhập tử cung, cắm vào làm bụng Hứa Diệc Hàm tê dại, trong miệng ngâm nga, lưng tung mà kêu rên, khoái cảm xông thẳng vào đại não, cơ hồ cơ thể không chịu nổi kích thích mãnh liệt như thế, nhưng bản năng lại khát vọng nhiều hơn.

"Không, không được... Cắm... A a... Hồng rồi..." Khoái cảm mãnh liệt mệnh mông không ngừng đánh úp lại, Hứa Diệc Hàm đầu óc như quay cuồng.

Bụng nhỏ trướng lên, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng quy đầu, Kiều Vũ Mặc bị hình ảnh này làm cho huyết khí dâng lên, chỉ lo đem gây thịt liễu mạng cắm vào, hận không thể đem hai túi trứng cũng chen thêm vào.

Hạ thân thô to bị tiểu huyết ướt nóng hút đến gắt gao, sưng đến gân xanh nổi lên, càng thêm bành trướng, khoái cảm từ bụng nhỏ không ngừng dâng lên, Kiều Vũ Mặc thờ hồn hển, nói: "Dâm phụ, thâm thể người thật mê người, dù là chết trên người người ta cũng nguyện ý."

"Hầu gia... Ô... Muốn ra..."

"Kêu phu quân!"

"A a... Phu quân... Nhanh lên a... Không được..."

Cổ tuyết trắng căng chặt, Hứa Diệc ngẩng đầu nhìn về đằng sau, xương quai xanh xinh đẹp theo hơi thở dồn dập, ngọc thể kiều mị mà vận vẹo, đón nhận Kiều Vũ Mặc cắm vào.

Kiều Vũ Mặc gắt gao bắt lấy một bên đùi, đem nhục bồng đâm thật sâu vào tử cung, dương vật giao hợp càng thêm nhanh chóng, tiếng nước bạch bạch bạch kêu vang khắp gian phòng.

Một màn hoạt hắc sinh hương này, nếu bị người ngoài nhìn thấy, máu mũi không biết phun mấy lần a.

Hai người cứ như vậy đánh nhau kịch liệt, ước chừng kéo dài đã ba ngày. Ba ngày này, trừ bỏ ăn cơm, chính là không ngừng thọc vào rút ra. Đợt tiểu huyết đã ăn no tinh dịch, gây thịt rút ra, tiểu huyết vẫn như cũ không thể khép lại, Hứa Diệc Hàm thậm chí có thể nhận thấy được tiểu huyết vẫn còn đang chảy ái dịch ra ngoài. Mật nước cùng tinh dịch quậy với nhau, chậm rãi chảy ra, chảy đến thấm ướt cả hai cánh mông.

Hứa Diệc Hàm vô lực mà nằm trên giường, không buồn nhúc nhích, ngay cả nói chuyện cũng thấy cổ họng rất đau, chỉ có thể thở, một hơi lại một hơi, cứ vậy mà tiếp tục, cơ thể phăng phất vẫn còn đang dư vị cao trào.

Trong không khí tràn đầy mùi vị tình dục.

Kiều Vũ Mặc xoay người nằm xuống, thân thể trần trụi dán ở bên người nàng, gây thịt mới vừa rồi làm Hứa Diệc Hàm dục tử dục tiên đã yên lặng nằm dưới háng. Hai người triển miên một hồi, lòng cảm thấy ngọt ngào.

"Phu nhân nhận thua?" Kiều Vũ Mặc thâm ý mà nhìn Hứa Diệc Hàm, khoe miệng mang theo ý cười, giờ tay đem nàng ôm vào lòng.

"Hầu gia mạnh mẽ, thiếp thân thật hổ thẹn." Hứa Diệc Hàm vô lực mà nói.

Tiểu huyết phản nộ bị đại nhục bồng liên tục thọc vào rút ra đến sung đồ, mấy lần cao trào làm thân thể mệt mỏi, mấy ngày nay đều là trong lúc mơ màng mà bị thao tình. Thật không hiểu Kiều Vũ Mặc lấy đâu ta tình lực như thế!

Còn không phải vì lấy có vẫn còn phải dưỡng thương, làm hấn cảm dục một tháng sao? Thế nhưng mới vừa hồi phục, hấn liền xin Hoàng thượng không đi thượng triều, liền hành hạ nàng sống dở chết dở trong ba ngày nay.

Thối đời ngày sau, làm người không có quy tắc, gia phong bại hoại, đạo đức không tuân!

"Nếu thua, ngươi phải hảo hảo hầu hạ bản hầu." Kiều Vũ Mặc tựa hồ cảm nhận nàng bắt đầu ngủ thiếp đi, chỉ một câu làm nàng muốn nhảy dựng lên.

"Cái gì?"

Đôi mắt Kiều Vũ Mặc nhìn thoáng xuống phía dưới.

Hứa Diệc Hàm nhìn theo tầm mắt hấn, chỉ thấy côn thịt mới vừa rồi yên hơi lặng tiếng nay lại bắt đầu dựng đứng lên, quy đầu thô to nhìn nàng giống như muốn "Say hello!" với nàng, mà mắt lại còn dính một chút ít tình dục.

"..."

"Tuy ta mệt mỏi, nhưng nó không có mệt mỏi, phu nhân ngồi lên, chính mình tự động đi."

Hứa Diệc Hàm ai oán mà liếc hấn một cái, chỉ cảm thấy u huyết lại từng trận run rẩy, tựa như đang hồi tưởng lại dư vị cao trào lúc nãy. Không thể kiểm chế thân mình... Hứa Diệc Hàm mắng khê một tiếng, bò lên ngồi ở trên người Kiều Vũ Mặc.

Dưới thân là bụng nhỏ bóng loáng, làn da bánh mật mang theo đã tính cuồng nhiệt, cơ bắp rắn chắc ẩn chứa vô số bạo lực, côn thịt chậm rãi nhích vào kẽ móng, trâu chọc u huyết nhộn nhạo, mặt nước dần dần chảy ra.

:Xem ra phu nhân vẫn còn chưa ăn đủ." Kiều Vũ Mặc không tiếc cơ hội mà buông lời giễu cợt nàng.

Hứa Diệc Hàm cãi lại: "Ta đây muốn nhìn Hầu gia có đủ để ta ăn no không."

Dứt lời, móng vênh lên, một tay đỡ lấy nhục bồng trướng to, một tay tách ra hai cánh môi hồng nhuận, đem đỉnh quy đầu đâm nhẹ vào tiểu huyết, dùng đâm dịch mới vừa rồi để thuận tiện đi vào.

Hứa Diệc Hàm chậm rãi ngồi xuống, tiểu huyết nhẹ nuốt vào côn thịt thô to. Kiều Vũ Mặc mắt thấy tiểu huyết bị mở rộng đến căng ra, có chút cố ý mà đem nhục bồng đẩy mạnh vào, hình ảnh này làm thú tính trong người hấn nổi lên, nhìn không được liền đâm đỉnh đầu sâu thêm, gây thịt to dài đã hoàn toàn đi vào. Hứa Diệc Hàm kinh hô một tiếng, hôn dỗi liếc hấn một cái: "Hầu gia nếu như dư thừa tình lực, sao không để thiếp thân nà hưởng thụ?"

"Ăn thật quá chậm, ta chỉ giúp ngươi một phen, không phải nhanh hơn rồi sao? Phu nhân sao còn không mau động?" Kiều Vũ Mặc chịu đựng khó chịu, nói.

Hứa Diệc Hàm cảm thấy hấn càng ngày càng phức tạp, lại không rảnh so đo cùng hấn. Lúc này nhục bồng lấp đầy tiểu huyết, rất thỏa mãn, cơ thể lại càng thêm khao khát. Phiên chán Kiều Vũ Mặc bất động, nàng phải vịn hai tay ở hông hấn, một trên một dưới mà thọc vào rút ra.

Nhục bồng ở tiểu huyết tiếp tục bành trướng, trở nên càng thêm thô to, vách động trên dưới bị đè ép, khoái cảm tích tụ. Mấy nước bắn ra, phun vào hai túi tinh hoàn cùng đám lông tóc rậm rạp.

"A a..."

Trong phòng dần dần vang lên tiếng rên rỉ mềm mại kiều mị, chính mình nắm quyền chủ động trong tay, mỗi một lần đều có thể đâm sâu vào bên trong, khoái cảm lan tràn, bắn ra tứ phía.

Nữ nhân ngồi trên người hấn ra sức lên xuống, thân mình hơi hơi ngã về trước, hai vú rũ xuống, kịch liệt lay động. Mỗi một lần thở dốc, Kiều Vũ Mặc đều có thể nhìn đến hạ huyết ngoan ngoãn mà nuốt vào toàn bộ nam căn, lại thêm ái dịch chảy ra, thấm đầy trên người, hai người cùng cảm nhận sự thỏa mãn sung sướng.

"Ân... Thật lớn, thật thoải mái..." Hứa Diệc Hàm rơi vào trầm mê, thân mình càng thêm vô lực, hấn không thể cầm càng nhanh hơn.

Kiều Vũ Mặc cũng thú tính quá độ, không thỏa mãn mà ngồi dậy, đem Hứa Diệc Hàm đè xuống, một tay ôm sau lưng nàng, một tay chống ở trên giường, nhục bồng nhanh chóng nghe lời mà đâm sâu vào, sâu đến bên trong từ cung của nàng.

Tay Hứa Diệc Hàm vô thức vòng tay qua cổ hấn, môi anh đào ở ngực hấn cắn mấy cái, miệng nói những câu dâm đãng: "Muốn ra... Ô... Không được..."

Khoái cảm ngập đầu mà đến, đem Hứa Diệc Hàm sướng đến phát điên, đôi tay dùng lực, véo thật sâu vào tẩm lưng Kiều Vũ Mặc, dưới thân cũng đạt đến cao trào.

"Hứa Diệc Hàm, người cái tao hóa này..." Kiều Vũ Mặc bị nàng mê hoặc, ra sức cắm vào vài cái, giờ phút này quy đầu nóng bừng, mắt mở rộng ra, nhục bông kịch liệt nhảy lên vài cái, tinh hoa tất cả đều đứt cho tiểu huyết.

Một phen tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người gắt gao ôm chặt nhau, nói chút lời ngon tiếng ngọt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Phiên ngoại 2: Đã có nhi tử mà vẫn muốn làm

Năm xuân thứ mười lăm, Đao quốc trên dưới đều tất bật bận rộn, chỉ vì Hoàng đế đã nhường ngôi lại cho Thái tử kế vị, nghi lễ đăng cơ sẽ được cử hành trong hai ngày. Mấy tháng trước, trong cung đã bắt đầu chuẩn bị cho buổi lễ long trọng này, cũng như đem thư phân phó đến các quốc gia khác.

Kiều Vũ Mặc bị Hoàng thượng chỉ định làm sứ giả, đến Đao quốc tham dự lễ sắc phong, quan trọng nhất chính là đảm bảo sau khi Đao Hạo kế vị ngôi vua, hai nước vẫn sẽ duy trì quan hệ hữu hảo như cũ.

Việc này vốn cùng Hứa Diệc Hàm không liên quan, việc quốc gia, nàng không muốn dính vào. Nhưng Kiều Vũ Mặc nghĩ đi đến Đao quốc ít nhiều gì cũng phải lưu lại một tháng, bản thân lại không chịu nổi cô đơn, một hai phải lôi kéo nàng đi cùng, cũng lấy lời thề của Đao Hạo mấy năm trước, nói rằng hùng hồn đầy lý lẽ: "Lúc trước Đao Hạo mời phu nhân đi Đao quốc du ngoạn, phu nhân đã đáp ứng, hiện giờ hân lên ngôi, tại sao nàng lại thất hứa?"

Hứa Diệc Hàm thật bất đắc dĩ, nhìn xem tên nam nhân ôm đùi mình mãi không buông, nói: "Phu quân thật là người bụng dạ hẹp hòi, lời nói đã mấy năm còn nhớ rõ ràng, rành mạch. Triết nhi bệnh nặng mới vừa khỏi, không thể chịu đựng đường xa xóc nảy, để hân ở nhà một mình, thiếp thân làm sao yên tâm?"

Hai cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy đùi nàng, mắt to xoe tròn, khóe mắt nhấp nước, bộ dáng tràn đầy ủy khuất, làm nàng liếc nhìn một cái liền mềm lòng, cho dù hân là muốn ngôi sao ánh trăng trên bầu trời, nàng cũng phải nghĩ cách lấy về cho hân a.

Đây là Địch trưởng tử của Hầu phủ Kiều Hi Triết, hiện giờ vừa qua năm tuổi, thông minh lanh lợi, người gặp người thích. Sở trường chính là làm nũng, cũng không biết hân học từ ai. Chỉ cần hân muốn, lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhủ lại, lộ dáng biểu tình tựa như muốn khóc như phải quát cường ân nhân, làm cho ai cũng không thể kháng cự.

Hứa Diệc Hàm rất yêu thương hân, đem Kiều Vũ Mặc ném đến một bên, làm cho nam nhân này, đường đường là một Hầu gia lại cả ngày cùng con trai tranh giành tình cảm, thật là hết nói nổi mà.

Hiện giờ thấy Hứa Diệc Hàm lại muốn yêu nhi tử bỏ phu quân, Kiều Vũ Mặc ngực nghẹn một ngọn lửa, cố nén ghen tuông, nói: "Nam tử hân đại trưởng phu, đầu đội trời chân đạp đất, chỉ là bị bệnh một chút xiu, cũng sẽ tự khỏi, từ trên xuống dưới trong phủ mấy chục hạ nhân, hân làm sao sẽ bị ủy khuất? Nếu cứ như vậy nuông chiều bảo bọc, ngày sau không biết hân sẽ thành tên ăn chơi trác táng như thế nào."

"Việc này..." Đạo lý này nàng hiểu, chỉ là Hứa Diệc Hàm không bỏ xuống được. Nghĩ lại thấy lý của Kiều Vũ Mặc có vẻ đúng, lại nhìn xem nhi tử đáng yêu bên cạnh, thật là tình huống khó xử.

Kiều Vũ Mặc nhìn không nổi nữa, một phen nắm lấy cổ áo thẳng nhóc, nói một câu, "Ta cùng nhi tử tiến hành cuộc nói chuyện giữa các nam nhân, phu nhân hãy chờ một lát", xoay người tiến về phía đình trong hoa viên.

Tới đình, Kiều Vũ Mặc vốn định đem tên nhóc con này ném xuống đất, lại cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Hứa Diệc Hàm quan sát đằng sau, không dám làm càn, chỉ có thể đem hân nhẹ nhàng thả xuống.

Hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, hai bên đều hiểu rõ, đây là trận đấu thắng làm vua, thua làm giặc của nam nhân.

"Nuông người phải cùng cha đi ra ngoài một chuyến. Mấy ngày nay, nàng vì người lo lắng bất an, nếu tên nhóc người còn có lương tâm, thì hãy hiểu chuyện đi." Kiều Vũ Mặc mở miệng nói trước.

Kiều Hi Triết cười đến ngây thơ hồn nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn mà yêu thích: "Mẫu thân thương nhất Triết nhi, Triết nhi hiện giờ đã hết bệnh, tự nhiên sẽ lo cho mẫu thân, cha cứ việc đi, Triết nhi sẽ thay cha chiếu cố nàng thật tốt."

"..."

Hiệp thứ nhất, Kiều Hi Triết thắng Kiều Vũ Mặc.

"Giao nương người cho ta, cha sẽ mang từ Đao quốc về một con ngựa chiến anh dũng. Ngựa chiến Đao quốc chính là thượng phẩm."

"Việc này..." Tiểu lông mày của Kiều Hi Triết nhăn lại, tựa hồ rất là động tâm, nhưng vẫn cảm thấy mẩu thân rời đi một tháng là quá lâu, thật sự là quá khó xử.

"Cũng sẽ tìm Đoàn quốc chế tạo sư Tần gia làm cho ngươi một cây chủy thủ."

Kiều Hi Triết mắt sáng ngời, lấp lánh mà nhìn Kiều Vũ Mặc, nuốt nuốt nước miếng, trước mặt tựa như đang xuất hiện hình ảnh của cây chủy thủ bóng loáng.

Kiều Vũ Mặc thấy hấn tuy đã dao động, nhưng vẫn chưa quyết định, lại cắn răng, không kiên nhẫn: "Cái thằng nhãi ranh tham lam này! Cũng sẽ kêu người người cầm quân trong cung dạy ngươi chơi thương!"

"Thành giao!" Kiều Hi Triết sáng khoái đáp ứng, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng.

Hiệp thứ hai, Kiều Vũ Mặc thắng lớn.

Cảm giác thân là cha cũng là Hứa gia nhưng mỗi ngày đều bị tên tiểu bá vương này khiêu khích, Kiều Vũ Mặc bất mãn mà bẻ hấn lên, nhanh trở lại bên cạnh Hứa Diệc Hàm.

"Phu nhân, Triết nhi nói, nàng hãy ra ngoài dạo chơi đây đó, cho bản thân giải sầu. Đây là nguyện vọng của hấn, nàng hãy đáp ứng đi." Kiều Vũ Mặc một bên nói, một bên liếc mắt nhìn Kiều Hi Triết một cái.

Đã chiếm được lợi ích thì phải nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ, Kiều Hi Triết ngọt ngào cười: "Điều cha nói, chính là nguyện vọng của Triết nhi. Mẩu thân đã vất vả, hãy đi ra ngoài dạo chơi, nhưng nếu cha khi dễ nương, hãy trở về nói cho Triết nhi biết."

Hai cái nam nhân này, Hứa Diệc Hàm làm sao không hiểu rõ? Một tên là người chung chần chung gối, một tên là từ trong bụng nàng chui ra. Mới vừa rồi hai người nói chuyện, tuy cách xa không thể nghe thấy, nhưng cũng không khó dự đoán đi. Lúc này nàng nhẹ cười, nụ cười chứa đựng sự ngọt ngào.

Kiều Vũ Mặc thấy ái thể cười thật xinh đẹp, liền muốn ôm chặt nàng vào trong ngực, nhưng nghe thấy Kiều Hi Triết nói thế, cảm thấy bị mất thể diện trước mặt Hứa Diệc Hàm, trừng mắt: "Nói cho ngươi thì ngươi định làm gì?"

Kiều Hi Triết tránh đi bàn tay to của cha hấn, còn chưa nói liền chạy thật xa: "Ta liền ngủ cùng mẩu thân mỗi ngày."

"..." Kiều Vũ Mặc theo phản xạ mà chạy đi bắt hấn, Kiều Hi Triết xoay người, linh hoạt mà chạy thoát, chỉ chốc lát sau đã không thấy tăm hơi, tiếng cười thanh thúy không ngừng truyền đến: "Cha, nhớ kĩ những thứ cha đã hứa với con! Đại trượng phu một lời đã định, quyết không thất hứa."

Hai vợ chồng vừa đứng, lại ngồi xuống bên cạnh bờ ao của hoa viên, nhìn bóng dáng hấn chạy xa, một bên khõe miệng khẽ cười, một bên khõe miệng kịch liệt run rẩy.

"Thế nào, Hứa gia? Nếu nói về cơ trí lanh lợi, nhi tử của chúng ta có thể nói là trò giỏi hơn thầy a." Hứa Diệc Hàm thích nhất xem phụ tử bọn họ đấu võ mồm, lúc này Kiều Vũ Mặc cũng hoàn toàn buông bỏ câu nệ của một Hứa gia, người một nhà hòa thuận vui vẻ, cuộc sống gia đình ấm áp.

Kiều Vũ Mặc có chút buồn bực, nguyên bản đã chiếm được phu nhân thật lợi hại, bây giờ lại lòi ra đứa con "trò giỏi hơn thầy", làm địa vị của bản thân tụt dốc không phanh. Bởi vậy cũng không trả lời, lẳng lặng mà nhìn Hứa Diệc Hàm, đôi mắt thâm thúy hiện lên chút tội nghiệp, cầu được an ủi, an ủi ~

Tâm Hứa Diệc Hàm nhũn ra, mềm giọng xuống, đứng dậy đi đến tựa vào trong lồng ngực Kiều Vũ Mặc, tay nhỏ lơ đãng mà di chuyển trên ngực hấn, lòng bàn tay nhẹ xoa xoa núm vú nam nhân. Trán chôn trên vai hấn, nhả khí khiêu khích: "Phu quân thế nhưng cũng sẽ làm nũng?"

Hai ngón tay cách lớp quần áo mỏng mà bắt lấy núm vú vuốt ve, khi thì xoa bóp, kéo nhẹ, khi thì dùng bàn tay quay tròn ở ngực hấn, trêu chọc Kiều Vũ Mặc.

Hành động này rõ ràng là câu dẫn, Kiều Vũ Mặc một lòng ghen khuấy hóa thành tỉnh dục, hạ thân ngo ngoe rục rịch, một tay ôm lấy Hứa Diệc Hàm, một tay tiến vào quần áo nàng, mỗi nơi bàn tay lướt qua lại nổi trên từng trận trận dục hỏa, cởi bỏ ràng buộc bên ngoài, thẳng tiến vào bên trong da thịt bóng loáng.

Hô hấp dồn dập, thâm tình mà môi lưỡi triền miên, hai lưỡi linh hoạt tránh né truy đuổi nhau, cho nhau mật ngọt, đôi môi liếm mút ái dịch của nhau, cháy lên dục vọng.

Không bao lâu sau, quần áo Hứa Diệc Hàm trở nên lộn xộn, trước ngực lộ ra một mảng lớn, cặp vú nở nang lộ ra rõ như ban ngày, bị gió xuân mát lạnh thổi qua, lại bị bàn tay nam nhân thô to xoa nắn, da thịt mềm mại hở ra từ năm khe hở bàn tay, thân thể nữ nhân mềm mại như muốn hòa tan thành một vùng nước.

Kiều Vũ Mặc ôm Hứa Diệc Hàm đặt xuống cái bàn đá bóng loáng bên cạnh bờ hồ, hướng tới một bên vú mà hôn tới tấp.

Đầu lưỡi đảo nhẹ qua nhũ hoa, cảm giác ấm nóng không ngừng trêu chọc đầu vú mẫn cảm, càng thêm ra sức liếm mút, lại càng thêm cương ngạnh dựng đứng, Kiều Vũ Mặc dùng sức, lại đôi bên, cắn nhẹ rồi se se đầu ti, kích thích hạ thân Hứa Diệc Hàm dâm dịch tràn lan.

"Ấn... Nga... Thật thoải mái..." Hứa Diệc Hàm rên khẽ, không dám lớn tiếng, e sợ kinh động người khác. Hai người bọn họ làm ở nơi đây, tuy nói bọn họ

nhân không dám quấy rầy, nhưng nếu là ban ngày ban mặt tại đây thông dâm, dâm đẳng mà kêu lớn tiếng, sau này thể diện của nàng để ở đâu. Cho nên tuy bị liếm mút đến sung sướng, nhưng cũng không dám làm càn, chỉ có thể cố nén mà thầm than trong lòng.

Kiều Vũ Mặc cảm thấy chưa đủ, ngón tay lướt xuống phía dưới, tham nhập vào khu rừng đen, sờ đến tiểu huyết ướt át nóng bỏng. Hắn như ngựa quen đường cũ mà tách ra cửa động, xoa bóp làm Hứa Diệc Hàm run rẩy. Lòng bàn tay ấn vào, lại dịu dàng vuốt ve, hoặc nhẹ hoặc vừa sức, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay xoa nắn hai bên mép thịt, khoái cảm làm thân mình nàng run lẩy bẩy, sáng khoái đến mức thỏa mãn, nếu không phải còn sót lại chút ít lý trí, nàng đã ra sức mà la lên.

Mật dịch chảy xuống đầy tay Kiều Vũ Mặc, hắn lại đem ngón trỏ cùng ngón giữa cắm vào bên trong mật huyết ẩm áp mà đưa đẩy, ngón tay tiến vào, ngón cái đâm vào mép thịt, nặng nhẹ không đồng đều, càng làm nữ tử thêm khao khát.

Cùng lúc đó núm vú bị Kiều Vũ Mặc ngậm trong miệng, trên dưới đều là hai nơi cực kì mẫn cảm, lại đồng thời bị tấn công, Hứa Diệc Hàm rất nhanh liền không thể chịu nổi, nhanh nhẹn ôm lấy Kiều Vũ Mặc cầu hoan.

Nhìn bộ dáng Hứa Diệc Hàm thỏa mãn, hạ thân Kiều Vũ Mặc đã sớm sưng to đến không thể chịu đựng, móc ra nhục bông thô to gân xanh uốn lượn, hướng thẳng ngay u cốc nóng bỏng đâm vào.

Tuy đã trải qua hoan ái, nhưng mấy năm nay tình dương, tiểu huyết vẫn chặt chẽ như ban đầu, lại thêm nhục bông lớn quá mức, giờ phút này mạnh mẽ mà cắm vào, vách mị thịt bên trong gắt gao ép chặt, làm Kiều Vũ Mặc hít sâu một hơi.

"A..." Hứa Diệc Hàm vừa thống khổ vừa vui sướng mà rên rỉ lên, hạ thân bị cự long xâm nhập, lấp đầy thân thể trống rỗng, mang đến thật nhiều khát vọng.

Kiều Vũ Mặc ôm chặt cánh hông nàng, hạ thân chậm rãi luận động, cự long tiến vào như gió vượt sóng, bắn ra vô số mật nước.

Nữ nhân bám trên người hắn, đôi tay ôm cổ hắn, thân mình nhỏ yếu bị cự vật đâm lại càng dâm, hai vú ma sát với lồng ngực nam nhân, nảy lên nảy xuống, nhụy hoa lại càng thêm cứng rắn. Từng đợt khoái cảm từ bụng nhỏ dâng lên, chỗ sâu nhất trong hoa huyết như được thỏa mãn, mỗi một lần gậy thịt đâm sâu vào trong cửa tử cung, thân mình lại thêm bần rần một phần, cơ hồ như muốn hóa thành một vũng nước trong.

Nguyên bản còn đang lo lắng, e sợ sẽ bị hắn làm đến mất lý trí mà kêu to, nên cố tình áp chế xuống. Nhưng lúc này lại sướng như thế, đã sớm quên đi, càng thêm rên rỉ kiều mị: "Sướng, thật sâu... Nhục bông thô to... Phu quân... Làm thật tốt, thật thoải mái a... Ân a a... Sướng... Dùng sức..."

Cự long ra ra vào vào, không ngừng phát ra tiếng nước "bach bach bach", mật nước như sóng vỗ ù ù, liên tục trào ra ở chỗ hạ thân giao hợp.

Kiều Vũ Mặc một bên hưng hăng thao nàng, một bên cố tình nói: "Phu nhân nếu kêu quá lớn, sẽ bị người khác nghe thấy, đến lúc đó bán hầu sẽ không cho nàng sướng nữa."

Vừa nói vừa hưng hăng đâm sâu vào, đỉnh quy đầu đánh vào tử cung, làm Hứa Diệc Hàm mềm nhũn, nói không ra lời. Lại tiếp tục thọc vào rút ra, tiếng rên rỉ kiều mị lại tiếp tục phát ra, càng áp chế, khoái cảm lại càng nhiều. Lật người xuống, hạ huyết từng trận co rút lại co rút, hoa huyết chỗ sâu nhất lại phun ra một lượng lớn âm tinh.

Côn thịt bị kẹp chặt đến sung sướng, tựa như hàng ngàn hàng vạn cái miệng nhỏ đang liếm mút côn thịt của hắn, kích thích đến không thể chịu đựng được, nĩa mắt rộng mở, một dòng tinh dịch ấm nóng phun thẳng vào bên trong tiểu huyết.

Đội cự long rời khỏi, ái dịch từ trong u cốc chảy ra, cùng mật dịch của hai người hòa làm một, dâm mĩ đến cực điểm.

Xuân sắc như thế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Nam sư tróc yêu vs Thỏ yêu ngọc ngách - Nhập vai tiểu yêu tinh bắt lấy tâm tróc yêu sư

**tróc: bắt, bắt giữ*

Chương 1: Nhập vai tiểu yêu tinh bắt lấy tâm tróc yêu sư

"Độ hoàn thành của nhiệm vụ lần đầu là 100%, theo đánh giá, đạt được 80 nguyên lực điểm, tổng điểm là 80. Hệ thống đang tìm nhiệm vụ, xin chờ một lát..."

Từ thế giới thứ nhất thoát ra, Hứa Diệc Hàm đầu vầng mắt hoa, bạch quang hiện lên trước mắt, ý thức thanh tỉnh lần thứ hai, nghe được thanh âm lạnh

như bảng của hệ thống.

Đánh giá... Là bởi vì đã dùng lựa chọn trợ giúp nhảy một khúc vũ hóm đó đi, xem ra thang điểm của mỗi nhiệm vụ là 100, lần này dùng trợ giúp, liền trừ đi 20%, nguyên lực điểm quả nhiên không dễ kiếm. Cứ tiến độ như vậy, muốn tích góp đến 999 điểm, chắc phải xuyên đến rất nhiều thế giới a.

Hứa Diệc Hàm nghĩ nghĩ, hệ thống lại nhắc nhở: "Nhiệm vụ đang tiến hành... Nhiệm vụ đang tải... Nhiệm vụ: Tiểu yêu đô thị... Chuẩn bị tiến vào..."

"Từ từ, ta có thắc mắc!" Hứa Diệc Hàm thấy bản thân phải gấp gấp lập tức tiến vào thế giới tiếp theo liền nắm lấy cơ hội hoãn lại một chút. Ở thế giới thứ nhất, trừ bỏ việc xin giúp đỡ, căn bản năng không cùng hệ thống trao đổi nhiều. Lúc trước chưa rõ, liền tiếp nhận nhiệm vụ trong mơ hồ, hiện tại đã biết chút ít, Hứa Diệc Hàm phải hỏi cho ra lẽ.

"Chấp hành giả, ngươi có thắc mắc gì?"

"Ta muốn biết, sau khi ta hoàn thành và rời khỏi thế giới kia, nó sẽ như thế nào, nguyên chủ sẽ trọng sinh lại vào cơ thể của mình sao? Ta hao tâm tổn trí làm Hầu gia yêu ta, nếu lại thay đổi thành người khác, về sau lỡ như bọn họ lại xảy ra mâu thuẫn? Nếu ta cũng đủ nguyên lực điểm, đưa ra tâm nguyện, cũng là chấp hành giả khác giúp bạn trai ta hồi tâm chuyển ý sao?" Liên tiếp mấy vấn đề nảy sinh, Hứa Diệc Hàm rất là sốt ruột, nằng lăm tất cả cũng chỉ vì muốn thực hiện tâm nguyện chính mình, chẳng lẽ bản thân lại phải trở thành một chấp hành giả vĩnh viễn.

Hệ thống rất nhanh liền nói: "Nguyên lực hệ thống cũng không phải ngươi cho nên chuyện đơn giản như vậy, cũng không có chấp hành giả khác thay ngươi thực hiện tâm nguyện chính mình. Giống như nhiệm vụ sơ cấp ngươi vừa mới hoàn thành, từ lúc ngươi rời đi trở về sau, nguyên chủ sẽ trở lại thân thể chính mình, chịu ảnh hưởng tính tình của ngươi, cơ hồ biến thành một "ngươi" khác, bảo đảm không ai nhận ra dị thường. Bởi vì ngươi vẫn còn là chấp hành giả sơ cấp, cho nên muốn được hệ thống hỗ trợ thì cần phải trả giá. Mà thông qua hệ thống nhiệm vụ, có thể từ từ thăng cấp, có được quyền hạn cao cấp, có càng nhiều ưu đãi lựa chọn. Chờ ngươi thu nhập đủ nguyên lực điểm, tức khắc sẽ biết. Còn có thắc mắc gì nữa không?"

"Ngô..." Hứa Diệc Hàm có chút không nghĩ tới, còn có đặc quyền cao cấp, xem ra chính mình còn khá nhiều điều chưa biết. Tạm thời không nghĩ đến nữa, nếu có thể có thêm nhiều quyền lựa chọn, vậy đến lúc đó nói sau.

"Hết rồi."

"Được. Nhiệm vụ: Đô thị tiểu yêu, tiến vào..."

Như mọi lần xuyên vào trong thân thể nguyên chủ, hệ thống nhắc nhở:

"Thân phận: Có được 500 năm tu vi, vừa mới có thể hóa hình, thỏ yêu Hứa Diệc Hàm.

Mục tiêu nhiệm vụ: Trở thành bạn lữ của bất yêu sư Lâm Thư Ân.

Nhiệm vụ bắt đầu."

Theo sau đó là một đồng tin tức tiến vào trong đầu.

Hứa Diệc Hàm đọc sơ qua ký ức thân phận, một câu chữ thề suốt nữa ra khỏi miệng, lần nữa chửi thề hệ thống.

Ở thế giới này, tồn tại vô số tinh, yêu, ma. Nhân loại và bất yêu sư* cùng nhau hợp tác, hơn nữa thực lực tương đối cường đại, bởi vậy nhân loại vẫn luôn thống trị thế giới. Thỏ yêu này chỉ vừa mới hóa hình, đã 500 năm tu luyện trong núi sâu, trong một lần hóa hình liền vui vui vẻ vẻ mà ra khỏi núi, tiến đến phồn hoa đô thị, tình cờ gặp gỡ bất yêu sư Lâm Thư Ân, ở chung rồi dần dần nảy sinh tình cảm, nhưng hai bên vẫn chưa nhìn rõ cảm tình chính mình dành cho đối phương.

**bất yêu sư: pháp sư chuyên bắt yêu tinh*

Sau khi mối tình đầu của Lâm Thư Ân – Tô Như về nước, chán ghét tiểu yêu được Lâm Thư Ân quan tâm chiều chuộng, nàng đã thiết kế tạo ra hiểu lầm giữa hai người, cũng hãm hại tiểu yêu đã thương con người, làm cho tiểu yêu cùng Lâm Thư Ân hai người trở mặt. Tiểu yêu tinh thần hốt hoảng, lại bị Tô Như mời đến một bất yêu sư khác thu phục, trực tiếp đánh trở về nguyên hình, cuối cùng bị Tô Như giết, làm thành một bát thịt thỏ nhỏ, cho Lâm Thư Ân ăn.

Hứa Diệc Hàm kinh ngạc, hệ thống còn có thể vừa thay đổi linh hồn vừa cho nguyên chủ trọng sinh để thực hiện tâm nguyện, thật là dở khóc dở cười. Tốt cho một con thỏ yêu gốc nghiệt, làm sao đấu lại nữ nhân nhân loại hung tàn kia. Mà Tô Như cũng quá độc ác đi, thế nhưng lại dám ăn thịt thỏ yêu...??

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 2: Lần đầu gặp mặt, ủy khuất trong lòng hân

Hứa Diệc Hàm rút cuộc cũng đợi tới ngày tiểu yêu cùng Lâm Thụ Ân kia gặp mặt.

Tiểu yêu nguyên hình chính là một con thỏ lông thuần trắng tai cụp, mắt to màu xanh biển như đá quý, bốn chân ngắn nhỏ, hai lỗ tai thon dài rũ xuống trên đất, lông trắng xù xù rất là đáng yêu.

Hứa Diệc Hàm rất nhanh bị sự dễ thương của chính mình thu phục...

Tô Như người này quá đáng giận! Sao lại có thể ăn thịt thỏ nhỏ đáng yêu như vậy!! Đối với nữ nhân tâm địa rắn rết như thế, quyết không thể mềm lòng!

Nghĩ đến đây, chân trước tiểu yêu càng thêm sức đuổi ra, đáng tiếc dù đã cố gắng hết sức, thân thể sinh ra đã vốn vô cùng yếu ớt, kẻ cơ bắp phía sau ba bước gộp thành hai bước, chân dài nhanh chóng rào bước đuổi kịp nàng.

"Trên đường lại có một con thỏ, nếu ăn thì thật ngon, hừ, nhưng chạy thật nhanh!" Kẻ cơ bắp bấu môi, cong lưng xuống đuổi tay đem tiểu yêu cầm lên.

Nhưng thấy trước mắt chợt xuất hiện một đạo kim quang, tay không kịp thu hồi, lại là trống rỗng. Ngẩng đầu lên, lại thấy một nam nhân cao cao gầy gầy đứng cách đó không xa, mày rậm mắt to, cánh mũi cao thẳng, khoe môi mang theo ý cười âm áp, phảng phất có thể hòa tan trời đông giá rét băng cứng. Hắn ôm trong lòng ngực một cục bông xù xù, đây chẳng phải là con thỏ nhỏ vừa rồi hắn định bắt hay sao?

Chuyện này... Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Hắn rõ ràng ở rất xa bọn họ, con thỏ như thế nào lại ở trong tay hắn?

Kẻ cơ bắp ngăn người, ảo não hóa thành ngạc nhiên, kinh hoàng hoảng hốt, lại không dám truy hỏi, xoay người rời đi.

Lâm Thụ Ân cúi đầu nhìn tiểu thỏ trong lòng ngực vẫn còn đang run rẩy, nhẹ giọng an ủi nói: "Tiểu thỏ, đã không sao rồi."

Không hổ là bất yêu sư đứng đầu, liếc mắt một cái liền nhìn ra tu vi 500 năm của nàng.

Tiểu yêu có chút ủy khuất, đầu nhỏ đầy lông xù xù hướng vào trong lòng ngực hắn cọ cọ.

Lâm Thụ Ân yên lặng sờ đầu nàng: "Không sợ, có ta đây rồi."

Hắn xoay người vào phòng khám, treo biển "Đang bận rộn", rồi mang theo tiểu yêu vào phòng khách.

Đôi mắt tròn xoe của tiểu yêu linh động mà di chuyển, tinh tế đánh giá những thứ trước mắt.

Phòng khám có hai tầng, vào cửa nhìn bên trái là hai cái sofa ngồi uống cà phê, trên bàn trà có dụng cụ pha trà, bên cạnh là TV cùng ghế ngồi, điều hòa nằm trong góc hồ hồ mà thổi khí lạnh.

Phía bên phải trên tường có giá để sách, để đầy hồ sơ văn kiện, phân loại theo ngày tháng, sắp xếp ngăn nắp gọn gàng. Một bên là bàn gỗ vàng sẫm để xử lý công việc, mặt bàn sạch sẽ, mặt sau là ghế xoay làm bằng da màu đen, thoát nhìn rất thoải mái.

Kế bên kệ sách có cửa ra vào, một phòng khác là phòng khách, một phòng là phòng nghỉ.

Phòng khám thông thoáng rộng rãi, không khí tươi mát, hơn nữa trang trí đơn giản, ngăn gọn hào phóng, làm người nhìn vào thấy rất thoải mái.

Vào phòng khách, bên trong so với Hứa Diệc Hàm tưởng tượng càng đơn giản hơn, chỉ có hai cái sofa, một gối ôm màu cam trong góc, một bên bàn trà, trong góc là bình nước, trên tường treo điều hòa, điều khiển từ xa để trên bàn trà.

Đến nỗi ngay cả người nam nhân trước mắt này, áo sơ mi trắng cộng thêm quần jean màu lam thuần túy, trên chân đôi giày trắng trơn không nhiễm một hạt bụi, muốn bao nhiêu đơn giản liền có bấy nhiêu đơn giản. Hơn nữa đáng người tuyệt hảo, hai chân thon dài, hào quang tuấn nam chói lóa.

Có thể tại nơi đô thị trung tâm tắc tắc vàng này mở một phòng khám, đương nhiên cũng không thiếu tiền.

Xem gia thế này, quả thực là hoàn mỹ.

Lâm Thụ Ân dịu dàng mà đem nàng đặt trên sofa, thanh âm dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu: "Tiểu thỏ, ta thấy ngươi tu vi 500 năm, có thể hóa hình không?"

Tiểu yêu ló đầu ra, thấy cửa đã đóng lại, lúc này mới an tâm mà nhảy xuống sofa, đi đến trước mặt Lâm Thụ Ân, hóa hình thành người.

Ý cười xuất hiện trên khoe môi Lâm Thụ Ân, cứ như vậy mà ngẩn ngơ nhìn tiểu thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3: Trần trụi hóa hình thành người

Hắn đang chứng kiến trước mắt, là một tiểu mỹ nhân cả người trần trụi. Mái tóc đen nhánh xõa dài rối tung trên vai, gương mặt tinh xảo trắng nõn, đôi mắt ngập nước mờ to, ba ba mà nháy, lông mi cong dài. Đôi môi nhỏ xinh như trái anh đào, làm hắn như có xúc động đi lên mà cắn một ngụm.

Đáng giận là đáng người tuyệt mỹ làm Lâm Thử Ân càng xem càng mặt đỏ tím đập, xương quai xanh xinh đẹp tựa cánh bướm, hai vú no đủ mà ngao ngễ đứng thẳng, hai bên nhũ hoa đỏ au như quả mâm xôi. Bụng nhỏ mềm mại, không có khu rũng đen cản trở, nơi tư mật bóng loáng trắng nõn hoàn toàn lộ ra. Mông vênh lên nhìn thật gọi cảm, hai chân trắng mượt cân xứng, nhỏ nhắn đáng yêu.

Lâm Thử Ân xem đến si mê, hầu kết lên xuống liên tục, sừng sốt nửa ngày mới phản ứng lại, đột nhiên quay đầu, thanh âm hấp tấp: "Ngươi... Ngươi mau biến trở về đi!"

Hứa Diệc Hàm chớp đôi mắt to, vô tội mà nhìn hắn, thanh âm mềm mại xen lẫn chút run rẩy cùng ủy khuất: "Ta, ta có phải hay không rất... Khó coi?"

Lâm Thử Ân bụng nhỏ dâng lên một trận dục hỏa, hạ thân ngo ngoe rục rịch, ngẩng đầu lên, trong lòng xao động bất an, nghe được thanh âm nàng yếu mềm cùng sợ hãi, lại không đành lòng, miễn cưỡng khắc chế chính mình, vờ như trấn định, nói: "Vì sao lại nói như vậy?"

"Ta... Ta khi còn ở trên núi, hóa thành người... Liền có nhiều người tới nhìn ta, hoặc thấy ta liền chạy, còn mắng ta không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ... Ánh mắt bọn họ thật đáng sợ." Hứa Diệc Hàm càng thêm ủy khuất, thanh âm run rẩy như muốn chảy cả nước mắt.

Tiểu yêu này quả nhiên chỉ mới tu luyện thành hình người, nghĩ đến nàng trong núi cũng không có đồng loại hay trường bối, vì vậy đối với quy tắc nhân gian đều không hiểu biết gì.

Lâm Thử Ân vốn là mềm lòng, đối mặt với tiểu yêu đơn thuần như vậy, liền sinh ra lòng yêu thương, hắn ngay cả cử động một chút cũng không dám, ánh mắt hoảng loạn, mở miệng nói: "Ngươi không xấu, ngươi... Ngươi rất đẹp. Chỉ là... Chỉ là không có mặc quần áo. Trước hãy biến hình trở về đi, ta lại cùng ngươi nói chuyện."

"Ta đẹp như vậy tại sao ngươi không nhìn ta?" Hứa Diệc Hàm chậm rãi bước hai bước về phía trước, mắt thấy sắp đến trước mặt Lâm Thử Ân, hắn sợ tới mức xoay người đưa lưng về phía trước, hét lớn: "Ngươi đừng tới đây!"

Hứa Diệc Hàm trong lòng buồn cười, nếu là tiểu yêu trước đây sẽ nghe lời, hắn kêu nàng biến trở về, nàng liền vâng lời, nhưng cơ hội như vậy, Hứa Diệc Hàm nàng sao có thể buông tha?

"Ngà..." Hứa Diệc Hàm hiểu biết nắm chắc thời cơ, ngoan ngoãn đứng sau Lâm Thử Ân, khóc đến ủy khuất.

Tâm Lâm Thử Ân lại nhũn xuống, âm thầm trách cứ bản thân không nên lớn tiếng như thế, làm dọa đến nàng, vội vàng ôn nhu giải thích nói: "Ngươi đừng hiểu lầm, đây là, đây là quy tắc nhân loại, mỗi người đều phải mặc quần áo, cho nên người khác không thể nhìn ngươi. Ngươi mau biến trở về đi, ta mang ngươi đi mua quần áo, mặc xong quần áo thì tốt rồi. Ngươi... Ngươi rất xinh đẹp, mà ngươi muốn càng thêm xinh đẹp, thì càng phải mặc tốt quần áo."

Hứa Diệc Hàm như bừng tỉnh đại ngộ: "Thứ trên người ngươi là quần áo sao?" Tay nhỏ non mềm bắt lấy góc áo Lâm Thử Ân, như cố ý mà vô tình đụng tới phía lưng căng chặt của hắn.

Một cô tê đại oanh tạc trong đầu Lâm Thử Ân, hạ thân đã ngóc đầu lên, dục vọng lại nhen nhóm nổi lửa. Lâm Thử Ân trong lòng kêu khô, thúc giục nói: "Đứng vậy. Tiểu thỏ, ngươi hãy mau biến trở về đi."

Nóng vội thì không thành công, Hứa Diệc Hàm thấy cũng đã đạt được hiệu quả mong muốn cũng liền thu tay, biến trở về nguyên hình, trở thành thỏ con lông xù xù, nhảy đến trên sô pha, nằm xuống đuôi Lâm Thử Ân, ánh mắt màu xanh biếc tràn ngập vẻ hồn nhiên.

Lâm Thử Ân thờ phào một hơi, cúi đầu nhìn nhìn tiểu thỏ, có chút áy náy, chính mình thế nhưng nổi lên sắc tâm với tiểu yêu đơn thuần, ngây thơ như thế... Thật là không bằng cảm thú.

"Ta đi rửa mặt, sau đó sẽ mang ngươi đi mua quần áo. Không được chạy loạn."

Thỏ con ngoan ngoãn mà cọ cọ chân hắn, hắn cảm thấy yên tâm, vội vàng đi ra khỏi phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Đi mua quần áo

Đóng cửa phòng khám, Lâm Thử Ân ôm tiểu thỏ đến trung tâm mua sắm ở quảng trường mua quần áo.

Lâm Thư Ân hiển nhiên cũng không hiểu biết quá nhiều về thời trang, đi dạo vài cửa hàng, chỉ cảm thấy quần áo đều hao hao giống nhau, các loại váy dài váy ngắn, trang phục trung bày đầy trước mắt, lựa chọn cả ngày mà cũng không biết nên mua cho tiểu thỏ như thế nào.

Quyết định đi vào một cửa hàng thời trang nữ tương đối có tiếng, trực tiếp kêu nhân viên tư vấn.

Nữ nhân viên chưa từng thấy ai đi mua sắm mà lại ôm theo thỏ con, nhưng thấy Lâm Thư Ân anh tuấn soái ca, khí chất bất phàm, nhìn qua chính là thành phần tinh anh, ôm thêm thỏ con lại tăng thêm phần khí chất, làm nữ nhân viên một lòng vui mừng, cười đến cực kì chân thành: "Ngài đây là mua quần áo cho bạn gái sao? Đầu năm nay, nam nhân vì bạn gái mà đi mua đồ quả thực rất hiếm có."

Lâm Thư Ân sừng sốt, có chút xấu hổ, trong đầu không tự giác được thoáng qua hình ảnh tiểu thỏ trần truồng, hình ảnh kiều diễm mơ màng như ẩn như hiện, không ngừng thâm nhập...

Nữ nhân viên thấy hấn ngậy người cả nửa ngày, cho rằng hấn ngược ngừng, vội vàng nói: "Trang phục cao cấp của Paris vừa mới tung ra thị trường, mời ngài xem thử."

Lâm Thư Ân bưng bình, vội vàng đi theo, không dám cúi đầu nhìn tiểu thỏ.

Chuyên chú mà nghe nhân viên tư vấn, trong tiệm lại có thêm khách đi vào, Lâm Thư Ân nhân cơ hội nói: "Người trước đi đón tiếp người khác đi, ta tự lựa cũng được."

Nữ nhân viên mỉm cười gật đầu rồi đi.

Lâm Thư Ân nhìn trúng hai mẫu váy, mắt thấy không ai chú ý đến mình, nhanh chóng cầm lấy quần áo, mang phòng thử đồ cuối cùng, mở cửa đi vào rồi lại khóa cửa, nói với tiểu thỏ: "Hai mẫu váy này, người mặc vào thử xem."

Hứa Diệc Hàm ngoan ngoãn gật gật đầu, đầu nhỏ lông xù xù cọ cọ Lâm Thư Ân, sau đó nhảy xuống nền đất, hóa hình thành người.

Lâm Thư Ân trong lòng có dự cảm không tốt, nữ nhân trần trụi vừa xuất hiện liền quay nhanh người đi, nồn nóng mà nói: "Ta đi ra ngoài trước, người thay xong thì kêu ta."

Lông mi Hứa Diệc Hàm chớp vài cái, cực kì vô tội mà nói: "Nhưng mà, ta không biết mặc."

"..."

Lâm Thư Ân hiện tại cảm thấy mình đã gặp phải đại sự, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp tránh thoát, đành phải thôi miên bản thân khỏi ý đồ xấu xa: "Ta không phải cảm thú, ta chỉ là vì bất đắc dĩ, ta không phải cảm thú...", một bên mặt đỏ lên nói, "Được rồi, người xoay người lại, đưa lưng về phía ta, ta giúp người mặc."

"Dạ."

Một lát sau, Lâm Thư Ân hỏi: "Xong rồi?"

"Xong."

Lâm Thư Ân lúc này mới cẩn thận mà xoay người, thấy tiểu yêu nghe lời mà quay lưng về phía mình, lộ ra tấm lưng bóng nõn mượt mà, làn da trắng mượt không tí vết, xương bả vai nhỏ xinh gợi cảm đến kì dị. Xuống phía dưới đó chính là vòng eo nhỏ nhắn, hông căng chặt vênh lên, vừa nhìn liền biết eo dân cực kì tốt. Hai chân thon dài trắng bóng làm người nào đó nhìn qua lại cảm thấy máu nóng lại xông lên.

Chỉ là phía sau lưng mà cũng quyến rũ như thế, thật là làm nam nhân điên cuồng mà.

Cứ tưởng đã chuẩn bị tốt tâm lý, cứ tưởng đã kiểm chế tốt, Lâm Thư Ân đột nhiên cảm giác được đường đời khó đi.

Mặt hấn đỏ bừng, không dám nghĩ thêm gì đến hình ảnh kiều diễm nữa, chuyên tâm giúp tiểu yêu mặc quần áo, toàn bộ quá trình, không dám cùng nàng đụng chạm da thịt.

Lâm Thư Ân không ngờ trên đời còn có sự việc dày vò như thế.

Mặc váy xong, Lâm Thư Ân thở phào một hơi, đem tiểu yêu quay lại để nhìn, cũng thuận tiện chiếu gương.

Trong nháy mắt nàng xoay người, tìm Lâm Thư Ân như ngừng lại.

Váy ngắn màu trắng dài đến đầu gối, nếu da không đủ sáng, ăn mặc tự nhiên sẽ không đẹp, nếu nhan sắc không đủ mỹ, lại nhìn quá bình thường. Mà tiểu yêu trước mắt này, lại giống như tiên nữ hạ phàm, da thịt tuyết trắng làm váy thêm nổi bật. Dây váy bên trái được chín chu gọn gàng, lại đem vai ngọc bên phải hoàn toàn lộ ra, bị tóc dài tung xỏa che lấp nửa kín nửa hở, làm người mơ màng.

Bộ ngực sữa đầy đặn đem nửa thân váy trên căng ra đến cực điểm, vòng eo thắt một dải lụa mỏng, eo liễu một tay có thể ôm gọn, nửa thân váy dưới lại chia ra hai tà, một tà ngắn, một tà dài đến đầu gối. Cẳng chân trắng nõn làm người ta không khỏi tưởng tượng phía trước sẽ tuyệt mỹ như thế nào.

Đây chỉ là mặc quần áo, như thế nào hẳn lại suy nghĩ bậy bạ như thế.

Lâm Thư Ân hoàn toàn ngây ngẩn, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, sau một lúc lại đột nhiên nghiêm túc nghĩ đến một vấn đề.

Một giờ sau, trong tay Lâm Thư Ân cầm theo sáu túi mua sắm, mặt ửng hồng, từ trung tâm mua sắm chạy nhanh ra ngoài, ôm tiểu thỏ ngồi trên xe, thở hổn hển, ngồi cả nửa ngày mà vẫn cảm thấy mình còn thẹn thùng.

Ném mấy cái túi mua sắm vào ghế sau, trong đó có hai cái là nhãn hiệu nội y nổi tiếng quốc tế...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Ở chung

Nhà Lâm Thư Ân ở cách phòng khám không xa, đây là một chung cư gác xép, trang hoàng tinh xảo trang trọng, giấy dán tường, dụng cụ đều là sắc màu ấm áp, từ cửa sổ chiếu vào những ánh tà dương.

Dưới lầu là một sảnh hai phòng, một phòng bếp, một phòng vệ sinh, còn có một cái công viên đối diện ban công. Trên lầu là phòng cho khách và thư phòng, còn có nội thất, ngoài ban công đặt một cái bàn ăn, những lúc rảnh rỗi, nhân hạ Lâm Thư Ân sẽ dùng cơm ở chỗ này.

Thật là một người biết hưởng thụ.

Vì Hứa Diệc Hàm đã chân thành cầu xin, Lâm Thư Ân có chút khó xử mà nói: "Vậy người tạm thời ở nhà ta đi."

Tiểu thỏ hưng phấn mà bỏ nhào vào trong ngực hắn, hai chân nhỏ nhắn cào cào ở trên ngực hắn.

Cứ như vậy là ở chung. Lâm Thư Ân đã dặn dò, nàng trong khoảng thời gian ngắn không thể ra khỏi cửa, cần phải ở nhà học tập quy tắc nhân loại, còn có ngôn ngữ cùng chữ viết, bởi vì không phải ai cũng giống như Lâm Thư Ân, có thể nói chuyện cùng yêu tinh.

Tiểu yêu thông minh dị thường, rất nhiều thứ chỉ cần chỉ giáo một lần liền nhớ, còn có thể học một biết mười, điều này làm Lâm Thư Ân rất vui mừng. Chỉ là, một con tiểu yêu vừa mới thành hình, cùng một nữ nhân chưa bao giờ tiếp xúc nam nhân ở chung, khó tránh khỏi phát sinh một chút sự việc xấu hổ.

Ví dụ như Lâm Thư Ân có thói quen vọt tới phòng vệ sinh giải quyết vấn đề, lại nhìn thấy tiểu yêu khỏa thân đang nghịch nước trong bồn tắm, nơi tư mật dưới nước như ẩn như hiện, làm huyết mạch hắn sôi sục.

"Tiểu thỏ, khi tắm rửa phải nhớ khóa cửa! Khóa cửa!"

Nam nhân tim đập liên hồi quay người lòi, ghen khuấy mà gằm nhẹ.

Hay như việc tiểu yêu mỗi ngày cứ đứng gờ sẽ bỏ nhào vào trên người nam nhân đang "chào cờ", dùng giọng mềm mại vô tội xen lẫn chút hờn dỗi mà nói: "Thư Ân ca ca, nội y mặc không được, hu hu, thật khó chịu."

"Mặc nội y không phải là kỹ năng trời sinh của nữ nhân sao." Tiểu huynh đệ của Lâm Thư Ân núp dưới chăn đựng đến đùi của tiểu yêu, quy đầu càng thêm khó khống chế mà trương to, khiến cho tiểu yêu miễn cảm tò mò hỏi: "A? Đây là cái gì? Thư Ân ca ca, người giấu cái gì trong chăn đó?"

Lâm Thư Ân nhẹ nhàng búng cái trán của nàng, nhìn lông mày tiểu yêu nhăn tới nhăn lui, vừa yêu thương vừa bất đắc dĩ nói: "Hôm qua không phải đã nói với người rồi sao, thân thể nam nhân cùng nữ nhân không giống nhau, cả hai phải cùng nhau giữ khoảng cách, như vậy mới là thái độ lễ phép cùng ngoan ngoãn?"

Tiểu yêu le le cái lưỡi phấn hồng: "Ta quên mất. vậy Thư Ân ca ca giúp ta mặc nội y đi."

Lâm Thư Ân nhìn thấy vậy liền biết nàng không chuyên chú nghe, đành phải giúp nàng mặc vào nội y. Nhìn chính nàng nâng ngực lên, đem nội y chuẩn bị thật tốt, trong lòng ảo não, thật không hiểu việc này rốt cuộc là điểm phúc hay tra tấn.

Lăn lộn một hồi, Lâm Thư Ân rốt cuộc cũng làm xong, sửa soạn lại bản thân, đi làm bữa sáng cho nàng, sau đó đi qua phòng khám. Bình thường hẳn đều ăn cơm ở gần phòng khám, nhưng hiện tại trong nhà có thêm tiểu yêu ngày thơ, hẳn cũng không yên tâm khi nàng ở nhà nấu ăn, liền đơn giản mua cơm bên ngoài về cùng nàng ăn. Buổi chiều cũng sớm đóng cửa, hoặc là mua đồ ăn về nhà nấu cơm, hoặc là mang tiểu yêu ra ngoài dạo chơi, thuận tiện nhìn đến cuộc sống bên ngoài, cùng nói chuyện với những người khác.

Không biết từ lúc nào hoảng loạn cùng không thể thích ứng, dần dần chuyển thành thói quen sinh hoạt mới, càng ngày càng thành thạo.

Trong nhà có một người như thế, ý lại hẳn, yêu cầu hẳn, hơn nữa toàn tâm tín nhiệm hẳn, việc này làm cho trong lòng Lâm Thư Ân dần dần sinh ra một phần ý thức trách nhiệm.

Rất nhanh đã đến cửa chung cư, bước chân Lâm Thư Ân không tự giác mà nhanh hơn, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện, trong khoảng thời gian này bản thân càng ngày càng thích ở nhà.

Lúc mở cửa khóa miệng đã gợn lên, cửa vừa mở ra, Lâm Thư Ân sẽ nhìn thấy tiểu yêu cười hi hi đứng trước bàn ăn, thấy hắn về đôi mắt liền tỏa sáng, hưng phấn mà nhào đến ôm lấy cánh tay hắn, cái miệng nhỏ vênh lên nói lia lịa: "Thư Ân ca ca, hoan nghênh về nhà. Hôm nay ta làm rất nhiều thức ăn ngon cho ngươi!"

Lâm Thư Ân trong lòng vui sướng, quay đầu nhìn về phía bàn ăn, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Thư Ân ca ca, ta thích ngươi!

Một bàn gồm năm món đồ ăn, tất cả đều một sắc vàng khô héo, tất cả như chăm chú nhìn vào Lâm Thư Ân và muốn nói rằng "Hãy ăn ta đi". Mùi khét nồng đậm hỗn tạp với các loại mùi khác, lan tràn ra toàn bộ xoang mũi, đứng cách đằng xa, Lâm Thư Ân có thể cảm nhận rõ ràng ác ý trên bàn cơm.

"Những thứ này... Là cái gì đây?" Khi nói chuyện, Lâm Thư Ân cố gắng dùng từ nhẹ nhàng, thấp thòm bất an quan sát biểu tình của tiểu yêu.

Tiểu yêu vẫn chưa phát hiện trong giọng nói của hắn có điểm lạ thường, vui mừng ôm lấy cánh tay hắn, đem hắn kéo đến trước bàn ăn, chỉ vào một đĩa đồ ăn đen đen vàng vàng trước mặt: "Thư Ân ca ca, đây là thịt xào ớt xanh."

"..."

Lâm Thư Ân mở to hai mắt mà nhìn, như muốn phân biệt "Ớt xanh" cùng "Thịt xào", tất cả nguyên liệu nấu ăn đã qua tay tiểu yêu, quả thật đã được tu luyện thành một giống loài mới.

"Còn có cái này là cà tím nướng, cái kia là cá kho tiêu, cái đó, cái nọ! À, còn có món ngươi thích nhất – đó là cách gà chiên Coca a ~" Tiểu yêu hứng thú bưng bưng mà giới thiệu hết các món, còn chạy vào phòng bếp bưng ra thêm một chén canh."

Nhìn chén canh thấy cũng tốt, chỉ đơn giản là canh cà chua trứng, nhưng mặt trên là một tầng dày cà chua, Lâm Thư Ân nhìn đến bần rùn tay chân.

"Thư Ân ca ca, đều là những món ngươi thích ăn, mau nếm thử đi."

Cầm đũa đưa vào tay Lâm Thư Ân, tiểu yêu chớp chớp mắt vô tội, tràn đầy kỳ vọng cùng khẩn trương.

Lâm Thư Ân không đành lòng làm nàng khổ sở, gấp một miếng cà tím đen khịt, mới vừa nếm một miếng, nước hòa tan trong miệng, còn có mùi khét khuếch tán khắp khoang họng.

"..."

Lâm Thư Ân trừng to đôi mắt, cảm giác cả người đều không khỏe, nhưng lại nhìn đến tiểu yêu với đôi mắt long lanh ngập nước, trong lòng rung lên một cái, bỏ qua mùi vị khủng bố kia, phá lệ gian nan mà nở nụ cười.

"Ăn... Ăn ngon sao?" Tiểu yêu hai tay đan lại, môi mấp máy, mày nhú chặt, trong lòng cảm thấy thấp thòm bất an.

"Ăn ngon lắm!" Lâm Thư Ân kêu lên một tiếng, ngay cả hắn cũng phải giật mình, nhưng nhìn đến tiểu yêu không biết là vui hay buồn, nàng nhìn hắn, dùng giọng lí nhí nhỏ xíu mà ngược ngạo nói: "Ta thấy chúng rất khó nhìn... Có phải hay không không thể ăn a? Ta đều là dựa theo thực đơn làm..."

Lâm Thư Ân đang muốn đáp lại, vừa lúc cúi đầu nhìn thấy bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn của nàng có chút co rút, tâm rung lên, vội bắt lấy tay nàng xem xét.

Tiểu yêu theo phản xạ đưa tay giấu sau lưng, nhưng Lâm Thư Ân lại nhanh hơn, bá đạo mà nắm chặt tay nàng, không cho phép nàng giấu diếm. Quan sát tỉ mỉ, phát hiện bàn tay mềm mịn nay lại có vài chấm đỏ, ngón trỏ tay trái còn bị cắt một vết, tuy không dài, nhưng lại rất sâu.

"Ngươi---" Ngực Lâm Thư Ân dâng lên một ngọn lửa giận, nóng đến mức không nói thành lời.

Tiểu yêu chưa bao giờ thấy hắn như thế, liền bị dọa sợ.

Lâm Thư Ân nôn nóng, lại ảo não, vội nói: "Thực xin lỗi, là ta quá sốt ruột. Để ta thoa thuốc cho ngươi."

Cầm hộp y tế ra, hai người ngồi trên sofa, Lâm Thư Ân chuyên tâm bôi thuốc giúp nàng, sau cùng là băng một băng cá nhân phim hoạt hình lên ngón

tay nâng.

"Nha đầu gối, về sau phải cẩn thận, đừng làm ta lo lắng." Lâm Thu Ân bắt đầu đi mà sờ đầu nàng. Đột nhiên, cái đầu nhỏ của nàng chui vào lồng ngực hắn, thanh âm mềm mại mà rầu rĩ truyền ra: "Ngày hôm qua ta nhìn thấy trên tivi nói, nếu thích một người thì phải nấu cơm cho người đó ăn, ta rất thích Thu Ân ca ca."

Lâm Thu Ân nghe được liền khó thở, cảm nhận nhiệt độ ấm áp đang dần trên người mình, tiểu yêu nhỏ nhắn đang ở trong ngực hắn, còn nói lời ngây thơ như thế làm tim hắn đập liên hồi, bất cứ nam nhân nào đối với chuyện này đều không thể thờ ơ a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Tè dầm (cao H)

Tim Lâm Thu Ân bang bang mà đập, tay nâng mặt tiểu yêu lên, nhìn biểu tình áy náy của nàng, tâm liền mềm mại như kẹo bông gòn, thật ngọt, không thể kiềm chế nữa liền hôn lên môi nàng.

Động tác của hắn có chút cứng nhắc, nhưng lại toát ra vẻ ôn nhu cùng nhu hòa, đôi môi hé mở, nhẹ nhàng liếm mát đôi môi anh đào của tiểu yêu, đầu lưỡi gấp rút mà di chuyển lung tung trong miệng nàng, cần quấy đến điên loạn.

Thân mình tiểu yêu run lên, ánh mắt toát vẻ kinh hoàng, ngây ngốc mà không biết làm sao, tùy ý để Lâm Thu Ân cạy ra khớp hàm, vội vàng mà thăm dò vào. Hormone nam tính tràn ngập trong khoang miệng, lưỡi quét nhẹ hàm trên mãi cảm, sau đó cuốn lấy cái lưỡi thom tho của nàng mà trêu chọc.

Tiểu yêu mở to mắt nhìn Lâm Thu Ân, hắn cười cười, ngừng một chút, ôn nhu nói với nàng: "Nhắm mắt lại."

Nàng ngoan ngoãn nghe lời nhắm mắt lại, miệng còn hỏi: "Trên tivi còn nói, chỉ có thể làm thế này với người mình thích, Thu Ân ca ca cũng thích ta sao?"

"Thích, ta rất thích tiểu thỏ." Lâm Thu Ân càng hôn càng nhiệt liệt, tiểu yêu ngây thơ mà hòa cùng hắn, ngây ngốc mà hôn trả lại, kỹ thuật hôn thật vững vẻ nhưng lại nhiệt tình. Hai đầu lưỡi đụng chạm vui đùa, làm cháy lên ngọn lửa dục vọng.

Hô hấp giao triền, thân mình tiểu yêu ngày càng nóng lên, bụng nhỏ dâng lên một cổ dục hỏa, nơi riêng tư bắt đầu trở nên ướt át, dính dính ẩm ẩm, mang theo khát vọng nhiều hơn. Hôn đến khi ý loạn tình mê, tiếng thở dốc mềm mại vang lên bên tai Lâm Thu Ân: "Thu Ân ca ca, ô ô, phía dưới đi tiểu."

Hạ bộ Lâm Thu Ân đã dựng sẵn xong lều trại, nghe xong lời này, còn thít lại thô to thêm vài phần. Giọng hắn khàn khàn, hầu kết di chuyển lên xuống, một bên đem tiểu yêu đẩy ngã ra, một bên hỏi: "Vậy sao? Tiểu thỏ đã là cô nương lớn như vậy rồi còn tè tằm? Để ta kiểm tra một chút nào."

Tay thon dài lập tức tham nhập vào trong váy, cảm giác đùi bóng loáng tinh tế giống như tơ lụa hảo hạng hạng, mỗi một tác da thịt được chạm qua đều mềm mại, trơn mượt. Lâm Thu Ân hô hấp gấp gáp, bàn tay từ từ tiến vào cấm địa tư mật.

Lòng bàn tay sờ đến hạ huyết, ấn nhẹ vào chính giữa quần lót đã bị ướt đầm, âm thanh rên rỉ nhẹ tràn ra, mặt nàng đỏ lên, giãy giụa: "Không cần... Không cần sờ, dơ lắm..."

Bộ dáng này chỉ càng làm đàn ông thêm điên cuồng, ngón tay cách một lớp quần áo không ngừng xoa nắn mép thịt đầy đặn. Một bàn tay khác lặng yên trượt khóa kéo của váy xuống, lòng bàn tay hơi lạnh áp vào sau lưng tiểu yêu, mồ mẫm đến nứt thối nội y.

Dây lưng nội y tuy rằng co giãn rất tốt, nhưng lại bị hai vú đầy đặn của tiểu yêu làm căng ra hết cỡ, Lâm Thu Ân muốn thông dong mà cởi bỏ, nhưng kéo dài đến nửa ngày, trên trán lấm tấm mồ hôi, cũng không thể cởi bỏ. Hắn có chút ngưng ngừng, tiểu yêu đỏ mặt xoay người, đôi mắt long lanh tràn đầy vẻ dịu ngoan.

Lâm Thu Ân trong lòng vui mừng, đem nội y cởi bỏ, ha tay lại tiếp tục công việc, tay phải tiếp tục tiến sâu vào trong, trêu đùa cánh hoa phấn nộn.

Ánh mắt tiểu yêu mê mang, ngượng ngùng nhìn Lâm Thu Ân, thân thể bị hắn kích thích đến càng thêm căng chặt. Nơi riêng tư bị xoa đến dâm thủy ướt đầm, quần lót ướt không tả nổi, khoái cảm lan tràn, làm nàng vừa thấp thỏm vừa thẹn thùng. Âm đế bị đụng nhẹ, làm nàng không nhận được thấp giọng kêu: "A... Thu Ân ca ca... Không cần..."

Thanh âm nũng nịu này kích thích Lâm Thu Ân càng thêm ra sức xoa bóp âm đế, tiểu yêu càng rên rỉ yêu kiều: "A, a... Thật kì quái... Ca ca..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Tiểu thổ, ở bên ta đi (cao H)

Bàn tay nam nhân to lớn ấm áp, dần dần di chuyển lên bộ ngực sữa nõn nà, đôi vú đầy đặn bị biến thành đủ loại hình dạng, tràn ra những khe hở của bàn tay. Đầu vú ở lòng bàn tay chậm chậm mà cứng rắn, xinh xắn mà đứng thẳng trên đỉnh vú cao ngất, nhìn vô cùng mê người.

Quần lót nữ nhân bị cởi ra, lộ ra nơi riêng tư ướt át, phát ra hương thơm mê người. Mật dịch sớm đã thấm ướt tay nam nhân, chạy dọc theo mông mà thấm ướt cả sô pha.

Lâm Thư Ân nhìn bộ dáng tiểu yêu lúc này --- quần áo nửa cởi nửa mặc, da thịt tuyệt trắng như ẩn như hiện ở trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lộ vẻ ngây thơ, đôi mắt long lanh ngập nước làm người có xúc động muốn ôm nàng vào lòng mà yêu thương.

"Tiểu thổ... Ta rất thích ngươi." Lâm Thư Ân thâm tình mà thổ thê bên tai nàng.

"Ta cũng thích Thư Ân ca ca..."

Đầu ngón tay Lâm Thư Ân khẽ động, dùng sức trêu chọc âm đê, lại nhéo nhéo mép thịt, xoa nắn, ma xát, làm hoa huyết nhìn như muôn ngàn cánh hoa nở rộ.

Tiểu yêu bị cuốn vào khóa cảm tê dại, trong đầu như bị căng chặt, không ngừng lồi lồi kéo kéo, chỉ cần sơ sẩy là đứt gãy ngay. Hai chân thon dài tự giác kẹp chặt, cô ngẩng dài lên, hưng phấn đến sung sướng.

"A... Không cần, muốn đi tiểu... Ô... Ca ca..." Từng đợt khoái cảm áp đến như kéo nàng lên mây, tê dại như có dòng điện chạy vụt qua, thân thể mất cảm run rẩy, ái dịch theo đó mà ản ra, phun đến đầy tay Lâm Thư Ân.

Mắt thấy tiểu yêu bị chính mình làm cho cao trào, khuôn mặt ửng hồng, khoe mắt đuôi mày như là ngượng ngùng, lại không dấu được vẻ thỏa mãn, thân mình càng thêm mềm mại.

Tiểu yêu vẫn còn đang đắm chìm trong khoái cảm, sau một lúc mới quay lại lại nhìn Lâm Thư Ân, hàm răng nhẹ cắn môi dưới, phảng phất như đối với sự việc vừa rồi không thể tưởng tượng, mắt to mê mẩn: "Thư Ân ca ca, ta..."

"Đừng sợ, thoải mái không?" Lâm Thư Ân cúi đầu, dịu dàng hỏi nàng.

"Ân..." Thanh âm tiểu yêu thấp càng thêm thấp.

"Tiểu thổ, ở bên ta đi, ta sẽ hảo hảo chiều cố ngươi." Lâm Thư Ân nghiêm túc mà nói.

"Được a, ta muốn vĩnh viễn ở bên cạnh Thư Ân ca ca!" Tiểu yêu vui mừng hò reo, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười.

Lâm Thư Ân nhìn lông mày nàng cong cong, con mắt sáng trong như dòng suối, nội tâm vừa ngọt ngào vừa ấm áp, thân thể lại bắt đầu một đợt tiến công mới.

Hắn đè tiểu yêu xuống, áp chặt vào nàng, ngôn ngữ mang theo hơi thở dục vọng, thiêu đốt không khí xung quanh: "Ta muốn ngươi."

Tiểu yêu ngo ngẩn mà nhìn hắn, chỉ cảm thấy nơi riêng tư có thứ gì đó nóng bỏng đâm vào, vừa thô to vừa ấm áp, cánh lớp quần áo cũng có thể cảm thấy được nhiệt độ.

"Hết thấy của ta đều là của Thư Ân ca ca..." Hơi thở ấm áp của tiểu yêu quét đến bên tai, được nàng đồng ý, dục vọng nam căn đã sớm không thể không chế được, hướng về phía trước mà nháp vào. Hắn mau lẹ thoát đi quần áo trên người, kéo quần xuống, nhục bông căng phồng đã sớm dựng đứng không hề che đậy mà hiện ra trước mặt tiểu yêu.

Tiểu yêu xem đến mặt đỏ tai hồng --- cự bồng thô dài kia nhìn như cánh tay của nam nhân, khoảng chừng dài đến hai mươi lăm cm, gân xanh uốn lượn vòng quang bên ngoài, nhìn có vẻ dữ tợn bá đạo, còn có mả mắt phun ra một ít dịch trắng, sớm đã không chờ nổi mà yêu cầu phát tiết.

Thân thể trần trụi của Lâm Thư Ân lần nữa phủ lên người tiểu yêu, bỏ váy nàng ra, nhẹ nhàng mon trón từng tấc da thịt non mềm trắng nuột, thân thể là lướt cùng đường cong hoàn mỹ chiếu vào mắt hắn, ngòi lửa cuối cùng đã được đốt lên.

Đỉnh nắm nhẹ nhàng cọ xát nơi riêng tư mềm mại, thấm lấy một chút ái dịch, còn thịt lại thêm trướng đại một phần, Lâm Thư Ân mắt không chế, vội vàng muốn phá cửa mà vào, muốn ngay lập tức được hưng hăng xò xuyên qua khối thân thể hoàn mỹ này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Người là của ta (cao H)

Lâm Thử Ân cầm lấy côn thịt, cứ thế tới lui mà ma sát với tiểu huyết tiểu yêu, nhưng dù cho làm thế nào vẫn không thể tìm thấy cửa động, qua nửa ngày, hán đã gấp đến độ chảy mồ hôi đầy đầu.

"Thử Ân ca ca... Đề ta giúp ngươi..." Thanh âm tiểu yêu thấp đến mức không thể nghe thấy, bàn tay trắng nõn của nàng duỗi đến hạ thân, nơi đó không hề có một sợi lông tóc nào, non mềm bóng loáng, cứ thế mà lộ thiên trước hai mắt Lâm Thử Ân.

Tách ra âm hộ phẩn nộn, tay nhỏ e lệ mà bắt lấy côn thịt thô to, dẫn nó đến cửa huyết ướt đầm, Lâm Thử Ân đột nhiên nhanh trí, dùng sức một chút đem nam căn thô trắng tiến vào mật huyết chưa bao giờ được khai hoang. Nắm đầu vừa mới vào, lông mày tiểu yêu liền nhăn lại, Lâm Thử Ân cũng cảm thấy có một thứ gì đó ngăn cản ở phía trước, mồ hôi theo gương mặt chảy tới cằm, nhỏ giọt trên ngực tiểu yêu.

"Thử Ân ca ca... Ngươi... Ngươi dùng sức đi, đừng để ý ta..." Tiểu yêu đau lòng mà nói, có chút thẹn thùng mà đem hai chân mở rộng ra, hoan nghênh chào mừng côn thịt nóng bỏng tiến vào.

Lâm Thử Ân rất vui mừng, càng liều hơn, vòng eo dùng sức đâm vào, nắm đầu mạnh mẽ cứ thế lao vun vút vào bên trong. Mới vào một phần ba, tiểu yêu đã cảm thấy hạ thân như bị xé rách ra, côn thịt nóng ấm cứng rắn như thiết cứ thế mà xuyên thủng qua tiểu huyết nhỏ nhắn, nước mắt lập tức tràn ra ở hốc mắt.

Lâm Thử Ân vừa tiến vào bí địa, hai bên vách thịt liền dùng sức đè ép hán, gấp gao hấp thụ tiểu đệ hán, phảng phất như có vô số cái miệng nhỏ đang mút vào côn thịt, vách trong tự động co rút theo hô hấp dồn dập của tiểu yêu, theo nhịp điệu như vậy mà bao lấy hán. Cảm giác sung sướng nháy mắt tràn lên đỉnh đầu, so với việc hằng ngày thủ dâm thì sướng hơn gấp trăm, gấp ngàn lần. Lâm Thử Ân vẫn còn đang ngơ ngẩn, không để ý đến côn thịt cắm vào đã nhảy lên một cái, mà mắt buông lỏng, tinh dịch cứ thế mà bắn ra phun vào bên trong hạ huyết.

"..."

Chừng hai mươi giây sau, Lâm Thử Ân mới hồi phục lại tinh thần, nhìn chăm chăm vào nơi hạ thân giao hợp mà không thể tin được. Sau khi bắn tinh, dương vật cứ thế từ từ mềm xuống, từ huyết khẩu chất lỏng màu trắng ngà chậm rãi chảy ra như muốn chứng minh sự tình vừa rồi.

Cảm giác được côn thịt bên trong mật huyết biến hóa, tiểu yêu theo bản năng nhẹ nhàng thờ ra, nhưng thấy sắc mặt Lâm Thử Ân trắng bệch, vội nói: "Thử Ân ca ca..."

"Tiểu thỏ, ngươi khoan hãy nói chuyện, ta..." Lâm Thử Ân khóc không ra nước mắt, không dám nhìn mặt nàng, nghĩ đến ngày thường côn thịt to bự trụ được lâu đến như thế mà vào lúc thời khắc then chốt nó lại...

Xử nam thật ngây thơ a! Đáy lòng nàng cười thầm, lại cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới thân thể tiểu yêu này mỹ miều như thế, gặp phải tiểu huyết như vậy, chỉ mới mấy giây mà đã làm Lâm Thử Ân phải bắn ra như thế.

Nghĩ đến đây, tiểu yêu nhu thuận mà kéo Lâm Thử Ân qua, chủ động dâng lên cánh môi anh đào, tay nhỏ sờ loạn ở ngực hán, lại vụng về mà duỗi xuống phía dưới vuốt ve nửa thanh côn thịt còn lộ ở bên ngoài, mới xoa vài cái, Lâm Thử Ân đã thờ dốc, tiểu huynh đệ lại không cam lòng mà sưng to lên.

Côn thịt trong hạ huyết dần dần to ra, làm tiểu huyết bị căng ra, nàng ráng nhịn đau thấp giọng nói: "Thử Ân ca ca, ngươi tiến vào đi."

Vách động lại co rút, mấp máy, cho dù là đi vào nhưng không động, khoái cảm cũng đã lan tràn, lâm Thử Ân chuyên chú mà khắc chế, thế muốn cho tiểu thỏ nhìn thấy thực lực chân chính của mình, lấy lại tôn nghiêm của nam nhân.

Hai chân tiểu yêu bị ép thành chữ M, Lâm Thử Ân nắm tay nàng, ánh mắt vừa ôn nhu vừa lo lắng nhìn nàng, côn thịt mạnh mẽ tiến vào, một mặt chịu đựng việc sắp bị bầm gãy, một mặt chịu đựng góc trong co rút lại, đem được toàn bộ gậy thịt tiến vào thì mồ hôi đã chảy đầm đìa.

Tiểu yêu đau đến ngất đi, côn thịt nóng bỏng cứng rắn vẫn cắm ở tiểu huyết, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, mật nước cùng tinh dịch hòa với nhau, thành thực hiện nhiệm vụ bôi trơn trong lần đầu hai người giao hợp.

Lâm Thử Ân gắt gao ôm lấy tiểu yêu: "Ngươi là của ta."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Ta yêu ngươi, tiểu thỏ (cao H)

Hạ huyết cực phẩm sâu tận bên trong, vách thịt mềm tầng tầng lớp lớp cứ thế mà kích thích côn thịt, Lâm Thử Ân hít sâu một hơi, bắt đầu chậm rãi trừu động, rút ra mang theo mềm thịt phẩn nộn nhảy ra ngoài, thọc vào lại được hàng vạn cái miệng nhỏ gắt gao hút lấy, làm hán muốn dừng mà không thể.

Nếu không phải đây là lần đầu tiên của tiểu yêu, nàng không thể chịu đau đớn quá nhiều, Lâm Thụ Ân thật muốn cứ thế hung hăng làm nàng.

Tiểu yêu hít mất lại, đôi mắt đẹp liếc mắt đưa tình nhìn hắn, sóng mắt lưu chuyển, nhu tình mật ý. Đôi mày tuy còn hơi nhíu lại, nhưng môi anh đào lại mở ra, phát ra âm thanh ngân nga nhỏ vụn: "Thụ Ân ca... A, a... Thật lớn..."

"Đau không?" Lâm Thụ Ân sợ nàng bị thương, vội hỏi.

"Ồ ô... Có một chút..."

"Có muốn dừng lại không?" Lâm Thụ Ân chân chờ, thân thể lại theo bản năng mà thọc vào rút ra nhanh hơn, tiểu huyết vừa chặt vừa ấm áp, còn thịt không ngừng co rút nhấp nháy, chỗ sâu nhất trong u huyết không ngừng hút lấy hắn, khoái cảm cứ thế dâng lên, làm hắn hận muốn đem cả hai trứng túi cũng nhét luôn vào tiểu huyết cực phẩm thể này, đang lúc cao trào, hắn sao có thể dừng lại, cứ vậy tiếp tục với tốc độ ngày càng nhanh hơn.

Đau đớn cùng với không thoải mái qua đi, thay vào đó là cảm giác sung sướng ập đến, còn thịt mỗi lần tiến vào, cứ thế ma xát vách trong, tầng tầng lớp lớp nếp uốn bị cán ép, kích thích mãnh liệt, bụng nhỏ trướng lên, khoái cảm bắt đầu khởi động, hưng phấn làm ngón chân nàng cuộn tròn, tấm lưng bóng loáng căng lên, miệng rên rỉ: "A... Ca ca... Không, không cần... Ca ca tiếp tục đâm vào..."

Nhìn nàng dục tiên dục tử, Lâm Thụ Ân càng thêm khuây khoả, nhin không được mà trêu chọc nàng: "Đâm vào đâu?"

"... Ca ca thật xấu tính!" Tiểu yêu xấu hổ quay mặt đi, bị Lâm Thụ Ân xoay lại, cưỡng bách nàng nhìn hắn. Cự bồng còn đang cắm ở tiểu huyết cứ vậy mà điên cuồng vận động, còn bị hắn nhìn trần trụi như thế, đôi mắt tiểu yêu ngập nước cùng tràn đầy ủy khuất.

"Tiểu thỏ ngoan, ở trước mặt ca ca mà xấu hổ cái gì, người đã là nữ nhân của ta rồi." Nói xong, còn thịt hắn hung hăng cắm vào, nắm đầu cứ thế mà nghiền nát hoa tâm. Đại não tiểu yêu trống rỗng, không hề không được mà phun ra những lời dâm dăng: "A... Tiểu thỏ nghe ca ca nói, ca ca cắm vào... Tiểu huyết của tiểu thỏ... A a..."

Lâm Thụ Ân thấy nàng bị thao đến rên rỉ như thế, như được cổ vũ, hạ thân càng thêm mạnh mẽ cắm vào, trong miệng nói: "Tiểu thỏ, dương vật ca ca làm người sướng không, sướng không hả?"

"Thật sướng... Tiểu thỏ rất thoải mái... A... Dương vật ca ca thật lớn... Cứng quá... Đâm sâu đến bên trong hoa tâm của tiểu thỏ..."

"Có thích dương vật của ca ca hay không?"

"Ân a a... Thích... Ca ca có thích... Mật huyết của tiểu thỏ không..."

"Thích, bị người làm chết ở chỗ này ta cũng nguyện ý, nộn huyết của tiểu hút thật chặt... Thật sướng!"

Hai người rơi vào bể dục vọng, tiểu huyết non mềm tươi mới cứ thế chảy nước, cự bồng mỗi lần ra vào, dâm thủy chảy như thủy triều, giàn giụa bừa bãi ở hai mép thịt. "Phụt phụt" tiểu yêu nghe được tiếng dâm thủy mà sắc mặt đỏ bừng, thú tính Lâm Thụ Ân như nổi lên, bắt đầu nhanh chóng luận động, mỗi một lần đi vào là đâm đến chỗ sâu nhất, nắm đầu cực đại đụng chạm cửa hoa tâm, cơ hồ như muốn chạm đến tử cung.

Bụng tiểu yêu bị đâm đến trướng lên, trước bằng phẳng nay lại gồ ghề, làm Lâm Thụ Ân xem mà hai mắt đỏ lên, ôm lấy nữ nhân dưới thân, tiếp tục tăng tốc, trứng dái đập bộp bộp vào cánh mông nàng, cùng hòa với tiếng nước dâm mỹ, quanh quẩn bên tai, làm cả hai quên hết đi thẹn thùng, càng thêm tận tình phát tiết dục vọng thân thể.

"Sẽ chết mất... Ô ô... Không được..." Hoa tâm cùng cung khẩu đều cường ngạnh mà chống đối, nhưng đại quy đầu cứ thế mà tiến vào, thân thể miễn cưỡng của tiểu yêu không chịu nổi kích thích mãnh liệt như thế, trong đầu chột lóe, ý thức hỗn loạn, theo bản năng bật ra tiếng ngân nga kiều mị. Chỉ cảm thấy thân thể cứ thế ập đến từng trận kích thích, cả cơ thể chìm đắm trong bể dục vọng, chỉ có niềm vui sướng cực hạn như thế này xảy ra khi hai cơ thể cùng hòa làm một.

Tiểu yêu cao trào làm tiểu huyết cũng theo đó mà co rút, nếp uốn quấy loạn đại dương vật, toàn bộ đường đi co rút càng thêm chặt hẹp, tất cả đều quấn lấy Lâm Thụ Ân, đem đại dương vật của hắn cuốn vào bên trong, vĩnh viễn lưu lại trong đó. Dòng điện chạy tán loạn trong người, Lâm Thụ Ân trong nháy mắt cũng đạt tới cao trào: "Tiểu thỏ... Tiểu huyết hút tốt như thế, ta cũng muốn bắn..."

Còn thịt vội vàng cắm đến chỗ sâu nhất, quy đầu ma xát cổ tử cung, mã mất ngay lập tức mờ ra, nồng đậm tinh dịch cứ thế bắn hết vào tử cung.

Lâm Thụ Ân gắt gao ôm lấy tiểu yêu, hai người thờ dốc bên tai đối phương.

Tiểu yêu nghe được thanh âm nam nhân lâm lâm: "Ta yêu người... Tiểu thỏ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Thù oán nhân - Yêu

Côn thỉt thô to rời khỏi tiểu huyết ướt đầm, mật nước theo đó mà chảy ra, hỗn hợp tinh dịch cùng với một chút ít tơ máu, hương vị tình dục tràn ngập trong không khí.

Lâm Thư Ân dịu dàng ôm tiểu yêu đến phòng tắm rửa sạch sẽ, trong lúc đó lại không tránh được việc ăn đậu hủ, cứ sờ tới sờ lui trên thân thể mềm mại trắng nõn, nhưng cuối cùng vẫn là cảm thấy tiểu yêu vừa mới phá thân, hai cánh môi hoa huyết vẫn còn chưa thể khép lại, hơi hơi hé ra, hồng nhuận đỏ thắm, làm cho dục hỏa Lâm Thư Ân lại nổi lên, nhưng hắn cũng phải nhịn.

Hai người ở trong bồn tắm, tình chàng ý thiếp cả nửa ngày mới xong. Lâm Thư Ân lúc này lại cảm thấy đói bụng, nhớ tới "bàn ăn hắc ám" trong phòng bếp, nhìn đến là sợ, vì thế tự mình xuống bếp, làm mấy món tiểu yêu thích, ăn cần mà nhìn tiểu yêu ăn hết hai đĩa cả rồi mới yên tâm.

Một đêm này tiểu yêu ngủ cực kì tốt trong lòng ngực Lâm Thư Ân.

Trải qua sự việc này, hai người đã chính thức ở bên nhau. Qua nhiều ngày dạy dỗ, tiểu yêu đã hoàn toàn quen thuộc với cuộc sống con người, tuy còn có chút sợ người lạ, không dám ra cửa một mình, nhưng chuyện này không phải vấn đề của Lâm Thư Ân - bởi vì hắn đi đâu cũng sẽ đều mang theo tiểu yêu đi cùng.

Đóng cửa phòng khám, cũng là lúc mặt trời chiều ngã về tây, Lâm Thư Ân hít sâu một hơi, giải phóng một ngày áp lực, quay đầu lại nhìn tiểu yêu đang ngoan ngoãn ôm cánh tay chính mình, tâm tình lại tốt lên, khóe mắt đuôi lông mày đều tràn đầy ý cười.

Đang muốn hỏi tiểu yêu hôm nay muốn ăn cái gì, lại nghe thấy một thanh âm trào phúng truyền tới: "A, đây không phải Lâm tiên sinh vang danh xa gần đây ư? Đường đường là đệ tử trong gia đình bắt yêu sư, thế nhưng lại cùng yêu quái chung đụng với nhau, nếu việc này truyền ra ngoài, chỉ sợ cũng không ai tin. A, không đúng, ta đã quên, đệ tử bắt yêu sư sẽ không như vậy, Lâm tiên sinh này đây, chỉ sợ là nửa yêu nửa người pha trộn lại mà thôi."

Lâm Thư Ân vừa nhìn thấy người này liền lộ vẻ khó chịu, hiển nhiên là không ưa gì hắn. Tiểu yêu đi theo hắn, thấy hắn bình thường đối với ai cũng đều cười ảm áp như gió xuân, đây là lần đầu tiên hắn tỏ ra biểu tình như này, lập tức cũng thay đổi thần sắc, con ngươi trong suốt thuần khiết cứ thế mà nhìn thẳng trừng trừng đối phương.

Cách đó không xa là một nam nhân, tóc húi cua, trang phục thoải mái, ngũ quan bình thường, lại có một cỗ khí chất tàn nhẫn mạnh mẽ. Cổ áo sơ mi mở rộng ra, lộ ra da thịt màu đồng, cơ bắp căng chặt mà bóng loáng. Hai tay ôm trước ngực, tay áo vén một nửa lên, trên cánh tay có một vài vết chém thật dài, mới cũ đan xen nhau, nhìn đến thật hãi hùng khiếp vía.

Lâm Thư Ân không muốn cùng hắn nói chuyện, cầm lấy tay tiểu yêu kéo đi, mang nàng rời khỏi đó, "Không chung chí hướng khó lòng hợp tác, không mong gặp lại."

Vừa đi hai bước, lại bị hắn ngăn lại, hắn cười tà khí, tuy là nói với Lâm Thư Ân, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm tiểu yêu: "Ngươi muốn đi là đi?"

Đôi mắt hắn như nhìn sâu đến trong linh hồn nàng, chuông cảnh báo trong lòng Hứa Diệc Hàm vang lên, biết tên này không phải là dạng dễ đối phó, trên mặt lại vờ như trấn định, rồi lại như có như không lộ ra chút ít nhút nhát.

Vương Tử hừ lạnh một tiếng, lại nói với tiểu yêu: "Yêu quái thì nên an phận ở trên núi, phồn hoa của nhân gian này không phải ngươi có thể hưởng thụ. Xem ngươi chỉ là một con thú yêu cổ hết sức mới tu luyện được thành người, ta có thể cho ngươi một cơ hội, lập tức rời đi nơi này, ta sẽ cho ngươi một con đường sống. Nếu không... Cho dù là Lâm Thư Ân, hắn cũng không thể cứu được ngươi."

Lâm Thư Ân thấy hắn lộ ra sát khí, không giống như chỉ nói suông, vội đem tiểu yêu che ở sau lưng, cả giận nói: "Vương Tử, ngươi cho rằng ta sợ ngươi?"

Vương Tử nghe vậy thì cười cười, thu liễm ác ý lại, sau đó ý vị thâm trường mà nhìn hắn: "A, Lâm Thư Ân, ngươi cho rằng ta vẫn còn là ta của mười năm trước sao?"

Hắn nói xong lời này liền xoay người mà đi, trước khi đi còn để lại một câu: "Thù oán nhân – yêu, tự giải quyết cho tốt."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Mối nguy hiểm

Bởi vì đột nhiên gặp phải vị khách không mời mà đến, hứng thú của Lâm Thư Ân đột nhiên tiêu tán, một bữa cơm chỉ ăn có hai miếng liền mang theo tiểu yêu về nhà, mặt đầy phiền muộn, tâm sự nặng nề.

Tiểu yêu cũng hiểu chuyện mà đi theo hắn, lặng yên mà nhìn hắn, không dám lớn tiếng quấy rầy.

Tên Vương Tử này, trong trí nhớ của tiểu yêu là không tồn tại, đại khái là sau khi trọng sinh đã xảy ra hiệu ứng dây chuyền, cốt truyện bị thay đổi. Tô Như không có xuất hiện, lại nhảy ra một tên Vương Tử, làm cho Hứa Diệc Hàm nàng có chút đau đầu. Cũng may hiện tại nàng và Lâm Thư Ân cũng đã tiến triển khá khá, chỉ còn chờ hấn yêu nàng nữa là hoàn thành nhiệm vụ.

Lấy tính tình đơn thuần của Lâm Thư Ân, làm nữ nhân của hấn sẽ không phải chịu ủy khuất. Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Diệc Hàm lại ngọt ngào. Có thể tại nơi đô thị phồn hoa như thế này, tìm được một người một người thấu hiểu tâm tình mình, ngay cả linh hồn phiêu bạt như nàng cũng cảm thấy được an ủi, thậm chí cảm thấy yêu thích loại sinh hoạt đơn giản như thế này.

Nghĩ như vậy, khóe miệng lại bất giác cong lên.

"Tiểu thô, người ngân vạn lần phải cẩn thận, đừng để cho tên Vương Tử kia tiếp cận ngươi." Lâm Thư ân đột nhiên mở miệng, mày rậm nhíu chặt, trong lời nói tràn đầy quan tâm.

"Thư Ân ca ca, người kia là ai vậy?"

"Là một bắt yêu sư, nhưng hiện tại ta cũng không xác định... Có lẽ... hấn đã là đuổi ma sư!"

Tiểu yêu chớp chớp mắt, biểu tình mờ mịt: "Đuổi ma sư... Là cái gì?"

Lâm thư Ân cười khổ sờ đầu nàng: "Chuyện này, trên yêu quái còn có ma, đuổi ma sư chính là những người chuyên đối phó với chúng. Từ xưa đến nay mà nói, đuổi ma sư so với bắt yêu sư lợi hại hơn rất nhiều, chỉ là người có huyết thống thuần khiết, bắt yêu đạt tới một số lượng nhất định, thông qua khảo hạch của hiệp hội bắt yêu sư mới có thể trở thành đuổi ma sư. Mà thủ đoạn của đuổi ma sư... Đối với yêu quái mà nói, nó rất khủng bố. Giống như ngươi vậy, chỉ là tiểu yêu tu luyện 500 năm... Hấn vẫn có thể dễ dàng đánh cho ngươi hồn phi phách tán."

Tiểu yêu rất ít khi cùng Lâm Thư Ân nói về sự tình này, hiện giờ gặp kẻ địch mạnh, không thể qua loa, vội truy hỏi: "Vậy hấn sẽ đến bắt ta sao?"

Lâm Thư Ân thờ dãi: "Nói đến đây cũng không thể trách hấn, gia tộc bọn họ vốn là gia tộc bắt yêu ma thể danh, trăm năm trước lại bị một con tiểu yêu cơ diệt vong toàn tộc, Vương tử là người cuối cùng còn sót lại, nhiều năm hấn phải lưu vong bên ngoài, chịu nhiều đau khổ, đó chính là chờ một ngày rửa hận báo thù. Giới bắt yêu sư nhiều năm qua đối với yêu quái vẫn luôn có ác ý, một bên chia ra muốn mạnh mẽ tiêu diệt hết thảy những yêu ma quỷ quái, một bên trung lập lại muốn đem yêu quái bài trừ ra khỏi thế giới con người, còn lại một bộ phận nhỏ, cho rằng cả hai nên chung sống hòa bình. Con người, có tốt có xấu, chỉ có những người phạm sai lầm là đáng bị phạt, yêu quái cũng như thế. Thế giới này rốt cuộc cũng là của bọn họ, con người không có quyền đem bọn họ đuổi lên trên núi. Vương Tử thuộc phái cường ngạnh, hấn tàn nhẫn độc ác, giao hoạt âm tà, giết không ít yêu quái, tuy rằng luôn miệng nói chỉ cần ngươi rời đi liền thả cho ngươi một con đường sống, nhưng thật ra..."

Tiểu yêu trầm mặc một lát, đột nhiên trung ra khuôn mặt tươi cười nhìn hấn: "Thư Ân ca ca khẳng định thuộc phái cuối cùng đi, ta biết ngươi là tốt nhất. Có người ở đây, ta không sợ."

Lâm Thư Ân nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu mà kiên định: "Ừm, ta sẽ bảo vệ ngươi, sẽ luôn sẽ luôn ở bên cạnh ngươi."

"Chúng ta móc ngoéo đi ~" Tiểu yêu vươn ngón út trắng nõn ra, cười tủm tỉm.

Trong lòng Lâm Thư Ân ấm áp, vươn tay móc ngoéo với nàng.

Hai ngón tay chạm vào nhau, vận mệnh lại ràng buộc.

Khi hai người bình tĩnh trở lại, di động Lâm Thư Ân đột nhiên kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13: Mông vĩnh mới là điểm mấu chốt lưu giữ tâm nam nhân

Lâm Thư Ân lấy di động ra, tiểu yêu liếc mắt một cái thì thấy đó là dãy số xa lạ, trực giác nữ nhân nói cho nàng biết, đã tới.

"Ngươi khỏe." Lâm Thư Ân thật ra không để ý, rất nhiều bệnh nhân đều biết số điện thoại riêng tư của hấn.

Nhưng rất nhanh, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến âm thanh xa lạ mà quen thuộc: "Thư Ân, là em."

Hấn ngăn người, theo bản năng liếc nhìn tiểu yêu một cái, không trả lời.

"Như thế nào, nghe không ra giọng của em sao?" Nữ nhân bên đầu bên kia cười hỏi.

Tiểu yêu nghiêng đầu nhìn hấn: "Có phải hay không có bệnh nhân? Thư Ân ca ca cứ nghe đi, em đi tắm rửa trước."

Lâm Thư Ân chưa kịp trả lời, tiểu yêu đã nhảy nhót chạy tới phòng lấy quần áo. Nhìn bóng dáng nàng, trong lòng lại thấy đau xót, giọng nói lại lạnh đi mấy phần: "Tô Như? Đã lâu không gặp."

Đầu bên kia sùng sốt, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

Lâm Thư Ân là người tâm địa thiện lương, từ nhỏ chính là đứa nhóc đơn thuần, đối với chuyện tình cảm rất là nghiêm túc, lúc trước cùng Tô Như ở bên nhau, lại còn là mối tình đầu, tự nhiên yêu càng thêm yêu, yêu đến khắc cốt ghi tâm. Lúc trước tiểu yêu không có nắm chắc thời cơ chiếm đóng vị trí trong lòng hấn, cho nên sau khi Tô Như về nước, làm hại tiểu yêu thương tích đầy mình.

Lúc Tô Như ra nước ngoài, Lâm Thư Ân đã thương tâm rất lâu, vẫn luôn không thể buông bỏ được, cũng lại không dám níu kéo, đây là chuyện trong giới ai cũng biết.

Tô Như không nghĩ tới hấn sẽ lãnh đạm như thế, hoàn toàn không có cái biểu tình gì là kinh hi kích động.

Nhưng nàng rất nhanh cười nói: "Đúng vậy, đã lâu không gặp, em vừa mới về nước, vừa xuống máy bay liền gọi điện cho anh, anh có thể tới đón em không? Nghe nói anh ở thành phố S sống rất tốt, về sau em muốn nhờ anh chiếu cố nhiều."

Lâm Thư Ân nhú nhú mi, nhìn đến tiểu yêu chuẩn bị ôm quần áo đi tắm, nói với ngữ điệu khách khí cùng xa cách: "Đều là bạn học, tôi chỉ là mở một phòng khám nhỏ nhỏ mà thôi. Tôi hiện tại đang ở nhà, nếu giờ ra sân bay phải mất hơn một giờ, có khả năng còn bị kẹt xe, cô nên tự bắt xe đi thì tiện hơn."

Tô Như lại nói: "Em vừa mới về, còn chưa tìm được chỗ ở, có thể ở tạm nhà anh mấy ngày không?"

"Chuyện này..." Lâm Thư Ân lại chần chờ, loại chuyện từ chối nữ nhân này hấn thật sự không thành thạo, huống chi còn là mối tình đầu của hấn, nếu nói những lời làm tổn thương cô ấy...

"Phanh!"

Tiếng vang lớn đem Lâm Thư Ân còn đang rối rắm thức tỉnh, cùng lúc đó, trong phòng tắm lại truyền ra tiếng rên rỉ cùng kinh hô.

Lâm Thư Ân một bên chạy vội vào phòng tắm, một bên hấp tấp nói: "Xin lỗi, tôi hiện tại có việc, tự cô bắt xe đến đây đi, việc khác tối nay lại nói." Dứt lời liền cúp điện thoại.

Đến phòng tắm, liền thấy tiểu yêu ngã ngồi trên mặt đất, tay che miệng, nước mắt lưng tròng mà nhìn hấn.

Lâm Thư Ân vội đem nàng chặn ngang bế lên, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Em... Nghĩ đến chuyện của Vương Tử, lại thất thần, không cẩn thận trượt chân. Thư Ân ca ca, có phải hay không em rất hậu đậu..." Tiểu yêu ủy khuất mà dựa vào trong lòng hấn, nước mắt thấm hết vào áo hấn.

Tâm Lâm Thư Ân đau muốn chết, tâm tư nào còn muốn trách móc nàng: "Như thế nào mà hậu đậu? Là do sàn nhà quá trơn! Em, cái nha đầu ngốc này... Nghĩ toàn thứ gì? Rất đau đi?"

Vào phòng ngủ, Lâm Thư Ân dịu dàng đem nàng đặt trên giường, lòng mảy tiểu yêu nhướng lên, khuôn mặt ửng đỏ: "Mông đau..."

"Để anh xem xem, rồi bôi thuốc vào." Lâm Thư Ân làm như muốn đứng dậy lấy hòm thuốc.

Mặt tiểu yêu đỏ càng thêm đỏ, bắt lấy tay hấn, gương mặt xoán xít cả nửa ngày, thanh âm dè xuống thấp nhất có thể: "Thư Ân ca ca xoa xoa cho ta thì tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Đột kích (H)

Lâm Thư Ân nghĩ đơn giản, lập tức đẩy tiểu yêu ngã trên giường, bàn tay phủ lên cánh mông nhỏ nhấn chậm rãi xoa bóp.

Cách bóp quần áo mỏng nhưng cảm xúc vẫn thật tốt, mông thịt mềm mại co dãn tuyệt vời, Lâm Thư Ân xoa xoa bắt đầu cảm thấy dục vọng tăng lên, hạ bộ đã ngo ngoe rục rịch muốn dựng thẳng dậy.

Lâm Thư Ân thầm mắng bản thân, đã không biết chăm sóc tiểu thỏ, làm nàng té ngã, giờ còn không biết xấu hổ mà nổi lên thú tính. Nhưng lại cúi đầu, nhìn đến tiểu yêu đang xấu hổ, đôi mắt to trong suốt cũng đã nổi lên ngọn lửa nhè nhẹ, biết được không chỉ có bản thân không kháng cự được da thịt thân mật như thế này. Hắn lập tức tiến đến bên tai tiểu yêu nhẹ giọng hỏi: "Còn đau không?"

"Ừm... Khá hơn nhiều rồi." Tiểu yêu chớp chớp mắt, hai người dựa gần vào nhau, hắn có thể nhìn thấy mỗi cây lông mi cong vút của nàng, còn có ánh mắt đầy nhu tình mật ý xinh đẹp kia.

Hắn giật mình, ở bên tai nàng nhẹ thì thầm: "Xoa thế này rất thoải mái sao?"

Hơi thở mềm nhẹ phảng phất ở bên tai, trêu chọc tiểu yêu mặt đỏ bừng, bộ dáng này rơi vào trong mắt Lâm Thư Ân lại càng thêm tăng thêm dã thú trong hắn, hạ thân càng thêm bành trướng khó chịu. Bàn tay cũng không an phận mà lướt lên trên, vén vấy lên cao từ từ tham nhập vào kẽ móng, vuốt ve nơi cánh rừng riêng tư, cách lớp quần lót, chạm đến nơi u cốc ướt nóng.

Ngón tay cứ thế mà hoạt động lên dưới ở phần môi mỏng, trong miệng tiểu yêu bật ra tiếng hừ nhẹ: "A... Thư Ân ca ca, anh thật xấu..."

"Nơi này hư rồi? Tại sao nơi này của tiểu thỏ lại chảy nước nhỉ?" Lâm Thư Ân cười khề, ngón tay vói vào quần lót, đầu ngón tay kéo ra một sợi chỉ bạc thật dài, hắn còn cố ý duỗi ngón tay đến trước mặt tiểu yêu cho nàng xem, tiểu thỏ nhìn thấy mà xấu hổ đẩy tay hắn ra, vùi đầu vào gối, rầu rĩ mà nói: "Thư Ân ca ca khi dễ người ta!"

"Có sao?" Hưng phấn lại càng nổi lên, coi ra quần lót chừng mắt kia, hắn áp thân mình lên người tiểu yêu.

Tiểu yêu nằm trên giường, Lâm Thư Ân dùng khuỷu tay chống nửa người trên, hạ thân nóng bỏng cứng rắn mà đâm nhẹ ở cửa u cốc ướt đầm.

Hô hấp nàng trở nên hỗn loạn, cách lớp quần áo có thể cảm nhận được hình dạng của nắm đầu, nam căn nóng rực như muốn đường hoàng tuyên cáo, bất cứ lúc nào nó cũng có thể tiến vào bên trong nàng, làm nàng dục tiên dục tử. Nghĩ thế, đâm thủy cứ vậy cuộn cuộn chảy ra.

Ngón tay Lâm Thư Ân từ vấy leo lên đến tấm lưng bóng loáng, bàn tay lướt qua từng lớp da thịt tinh tế, hắn nhẹ nhàng nghiêng mặt tiểu yêu qua, nhắm mắt mà hôn lên, hơi thở nóng rực cán quấy trong miệng nàng, lưỡi nhẹ đảo, kích thích dục vọng ngày càng lên cao, thân thể bất giác lại khao khát nhiều hơn.

Ấu yếm qua đi, trên đất toàn là quần áo bị hai người ném xuống. Lâm Thư Ân ôm lấy vòng eo tiểu yêu, thở hổn hển, tiếng nói khàn khàn: "Anh vào nhé."

Tiểu yêu thẹn thùng gật đầu. Nàng quỳ gối trên giường, trên lưng là khuôn ngực rộng lớn cùng cơ bắp cường tráng của Lâm Thư Ân, thân thể kề sát nhau, độ ẩm cứ thế cũng tăng lên không ít, mỗi cái té bào đều nhiễm mùi tình dục, xao động bất an. Mặt huyết hồng rũng làm nàng khó chịu, chỉ muốn khao khát cơn thịnh thổ to kia ngay lập tức đi vào làm nàng thỏa mãn.

Cơn thịnh đã sớm tách ra phần môi kiêu nộ, đâm thủy thấm ướt toàn bộ đỉnh quy đầu, Lâm Thư Ân hít sâu một hơi, tay cầm nam căn, "Phụt" một tiếng, hung hăng cắm vào tiểu huyết làm hắn ngày đêm thương nhớ kia. Trong nháy mắt toàn thân lan tràn ra khoái cảm tê dại, tinh thần hắn càng thêm hăng hái, cứ thế sâu càng thêm sâu, rốt cuộc cũng đã xuyên qua nàng.

Tiểu yêu bị cắm đến sung sướng, không kìm được mà than nhẹ: "A... Thật lớn... Thư Ân ca ca..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Đại dương vật của ca ca.. (cao H)

Tiểu huyết cực phẩm này dù có làm bao nhiêu lần vẫn chật hẹp như thế, dương vật cắm vào liền bị hút đến sáng khoái, hơn nữa, gân xanh thô to ma xát với mép thịt, mỗi lần như vậy đều đem tinh dịch ép đến không còn một giọt.

Lâm Thư Ân bắt lấy móng nhỏ co dãn, ngón tay âm thầm dùng sức, cơn thịnh ở u huyết ướt nóng điên cuồng đè ép, làm hắn sung sướng chỉ muốn hét lớn một tiếng. Tình dục chậm rãi phóng thích, lại đang ở thời khắc cao điểm, thú tính của hắn đều bộc lộ hết thảy, chỉ có cách thể hiện bằng việc điên cuồng loạn động.

"Rất sung sướng phải không, đại dương vật của ca ca làm em rất sung sướng! Có phải hay không?" Lâm Thư Ân ôn nhu dịu dàng như ánh mặt trời xưa nay lúc này lại phá lệ bá đạo, miệng phun đầy dâm ngôn, vừa nói vừa khiêu khích tiểu yêu, mặt nước càng thêm lan tràn, cơn thịnh cứ thế thọc vào rút ra, bạch bạch vậy ra.

"A, a a... Ca ca... Thư Ân ca ca... Thật thoải mái..."

"Thích bị đại dương vật của ca ca làm gì?"

"A... Thích... Hu hu... Như vậy... Quá sâu..." Tư thế quý gối trên giường như thế này, tiểu yêu cảm thấy được bản thân run rẩy, như muốn hòa tan ra. Từ góc độ này khoái cảm cứ thế tăng lên, cắm vào càng sâu, đụng đến chỗ mẫn cảm bên trong, dâm thủy chảy ra càng nhiều, thanh âm "Phụt phụt" vang lên, cùng với "Phốc phốc", hai người cứ thế hòa nhập cùng với thanh âm dâm mỹ mà quên mất đi sự thẹn thùng, cứ thế mà theo bản năng của cơ thể, phải thỏa mãn dục vọng thân thể trước nhất.

"Thật sướng... Thật là một cái vụ vật! Thật nhiều nước, cứ đâm vào là ra nước. Hạ huyết lại chật hẹp, kẹp anh đến sáng khoái muốn chết..."

"Đại dương vật của ca ca... Thật nóng, cắm vào làm tiểu thỏ thật thoải mái..."

"Tiểu thỏ muốn bị thao như thế nào? Muốn ca ca làm em ra sao?"

"Chính là nơi đó... A, a... Cứ thế... Dùng sức thao em.. Ân, ân... Thật nhanh... Ca ca cắm vào thật sâu, thích ca ca dùng sức như thế..."

"Tiểu vụ vật, kẹp chặt như vậy, bị anh làm rất sung sướng phải không?"

"A, a... Rất sướng, ca ca..."

Côn thịt mạnh mẽ mở ra đường đi chật hẹp, mở rộng ra mép thịt bên trong, mỗi một chỗ mẫn cảm đều bị gân xanh côn thịt ma xát, khoái cảm nhẹ nhàng phát qua, cứ thế liên tiếp không ngừng, một cú rồi lại một cú, thọc vào rút ra không ngừng nghỉ.

Tiểu yêu quý gối ở trên giường, bị cắm vào mãnh liệt nên cứ thế mà ngã về phía trước, nhưng lại lập tức bị Lâm Thụ Ân kéo trở về, hạ thân giao hợp dính vào nhau, quy đầu hưng hăng chạm vào đỉnh hoa tâm, mơ hồ đụng đến cửa tử cung. Đột nhiên bị kích thích mãnh liệt như thế, đại não tiểu yêu chấn động, thân thể hơi run rẩy, hai cánh mông tuyết trắng rung động, kích thích Lâm Thụ Ân càng thêm ra sức chiến đấu.

Mỗi một mép thịt trong tiểu huyết cứ thế mà hút hần, có thể chạm đến điểm G mẫn cảm của tiểu yêu. Dương vật vừa thô to lại vừa dài, bành trướng đến nỗi trong tiểu huyết không hề có lấy một khe hở nào, cứ thế đồng thời kích thích đến từng tế bào, lúc đầu tiểu yêu còn có thể chịu đựng được, nhưng Lâm Thụ Ân càng đâm càng ra sức, khoái cảm cứ thế ập tới, cũ chưa đi, mới lại tới, cứ thế xếp chồng lên nhau, bản thân không thể nhịn được nữa, đôi tay quơ lung tung bắt lấy chiếc gối, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "A, a,..."

Khoái cảm cứ tích lũy rồi lại tích lũy, cứ thế tăng lên không ngừng nghỉ đến mức giới hạn, tiểu yêu bị thao đến ý loạn tình mê, nước bọt trong miệng chảy ra, mắt tròn tròn, u huyết chọt co rút lại, mép thịt nấp má, kẹp côn thịt đến không thể động đậy, đồng thời mả mắt mở ra, một cổ tinh dịch nóng bỏng phun ra, cứ thế hiện ngang mà tiến vào bên trong, phun đầy khắp mọi ngõ ngách, thân thể tiểu yêu tức khắc co rút lại.

Sau khi chiến đấu kịch liệt qua đi, tiểu yêu vô lực nằm trong lòng ngực Lâm Thụ Ân, dư vị cao trào cứ thế mà quanh quẩn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Ô, thật lớn, cái miệng nhỏ ăn không hết.. (cao H)

Sau khi hoan ái qua đi, tiểu yêu ngoan ngoãn mà nằm trong lòng ngực Lâm Thụ Ân, hai tay nhỏ nhắn vuốt ve lòng ngực hần, làm cho trong lòng Lâm Thụ Ân nổi lên từng trận gợn sóng.

"Tiểu nha đầu, còn muốn nữa?" Khóe miệng Lâm Thụ Ân cong lên, nghiêng người ôm lấy thân thể mềm mại kia, trong mắt tràn ngập nhu tình, lóng lánh hạnh phúc.

Tiểu yêu đang muốn trả lời, lại mơ hồ nghe thấy tiếng chuông từ ban công truyền đến.

Mới vừa rồi nồn nóng, bản thân đã đem điện thoại để đó, lúc này tiếng chuông reo lên như đòi mạng, Lâm Thụ Ân đành xoa nắn khuôn mặt tiểu yêu, hôn hôn cái trán của nàng, xuống giường đi ra ngoài.

Thân thể của hần, cường tráng khỏe mạnh, vai rộng eo thon, khung ngực gầy nhưng rắn chắc cùng với cơ bắp ẩn giấu cuộn cuộn sau những múi thịt, vô cùng gợi cảm. Sáu múi cơ bụng xếp hàng chỉnh tề, xuống xúu chính là cự bông thô to làm tiểu yêu dục tiên dục tử, tuy nó đang cúi đầu nhưng kích cỡ cũng rất đáng sợ, nhìn qua rất hung tợn.

Tiểu yêu yên lặng quan sát Lâm Thụ Ân, thấy hần khi bước đi, thịt đùi tình tứ rung động, hạ thân thể nhưng lại chảy nước a.

Thấy Lâm Thụ Ân rời khỏi phòng ngủ, tiếng bước chân quanh quẩn ở hành lang, trong đầu tiểu yêu chỉ chấp chòn hình ảnh hần, thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà bản thân lại phủ thêm một tấm chăn, cũng nổi gót ra ngoài.

Lại nói tới khi Lâm Thụ Ân bước ra ban công, nhìn đến dây số trong điện thoại, thấy có điểm quen thuộc, là Tô Như. Hần cau mày bắt máy: "Alo?"

"Thư Ân, sao rồi? Em gọi cho anh nhiều cuộc điện thoại như thế, sao bây giờ anh mới bắt máy?" Tô Như áp chế lửa giận mà hỏi.

"Tạm thời không có việc gì. Cô đã đến nội thành chưa?"

Màn đêm buông xuống, từ ban công nhìn ra khung cảnh bên ngoài, ánh sáng đèn đường lập lờ, dòng xe hơi há nổi đuôi nhau. Qua khoảng thời gian như vậy, Tô Như hẳn cũng đã đến nội thành.

Tiểu yêu rón ra rón rén đi đến phía sau Lâm Thư Ân, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, Lâm Thư Ân giật mình quay đầu lại, lại thấy một khuôn mặt đang tươi cười sáng lạn mà nhìn hắn, còn chưa lên tiếng, liền thấy tiểu thỏ đưa ngón tay đến trên môi hắn, "Hu!", sau đó liền không an phận mà trượt xuống, chậm rãi bắt lấy côn thịt.

Đôi mắt Lâm Thư Ân trừng lớn, cự long kia bị tay nhỏ mềm mại bắt lấy, một trận ấm áp kích thích toàn thân, nơi đó lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Tiểu yêu cảm nhận được cự long trong tay bắt đầu bành trướng, ý cười bên môi càng đậm hơn, Lâm Thư Ân thấy vẻ đắc ý bên trong mắt nàng, đoán được ý nàng muốn nói: "Thư Ân ca ca, ngàn vạn lần không nên phát ra âm thanh nha." Bất đắc dĩ sờ sờ đầu nàng, cường chế dục vọng đang nhen nhóm trong người.

"Vâng, em vừa đến nơi, còn có Đồng Ca bên này, anh ấy nói bên nhà anh ấy không có dư phòng, em cũng không thích ở khách sạn, em có thể hay không đến nhà anh tạm?"

Tô Như đợi một hồi, không thấy Lâm Thư Ân trả lời, việc ngoài ý muốn này làm nàng cảm thấy rất bức bối, giờ phút này lửa giận không thể áp chế nữa, cao giọng mà nói: "Alo? Thư Ân, anh có ở đó không?"

"Có..." Lâm Thư Ân băng quơ trả lời, hạ thân của hắn bị tiểu yêu cầm lấy, tay nhỏ nhẹ nhàng lên xuống, tinh tế vuốt ve. Thấy hô hấp của Lâm Thư Ân hỗn loạn, liền tăng tốc độ nhanh hơn. Hầu kết của hắn khẽ nhúc nhích, do dự muốn kêu tiểu yêu dừng tay lại, chưa nói đến ở ban công có thể bị người khác thấy, nhưng việc này nếu bị người khác nhìn thấy có thể càng thêm hưng phấn, cuối cùng hắn cũng không có ngăn cản.

Bên tai còn truyền đến âm thanh bất mãn của Tô Như: "Em nói bên Đồng Ca không còn dư phòng, em lại không có thói quen thuê phòng, có thể hay không đến nhà anh?"

Lâm Thư Ân theo bản năng liền cự tuyệt, nhà có tiểu thỏ mị hoặc như thế này, làm sao có thể cho nữ nhân khác tiến vào. Ban đầu suy xét cô ta không có chỗ ở, nghĩ đến tình cảm học chung bấy lâu nay, cho cô ta ở tạm mấy ngày không phải là không thể. Nhưng bây giờ ngẫm lại... Thế giới riêng của hai người cũng tốt, ở nhà muốn làm cái gì cũng có thể, lại cho bạn gái cũ vào, không phải là tự đem phiền toái vào sao?

Vừa muốn trả lời, lại thấy tiểu yêu đã quỳ gối xuống từ lúc nào, nắm lấy cự long đã thức tỉnh, đôi môi anh đào chậm rãi đến gần, cánh môi hồng nhuận khẽ mở, cái lưỡi thom tho duỗi ra, đầu lưỡi trơn trượt ướt át mà liếm liếm mắt...

Hắn giật mình, đồng thời huyết mạch sôi sục, trong cổ họng bật ra tiếng than nhẹ: "A..."

"Thư Ân? Anh làm sao vậy?" Đầu bên kia điện thoại còn truy vấn, bên này tiểu yêu lại mở ra cái miệng nhỏ, không biết tự lượng sức mình mà ngậm vào đình quy đầu, miệng nhỏ mở rộng ra hết cỡ, miễn cưỡng ngậm vào một chút lại một chút, hai má lập tức căng phồng ra, đôi môi hồng nhuận phai nhạt, có thể thấy nàng ăn đến khó khăn như thế nào. Vị hormone nam tính tràn ngập trong miệng, làm nước mắt nàng nhòe ra, thoát nhìn rất điễm đạm đáng yêu.

"..." Lâm Thư Ân thờ hồn hèn, tận lực khắc chế không cho bản thân phát ra tiếng, một tay lại nhịn không được ắn đầu tiểu yêu, muốn làm cho nàng nuốt thêm sâu hơn.

Theo động tác, tám chân khoác bên ngoài rớt xuống, thân thể trắng nõn của tiểu yêu như ẩn như hiện trước mắt hắn, hai cái vú lớn nõ nang trắng như sữa, mái tóc xoăn mềm xỏa ra vô tình che đi cảnh đẹp xuân sắc này, nửa che nửa lộ, càng thêm phong tình. Theo động tác phun ra nuốt vào của nàng, hai vú cứ thế mà lắc lư, làm cho miệng lưỡi Lâm Thư Ân khô khan, dục hỏa càng thêm bành trướng.

Đáng giận nhất ngay tại thời điểm máu chốt, còn phải đối phó với một Tô Như, trán Lâm Thư Ân nhăn lại, gian nan mà nói: "Không... Không có gì... Tội bên này... Không có chuyện gì... Nếu không còn gì nữa... Thì?"

Tiểu yêu chậm rãi phun ra nuốt vào cự bông, nước bọt trong miệng thấm ướt quy đầu, khi thì dùng đầu lưỡi liếm nhẹ, tay nhỏ nắm ở phía dưới, tuy động tác còn sơ sài, nhưng lại làm Lâm Thư Ân cảm nhận được khoái cảm bất đồng so với khi cầm vào tiểu huyết.

Nhìn nữ nhân mình yêu ngoan ngoãn mà quỳ trên mặt đất, dùng miệng hầu hạ đại dương vật chính mình, một màn này, làm cho Lâm Thư Ân sung sướng đến gào thét ra tiếng.

Động tác của tiểu yêu ngày càng nhanh hơn, hắn lại càng thêm vui sướng, bắt lấy tay của tiểu yêu, đâm côn thịt về phía trước, muốn cắm vào sâu hơn.

"Thư Ân, chỉ còn anh có thể giúp em, em chỉ ở nhờ một ngày cũng không được sao? Em nghe nói nhà anh cũng đủ lớn." Chuyện xảy ra đến thế này, Tô Như sao có thể từ bỏ, chỉ cần có thể vào ở, chẳng lẽ hắn còn có thể đem mình đuổi ra? Huống chi cả đêm có thể phát sinh rất nhiều chuyện, cô cũng không tin bản thân không hưởng được ân si tâm Lâm Thư Ân.

Những lời này nói ra, cả nửa ngày cũng chẳng thấy Lâm Thư Ân trả lời. Cô ta sao có thể biết, lúc này côn thịt thô to của Lâm Thư Ân đang bị nữ nhân khác ngậm trong miệng, lúc này, Lâm Thư Ân đã mất khống chế, chế trụ đầu tiểu yêu mà mạnh mẽ thọc vào rút ra, làm cho tiểu yêu hít thở không thông,

yếu hầu bị sặc đến ho khan. Côn thịt nóng ẩm mà sát với miệng nhỏ, đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng mà liếm nhẹ qua, mắt thấy bờ môi nhỏ nhắn của nàng bị căng ra đến cực điểm, hai má phồng to, cặp vú nở nang đong đưa ngẫu nhiên đụng đến đùi hắn... Thân thể nữ nhân này giống như sinh ra để hầu hạ hắn, thể xác và tinh thần Lâm Thụ Ân đều sung sướng, không rảnh lo đến tiếng nức nở của tiểu yêu, bản thân càng thêm ra sức.

"Ô ô..." Khóe mắt tiểu yêu ươn ướt, bị cấm đến không nói nên lời.

Thanh âm truyền qua di động đến tai Tô Như, lúc đầu còn nghe không rõ ràng, nhưng rất nhanh sau đó là tiếng gầm nhẹ khi Lâm Thụ Ân hưng phấn đến cực điểm "Hừ..."

Chỉ chốc lát sau, điện thoại truyền đến một trận ho khan, còn có tiếng nữ nhân hờn dỗi: "Thụ Ân ca ca, anh tốt xấu gì..."

Nghe tiếng nói này, làm sao có thể tiếp tục nghe điện thoại? Trong nháy mắt đầu óc Tô Như trống rỗng, còn có khuất nhục, tức giận, không thể tin được. Lâm Thụ Ân, Lâm Thụ Ân! Cái tên luôn luôn si mê mình Lâm Thụ Ân, thế nhưng có người khác, hơn nữa ngay khi đang cùng nàng nói chuyện điện thoại, còn cùng con tiện nhân kia làm việc đó! Quả thực buồn cười! Hắn đây là đang chọc tức mình sao?

Tô Như tức giận mà ngắt điện thoại, nắm chặt trong tay, trong lòng tràn đầy phẫn hận.

Lâm Thụ Ân cầm lấy điện thoại, lấy Tô Như đã ngắt, nghĩ đến việc bị cô ta nghe thấy động tĩnh bên này, trong lòng không tránh khỏi xấu hổ. Nhưng nhìn đến khóe miệng tiểu yêu đang chảy ra tinh dịch, từng giọt từng giọt, chảy đến bên vú, đôi mắt to tròn còn ươn ướt, ừm khuất đáng yêu, hắn liền lập tức đem Tô Như ném ra chỗ khác, áy náy mà ôm lấy tiểu yêu, thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, em còn khó chịu không?"

Tiểu yêu dựa vào trong lòng ngực hắn, thân mình mềm mại dính sát vào hắn, nơi tư mật cọ sát với hạ thân bành trướng của hắn, tựa như vô tội nhưng cũng đầy câu dẫn mà nói: "Miệng khó chịu, còn có nơi đó... Cũng khó chịu."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Côn thịt cắm vào tiểu huyết, mới xem như hoàn chỉnh (cao H)

Lâm Thụ Ân ôm lấy nàng, một tay bắt lấy một bên ngực mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cười: "Tiểu nha đầu, càng ngày càng to gan... Cái vừa rồi, học ở đâu?"

"Từ máy tính... Trong máy tính của Thụ Ân ca ca có rất nhiều video như thế nha, em nhìn thấy các nữ nhân khác đều làm thế với nam nhân, sau đó họ sẽ cảm thấy rất thoải mái, nên em cũng muốn làm thế với Thụ Ân ca ca. Mỗi lần đều là Thụ Ân ca ca vất vả. Nhưng mà, hu hu... Thật là khó chịu, cái kia... Thật lớn, miệng tiểu thỏ ăn không hết." Khi tiểu yêu nói, thân thể vận vẹo trong lòng ngực Lâm Thụ Ân, nhích gần vào người hắn, thân thể mềm mại nóng bỏng như lửa đốt càng thêm khiêu khích Lâm Thụ Ân.

Nghĩ đến kho báu yêu quý trong máy tính đã bị tiểu yêu xem hết, mặt hắn nóng lên, có điểm ngượng ngùng, nhưng nghĩ đến có vật tuyệt hảo này bên người, nơi nào còn dùng đến những bộ phim AV nhằm chán đó, tự thân vận động vĩnh viễn luôn kém hơn so với súng thật đạn thật.

Dục vọng lần thứ hai nhen nhóm, hai tay Lâm Thụ Ân bắt lấy bờ hông co dãn, một tay đem tiểu yêu bế lên. Bảo bối của hắn thật nhẹ, hai cái vú lớn bị đè ở ngực, tinh dịch trắng đục chảy xuống, thấm ướt một mảng lớn, hình ảnh này, thật là hết sức dâm mỹ. Lâm Thụ Ân xem đến đỏ mắt, vội đầu vào giữa hai con thỏ trắng mà gặm cắn hoặc mút vài cái, khi mạnh khi nhẹ, cặp thỏ trắng tinh nghịch nhanh chóng phủ đầy vết dàu tây đỏ tươi, nhìn qua giống như ấn ký chủ quyền.

Ngực tiểu yêu thỉnh thoảng truyền tới cơn đau đón nhỏ, bị lưỡi ướt nóng liếm láp, dục vọng lại ập đến như thủy triều, dâm thủy chậm rãi chảy xuống cơ bụng hắn, dâm dịch dính đầy thân thể hai người.

Ngâm trong miệng cặp vú của tiểu yêu, còn có nhiệt độ hạ thân không ngừng tăng lên, kích thích Lâm Thụ Ân hắn một lần nữa cương cứng lên, quy đầu cương tráng lại một lần nữa hoạt động ở mật huyết cùng cục huyết, mả mắt phun ra điểm điểm trong suốt, bản thân không thể kiềm nén được, phải mau chóng nhắm nhắm hương vị u cốc kia.

Lâm Thụ Ân đem tiểu yêu đặt trên tấm gạch men của ban công, xoay mặt hướng ra cảnh đô thị về đêm, còn có các tầng lầu san sát xung quanh, côn thịt ngựa quen đường cũ mà tiến vào.

Tiểu yêu vẫn duy trì lý trí còn sót lại, trong mắt là hình ảnh ngọn đèn đường, tràn đầy ngượng ngùng, thấp giọng khẩn cầu: "Không... Không cần ở chỗ này... Thụ Ân ca ca, chúng ta vào trong đi, ở đây sẽ bị nhìn thấy..."

Đối diện cũng là một đồng chung cư cao cấp, ban ngày bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống ban công bên này, hiện tại tuy là ban đêm, không thể nhìn rõ, nhưng cũng có thể mơ hồ nhìn thấy được sự tình đang xảy ra, nếu một hồi nữa thanh âm kêu quá lớn, tiểu yêu không dám đảm bảo sẽ không có người nghe thấy.

Lâm Thư Ân muốn chính là hiệu quả này, hần cười trêu chọc: "Bây giờ tiểu thỏ mới biết xấu hổ? Vừa rồi em câu dẫn anh, cái miệng nhỏ ăn đến sung sướng cơ mà? Huống chi có anh che chắn, người khác có thể nhìn thấy cái gì?"

"Không, không được..." Tiểu yêu còn đang phản đối, côn thịt cứng rắn đã "Phụt" một tiếng, quen thuộc mà tiến vào tiểu huyết, thân thể trống rỗng trong nháy mắt được lấp đầy, cánh môi phần nộn mở ra hết cỡ, mị thịt bên trong bám lấy côn thịt, gắng sức mà hút lấy gân xanh bên ngoài, hận không thể giữ lấy côn thịt này vĩnh viễn ở bên trong tao huyết.

Nguyên lai thân thể nam nhân hay nữ nhân đều có khiếm khuyết, chỉ khi cả hai giao hợp, tương thích lẫn nhau, mới là trạng thái hoàn hảo nhất. Tiểu yêu lung tung suy nghĩ, chỉ cảm thấy mỗi khi côn thịt tiến vào tiểu huyết, bản thân mới chân chính là một nữ nhân, mà Thư Ân ca ca cũng là một nam nhân hoàn chỉnh.

"A..." Khoái cảm phong phú tràn lên đại não, cả người đều bị bao trùm bởi cảm giác sung sướng, tiểu yêu lẩm bẩm "Ca ca... Thật thoải mái... Tiểu thỏ rất thích..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Thao chết người tiểu vu vật (cao H)

Đại dương vật bị tiểu huyết hút chặt từ mọi phía, làm cho Lâm Thư Ân cảm nhận được tư vị bị hút hồn đến sáng khoái: "Ca ca cũng rất thích người, tiểu vu vật... Cắm vào liền bị hút chặt, thật thích. Thật sướng a..."

Quy đầu càn quét vách thịt phía trong, u huyết vẫn cứ chặt hẹp hệt như lần đầu, mỗi lần đều phải dùng sức, đem những từ ngữ thâm ngôn kia nuốt vào trong miệng. Dương vật hung hăng va chạm ở hoa tâm, cơ hồ đụng đến chỗ tận cùng bên trong, tiểu yêu bị đâm đến hướng về phía trước, dương vật cứ như cũ sắc bén như một thanh kiếm, phá tan mọi trở ngại, xỏ xuyên qua toàn bộ đường đi, thật giống như muốn đem tiểu yêu hung hăng làm chết.

"Thư Ân ca ca... Quá sâu... Ô ô..." Tiểu yêu rốt cuộc nhịn không được mà kêu to ra tiếng, đôi tay bám lấy bờ vai rắn chắc của hắn, thân thể không chịu được mà phập phồng lên xuống, một đôi cựa nhũ điên cuồng mà nhảy nhót, khoái cảm mãnh liệt mênh mông. Đầu vú sớm đã cương cứng thỉnh thoảng chạm vào lồng ngực Lâm Thư Ân, thân thể như cũ được lấp đầy bởi nhục bồng thô to, u huyết phía dưới rách rách chảy ra máu, một trận tê dại xâm nhập vào đại não lan tràn ra toàn thân.

Đúng vào lúc này, ban công đối diện đột nhiên sáng đèn, trong phòng nhìn thấy một bóng hình người đi ra, tiểu yêu theo bản năng áp chế tiếng rên rỉ, thô to dương vật cắm trong cơ thể không biết đụng đến vách thịt nào cảm nào làm nàng trong chốc lát cảm giác như có dòng điện truyền nhẹ vào trong cơ thể, nháy mắt lan tràn tứ chi, từng trận lửa nhỏ cứ thế hun nóng lý trí, cả người tiểu yêu chấn động, môi anh đào hé ra liên tục thở dốc: "A... Ca ca... Thật sướng..."

"Sướng sao? Hôm nay cho em sướng đủ! Ca ca dùng đại dương vật thao chết tiểu huyết của em." Lâm Thư Ân vừa nói, vừa điên cuồng cắm vào rút ra.

Ý thức hỗn loạn, phảng phất có thể cảm nhận được người ở phía ban công đối diện đang nhìn về phía này, trong lòng tiểu yêu cảm thấy thẹn, vừa mới tỉnh táo, lại bị thao đến ý loạn tình mê. Dương vật ở bên trong cơ thể nàng tung hoành ngang dọc, quấy nhiễu, đem dục vọng nàng đẩy lên đến mức cao nhất.

"Ca ca... Dùng sức thao, tiểu thỏ a... Tiểu huyết này... Chỉ muốn ăn đại dương vật của ca ca... A,a..."

Cảm giác sợ hãi cùng với thẹn thùng khi bị nhìn trộm hóa thành từng trận khoái cảm run rẩy, hai má ửng hồng, miệng thốt ra những từ ngữ dâm đẳng càng thêm hạ tiện. Việc này càng thêm kích thích cả người run rẩy, Lâm Thư Ân lại hoạt động không ngừng nghỉ, chỗ sâu nhất trong hạ huyết cứ thế phun ra máu. Cả người tiểu yêu co rút, trong nháy mắt cao trào như sóng lớn bao phủ lấy nàng: "A,a... Bị thao muốn hỏng rồi, tiểu thỏ muốn ra..."

Đường đi trong nháy mắt bị thu hẹp lại, dương vật cứ thế bị kẹp đến muốn gãy. Lâm Thư Ân chạy nước rút lần cuối, toàn bộ khe nhỏ đã đến giới hạn, dương vật bị bao bọc đến không còn khe hở, tinh dịch phun ra từ lỗ mất tất cả đều bắn vào tận cùng bên trong hoa huyết.

Tiểu yêu hí mắt dựa vào đầu vai Lâm Thư Ân, tư vị cao trào cứ thế quanh quẩn không tan, chỗ giao hợp của hai người vẫn còn chưa rút ra, có thể cảm nhận được trạng thái lẫn nhau.

"Em yêu anh... Thư Ân ca ca" Tiểu yêu ni non nói.

"Anh cũng yêu em, tiểu thỏ."

Lâm Thư Ân nhẹ hôn gương mặt của nàng, cơ thể vẫn còn cắm trong cơ thể nàng, cứ như vậy ôm nàng về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19: Đụng đến tiểu yêu chính là tìm đường chết

Qua vài ngày, Tô Như chưa từng tìm đến Lâm Thư Ân.

Thật sự là tức điên mà, sống từng ấy thời gian chưa bao giờ cô ta phải chịu qua khuất nhục như thế, đặc biệt là với tên Lâm Thư Ân si tâm đó, cục tức này Tô Như không thể nào nuốt trôi được, nhưng trong lòng vẫn không thể tin được về thái độ của Lâm Thư Ân.

Khi còn ở nước ngoài, cô ta nghe bạn học nói hiện tại Lâm Thư Ân đã mở một phòng khám, nhiều lần được tham gia hội nghị quốc tế cao cấp, chữa trị cho bệnh nhân ở khắp mọi nơi, đặc biệt còn có người ở xa nghe danh mà tìm đến, hẳn là bác sĩ tâm lý được quốc tế công nhận là có tiềm lực, tiền đồ không giới hạn. Phòng khám đã sớm vang danh ra khắp nước, mỗi ngày tiền thu vào không đếm xuể.

Từ lúc đó, Tô Như bắt đầu hối hận.

Lúc trước khi cả hai còn ở bên nhau, Tô Như luôn luôn mơ ước được ra nước ngoài, trong lòng cô ta rất chướng mắt về xuất thân của Lâm Thư Ân, cứ cho rằng hẳn là nam nhân tốt, nhưng ở cái xã hội này, không có gia thế hiển hách thì có thể làm nên trò trống gì? Chờ chính mình được ra nước ngoài, tìm một nam nhân khác tốt hơn so với hẳn thì có gì khó? Nếu làm tốt có thể tìm được một đại gia ở nước ngoài, sau đó trực tiếp định cư ở nơi đó. Trên thực tế, Tô Như cũng đã từng có khoảng thời gian ái muội với một phú nhị đại trong trường, vì một tương lai tốt đẹp, có thể nói cô ta đã rất hao tâm tốn trí.

Chỉ là vạn lần không nghĩ tới, cuộc sống ở nước ngoài cũng không giống như Tô Như tưởng tượng, thực tế không giống như phim truyền hình, qua vài lần, cô ta phát hiện nam nhân trong nước cũng chẳng khác hơn họ là bao. Còn về học hành, khi gần tới tốt nghiệp, thành tích thì rồi tỉnh rồi mù, thi lại các môn như cơm bữa, phải học thêm, tìm kiếm sự trợ giúp rất nhiều mới miễn cưỡng qua môn.

Ngược lại tên tiểu tử Lâm Thư Ân cô ta xem thường lại có thể ở chiến trường quốc tế hô mưa gọi gió. Cái này làm cho Tô Như trước giờ bắt mắt lại rất là đặc ý, tên tiểu tử này tốt như thế thì sao? Còn chẳng phải nhớ mãi không quên cô ta hay sao? Cuối cùng, cô ta vẫn là người thắng cuộc.

Nghĩ đến việc sau khi về nước phải nắm gọn tên Lâm Thư Ân trong lòng bàn tay, nhưng cú điện thoại vừa rồi lại như sấm sét giữa trời quang, suýt làm cô ta tức đến điên mà.

Sau mấy ngày buồn bực, cô ta dần dần bình tĩnh lại, tự thuyết phục, an ủi bản thân mình. Cô ta quyết không thể để vụt mất Lâm Thư Ân. Không phải chỉ là một con tiện nhân thôi sao? Có lẽ do mấy năm nay hẳn ta không thể chịu nổi cô đơn, chưa chắc gì cả hai người bọn họ thật sự yêu thương lẫn nhau. Người ta nói mối tình đầu rất khó quên, chính mình mới là người hẳn ta tâm tâm niệm niệm thương nhớ, thừa dịp tình cảm bọn họ còn chưa vững chắc, chỉ cần tìm cách chia rẽ là được.

Nghĩ nghĩ như vậy, trên mặt Tô Như lại treo lên nụ cười tự tin.

Hôm nay phòng khám của Lâm Thư Ân xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên phải kéo dài thêm một tiếng đồng hồ. Về đến nhà, thấy tiểu yêu nằm ngủ trên sofa, trong tay cầm điều khiển, đầu lệch sang một phía, thật là đáng yêu mà.

Các món ăn bày trên bàn đều đã lạnh, hẳn nhìn lướt qua, thấy tất cả đều là món mình thích. Tay nghề của tiểu yêu, có thể nói là tiến bộ rất nhanh, không còn "nguyên liệu hắc ám" nữa, qua vài lần luyện tập, đã có nấu được một bữa cơm. Nhưng hẳn đã ăn ở bên ngoài. Cũng giống như tiểu thỏ là yêu tinh, khẩu vị không giống con người, muốn nấu ăn thì phải học, chứ không như bản tính hoang dã - đặc biệt là ăn thịt. Nhưng nhìn thấy nàng mỗi ngày đều ôm thực đơn nghiên cứu, thỉnh thoảng còn bị phỏng tay khi nấu ăn, rồi đến ánh mắt điềm điềm đáng yêu cùng với lo sợ bất an mỗi khi bụng đồ ăn lên cho hẳn, tất cả đều làm tâm Lâm Thư Ân mềm ra.

Thức ăn muốn làm người khác hạnh phúc, phải dùng tâm, cho người ăn cảm nhận được tấm lòng của mình.

Trong lòng hẳn ấm áp, một mối của một ngày tất cả đều tan biến, đi đến bên người tiểu yêu, ngắm nhìn đáng vẻ ngủ say của nàng.

Nhìn chằm chằm chằm hồi lâu, đầu tiểu yêu bỗng gục xuống phía dưới, mơ mơ màng màng mà tỉnh. Nhìn thấy trước mắt là Lâm Thư Ân, hai mắt sáng ngời, vui mừng mà nói: "Thư Ân ca ca, anh về rồi, để em đi hâm cơm cho anh."

Nhìn bóng dáng tiểu yêu nhảy nhót vào phòng bếp, Lâm Thư Ân cười nói: "Em cẩn thận một chút, cả ngày nhảy tới nhảy lui như thế, làm anh lo lắng lắm."

"Thư Ân ca ca, em không còn là trẻ con."

"Được, được, em không phải... Đứng rồi, anh có chuyện muốn nói với em, hai ngày nữa anh sẽ đi họp lớp, lúc đó em đi cùng anh."

"Hả? Họp lớp?" Tiểu yêu từ trong phòng bếp thò đầu ra hỏi, "Là đi chơi hả?"

"Không, đó là một đám bạn học cũ cùng nhau tụ tập ăn cơm, nói chuyện phiếm. Lần này có một bạn học từ nước ngoài trở về, Đồng Diệu muốn mở tiệc đón gió tẩy trần cho nàng, thuận tiện mượn cơ hội này họp lớp luôn."

Mắt tiểu yêu mờ to, đầy nghi hoặc: "Việc đó... Em đi có làm phiền anh không?"

Thần sắc Lâm Thư Ân ôn nhu, dịu dàng nhìn nàng: "Anh muốn cho bọn họ biết đến em."

Chủ động giới thiệu mình với đám bạn của hắn? Tuy đã biết Lâm Thư Ân là một tiểu tử thành thật, nhưng nhìn đến việc hắn nghiêm túc đối đãi với nàng trong lòng Hứa Diệc Hàm vẫn rất ấm áp.

Lâm Thư Ân lại nói: "Còn chuyện nữa anh muốn nói... Bạn học từ nước ngoài kia tên là Tô Như, là người mà mấy hôm trước đã gọi điện cho anh. Anh... Cô ta là mối tình đầu của anh, là bạn gái cũ duy nhất, khi tốt nghiệp đại học thì cô ta ra nước ngoài nên chúng ta chia tay."

"Ừm" Tiểu yêu bình tĩnh lên tiếng.

Lâm Thư Ân đợi một hồi, không nghe thấy nàng nói gì tiếp., trong lòng bất an mà chạy vào phòng bếp: "Em sẽ không tức giận chứ? Anh tham gia buổi họp lớp này, cũng không phải là muốn gặp cô ta, chỉ là muốn nhân dịp cơ hội này, đem em giới thiệu với tất cả mọi người. Trong lòng anh chỉ có em, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em."

Gương mặt này của Lâm Thư Ân, tuấn mỹ góc cạnh, luôn tràn ngập nhu tình như ánh mặt trời, mang theo ý cười ấm áp, nhưng thời khắc này, lại là nôn nóng khẩn trương, làm người khác vừa buồn cười lại vừa đau lòng. Với tư cách là bạn gái hắn, luôn cảm nhận được nhiều nhất từ hắn, đó chính là sự ấm áp.

"Thư Ân ca ca nói gì vậy? Chuyện này không phải chuyện bình thường sao? Em từng xem rất nhiều phim, khi còn đi học ai cũng sẽ từng yêu đương, mấy ngày hôm trước em đã xem một bộ buồn đến chảy cả nước mắt, họ yêu nhau nhưng khi tốt nghiệp lại phải tách ra, thật tàn nhẫn a..." Nói đến đây, giống như phát hiện mình đã lạc đề, liền vội vàng trở lại chủ đề chính, "Thư Ân ca ca, anh yên tâm, em sẽ không ghen."

Tiểu yêu vỗ vỗ ngực, ra vẻ rộng lượng.

"Nga..." Nàng thế nhưng không hiểu lắm, nhìn qua còn giống như bị tình yêu tuổi thanh xuân làm cho cảm động, Lâm Thư Ân ngược lại cảm thấy mất mát, "Em không sợ anh nói lại tình xưa với cô ta?"

"Đương nhiên không rồi, Thư Ân ca ca thích ăn cỏ gần hang, sẽ không đi đâu xa hết."

Lâm Thư Ân không nghĩ đến tiểu yêu đơn thuần, ngốc nghếch sẽ đùa giỡn hắn, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, "Hán ngữ của em đã tiến bộ rồi..."

"Đó là chuyện đương nhiên a~~"

Qua vài ngày, đã đến buổi họp lớp. Lâm Thư Ân cùng tiểu yêu chậm chậm mà đến, cả đám bạn cũ nhao nhao lên, nhất thời mọi sự chú ý đều tụ tập trên người tiểu yêu nàng.

Người nói "Chị dâu thật xinh đẹp", người kia kêu "Sự nghiệp tình yêu của Lâm Thư Ân đã đơm hoa kết trái tốt đẹp nha", riu riu ồn ào, sau đó nhìn đến nơi cổ áo hở ra của hắn, liền thấy có một cái dấu jon6 đỏ chói cuồng nhiệt.

"Anh nói sao hắn ta lại đến trễ, thì ra là lý do này, hắc hắc."

"Phạt rượu, phạt rượu!"

"Ha ha, Lâm Thư Ân, mấy ngày trước đâu phải như thế, nhớ năm đó mày chính là nam nhân ngây thơ nhất của khoa đó nha."

Lâm Thư Ân cùng tiểu yêu cả hai đều là da mặt mỏng, nháy mắt đỏ bừng, liếc nhìn lẫn nhau, gắt gao cầm chặt tay đối phương.

"Thư Ân, đã lâu không gặp." Từ trong đám người có một thanh âm nữ nhân truyền tới, Tô Như đi giày cao gót, cả người mặc sườn xám màu tím, chất vải mềm mại bao lấy dáng người là lướt hấp dẫn, bộ ngực sữa nõn nang, bờ mông tròn trịa, đường cong gợi cảm mê người, câu dẫn không biết bao nhiêu tâm nam nhân ở đây. Khuôn mặt trang điểm tinh xảo, nhìn qua giống như mỹ nữ, chỉ là so ra kém với phong thái thiên sinh lệ chất của tiểu yêu, ngũ quan tinh xảo hết như được điêu khắc, khuôn mặt không trang điểm, tuyệt mỹ đến cực hạn. Dù vậy, so ra vẫn không thua kém dáng người của Tô Như, bởi vì trang điểm kiểu thanh thuần đáng yêu, nên kém đi một tia câu dẫn, quyến rũ.

Một câu vừa nói, ai ai cũng đều yên tĩnh, tự động tách ra lối đi cho Tô Như, cô ta đứng trước mặt tiểu yêu cười đến chân thành.

Giờ phút này, cả hai đang đánh giá nhau, ánh mắt sẫm soi xem xét kỹ càng, ai đối với ai cũng có vẻ tò mò.

Lâm Thư Ân bất động thần sắc mà che chắn trước người tiểu yêu, nhân dịp nói: "Đã lâu không gặp, chào mừng về nước."

Ánh mắt hắn đảo qua nàng không chút nào lưu luyến, sau đó liền ôm lấy tiểu yêu, cười nói: "Tôi đến muộn, tự phạt ba ly."

Các bạn học khác ai cũng hiểu ý, lại tiếp tục cười đùa.

"Khoan khoan, còn chưa có giới thiệu mỹ nữ bên cạnh mày là ai nha? Sẽ không phải là bạn gái của mày đi? Tên đầu gối như mày làm sao mà kiếm được một mỹ nữ xinh đẹp thế này vậy?"

"Người gốc có phúc của người gốc, mọi người, đây là bạn gái của tôi, em ấy là..." Nói tới đây hắn lại ngẩn người, lâu như vậy nên hắn cũng đã quên tên nàng.

"Em là Hứa Diệc Hàm, thỉnh mọi người chiếu cố nhiều hơn. Thư Ân ca ca có nói, mọi người đều là người rất tốt." Tiểu yêu tiếp lời, cười có chút e ngại.

Lâm Thư Ân nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

"không thể nào? Mỹ nữ xinh đẹp như thế, vừa gặp đã cho anh cái danh người tốt, đây không phải là làm anh thêm bối rối sao?" Người nào đó kêu rên một tiếng, cả đám liền cười ha hả, không khí xung quanh càng thêm náo nhiệt, riêng chỉ có Tô Như sắc mặt xanh mét bị cô lập ở một góc.

Bữa tiệc này có người vui có người buồn, tiểu yêu thỏa mãn mà vuốt vuốt chiếc bụng nhỏ đã phình to, vừa quay đầu đã thấy ánh mắt Tô Như gắt gao nhìn chằm chằm mình, biểu tình lạnh lùng, tràn ngập hàn ý, oán khí ngút trời.

Hứa Diệc Hàm làm bộ như không thấy. Vừa rồi Tô Như vẫn luôn muốn nói chuyện cùng Lâm Thư Ân, kể về cuộc sống ở nước ngoài có bao nhiêu khổ cực, tưởng tranh thủ được sự thương hại, nào ngờ Lâm Thư Ân hoàn toàn không quan tâm đến, lơ cô ta đi. Các bạn học khác cũng nhìn ra tình huống xấu hổ này, cũng không tiếp tục trò chuyện cùng cô ta.

Tô Như rất là tức giận, kỳ thật Hứa Diệc Hàm cũng không thể thả lỏng. Lâm Thư Ân đối với chính mình một lòng một dạ, luôn luôn nói lời ngon ngọt với mình, nhưng ngược lại tiểu yêu càng thêm thấy không thoải mái, nghĩ đến Tô Như ở trong lòng hắn, chắc chắn có ý nghĩa riêng biệt. Lấy kinh nghiệm ở nhiệm vụ thứ nhất của nàng, chờ Tô Như chính mình tự tìm đường chết, lúc đó mới là thời cơ tốt nhất để hủy diệt cái ý nghĩa riêng biệt này.

Để xem ai thiếu kiên nhẫn hơn.

Ăn xong cả đám lại đề nghị đi KTV, nhiều người nên bọn họ thuê 3 phòng khác nhau. Đồng Diệu cùng với Tô Như ở phòng khác, không chung phòng với bọn họ.

Ngày thường tiểu yêu ngủ rất sớm, lúc này nháo đến hơn 11 giờ, cả phòng trai lẫn gái đều đang uống rượu say sưa, ca ca hát hát, nàng cũng đã thật sự mệt nhọc. Nói với Lâm Thư Ân một tiếng, rồi đi vào phòng vệ sinh. Mắt thấy bóng dáng nàng ta biến mất ở cuối hành lang, Tô Như lạnh lùng cười, cũng đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Bạn gái mày là người sao?

Ánh sáng khắp nơi tỏa ra, chiếu lên đám người đang ồn ào nhốn nháo, hiện lên khuôn mặt tinh xảo của Tô Như, lại dấu đi biểu tình trên mặt, chỉ còn lại ý cười chua xót cùng khuôn mặt thương cảm, người ngoài nhìn đến, chỉ thấy nụ cười gượng gượng.

Bước chân nàng loạng choạng, ánh mắt mông lung, gần như muốn đụng vào góc sofa, khiến cho Lâm Thư Ân một bên đang xem di động chú ý đến.

Mấy năm không gặp, lại là mối tình đầu, nếu nói trong lòng không có cảm giác, đó là chuyện không thể nào. Giờ phút này, trong con người trong suốt của Lâm Thư Ân chính là hình ảnh gương mặt của Tô Như, dần dần có gợn sóng nhỏ, sự bông bột ngây ngô của thiếu niên thoáng chốc ùa về.

Lần đầu tiên hắn nhìn đến khuôn mặt tựa như thiên tiên đó liền yêu say đắm, điên cuồng, nóng bỏng, ôn nhu, gần như sùng kính mà bảo hộ nàng ta, muốn đem làm bảo bối của riêng mình, nhưng cuối cùng lại không thể vượt qua tàn phá của thời gian cùng khoảng cách.

"Thư Ân..." Tô Như nhìn ra thần sắc hơi phức tạp của hắn, đáy mắt xẹt qua một tia đắc ý, môi đỏ khẽ mở, ni non gọi tên hắn, thân hình mềm mại gục vào đầu vào hắn, hơi thở nhẹ nhàng mà phất qua cổ Lâm Thư Ân.

Thân mình hắn lập tức trở nên cứng ngắc, trừ bỏ tiểu yêu, hắn chưa bao giờ cùng người khác tiếp xúc thân mật như thế này, loại gần gũi như thế làm cả người hắn không thoải mái. Nhưng thấy vẻ mặt Tô Như có vẻ như đang say rượu, tinh thần buồn bã, lại có chút không đành lòng.

Hắn điều chỉnh tư thế ngồi, hắng giọng, nói: "Tô Như, không nên như vậy."

"Thư Ân, anh... Không còn yêu em sao?" Hai tay Tô Như ôm lấy cổ Lâm Thư Ân, là chầm chực khóc, thỏ lộ "tâm tình khi say": "Khi đó anh nói... Sẽ chờ em trở lại, em cho rằng, bất cứ khi nào em quay đầu lại, sẽ vẫn luôn thấy anh..."

Lâm Thư Ân giống như bị kích thích, hất tay nàng ta ra: "Tô Như, chuyện quá khứ thì còn nói làm gì? Lời nói khi đó, tôi không quên, cho nên mấy năm nay tôi không hề dây dưa, quấy rầy cô. Hiện tại tôi đã từ bỏ, cô cũng đã có cuộc sống của riêng mình."

Tô Như không nghĩ tới hắn sẽ phản ứng kịch liệt như thế, ánh mắt bị thương nhìn hắn chằm chằm: "Anh là đang giận em phải không? Cho nên anh mới cùng người khác ở bên nhau để chọc giận em? Em thừa nhận khi đó là do em quá ngây thơ, không biết quý trọng anh, nhưng hiện tại em đã hiểu rõ, cho em một cơ hội khác nhé, được không?"

Lâm Thư Ân có chút đau đầu: "Thật xin lỗi, tôi cùng với Hứa Diệc Hàm ở bên nhau là vì yêu nhau, không có liên quan gì đến cô. Cho nên về sau đừng nói những lời như thế."

Đối với bệnh nhân, Lâm Thư Ân luôn luôn có kiên nhẫn, nhưng với nữ nhân, hắn luôn bó tay không có biện pháp, ngay lúc muốn rời đi, lại bị Tô Như giữ lại. Trong nháy mắt da thịt chạm vào nhau, khuôn mặt Tô Như tràn ngập nước mắt, thấp giọng khẩn cầu: "Đừng đi, đừng nhẫn tâm với em như thế. Em biết anh không phải là người như vậy, trước kia người anh thương nhất là em, mặc kệ em làm chuyện quá đáng như thế nào, anh vẫn chưa bao giờ thật sự giận em, cho nên anh tha thứ cho em thêm một lần nữa được không? Thư Ân, anh không nhớ rõ sao? Chúng ta đã cùng đi qua nhiều nơi, cùng nhau làm nhiều việc, đã từng ôm từng đất tay nhau, em không tin rằng anh đã quên."

"..." Trong đầu hiện lên dòng hồi ức cũ. Mấy năm về trước, trước khi gặp được tiểu yêu, kí ức này đã bao lần hiện lên trong đầu hắn, nhưng mà hiện tại, Lâm Thư Ân đột nhiên phát hiện, bản thân đã không còn nghĩ tới Tô Như nữa. Nếu không phải đột nhiên nâng ta về nước rồi gọi điện thoại cho hắn, có lẽ hắn sẽ thật sự lạng yên mà quên nàng.

Tiểu Như thấy hắn ngần ngừ, tưởng hắn đã bị lời nói chính mình làm cho rung động, trong lòng mừng thầm, lại không biết Lâm Thư Ân đột nhiên đi qua, sự cố chấp của Tô Như mấy năm qua, bất quá chỉ là không cam lòng, phá vỡ sự hoàn mỹ ban đầu. Bản thân tự cho là đã yêu rất sâu đậm, cuối cùng lại kết thúc trong yên tĩnh, bình đạm, đột nhiên có một ngày nhớ đến, chính mình rất lâu đã không còn nhớ đến người ấy.

Thân là bác sĩ tâm lý, hắn đã an ủi qua không biết bao nhiêu bệnh nhân, nhưng đối với vấn đề của bản thân, cuối cùng vẫn không thể tự giải quyết.

"Thư Ân... Chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa, em so với cô ấy hiểu biết anh nhiều hơn, cũng thích hợp với anh hơn." Tô Như không biết Lâm Thư Ân đang nghĩ cái gì, ngược lại cảm thấy bản thân đã thành công một nửa, tay nhân cơ hội này mà sờ lên đùi hắn, cố ý vô tình mà vuốt ve, càng ngày càng nhích về phía trước.

Lâm Thư Ân đang muốn nói chuyện, đột nhiên đôi mắt trừng lớn, thần sắc hoảng loạn, Tô Như quay đầu nhìn lại, trước mắt không phải là tiểu yêu thì còn là ai?

Lúc này, hắn như ngồi trên đồng lửa, hơn nữa thân mình Tô Như đang dựa trên người hắn, một tay bám vào vai hắn, tay còn lại đặt trên đùi hắn, người ngoài nhìn đến, là một hình ảnh ái muội cỡ nào.

Ánh mắt ba người cứ thế giao nhau, trong không khí tựa hồ như có dòng điện bắn ra.

Tinh thần Lâm Thư Ân đại loạn, tiểu yêu chưa nói, Tô Như lại đột nhiên đứng lên đi đến bên cạnh nàng, trong mắt vừa hoảng loạn, xin lỗi: "Hứa tiểu thư, tôi cùng với Thư Ân chỉ là..." Dừng một hồi, giống như không thể tìm được từ thích hợp, khóe miệng toát ra sự chua xót, "Chúng tôi... Đã rất lâu không gặp nhau nên mới nói chuyện vài câu, xin cô đừng để ý."

Lâm Thư Ân cũng vội vàng giải thích: "Tiểu thỏ, không phải như em nghĩ đâu! Em đừng hiểu lầm, anh với cô ấy..."

Lời nói ra, cảm thấy thực không đáng tin, muốn tiếp tục, thế nhưng lại không biết phải nói gì cho tốt. Bởi vì chính mình thất thân, cho nên nhất thời không chú ý đến hành động ái muội giữa hai người? Thật không đáng tin. Đầu Lâm Thư Ân rối tung rối mù, mồ hôi túa ra không ngừng.

Hai người, một người làm bộ làm tịch, một cái miệng lưỡi vụng về, làm sao có thể qua mắt Hứa Diệc Hàm? Huống chi, cuộc nói chuyện vừa rồi, nàng cũng ở đó, từng lời từng chữ đều nghe đến rõ ràng rành mạch.

Đừng quên, nàng là yêu tinh nha.

Tu luyện khổ cực 500 năm, tiểu xảo vụng về của nhân loại, đây chỉ là trò vặt vãnh với nàng. Lâm Thư Ân và nàng quá quen thuộc lẫn nhau, cho nên vừa rồi hắn không phát hiện nàng đã thi triển pháp thuật yêu tinh.

Nữ nhân này muốn chơi trò khích bác ly gián như cũ, lừa gạt tiểu yêu là chuyện dễ dàng, nhưng còn Hứa Diệc Hàm? Ha ha.

Ba người giằng co dẫn đến sự chú ý của mọi người xung quanh, ánh mắt mọi người đổ dồn về chỗ này, trên mặt biểu tình như đang chờ mong được xem trò vui.

Đáng tiếc, bọn họ muốn nháo lớn hơn, nhưng nàng lại không muốn.

"Thư Ân ca ca, anh nói cái gì vậy? Vừa rồi đông quá em không thể nhìn thấy gì, bản thân lại ngủ quên, khi nào chúng ta về nhà a? Còn có vị Tô tiểu thư này, không liên quan nha, không có chuyện gì đâu, nói chuyện cùng với Thư Ân ca ca không có thu tiền nên cô cứ thoải mái nha." Ngây ngô chớp chớp mắt, tiếng nói của nàng không lớn không nhỏ nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe thấy.

Các nam bạn học sôi nổi ngạc nhiên, làm sao có thể có một nữ nhân đơn thuần như thế? Hoàn toàn không ghen tuông khi thấy bạn trai mình nói chuyện với người yêu cũ, thật là ngây thơ đến hiếm thấy mà.

Còn các nữ bạn học, trong lòng một trận khinh thường, cười lạnh, ý tứ rõ ràng rất khinh bỉ kiểu người như Tô Như.

Tô Như cũng cảm thấy trên mặt như bị người ta tát một cái, nóng rất đau nhức. Tiệp nhân này, quả thật là đặc biệt rất tâm cơ, nhìn như vô hại, nhưng thật sự rất khó giải quyết. Khó trách cô ta có thể làm Lâm Thư Ân thần điên đảo, thật không biết ả ta đã sử dụng biện pháp hạ lưu gì nữa?

Trong lòng Tô Như thầm hận, nhưng trên mặt lại cười nói: "Hứa tiểu thư thật hài hước."

"Em mệt rồi à? Được, chúng ta về nhà." Lâm Thư Ân nghe tiểu yêu nói cái gì cũng không thấy, nghĩ đến bộ dáng mơ hồ thường ngày của nàng, cũng không phải là không có khả năng, trong lòng lập tức thả lỏng, chỉ cần nàng không hiểu lầm là ổn, hiện tại hắn chỉ muốn đưa nàng về nhà, ôm nàng yên ổn mà ngủ một giấc.

Lúc này, một nam nhân tóc húi cua ăn mặc quần áo màu vàng rực rỡ từ trong đám người bước ra, ngũ quan bình thường, dáng người thấp bé, mang theo chút thô tục, nhìn qua thật đáng khinh. Hắn nói: "Lâm ca, thật vất vả mọi người mới có dịp tụ tập, giờ anh rời đi, có phải hay không quá không nể mặt chúng tôi?"

Hắn đứng là người đứng ra tổ chức tiệc lần này, Đồng Diệu.

"Đêm nay chơi cũng đủ rồi, về sau có cơ hội lại gặp mọi người, hiện tại bạn gái tôi hơi mệt, tôi muốn đưa em ấy về nhà." Lâm Thư Ân nhàn nhạt đáp.

"Trọng sắc khinh bạn, không nể mặt nhau à? Tôi có thể đưa cô ta đến gian phòng kế bên khách sạn để nghỉ ngơi, chúng ta lại tiếp tục, mới vừa rồi chưa cùng anh uống rượu, hôm nay chúng ta không say không về." Đồng Diệu ngoài cười nhưng trong không cười đề nghị. Mọi người đều nghe ra trong giọng nói của hắn nồng đậm sự khiêu khích.

Lâm Thư Ân nhú nhú mũi: "Thôi khỏi, ngày mai tôi còn phải đi làm."

"Anh là lão đại, nghỉ một ngày còn không được sao?" Đồng Diệu lại tiếp tục đâm chọc. Vốn dĩ Đồng Diệu rất không ưa Lâm Thư Ân, hơn nữa nhìn đến quan hệ của hắn ta và Tô Như, lại càng thêm không vừa mắt. Bây giờ, Tô Như muốn hắn hỗ trợ, tuy rằng mấy năm nay hắn đã chơi qua rất nhiều nữ nhân, tuy không muốn coi trọng nàng, nhưng cũng rất vui lòng giúp đỡ cô ta dầm dấp Lâm Thư Ân dưới chân.

"Nào có được tự do như vậy, đều đã có hẹn với bệnh nhân cả rồi," Lâm Thư Ân cười cười, cầm lấy tay tiểu yêu, chuẩn bị chào tạm biệt.

Đồng Diệu căn bản bị làm lơ, nhìn thấy động tác của Lâm Thư Ân, tức khắc lạnh mặt, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: "Lâm Thư Ân, tao cho mày mặt mũi mày lại không cần, ở đây giả nhân giả nghĩa? Bạn gái này của mày, ha ha, nhan sắc, đáng người, đều rất ngon, chỉ là ——"

Tiếng nói của hắn ngày càng lớn, lúc này tất cả mọi người đã dừng việc ca hát nhảy múa lại, làm như cố ý mà vô tình chú ý đến động tĩnh bên này.

Sau đó, nghe thấy tiếng nói của Đồng Diệu, tất cả mọi người đều sợ ngây người: "Cô ta là người sao?"

Không khí xung quanh chợt ngưng đọng lại, một mảnh tĩnh lặng bao trùm, năm chữ vừa rồi tựa như thiên lôi giáng xuống, quanh quẩn trong tai mọi người.

Đồng Diệu rất hưởng thụ cảm giác mọi người tập trung nghe hắn nói, trong lòng đắc ý, khinh miệt mà liếc mắt nhìn Lâm Thư Ân, ánh mắt lại thoáng đảo qua dáng người pháp phông quyến rũ của tiểu yêu, nói tiếp: "Cô ta chính là một con yêu quái! Mày, thân là một bất yêu sư, thế nhưng lại cùng yêu quái ở bên nhau, còn mang ả ta tới tham dự buổi họp lớp, muốn hại chết chúng ta sao? Vốn dĩ tao muốn cùng mày nói nhỏ, khuyên giải vài câu, không nghĩ tới mày lại không biết điều như thế, có thể hay không mày đã bị ả ta mê hoặc!"

Lời này vừa nói ra, xung quanh tất cả ò lên, các bạn học nữ nhất gan trong nháy mắt hết lớn rồi xông ra ngoài, tiếng nghị luận rì rầm xung quanh không ngừng.

Tất cả mọi người đều biết trên đời này có yêu quái, phần lớn cũng biết rằng yêu quái cũng sẽ có thể hóa hình thành người, sau đó sinh sống ở đô thị của con người, mọi người cũng nghe được về những mối quan hệ bất đồng giữa người và yêu, quan niệm khác biệt, dẫn đến thái độ cũng không ưa gì nhau —— không nói đến bất yêu sư, người thường cũng như thế. Huống chi, mọi người ai cũng chưa từng gặp qua yêu quái chân chính.

Trong lúc nhất thời mọi ánh mắt đều tập trung trên người tiểu yêu, tất cả đều bao gồm ngạc nhiên, khủng hoảng, nghi ngờ, căm hận, chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Em ấy chính là người yêu của tôi!

Hứa Diệc Hàm liếc mắt nhìn Tô Như.

Thấy đây mắt cô ta thoáng hiện qua hàn ý cùng cười lạnh, sau đó là sợ hãi cùng kinh hoàng, chạy vụt đến bên người Lâm Thư Ân, hai tay ôm chặt lấy cánh tay hắn, kéo hắn rời khỏi Hứa Diệc Hàm, đôi mắt đầm đìa ngăn ngăn nước mà nhìn Lâm Thư Ân: "Thư Ân... Cô ta, cô ta có thật là... Là yêu quái?"

Đối với việc này cũng có chút ngoài ý muốn, tên Đồng Diệu này trước giờ chưa bao giờ gặp nàng, làm sao biết nàng là yêu tinh? Nhưng cũng không khó để nghĩ ra, người có thể hao tâm tổn trí mà điều tra nàng, cũng chỉ có Tô Như. Hành động xem ra rất nhanh, có lẽ cuộc điện thoại ngày đó là uy hiếp lớn với cô ta. Đây xem ra lại là chuyện tổ, càng nháo lớn như vậy, càng ép Lâm Thư Ân mau chóng ra quyết định.

Trong lòng Hứa Diệc Hàm cười cười, việc gây khó dễ cho nàng, nàng không cần phải ra tay ứng phó, nữ nhân thông minh cần phải biết cách làm cho nam nhân đứng ra bảo hộ mình.

Những ánh mắt sầm soi, tiếng nghị luận lú lú, tất cả đều tụ tập trên người tiểu yêu, giờ phút này, nàng tựa như bị dọa sợ, ngây ngốc mà đứng sững tại chỗ. Lâm Thụ Ân có thể cảm giác được lòng bàn tay nàng đầy mồ hôi, ngón tay run nhè nhẹ.

"Em, em..." Thanh âm tiểu yêu trầm thấp đến mức không ai nghe thấy, môi nàng run lên, muốn nói nhưng lại không thể nói.

Lâm Thụ Ân có thể cảm nhận được sự khiếp sợ cùng xấu hổ của nàng, từ khi tiểu yêu xuống nói, trừ bỏ việc bị người đuổi bắt sau đó gặp được Lâm Thụ Ân, chưa bao giờ bị người khác gây khó dễ, nhận lấy sự chán ghét cùng khinh bỉ của con người ở đây.

Đáng chết, hắn làm sao lại mang tiểu thỏ tới nơi này! Lâm Thụ Ân tự trách bản thân mình, nắm lấy bàn tay run rẩy của tiểu yêu, cảm thấy đau đớn cho nàng. Hắn dùng sức hất tay Tô Như ra, đem tiểu yêu ôm vào trong ngực, ánh mắt trước giờ ôn hòa nay như hai lưỡi dao sắc bén, nhìn chòng chọc Đồng Diệu.

Đồng Diệu đang đắc ý, bị Lâm Thụ Ân liếc mắt mà thân mình cứng đờ, lại nghe thấy Lâm Thụ Ân nói gần từng chữ một: "Không sai, em ấy là yêu tinh, bản thân tôi cũng là bắt yêu sư, nhưng bắt yêu sư không phải người phán quyết, yêu tinh cũng có tốt có xấu, không thể quơ đũa cả nắm. Các người ai cũng có khả năng gặp qua yêu tinh chân chính, về sau bọn họ có thể hóa hình thành người cùng nhau sinh sống trong thế giới này, họ có thể trở thành bạn bè, đồng nghiệp của các người, nhưng các người đã từng bị bọn họ thương tổn chưa? Tiểu thỏ là bạn gái tôi, hy vọng mọi người hãy tôn trọng em ấy, cũng chính là tôn trọng tôi. Tôi không thể thay đổi tư tưởng của người khác, các người nếu còn xem tôi là bạn học, thì hãy chấp nhận người bạn gái này của tôi, nếu cảm thấy không thể, tôi cũng không bắt buộc. Nhưng nếu ai muốn thương tổn em ấy, vậy thì đừng trách tôi không khách khí!"

Nói xong lời cuối cùng, từ trên người hắn phát ra khí tức nghiêm nghị cùng khí phách, toàn bộ phòng nhất thời yên tĩnh, bầu không khí đang sôi nổi lập tức lắng xuống, ai nấy cũng thức thời im lặng, thân mình cứng đờ không dám nhúc nhích.

Khí phách này không ảnh hưởng đến tiểu yêu, nhưng ngược lại Tô Như cùng Đồng Diệu đứng gần hắn nhất lại hứng chịu nặng nề, ước chừng khoảng một lúc sau mọi người mới ổn định tinh thần, Tô Như cảm giác cả người như bị hàn ý làm cho lạnh lẽo, thân thể run bần bật.

Cả phòng lặng im, Lâm Thụ Ân lại mân mê tay tiểu yêu, ôn nhu nói: "Đừng sợ, tiểu thỏ, anh mang em về nhà."

Tiểu yêu ngoan ngoãn mà cầm lấy tay hắn, theo hắn rời đi.

Bọn họ đi đến đâu, mọi người tự động tách ra nhường đường đến đó, không ai dám hó hé một chữ nào. Cho đến khi bọn họ rời đi được một lúc, không khí mới bình thường trở lại. Mọi người nhìn nhau, thần sắc phức tạp.

Khuôn mặt Tô Như cùng Đồng Diệu lại là một mảnh thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22: Bản thân cậu còn khó bảo toàn, còn muốn đi cứu ả ta?

Ngồi trên xe, sắc mặt Lâm Thụ Ân mới dần dần hòa hoãn, tiểu yêu nhìn thấy hắn yên lặng lái xe, cả hai ai cũng không lên tiếng.

Bàn tay Lâm Thụ Ân nắm chặt tay lái, lộ ra khớp xương rõ ràng, gân xanh quần quanh.

"Thụ Ân ca ca, anh không sao chứ?" Tiểu yêu luôn do dự, giờ phút này đã mở miệng.

Lâm Thụ Ân nhìn nàng, cười cười: "Không sao."

Tiểu yêu cúi đầu nói: "Thụ Ân ca ca, anh vừa rồi hình như, rất tức giận."

Lâm Thụ Ân trầm mặc một hồi, nói: "Anh không cho phép người khác khi dễ em, ai cũng không thể."

"Bọn họ có phải hay không, rất không thích em?" Tiểu yêu hỏi.

Lâm Thụ Ân không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, nếu có ngăn cách này giữa nàng và hắn, khoảng thời gian về sau rất khó vượt qua.

Tiểu yêu thấy hắn im lặng, giống như không thèm để ý, lo sợ đáp: "Không có việc gì... Chỉ cần Thụ Ân ca ca, chỉ cần có anh thích em là tốt rồi. Rất nhiều người, bọn họ... Bọn họ thật hung dữ, em chỉ thích anh nhất."

"Đồ ngốc." Lâm Thụ Ân duỗi tay sờ sờ đầu nàng, đầu mày cũng đã giãn ra chút ít. Không cần biết người ngoài hiểu lần như thế nào, giống như tiểu thỏ nói, chỉ cần bọn họ yêu thương lẫn nhau, tâm tình của hắn liền đặc biệt tốt.

Trong lòng vừa mới thả lỏng, lại thấy nguyên bản ô tô còn đang băng băng chạy trên đường đột nhiên toàn bộ biến mất, con đường và dòng người đang đi tới lui bên tòa cao ốc phút chốc như bị phù phép, bị che đậy lại. Toàn bộ mọi thứ xung quanh trừ bỏ con đường trống không kéo dài vô tận trước mắt, thì cũng chẳng còn gì, chỉ còn lại bóng tối bao trùm, một mảnh vắng lặng.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, phẳng phai như mọi thứ đều đang dừng lại.

Đồng tử Lâm Thụ Ân chợt co chặt, một chân dẫm phanh lại, tiểu yêu không hề phòng bị, thân mình ngã về phía trước, sau đó nặng nề mà đập lưng vào lại ghế ngồi.

Xe dừng lại, Lâm Thụ Ân và tiểu yêu cùng nhìn về phía trước, đèn đường hai bên đều phát ra ánh sáng u ám, lắng tay nghe, cũng chỉ thấy tiếng thờ của nhau. Tiểu yêu có chút không rõ nguyên do, chuông cảnh báo trong lòng vang lên, giây tiếp theo, Lâm Thụ Ân liền gắt gao nắm chặt tay nàng, về mặt khuôn trương nhìn chăm chăm nàng, biểu tình nghiêm túc chưa từng thấy, hắn nói: "Tiểu thỏ, em ở lại nơi này, cho dù có chuyện gì xảy ra, nhất quyết không được rời khỏi chiếc xe này! Nghe rõ chưa?"

"Thụ Ân ca ca, anh, anh muốn đi đâu?" Tiểu yêu có dự cảm không tốt, vội vàng bắt lấy tay hắn, nôn nóng hỏi.

"Hắn tới!" Lâm Thụ Ân hít sâu một hơi, trấn định bản thân, cặp mắt đen nhánh của hắn tràn ngập thâm tình, "Nghe lời anh, được không? Tin tưởng anh, anh sẽ bảo vệ em thật tốt! Chờ đến lúc ta thi triển pháp thuật, em sẽ có thể có chút khó chịu, nhưng đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em."

Trong lòng lo lắng không ngừng tăng lên, nhưng ánh mắt kiên định của Lâm Thụ Ân làm cho nàng rất yên tâm, tiểu yêu buông lỏng tay, dặn dò: "Được, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng Thụ Ân ca ca, anh nhất định phải cẩn thận."

Lâm Thụ Ân gật gù đầu, mở cửa xe, hai chân thon dài đặt xuống mặt đất.

Đóng cửa xe lại, môi khẽ nhúc nhích, không tiếng động mà niệm chú, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, nhanh chóng hướng về thân xe điểm xuống: "Cầm yêu thuật, triển!"

Một đạo ánh sáng trong bóng đêm lóe ra, ập vào bên trong thân xe, cả người tiểu yêu run lên, cảm thấy hơi thở quen thuộc từ bốn phương tám hướng truyền tới, trong khoảnh khắc liền thấm vào da thịt, dung nhập khắp người. Hơi thở này bá đạo đến cực điểm, cả người nàng trong nháy mắt hoàn toàn bị trói buộc, phẳng phai cảm giác như từng tế bào đều bị phong tỏa, không đến ba giây liền không thể duy trì hình người nữa, hóa thành tiểu thỏ lạnh run rẩy mà nằm ở ghế phụ lái. Nếu không phải thể xác và tinh thần nàng và Lâm Thụ Ân đã sớm giao hợp, chỉ cần cô hơi thở này cũng dễ dàng hôn phi phách tán.

Thật là pháp thuật lợi hại, đây là bất yêu sư đẳng cấp nha! Pháp thuật này ảnh hưởng đến trí não của Hứa Diệc Hàm, trong lòng chỉ có thể cảm thấy tiểu yêu vừa mới tu luyện thành người này, có thể chịu được một kích như thế của bất yêu sư. Trái Đất này quả nhiên thật nguy hiểm.

Lâm Thụ Ân làm xong chuyện, quay đầu nhìn về hướng nào đó trong không trung, lớn tiếng hỏi: "Vương Tử, cậu muốn thế nào?"

Hắc ám vẫn là hắc ám như cũ.

Giờ phút này, ở phương hướng mà Lâm Thụ Ân nhìn chăm chăm, bóng tối dần dần vận vẹo, từ giữa trời lên một bóng người cao to, khoác áo màu đen bên ngoài, chân đi giày da màu đen, cứ thế đứng giữa không trung đầy gió. Hắn không phải Vương Tử thì là ai?

"Lại gặp mặt, Lâm Thụ Ân." Vương Tử tà tà cười, lộ ra thần sắc dữ tợn, "Tôi muốn thế nào ư? Cậu nói đi? Tôi bày ra Hàng Ma đại trận pháp này, chẳng lẽ là để làm màu sao?"

"Cậu quả nhiên đã là đuổi ma sư. Lần trước ở khu 79, hàng loạt yêu quái đã chết, chính là cậu giết đi."

"Không sai, là tôi giết, bằng không làm sao có thể trong thời gian ngắn thế này mà tăng cấp như thế? Làm sao? Lâm tiên sinh có vẻ như rất khó chịu nhỉ?" Vương Tử trào phúng mà nói.

"Ít nói nhảm đi, hôm nay có tôi ở đây, cậu đừng mong dựa vào một sợi lông của tiểu thỏ!" Lâm Thụ Ân đánh xuống một quyền vào hư không, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm. Vô kiếm này được khảm nạm hình rồng tinh xảo, sinh động như thật, khi phách nghiêm nghị, hơi thở cuồng ngạo tỏa ra, nếu là yêu quái tu vi thấp, có thể bị thanh kiếm này dọa cho chết lên chết xuống. Chuôi kiếm có khắc một ký tự cổ xưa, "Lâm", ngay ở ngón cái Lâm Thụ Ân, một cô khối mũi nhọn nhọn tràn ra, quấn quanh trong tay hắn.

"Tốt a, Lâm gia trăm thiên kiếm, tôi đã sớm nghe danh." Khóe miệng Vương Tử giương lên, tay vừa động, một lưỡi dao chữ thập đen nhánh sắc bén xuất hiện, bóng loáng chói lọi, nhìn qua thập phần vô hại, nhưng Hứa Diệc Hàm cách đó không xa nhìn thấy vật này, tâm tình liền nóng nảy, máu cả người lưu chuyển, lửa đốt cực kì khó chịu. Nàng sợ tới mức rụt đầu lại.

Sắc mặt Lâm Thụ Ân cũng ngưng trọng, nhấp miệng, trong tay cầm trường kiếm, nghiêng nghiêng chém về phía trước, một đạo kim quang trong nháy mắt lóe ra, hướng Vương Tử bay đến. Lùi về sau hai bước, lấy đà, nhảy lên không trung, lại chém ra một kiếm, nhanh chóng như gió! Khí thế oai hùng!

Tay Vương Tử vung lên, lưỡi dao chữ thập sắc bén lượn vòng, hất hừ lạnh một tiếng: "Tốt cho một trăm thiên kiếm, có thể chém đứt ma đạo của yêu

ting, đáng tiếc lại rơi vào trong tay cậu, lại dám chém về phía đồng loại chính mình, thật là sự sỉ nhục của Lâm gia mà!"

Lưỡi dao sắc bén xoay tròn, tạo ra vòng nhỏ màu trắng, nhanh như chớp mà bám lên thân kiếm.

"Cạch ---"

Chấn động mãnh liệt kèm với tiếng ầm ầm nổ lớn, đêm tối phảng phất như bị xé rách mà nổi lên tầng tầng lớp lớp nếp uốn.

Lâm Thư Ân không nói một lời, lập tức thi triển pháp thuật trên thân kiếm, mũi kiếm chìa ra, bắn ra một đạo tơ vàng, quanh co bay đi.

Vương Tử lui về sau nửa bước, lưỡi dao chữ thập trong nháy mắt mở rộng ra, che chắn trước người hắn.

Tay phải Lâm Thư Ân cầm kiếm, tay trái đánh ra một trảo, lam quang lóng lánh: "Long Đằng, ra!"

Hai ngón tay vừa điểm, trường kiếm chợt nhúc nhích, lấy tốc độ mắt thường không thể thấy được hóa thành một cái cự long - chính là vô kiếm được khảm nạm hình rồng kia? Con rồng vừa ra, liền ngửa mặt lên trời thét lớn, tiếng gào rống như muốn nổ tung bầu trời!

Mắt rồng mở to, tức giận mà trừng Vương Tử, ánh sáng hàn quang thoáng chốc bay ra, chụp lên hai bờ vai hắn.

"Đồ ma..." Vương Tử hung hăng mà búng ngón tay, nặn ra vài giọt máu, nhỏ lên lưỡi dao kia, khói đen bắt đầu tỏa ra, quấn quanh lẫn nhau, trong chớp lát liền biến hình thành một con cự thú. Con thú này như sương như khói, dường như thổi một hơi có thể làm nó tan biến, nhưng mặt mũi cùng với bộ dáng hung tợn khủng bố thể kia, làm người ta không dám đến gần.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, long trảo dừng ở đầu vai cự thú, lại có điểm không thích hợp, chỗ sương khói tản ra kia, ngược lại đem thân rồng bao lấy, lượng khói đen lớn tùy ý quanh quẩn, quấn lấy thân rồng, làm nó không thể nhúc nhích, phát ra tiếng hô hung tợn.

Lâm Thư Ân cau mày, thủ đoạn của bất yêu sư cùng đuổi ma sư, đều là nhằm vào yêu ma, đối với việc sát thương lẫn nhau thì công hiệu không lớn, nhưng do thủ đoạn của đối phương vẫn chiếm ưu thế hơn, nếu bây giờ từ bỏ, thì sẽ không bảo vệ được tiểu thỏ.

Hắn còn đang lo âu, Vương Tử đã thừa dịp đánh tới, trực tiếp động thủ với hắn.

Trong lòng Lâm Thư Ân biết tối nay sẽ bất phân thắng bại, nên không công kích nữa, chỉ chú trọng phòng thủ. Niệm chú, thân hình khẽ động, cả người lao ra.

Giữa không trung, thân rồng cùng với cự thú trong đêm đen mà đấu đá lẫn nhau, Vương Tử một thân trang phục đen ẩn núp trong bóng đêm, giống như sát thủ vô tình, đang chờ đợi thời cơ tốt nhất, một kích giết chết con mồi. Mà bên này, Lâm Thư Ân linh động mà di chuyển, mỗi một lần ra tay, hàn quang chợt lóe, khí thế cuộn cuộn.

Tiểu thỏ co rúm ngồi ở ghế lái, nhìn thấy thân rồng khi thì vượn vẹo, khi thì tức giận ngoe nguẩy đuôi, mười phần sôi trào. Đêm đen thật tối, làm nàng chờ đợi trong khó chịu. Nhìn đến Vương Tử cùng Lâm Thư Ân càng giống như hai ngôi sao đang di chuyển, căn bản không thể thấy rõ động tĩnh của bọn họ, chỉ có thể nghe thấy tiếng vang lớn bạo phát, cùng với ánh sáng chớp động trong bóng tối, vui vui trong tai, thoát ần thoát hiện.

Ngay từ đầu còn không rõ, nhưng dần dần tiểu thỏ lần nhận ra rằng Lâm Thư Ân đã bị yếu thế.

"Oanh---" Một mảnh ánh sáng trắng xẹt qua, Lâm Thư Ân bay ra xa, phun ra một ngụm máu tươi.

Tiểu thỏ bất an mà từ chỗ ngồi nhảy lên, hai chân ngấn cào cào phía trước, trong lòng rối loạn, cảm giác dòng máu cả người chạy nhanh hơn gấp ba lần, đem cả người nàng như đốt cháy.

Chân sau của Lâm Thư Ân khụy xuống, một tay che miệng, ho khan, máu lớn phun đầy lòng bàn tay hắn. Theo bản năng mà nhìn qua chỗ tiểu thỏ, muốn tìm kiếm ánh mắt an ủi, lại thấy có người đang lên lút đập đập cửa xe, muốn phá giải Cấm yêu thuật. Cũng không biết hắn đã thi triển bao lâu, thuật pháp cũng đã mơ hồ không thể chống đỡ.

Lâm Thư Ân kinh hãi, trên thực tế Cấm yêu thuật này là thi triển trực tiếp trên người tiểu thỏ, xe chỉ là gián tiếp, đồng thời cũng giam cầm nàng lại, hình thành ngăn cách với bên ngoài, đây là hắn đang bảo vệ tiểu thỏ, phòng trường hợp tên Vương Tử kia ra tay với nàng. Chỉ cần tiểu thỏ ở bên trong không gãy giữa, bất yêu sư bình thường muốn phá giải thuật này cũng cần phải hao tâm tổn trí. Nếu không như thế, chỉ sợ người nọ đã sớm bắt tiểu thỏ đi.

Lâm Thư Ân không chần chừ suy nghĩ, lập tức lao đảo đứng lên, lúc này Vương Tử cũng chú ý tới hắn, hắn ta mỉm cười tàn khốc, thanh âm lạnh lùng vang lên: "Bản thân cậu còn khó bảo toàn, thế mà còn muốn đi cứu ả ta?"

Vừa nói, liền đem mười đầu ngón tay điểm vào không khí, hình thành một cái lưới lớn, trong nháy mắt đem Lâm Thư Ân bắt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Tôi sẽ phế cậu!

Tiểu thỏ đối với động tĩnh bên ngoài rất lo lắng, chỉ thấy Vương Tử đều đánh ra sát chiêu, giống như muốn đem Lâm Thụ Ân đẩy vào chỗ chết, run rẩy mà nhảy lên, chân trước còn dùng sức đập mạnh, hận không thể lập tức chạy ra ngoài đó. Đôi tai lông xù dài rũ xuống bên người, cái mũi nhỏ thút tha thút tha ướt nước, môi phát ra tiếng than nhẹ. Lông trắng mềm mại, mượt mà trên người, đầu nhỏ rồi bời, dựng lên, run rẩy đến lắc lư.

Lâm Thụ Ân cũng thấy được năng.

Trong nháy mắt này, phảng phất như có thể nhìn xuyên qua cặp mắt xanh biển kia, cảm nhận được nội tâm nôn nóng bất an cùng với kịch liệt đau đớn của nàng.

Hắn đột nhiên cười cười.

Hai tay trên không vẽ thành một đường cong, tạo thành hình chữ thập trước ngực, lập tức hình thành một mảnh ánh sáng chói lọi ở đầu ngón tay, tia lửa bắn ra, khi hai ngón tay hắn khép lại, liền nhanh chóng bắn mạnh mẽ về phía chiếc xe đằng sau.

Tiểu thỏ kinh hãi, đầu nhỏ xoay qua một bên, liền thấy có một chiếc xe ở trong bóng tối ngùn ngụt bốc cháy. Không có độ âm, chỉ có ánh sáng chói mắt. Nhưng trong nháy mắt này, người nọ liền phát ra tiếng kêu to thê lương, kinh động trời đất, hai đầu gối hắn mềm nhũn, quỵ xuống trên nền đất lạnh lẽo, đôi tay gắt gao che đi khuôn mặt, muốn dập tắt đi lửa nóng trên mặt nhưng lại vô lực. Lửa cứ thế mà cháy, không hề lưu lại bất cứ dấu vết gì trên mặt hắn, nhưng hắn lại cảm thấy cả người đau đớn, nhiệt độ cơ thể tăng cao lên, máu trong người sôi sục, cơn đau đớn cần quét cả người, thâm thấu bên sâu bên trong linh hồn, làm hắn sống không bằng chết.

"A, a!" Người nọ điên cuồng mà hét to, tiếng nói nhanh chóng trở nên nghẹn ngào, sau đó thì thào, tiếng nói đứt quãng mà cầu xin, "Tha mạng! Cầu xin anh... Tôi là... Bị người khác... Bị người khác sai khiến... Cầu xin anh, tha cho tôi!"

Tiểu thỏ bị dọa đến run bần bật, bộ lông trắng mượt run rẩy, nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, bị dọa đến đầu óc trống rỗng.

Thanh âm Lâm Thụ Ân đột nhiên vang lên bên tai nàng, lời nói rõ ràng, ý nghĩa minh bạch: "Tiểu thỏ, bây giờ anh sẽ gỡ bỏ Cẩm yêu thuật cho em, cũng sẽ phá vỡ trận kết giới Hàng Ma này, lúc đó, em hãy lập tức chạy ngay, càng xa càng tốt, không cần phải quan tâm anh, không cần phải quay đầu lại."

Tiểu thỏ còn chưa tiếp nhận, lại nghe hắn nói tiếp: "Em yên tâm đi, anh sẽ có thể tìm được em. Bảo vệ tốt chính mình. Hãy nhớ kỹ, lập tức chạy trốn khỏi chỗ này, không cần quan tâm đến anh."

Trời buộc trong thân thể bị phá vỡ, tiểu thỏ lập tức cảm nhận được cơ thể tràn đầy sức sống cùng với tinh lực dư thừa trong người.

"Thụ Ân ca ca, còn anh làm sao bây giờ?"

Tiểu thỏ vừa quay đầu lại, chỉ thấy giữa không trung, các vòng ánh sáng vây lấy Lâm Thụ Ân, ánh sáng kia xuyên qua thân thể hắn, tựa như muốn chạm sâu đến linh hồn, nguồn ma lực mạnh mẽ nghiền nát thể xác và tinh thần hắn, so với việc lăng trì* thì càng thêm tàn khốc hơn.

**Lăng trì (tùng xẻo): phương thức tử hình này dùng dao xẻo từng miếng thịt trên người tội nhân trong một thời gian dài, cuối cùng dẫn đến cái chết.*

Lâm Thụ Ân ngay lập tức bị thương, nhưng để bảo vệ tiểu thỏ, nên không tránh, cứ thế mà tiếp nhận công kích của Vương Tử, cả người bị chọc thủng như cái rỗ, trong khoảnh khắc máu chảy không ngừng.

Nhưng tiểu thỏ lại không thể thấy tình cảnh đó, ngay khi ánh sáng xuyên qua thân thể Lâm Thụ Ân, toàn bộ bầu trời liền trở thành một màu đen nhánh.

Thỏ con thì có thể có nước mắt sao? Hứa Diệc Hàm đột nhiên ngỡ ngàng mà nghĩ đến vấn đề này.

Đôi mắt xanh biển to tròn chớp chớp, nước mắt không ngừng tuôn ra, thấm ướt cả bộ lông trắng mượt của nàng.

Hứa Diệc Hàm hóa hình thành người, nhìn về phương hướng của Lâm Thụ Ân và Vương Tử, giờ phút này nơi đó cái gì cũng chẳng có, nàng biết nhất định một kích đó đã làm Lâm Thụ Ân bị thương, vì hắn không muốn làm nàng lo lắng, lưu luyến thế nên mới giả bộ, gắng gượng.

Xuống xe, nhìn đến hào quang cách đó không xa, âm thanh âm ỉ từ phương xa mơ hồ truyền tới - đó chính là phương hướng trốn thoát mà Lâm Thụ Ân đã chỉ nàng.

Hứa Diệc Hàm đột nhiên nghĩ đến những bộ phim truyền hình cải huyết hay những bộ ngôn tình tiểu thuyết, ngay lúc nguy hiểm, nam chính giúp nữ chính chạy trốn, thế mà cô ta còn giả vờ dây dưa lôi kéo, khóc lóc ní non, "Em không, em muốn ở bên cạnh anh." Khi đó nàng từng cười nhạo cô ta thật ngốc nghếch, rõ ràng ở lại chỉ tăng thêm rắc rối, còn làm ra vẻ tất cả vì nam chính, cuối cùng cả hai cùng chết.

Nhưng hiện tại, nàng mới có thể thật sự cảm nhận được loại tâm tình này.

Thống hận chính mình vô năng, chỉ có thể chờ đợi người khác đến cứu, loại tâm lý trở thành gánh nặng cho người khác, đứng nhìn người trong lòng mình chịu đau đớn, tổn thương, so với chính mình tìm chết còn khó chịu hơn.

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, Hứa Diệc liên tục xoay người, muốn nhìn rõ khung cảnh hắc ám kia, nhìn rõ tình cảnh của Lâm Thư Ân.

Lại nhìn một cái.

Chỉ là không thể. Nếu có thể nhìn thấy, nàng cũng không muốn rời đi.

Lúc này, Lâm Thư Ân tê liệt nằm trên mặt đất, hô hấp đứt quãng.

Vương Tử đi đến trước người hắn, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt đầy vết máu - khung cảnh này nhìn qua thật sự là quá hung ác.

"Cậu thật sự yêu con yêu tinh đó?" Trong giọng nói hắn mang theo nghi hoặc, còn có nồng đậm trào phúng, "Thật là một tình yêu cảm động lòng người. Nhưng, có phải hay không, cậu đã xem quá nhiều phim truyền hình? Chẳng lẽ cậu cho rằng, không có cậu, cô ta có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi?"

Sắc mặt Lâm Thư Ân khê biến, như là đang cười, máu đỏ nhuộm cả đôi mắt hắn: "Cậu đoán thử xem?"

Hắn rút trường kiếm nhấc nắp sương mù được quấn bên tay phải ra, che đi vết máu tay.

Vương Tử liền nhắm mi, còn chưa mở miệng, lại nghe thấy tiếng cự long rít gào. Quay đầu lại, thấy thân rồng bay lên trời cao, phá vỡ tan phòng tuyến cửa cự thú. Sau đó, nó quay người, đáp xuống, tiếng gió phàn phật vang lên, tức khắc nghe được một tiếng thét kinh thiên động địa.

"Gào--!"

Hắc khi ngưng tụ cắn xé cự thú, rất nhanh đã không thể nhận ra hình dáng cũ của nó.

Vương Tử còn chưa hết kinh ngạc, thân thể phải chịu phản phệ mãnh liệt, làm hắn chảy máu không ngừng. Loại triệu hồi ma thú này là dùng máu tươi, một khi ma thú chết, đối với hắn cũng không tốt. Mắt thấy rồng đã sắp đem cự thú xé nát hoàn toàn, hắn cố nén cơn đau đớn, ý đồ muốn giải trừ ma pháp.

"Hôm nay, mếm chút cậu đã làm cho tôi phải ném trái tư vị mất đi người thân yêu." Lâm Thư Ân ngã trên mặt đất, nghĩ đến có người có thể lặng yên mà tiến vào đại trận Hàng Ma, ngay cả Vương Tử cũng không phát hiện, suýt nữa dưới mí mắt hắn đem tiểu thỏ bắt đi, đau đớn này làm tim hắn bất giác đập nhanh hơn. Hắn nhấc nắp mà liếc nhìn Vương Tử, giờ cánh tay lên, đem sức mạnh bản thân và cự long tăng lên, nhẹ giọng nói: "Tôi muốn, phế cậu."

Vương Tử kinh hãi: "Không thể nào!"

Dù cho Vương Tử có cố gắng thi triển pháp thuật như thế nào, nhưng trong nháy mắt tốc độ của cự long bành trướng, đem cự thú kia một ngụm nuốt vào.

"Mày... Chuyện này, chuyện này không có khả năng!"

"Chỉ cần có sức mạnh, không gì là không thể." Hắn miễn cưỡng đứng lên, cơn ngơ ngác đen nhánh chiếu đến càng thêm làm hắn hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Anh mệt mỏi quá, chúng ta về nhà...

Hứa Diệc Hàm nghe lời rời đi, nhưng không đi xa.

Nàng vừa đi vừa khóc, mỗi bước đi cứ như một nhát dao đâm vào tim. Tâm giờ phút này như bị xé thành hàng ngàn mảnh nhỏ, đau đớn này, thật không dễ chịu chút nào.

Đề rời xa Lâm Thư Ân, một bước đi xa như ngàn dặm. Hứa Diệc Hàm không biết bản thân mình làm sao có thể đi đến trung tâm phố xá sầm uất, trở về với phàm trần.

Từ lúc rời xa không gian hắc ám kia, Hứa Diệc Hàm phát hiện bản thân đứng ở bên xe của Lâm Thư Ân, xe vẫn đứng chỗ cũ, bên trong không có một bóng người.

Đêm khuya, xe chạy trên đường không nhiều, ngẫu nhiên có mấy chiếc xe gió mà chạy vụt qua, đèn xe chiếu thẳng vào mặt nàng, ánh sáng chói lòa làm nước mắt nàng chảy ra càng nhiều hơn.

Nàng chậm rãi nhích bước chân, tâm tư bay bổng mà đi. Không biết bản thân đang đi hướng nào, lại cũng không muốn đi quá xa.

Hơn nửa đêm, lại có một vị mỹ nhân hai mắt vô thần bước đi trên đường, bộ dáng cả người chật vật, khuôn mặt tuôn trào nước mắt, làm mọi người qua đường sợ hãi, dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên nhìn nằng.

Hứa Diệc Hàm chưa từng cảm thấy bản thân lại cô đơn như thế.

Thời gian từng chút một trôi qua, bóng đêm dần dần bao phủ, người qua đường càng ít dần, đa số cửa hàng lớn nhỏ đều đã đóng cửa, chỉ còn có ánh sáng chớp lóe của đèn đường, chiếu lên tia sáng yếu ớt. Hứa Diệc Hàm rốt cuộc không chịu nổi nữa, ngồi xõm xuống trên đất, hai tay ôm lấy đầu gối gọi tên Lâm Thu Ân. Nước mắt sớm đã khô cạn, hai đầu vai run rẩy, không tiếng động mà gào khan.

Nàng đã sớm không còn để ý đến nhiệm vụ, trong lòng đều là thật tâm thật ý yêu thương tên tiểu tử kia, hắn vẫn luôn ôn nhu hồn nhiên như vậy, cung chiêu yêu thương nàng, hiện giờ vì bảo vệ nàng mà bản thân lại rơi vào tình cảnh như thế...

Hứa Diệc Hàm càng nghĩ, trong lòng càng đau đớn, bị thương, sợ hãi cứ thế bao trùm trái tim.

Đúng lúc này, một cái ôm ấm áp mà quen thuộc sau lưng truyền tới, trong nháy mắt nàng rơi vào một lồng ngực vững chắc, rộng lớn.

Hứa Diệc Hàm ngẩn ra, quay đầu lại nhìn đến người đang dính đầy máu trước mắt, hắn không phải Lâm Thu Ân thì còn là ai?

Nam nhân tuần mỹ trước mắt, Hứa Diệc Hàm tuy mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt này, thế nhưng lúc này, lại thật hồi hộp, khẩn trương, sung sướng. Khuôn mặt sắc bén, góc cạnh, cằm cong hoàn mỹ, lông mày đen nhánh, lông mi thon dài, đôi mắt thâm sâu, mũi cao thẳng tắp, còn có đôi môi mỏng xinh đẹp, mỗi một đường nét đều cứ thế khắc sâu trong lòng nàng.

Gương mặt dính máu bỗng nhiên mỉm cười, cười lộ lên như hoa mùa xuân nở.

"Thu Ân ca ca!" Hứa Diệc Hàm dùng sức ôm lấy hắn, chặt đến nỗi suýt làm hắn nghẹt thở.

Trong mắt Lâm Thu Ân tràn ngập nhu tình cùng sùng nịnh: "Tiểu thỏ, làm em lo lắng rồi. Không có việc gì, không có việc gì. Anh đã nói rồi, anh sẽ bảo vệ em thật tốt..." Hắn vuốt tay sờ sờ khuôn mặt của tiểu thỏ, "Tại sao em lại đi đến nơi này? Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, hắn ta lại đuổi theo, em sẽ gặp nguy hiểm..."

"Nào có chuyện gì ngoài ý muốn! Có anh bảo vệ em, hiện tại cũng vậy, về sau cũng thế, cho nên em sẽ không sao. Em sẽ không rời ra anh, một bước cũng sẽ không đi đâu, hu hu..." Hứa Hàm lại khóc, tròng mắt to tròn giống như một hồ nước sâu thăm thẳm, làm nàng muốn ngừng khóc mà không thể.

"Đồ ngốc... Còn may em chưa rời đi, nếu không anh cũng sẽ..." Lâm Thu Ân vừa nói, đôi mắt cũng khép dần lại, "Anh mệt mỏi quá, chúng ta về nhà..." Tựa vào trên vai tiểu thỏ, thân thể vẫn luôn căng chặt giờ phút này rốt cuộc cũng có thể thả lỏng, thư thái.

"Được, chúng ta về nhà, chúng ta về nhà..." Nàng gắt gao mà ôm hắn, nước mắt dừng trên vai hắn, trong lòng vừa đau đớn vừa ấm áp, đau vì thương thế của hắn nhưng rồi lại cảm thấy may mắn vì hắn đã trở lại bên cạnh nàng.

Dưới ánh đèn dịu nhẹ, hai thân ảnh thon gầy cứ thế mà tựa vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Tiểu thỏ, gả cho anh đi!

Một năm sau.

"Ha, rốt cuộc cũng 'ra tù'!" Lâm Thu Ân đuổi đuổi cánh tay, sau đó vịn vẹo eo.

"Thu Ân ca ca mỗi ngày chỉ nằm ở trên giường, ăn rồi lại ngủ, có ai ở tù mà sướng thế không?" Hứa Diệc Hàm che miệng cười.

"Nếu không phải ngày đó sử dụng năng lượng gia truyền, kinh động đến ba mẹ, họ sẽ không chạy tới giam giữ anh một năm. Làm ta chán muốn chết mà."

"Thu Ân ca ca nói như vậy không đúng, cô chủ đều là vì tốt cho anh, anh không biết bộ anh dạng anh lúc đó nhìn dọa người như thế nào đâu." Hiện tại, Hứa Diệc Hàm nói đến sự việc ngày ấy vẫn còn có chút xúc động.

Lâm Thu Ân vội nói: "Được, không nói việc này nữa, thế này không phải là tốt rồi sao?"

"Vâng a." Hứa Diệc Hàm híp mắt cười lộ lên.

Lâm Thu Ân đột nhiên cười thật tươi, quỳ một gối xuống, lấy ra một cái nhẫn đưa đến trước mặt nàng: "Tiểu thỏ, anh yêu em, hãy gả cho anh đi. Ba mẹ

đã thúc giục anh rất nhiều lần, bảo anh tranh thủ rước em về nhà, miễn cho đêm dài lắm mộng."

Hứa Diệc Hàm lập tức ngây ngốc tại chỗ, đột nhiên có trăm lại cảm xúc hỗn độn trong lòng.

Cầu hôn! Việc này đồng nghĩa với việc, nhiệm vụ sắp kết thúc!

Lâm Thư Ân dưới con tức giận đã đem Vương Tử đánh đến trọng thương, lại gặp phản phệ bị cự thú cắn nuốt, công lực giảm đi, về sau bị phế bỏ tư cách của một đầu ma sư, giờ không rõ tung tích.

Còn Tô Như lúc trước rắp tâm hại chết tiểu thỏ, dùng tiền mua chuộc bắt yêu sư đuổi giết tiểu thỏ, lại làm bị thương đến Lâm Thư Ân. Từ trong miệng tên bắt yêu sư kia biết được sự thật, lúc sau liền dùng lời nói cứng rắn mà răn đe Tô Như, cả đời này không muốn gặp lại cô ta.

Bởi vì biết thủ đoạn trong gia tộc rất tàn khốc, thế nên hắn không đem việc này nói cho ba mẹ biết, nhưng làm sao có thể giấu được Lâm gia, không lâu sau cả nhà Tô Như bị phá sản, nợ nần chồng chất, cô ta bị bắt gả cho con trai bị ngốc nghếch của một người bán than, mẹ chồng lại cay đắng, khắc nghiệt, cuộc sống trôi qua rất cực khổ.

Tô Như muốn tìm đến Lâm Thư Ân nhờ giúp đỡ, nhưng hắn lại không cho nàng cơ hội, ngược lại bị mẹ chồng phát hiện, liền hung hăng giáo huấn một phen. Cô ta chết tâm từ đó, không đến nửa năm sau, nghe nói bị mắc bệnh trầm cảm.

Rốt cuộc cũng có thể hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ, vì nàng báo thù rửa hận, vì nàng giữ chặt tình yêu.

Trong mắt Hứa Diệc Hàm xẹt qua tia sáng, có cảm động, rồi lại lạnh lùng không rõ, ta khẽ mở miệng: "Em đồng ý."

Lâm Thư Ân vui mừng ra mặt, đem nhẫn kim cương đeo vào ngón tay mảnh khảnh của nàng, kích cỡ vừa chuẩn.

Ánh mặt trời vừa khuất, Lâm Thư Ân bế nàng lên, nàng vẫn mảnh khảnh, nhẹ nhàng như thế, bế nàng đi tới đi lui mà không hề tổn chút sức nào.

Ngày hôm sau, Lâm Thư Ân đưa Hứa Diệc Hàm đi làm công chứng ngay.

Nhìn nam nhân đang nôn nóng trước mặt, nàng chớp mắt, có chút ngưng ngững hỏi: "Anh và chú dì... Ba... Ba mẹ nói sao? Cứ thế mà đi công chứng sao?"

"Khi nào chúng ta lấy được giấy chứng nhận kết hôn, sẽ cho bọn họ một bất ngờ!"

"Hả?"

Hứa Diệc Hàm còn chưa hết ngỡ ngàng, đã bị Lâm Thư Ân đẩy vào xe, giẫm nhanh chân ga, "Vút...", chiếc xe cứ thế lao đi. Mười phút sau, hai người đã đứng trước cửa Cục Dân Chính.

Hứa Diệc Hàm ngoác nhìn Lâm Thư Ân thuần thục mà lấy giấy tờ ra, sau đó bắt đầu điền vào. Khi viết đến thông tin bên nhà gái, hắn ung dung lấy ra CMND cùng với sổ hộ khẩu của "Hứa Diệc Hàm".

Nhìn bộ dáng này của hắn, người không biết còn tưởng rằng hắn đã kết hôn mấy lần rồi nha... Từ từ? Làm sao hắn có được CMND cùng với sổ hộ khẩu của nàng? Hứa Diệc Hàm nghĩ mãi không ra, liền lay lay hắn mà hỏi.

Lâm Thư Ân nể yêu nàng một câu, cười đến sáng lạn, nhỏ giọng nói: "Ba mẹ đã sớm giúp em chuẩn bị những thứ này, không phải anh đã nói rồi sao, lúc trước bọn họ đã hạn không thể nâng em từ trên giường bệnh chờ tới đây, ngay lập tức cùng anh kết hôn nha."

"..."

Mí mắt Lâm Thư Ân cong cong, trong mắt đều là ngọt ngào.

Nộp đơn, chứng nhận, kiểm tra sức khỏe, chụp ảnh... Nhìn xuống, trông mắt dán vào quyển sổ chứng thức kết hôn màu hồng của hai người, trong lòng Lâm Thư Ân và Hứa Diệc Hàm đều bang bang nhảy dựng.

"Chúc mừng, hai người về sau chính là vợ chồng của nhau, hãy cùng nhau chung sống hạnh phúc." Nhân viên cười cười đưa giấy chứng nhận cho bọn họ, khoảnh khắc cầm lấy tờ giấy ấy, trong đầu Hứa Diệc Hàm "Đinh..." một tiếng.

"Thu phục bắt yêu sư, nhiệm vụ hoàn thành."

Phù, hôm sau qua thế giới khác nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Phiên ngoại: Tiểu thỏ

"Tiểu thỏ, anh về rồi! Xem anh mua cái gì cho em này?" Lâm Thư Ân vừa vào cửa đã cao hứng mà la to, hần cầm trong tay một bao cà rốt bụi thật bụi, vừa to mà vừa dài.

Thỏ yêu tuy rằng là yêu tinh, nhưng rốt cuộc vẫn là con thỏ nhỏ, yêu thích ăn cà rốt. Lúc trước, khi vừa nghe thanh âm Lâm Thư Ân mở cửa, tiểu thỏ nhất định sẽ bay nhanh ra mà nghênh đón hần, hôm nay sao lại chẳng có động tĩnh gì?

Lâm Thư Ân buông cà rốt trong tay xuống, đi về phía phòng ngủ, vừa mới tiến vào, đã bị tên vu vật gọi cảm nằm trên giường câu dẫn, hai mắt phun hỏa, chân đứng không vững. Ngay chỗ đứng quần nhanh chóng dựng lên thành một cái lều nhỏ, một dòng máu ấm từ trong lỗ mũi trào ra.

Trước mắt hần là...

Là...

Cái gì nhaaaa?!

Chỉ thấy tiểu thỏ nằm nghiêng trên giường, mặc một bộ nội y tình thú hình con thỏ, mái tóc xoắn dài tùy ý buông xõa trên vai, sóng lưng trắng nõn gợi cảm, xương sống lồi xuống kéo một đường dài xuống tới phần eo, cùng với kẻ mộng sâu hun hút kia, bị nội y che đi một nửa, làm hần càng thêm mất không chế.

Sau lưng là hình chữ V, kéo dài đến kẻ mộng chỉ còn một đường hẹp hẹp, gắt gao bao lấy hai quả đào to bụi.

Hai cái dây lưng quấn lấy cعن cổ tuyết trắng, trên cổ còn quấn một cái nơ con bướm, xương quai xanh xinh đẹp cùng với bộ ngực sữa no đủ hơn phân nửa lộ ra bên ngoài, phần ngực thắt chặt nâng cao hai cái bánh bao, khe rãnh mê người, làm hần có những suy nghĩ thật mạnh mẽ. Nửa bộ ngực sữa bị che đi, trên đó còn có một nhúm lông trắng nhỏ, thật là muốn phun máu mà.

Xuống dưới, miếng vải tam giác nhỏ che đi khu rừng tư mật, bên hông căng chặt, phác họa ra một hình ảnh làm hần nhiệt huyết sôi trào, hần có thể tưởng tượng đến tư vị mê người của u cốc kia.

Làm hần không thể chịu đựng nổi đó chính là, mái tóc dài xoã tung, hai cái tai nhỏ xù xù rũ xuống, mộng nhỏ cong lên, ở giữa còn có một cái đuôi nhỏ, nội y tình thú thật hại người mà.

"..."

"..."

Tiểu thỏ khăn trương duy trì tư thế kia, nhìn chằm chằm biểu tình của Lâm Thư Ân, thấy hần đầu tiên là ngây người, sau là si mê, tiếp đến là nhè nhẹ điên cuồng, dần dần có chút không hiểu rõ hần, trong lòng càng thêm bất an.

Ngay khi máu mũi hần chảy xuống, tiểu thỏ cả kinh nói: "Anh, anh bị chảy máu mũi..."

Lâm Thư Ân chạy nhanh ra ngoài, phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, rất nhanh đã quay lại, như gió mà bay đến trước mặt nàng, lấy tốc độ ánh sáng mà rút hai tờ giấy nhét vào trong mũi. Sau đó hần đứng yên, hô hấp dồn dập, ngực kịch liệt phập phồng.

"Anh, anh bị em dọa sợ rồi sao? Em... Em thấy trên mạng người ta nói mặc như vậy sẽ rất gợi cảm, cho nên..." Hai chân tiểu thỏ khép lại, ngồi trên giường, ủy khuất mà nhìn Lâm Thư Ân. Hai tai xù xù rũ xuống, "Có phải nhìn em rất kì quái phải không? Hai lỗ tai này cứ như thế đó, em không thể làm cho nó đứng thẳng lên được a."

Nàng một bên nói, một bên đưa tay lên tai, đùa đùa nghịch nghịch, cuối cùng chịu thua, cứ thế để nó rũ xuống.

Lâm Thư Ân không nói một lời. Động tác nhanh nhẹn mà đem quần áo cởi ra, cعن thịt khó nhìn sớm đã đứng thẳng dậy, theo từng bước đi của hần, trên dưới mà đóng đưa.

Tiểu thỏ thấy cعن thịt dừ tợn bưng bưng phần chắn, có chút kinh ngạc: "Thư Ân ca ca..."

"Kêu ông xã!" Lâm Thư Ân đi tới bên mép giường, thanh âm khàn khàn.

"Ông, ông xã..." Hu hu, sau khi vẫn hôn, vẫn không sửa đổi thói quen.

Cعن thịt như hưởng ứng mà ở dưới này kêu to, lại bành trướng ra một phần, gân xanh ở rìa bên ngoài, lại càng vô cùng hung hãn. Quy đầu đỏ lên, mề mất thấm ướt chút dịch trắng đục.

"Bà xã ngoan, liếm cho ông xã nào." Lâm Thư Ân sờ sờ đầu nàng, ra lệnh nói.

Tiểu thỏ ngoan ngoãn mà quỳ bò xuống, một tay nắm lấy thịt hành thơ to kia, đầu lưỡi linh hoạt vờn ra, nhẹ nhàng mà liếm mát. Cứ thế mà cố gắng há miệng to ra, đem quy đầu to bụi ngậm lấy, miệng nhỏ bị căng ra, đầu lưỡi cứ vờn quanh, xoa xoa quy đầu đến sung sướng.

"A..." Lâm Thụ Ân thoải mái kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn tiểu thỏ nhu thuận, nghe lời, hai cái tai xù xù vẫn còn đang rũ xuống, theo động tác của nàng mà lắc lư qua lại. Lâm Thụ Ân không nhận được nữa, đưa tay ra cầm lấy, bộ lông trắng mượt lướt qua lòng bàn tay hắn, hai tai hồng nhợt cứ né tránh hắn, chỉ cần hắn dùng sức một tý, là có thể niết đau vật nhỏ đáng yêu này.

Đáy lòng hắn dâng lên một khoái cảm vi diệu, đang quỳ gối hầu hạ hắn, là một nữ nhân gọi cảm, cũng là một con thỏ nhỏ yếu ớt, cũng là yêu vật có sức mạnh hút bay hồn phách con người. Tuy có thể gây thương tổn cho hắn, nhưng cũng có thể bị hắn đánh bại, giờ phút này lại đang ngậm lấy dương vật cường tráng của hắn, tận lực giúp hắn giải tỏa dục vọng.

Khoái cảm khi thịt hành được bao bọc trong cái miệng nhỏ của nàng làm hắn thỏa mãn không thôi, cứ tưởng tượng đến bước tiếp theo, dục vọng liền sôi sục như chưa từng có.

Lâm Thụ Ân đột nhiên rút gậy thịt ra, một tay nắm lấy bộ nội y tình thú của tiểu thỏ, dùng sức xé rách ra.

"A..." Nàng đột nhiên bị dọa sợ, kinh hô ra tiếng, thần sắc sợ hãi, nhưng lại làm Lâm Thụ Ân càng thêm điên cuồng, làm lý trí hắn càng thêm mất khống chế.

Nguyên bản, bộ ngực sữa đang như ẩn như hiện thì giờ phút này lại hoàn toàn bại lộ ra, hắn nhìn muốn đỏ cả mắt, ôm eo tiểu thỏ, động tác thô bạo mà đem nàng lật ngược lại, phần lưng trắng nõn cùng với hai cánh mông vênh lên như món ngon đưa đến bên miệng, làm hắn thêm khát không thôi.

Đưa tay đến xem xét cửa huyết, dâm thủy đã tràn lan, hắn nói: "Tiểu thỏ, em càng ngày càng dâm dăng, mặc thành như thế câu dẫn anh, vừa mới liếm vài cái cho ta, chính mình liền ướt. Có phải, cái miệng phía trên ăn còn thịt của ông xã, thì cái miệng phía dưới cũng thêm khát?"

"Hu hu... Thụ Ân ca ca, em..."

Côn thịt nóng bỏng đã đặt ở cửa huyết, ở bên ngoài vờn qua vờn lại trên chọc, nhưng lại không đi vào.

Tiểu thỏ bị hắn nói mấy câu liền đỏ mặt, hơn nữa lỗ nhỏ ướt át bị quy đầu cực đại ma sát, cũng rất khó chịu, chỉ cảm thấy phía bên dưới thật trống rỗng, lại ngứa, rất hy vọng cây gậy thịt kia nhanh chóng tiến vào, lấp đầy thể xác và tinh thần hư không.

"Muốn à? Dâm thủy của em chảy ướt cả giường rồi." Lâm Thụ Ân vừa nói, vừa đem ngón tay dính nước, kéo ra thành một sợi chỉ bạc, đưa đến trước mặt tiểu thỏ, "Ném thử dâm thủy của em đi."

"Không... Không muốn, rất dơ..." Tiểu thỏ lắc lắc đầu, thân mình vận vẹo, vừa lúc khó khăn lắm mới đem được đỉnh đầu quy đầu nuốt vào.

Lâm Thụ Ân thuận theo nàng kích thích vài cái, ở cửa huyết cứ ra ra vào vào, làm nàng càng thêm khó chịu, mông nhỏ càng thêm không an phận, muốn nuốt luôn cả gậy thịt vào.

Lâm Thụ Ân làm sao có thể thỏa mãn nàng, kiên trì nói: "Tự ném dâm thủy của mình, nói em rất dâm dăng, thích bị côn thịt của ông xã cắm vào, anh liền cho em."

Tiểu thỏ khóc không ra nước mắt.

Trước nay đều là ôn nhu săn sóc, yêu thương chiều chuộng nàng, Lâm Thụ Ân như thế nào đột nhiên trở nên hư như vậy? Đây là chuyện rất xấu hổ... Nhưng mà, tiểu huyết lại rất ngứa, rất muốn côn thịt của ca ca...

Lý trí cùng dục vọng mâu thuẫn nhau, nhưng rất nhanh đã bị đánh bại, tiểu thỏ hé miệng, đem ngón tay hắn ngậm vào trong miệng, ăn dâm thủy chảy ra từ chính u cổ của mình. Có mùi ngọt tanh cùng với mùi dục vọng bùng bùng phản chấn.

Ăn sạch sẽ rồi, tiểu thỏ thấp giọng cầu xin: "Em... Em rất dâm dăng... Thích bị côn thịt... Côn thịt của ông xã cắm vào..."

Ngày thường lúc cao trào nàng thường hay mất khống chế mà nói ra những câu dâm ngôn, nhưng khi bây giờ nói ra như vậy, thật là xấu hổ muốn chết, nhưng đồng thời cũng có một tia khoái ý mật mờ, càng làm tăng thêm ngọn lửa dục vọng của nàng. "Phụt" một tiếng, tiểu thỏ vẫn còn đang đắm chìm trong dâm ngôn của chính mình, côn thịt bất thành linh mạnh mẽ đi vào, một hơi cắm đến vào chỗ sâu nhất, kích thích nàng hét lớn một tiếng, tê dại đau đớn, còn có khoái cảm nháy mắt bao trùm cả người, tiếng rên rỉ ngâm nga từ trong miệng tràn ra.

Hắn so với nàng giờ phút này càng thêm khó chịu hơn, lúc côn thịt đâm vào nộn huyết nóng ầm, liền bị mạnh mẽ cắn mút, làm hắn phát ra tiếng than thò thỏa mãn.

"Tiểu thỏ, tao huyết của em, có thể làm ông xã sướng đến chết." Hắn một bên nói, một bên chậm rãi luận động.

Hai tay ôm lấy bờ mông to bự, thật đúng là bảo bối gọi cảm, đặc biệt là cái đuôi nhỏ xù xù giữa kẽ mông, phối hợp theo động tác của hắn mà rung lắc, Lâm Thụ Ân chưa bao giờ trải qua khoái cảm đồng thời giữa thể xác và tinh thần như thế. Một bên mãnh mẽ thọc vào rút ra, một bên khen ngợi nói: "A... tiểu thỏ, tiểu yêu tình quyến rũ này."

"A a... Ca ca... Em vốn dĩ chính là yêu quái nha..." Đường đi chật hẹp kẹp lấy côn thịt hắn, vách thịt mềm mại dần dần co rút, côn thịt còn chưa vào hết, cửa huyết lại hồng hồng nhợt nhạt, làm Lâm Thụ Ân càng thêm sôi sục, hạ thân không ngừng đang đưa nhanh hơn, làm cho tiểu thỏ phải liên tục rên la.

Lâm Thư Ân như một chiến sĩ không biết mệt mỏi mà rong đuổi, cứ một lần đâm vào, mép thịt bên trong lại không ngừng mấp máy, như sóng thủy triều đẩy hai người lên cao. Một cú đâm thật mạnh vào đỉnh hoa tâm, quy đầu thô to nghịch ngợm mà càn quấy ở bên trong, xoay xoay tròn, tiểu thỏ có thể cảm giác được hình dạng của nó trong cơ thể mình, mị thịt bị hung hăng chà đạp, từng trận tê dại từ bụng nhỏ dâng lên, một cổ khoái cảm, khuấy khuấy lan tỏa khắp người: "A... Thư Ân ca ca, đừng đâm vào nơi đó... Tiểu thỏ chịu không nổi..."

"Gọi ông xã!" Lâm Thư Ân như trừng phạt nàng mà đem thịt hành rút ra, sau đó như gió lốc cuồng phong mà chen chúc đi vào, gắt gao đánh vào điểm G. Mị dịch bất ngờ phun ra, cùng với thanh âm phụt phụt, chảy ra đến cửa huyết. Nơi hạ thân giao hợp của hai người là một hình ảnh dâm mỹ, khó nhìn.

"A! Hu hu... Ông xã, chịu không nổi..." Tiểu thỏ nức nở, không tự giác mà vận vẹo mông, cái đuôi trắng bạch run rẩy, lại không tránh thoát khỏi cơn thịt hung ác kia. Hắn rút ra thọc vào kịch liệt, dục vọng thân thể không biết là dần dần bị phóng thích, hay là bị kích thích đến càng thêm không biết thỏa mãn.

Tiểu thỏ nắm chặt tay, một cú nhấp một cú nhấp nối tiếp nhau, vành tai rũ xuống giường, lòng mềm thỉnh thoảng cọ vào tay nàng, làm nàng ý loạn tình mê, nghĩ đến chính mình vốn là một con thỏ tinh, lại bị cơn thịt thô to của nhân loại cắm vào, trong miệng lại không ngừng rên rỉ, thật là đáng xấu hổ mà.

Xấu hổ nhất chính là, mỗi khi cơn thịt nóng bỏng cứng rắn đi vào tiểu huyết chật hẹp của nàng, nàng lại cảm thấy hưng phấn dị thường, tiểu huyết cần mứt lấy nó, thậm chí không tha cho nó rời đi, trong lòng lại hận không thể đều thời thời khắc khắc bị ông xã đè dưới thân mà hung hăng làm nàng.

Bên trong tiểu huyết như sóng triều dâng lên, điên cuồng mấp máy, vừa kẹp vừa cắn, bám vào gân xanh bạo nộ bên ngoài, cảm nhận động mạch, đem cuốn lấy vào, mạnh mẽ bám sát, mang đến sự thoải mái khuấy khuấy như mất hồn.

"A... Thật là một cái tiểu huyết cực phẩm, hút anh đến sung sướng!" Lâm Thư Ân đánh vào cái mông vênh lên của nàng, mỗi cú nhấp vào, hai cái tinh hoàn lại đánh chụp chụp vào mông nàng, tiếng bạch bạch làm cả hai thở dốc, tiếng rên rỉ dâm đãng không ngừng vang lên trong phòng ngủ.

"A... Ông xã, cơn thịt thật lớn... Cắm em đến sung sướng, thật thoải mái..."

"Bà xã thích thì tốt rồi."

"Hu hu... mạnh quá, tiểu huyết muốn... Bị cắm đến hồng rồi..."

"Tiểu huyết không phải là dùng để cắm vào sao? Há?" Lâm Thư Ân đột nhiên dừng lại, đem tiểu thỏ lật qua, đầu gối đặt ở phần eo mảnh khảnh của nàng, ôm lấy đùi phải thon dài của nàng, hạ thân tiếp tục đưa đẩy.

"A... Không cần... Sẽ, sẽ bị nhìn thấy hết..."

Mái tóc xoăn bay tán loạn trên giường, hai cái vú lớn liên tục lắc lư, phần eo bị nâng lên, hạ thân sạch sẽ trơn bóng bị Lâm Thư Ân thu hết vào đáy mắt.

Phân mộc xinh đẹp bị cơn thịt thô trắng làm cho căng ra, lỗ nhỏ bên cạnh lại trắng nõn, gian nan mà phun nuốt cự vật. Thủy sắc chập chờn, xuân ý nhộn nhạo.

Lâm Thư Ân nào nghe lời nàng nữa, tất nhiên là càng dùng sức. Thay đổi một tư thế khác, kích thích đến từng tế bào mẫn cảm của nàng, lại một góc độ khác, làm nàng dục tiên dục tử không thôi.

Thân thể nữ nhân giống như kho báu, chỉ cần tìm được mật mã, có thể mở ra cuộc sống tính phúc vô độ. Lâm Thư Ân đang không ngừng thăm dò mật mã của tiểu thỏ, cây cơn thịt xoay trái xoay phải, hoặc nhẹ nhàng tình nghịch trên chọc bên trong, thao nàng đến điên cuồng, khoe miệng chảy ra một ít nước bọt, thân mình căng chặt, ngón chân cuộn chặt đến trắng bệch, mỗi anh đào mấp máy, nhìn không được mà kêu lên: "A a... Ông xã... Ông xã thật là nhanh, thật sâu... Làm tiểu thỏ cảm thấy thật thoải mái, a, muốn ra..."

Lâm Thư Ân thấy thể càng thêm nhanh chóng mà cắm vào. Mơ hồ có thể chạm đến chỗ sâu nhất, trước mắt ánh sáng lóng lánh, lý trí trống rỗng, sóng gió mệnh mông như muốn cả người hất về phía chân trời, đầu không ngừng nổ tung, dục hỏa thiêu đốt bùng bùng, một mảnh bạch quang che lấp trời đất, hẳn khó có thể hình dung cảm giác hạnh phúc đang lưu chuyển trong lòng. Thân thể bị căng chặt đến cực hạn nhảy mất được thả lỏng, khoái cảm như sóng triều mang theo hai người bọn họ phiêu đang trên chân trời...

Hoa huyết phun ra vài luồng âm tinh nóng bỏng, phun xối xả trên mả mắt cơn thịt, bên trong đồng thời mạnh mẽ đè xuống, hung hăng nuốt lấy cơn thịt, như hàng ngàn cái miệng nhỏ cắn nuốt. Hơn nữa chỗ sâu nhất trong hoa huyết truyền đến từng trận co rút, nữ nhân dưới thân kịch liệt rung động, đủ loại kích thích đồng thời đánh úp lại, hẳn dường như muốn tước vũ khí đầu hàng. Cũng may sớm đã có chuẩn bị, hẳn nhìn xuống cảm giác muốn bắn tinh, thả chậm tốc độ, chậm rãi thọc ra đâm vào.

Bị âm tinh bôi trơn nên càng thuận tiện cho hắn, hạ thân nâng lên, ái dịch không thể chảy ra, tiểu thỏ chỉ cảm thấy tiểu huyết như ngâm trong nước, cơn thịt lại không biết mệt mỏi mà luân động, khoái cảm ngập đầu từ rơi xuống, làm vào mê say.

"Ông xã... a a, nhanh lên."

"Ông xã làm em sướng hay không sướng?" Người hấn lấm tẩm mồ hôi, nhưng tinh lực lại dư thừa, hận không thể làm chết nàng.

"Sướng nha... Ông xã làm tiểu thỏ thật thoải mái..."

Lâm Thư Ân nhìn cơn thịt của mình đang giao hợp với cái mông vênh lên của nàng, cùng với cái vú trắng mướt làm hai mắt hắn phun lửa: "Tiểu thỏ dâm

đăng, đâm nát tiểu huyết em, thao chết em!"

"Hu hu... Đừng mà, ông xã, mạnh quá, sâu quá..."

"Không phải em thích như vậy sao?" Hấn ác ý mà gia tăng tốc độ, nộn huyết bị hấn làm cho căng trướng ra, toàn thân run rã, khoái cảm cùng đau đớn làm nàng muốn dục tiên dục tử. Sau một lúc, tiểu thỏ nhin không được lại cao trào, thân mình trắng nõn co rụt lại, côn thịt lần thứ hai bị tẩm ướt trong ái dịch, rốt cuộc hút được bảo vật của Lâm Thư Ân, một cỗ tinh dịch nóng bỏng cứ thế phun thẳng vào cổ tử cung, làm cho bụng tiểu thỏ trướng lên thấy rõ.

Cao trào qua đi, tiểu thỏ ủy khuất nằm trong lồng ngực hấn: "Ông xã, anh hôm nay thật là xấu xa, phía dưới của em đều sưng lên rồi."

"Còn không phải do em câu dẫn anh?" Lâm Thư Ân cười cười, nắm lấy cái tay nhỏ của nàng.

"Nghe nói sau khi nam nhân kết hôn sẽ dễ dàng chán ghét người vợ, em đành phải nghĩ cách... Khụ, câu dẫn anh." Tiểu thỏ có chút thấp thỏm, "Anh có thích không?"

"Thích." Hấn nâng cầm nàng lên, mở một ngón vào đôi môi anh đào, đem hạ thân dán lên người nàng, "Thêm một lần nữa."

"Hả?"

Rất nhanh, âm thanh làm người khác mặt đỏ tim đập lại ầm ập vang lên giữa phòng ngủ.

Chương này thật dài ~~~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Tác giả truyện tranh vs Tay bút thịt văn - Hệ thống ác ý, thân phận độc đáo...

Thanh âm hệ thống vẫn lãnh đạm như cũ: "Nhiệm vụ lần thứ hai hoàn thành với đánh giá 100%, đạt được 100 nguyên lực điểm, tổng điểm là 180. Đang tìm nhiệm vụ phù hợp, xin chờ một chút..."

Ý thức nàng có chút mơ hồ, hiển nhiên vẫn còn chưa hoàn toàn rời khỏi thế giới thứ hai.

Kết thúc... Hẹn gặp lại, Thư Ân ca ca. Không biết vì cái gì, lúc nhiệm vụ kết thúc, nàng có chút buồn bã, có lẽ vì so với thế giới cổ đại của Hứa gia, thì thế giới thứ hai gần giống với thế giới cũ của nàng, trong quá trình làm nhiệm vụ, cũng thường cho nàng cảm giác cuộc sống chân thực. Loại cảm giác này, là... Luyến tiếc sao?

Nàng đột nhiên nhớ tới ước nguyện ban đầu khi chấp nhận thực hiện nhiệm vụ, đã trải qua hai nửa đoạn tình cảm, ý nguyện nàng cũng dần dần thay đổi, ý niệm quay về bên cạnh bạn trai cũng, cũng dần dần lung lay.

Hứa Diệc Hàm đột nhiên có chút bức bối, không muốn nghĩ tiếp nữa. Trải qua hai lần nói chuyện cùng hệ thống, hiện giờ lá gan nàng cũng lớn hơn, nàng hỏi thẳng: "Xin lỗi, hiện tại tinh thần tôi không tốt lắm, có thể nghỉ ngơi một chút sau đó tiếp tục chấp hành nhiệm vụ được không?"

"Được." Hệ thống sáng khoái.

Nàng mơ hồ ngủ một giấc, trong mộng cũng chẳng làm gì, nhưng khi tỉnh lại càng thêm mệt mỏi, cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Hoàn toàn không có tốt lên, ngược lại càng thêm mệt mỏi. Nàng thở dài một tiếng: "Tôi chuẩn bị tốt rồi, tiếp tục nhiệm vụ thôi."

Thanh âm hệ thống lập tức vang lên: "Nhiệm vụ đã được lựa chọn, đang tải... Nhiệm vụ: Tay bút thịt văn, chuẩn bị tiến hành..."

Quá trình xuyên qua quen thuộc, thanh âm nhắc nhở của hệ thống vang lên:

"Thân phận: Tác giả chuyên nghiệp trong giới văn học Hứa Diệc Hàm

Mục tiêu nhiệm vụ: Trở thành bạn gái của nhà vẽ truyện tranh Kiều Tiểu Duy.

Nhiệm vụ bắt đầu."

Khi mở mắt ra, nàng thấy khắp nơi toàn là thùng giấy lớn nhỏ, để lung tung khắp nơi, cơ hồ không có chỗ để đặt chân. Hứa Diệc Hàm tùy tiện mở ra một

thùng giấy, là sách, tất cả đều là sách. Đọc nội dung bên trong, nào là tuần nam mỹ nữ, tình tình ái ái, một tay dâm đảng, từ từ... Đây là cái gì?

"Cô giờ tay choàng qua cổ hắn, nhiệt tình như lửa mà dâng lên đôi môi mềm mại, môi lưỡi dây dưa, gian nan thờ dốc, tay hắn lặng yên xâm nhập vào váy cô..."

Hứa Diệc Hàm tròn mắt, lật tiếp trang kế, chỉ thấy...

"A... Rất thích... Rất thích anh dùng sức như thế mà đâm em..."

"Tiêu yêu tình, kẹp anh thật chặt, làm anh muốn bắn cả ra..."

??

Ánh mắt nguyên chủ độc đáo như vậy sao?

Hứa Diệc Hàm vừa tiếp thu tin tức, mặt liền tối sầm lại, trong lòng bùng lên ngọn lửa giận.

Cái gì mà tay bút chuyên nghiệp trong giới văn học? Đừng có lừa dối như thế chứ? Rõ ràng là, rõ ràng là...

Tay, bút, thịt, văn!

Người, người... Hệ thống đáng chết!

Hứa Diệc Hàm nghiêng răng, quay đầu nhìn cửa phòng đang đóng chặt, ánh mắt như muốn xuyên qua nó, nhìn qua cũng một cái cửa khác trên hành lang, quan sát mục tiêu nhiệm vụ lần này - tác giả truyện tranh Kiều Tiểu Duy.

Trong trí nhớ lần gặp mặt đầu tiên của nguyên chủ và Kiều Tiểu Duy, là sau khi cô ấy chuyển đến đây được 10 ngày. Lúc trước, cô ấy cho rằng phía đối diện vẫn không có người ở. Bởi vì, trước nay vẫn chưa từng có người ra vào.

Chạng vạng ngày thứ mười, nguyên chủ hẹn bạn thân đi ăn cơm, vừa mở cửa ra, thì đối diện với hắn. Đầu tóc hỗn loạn, quần áo thâm tím, biểu tình uể oải chán nản, làm nguyên chủ một trận hoảng hốt.

Cô ấy cứ như thế thâm mến Kiều Tiểu Duy.

Thâm tình như vậy - kinh động hệ thống

Khóe miệng Hứa Diệc Hàm run rẩy, cảm giác bản thân tiến vào một thân thể có gu thẩm mỹ thật kỳ quái.

Nàng có dự cảm, nhiệm vụ lần này sẽ không đơn giản. Bởi vì chỉ nhìn đến thân phận tác giả thịt văn của mình thôi, đã là một chương ngại vật rất lớn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Lúc nào tiện thì hãy cùng nhau ăn bữa cơm

Nhiệm vụ lần này thực sự không dễ làm, bởi vì khi Hứa Diệc Hàm tìm hiểu tin tức về Kiều Tiểu Duy, thì rút ra được kết luận là...

Người này tuyệt đối là một nam trạch*, nghề nghiệp là tác giả truyện tranh trong suốt nhiều năm, năm nay đột nhiên bùng cháy, trong cơn cảm hứng sáng tác ra nhiều bộ truyện mới liên tục đứng đầu bảng xếp hạng, được xem là nhân có có năng lực trong giới.

*Nam trạch: nam nhân suốt ngày ở trong nhà, không xã giao, không đàn điểm, không hay ra ngoài.

Hắn ở trên Weibo luôn duy trì hình tượng tốt đẹp, thân thiện, nguyên chủ từng tìm hiểu được một chuyện về hắn, đó là thường ngày hắn rất hay đọc bình luận, dạo Weibo, đối với mạng xã hội thật sự có thể nói là cuồng nhiệt.

Hay xuất hiện trên tạp chí, hơn nữa rất coi trọng fan, rất để ý cái nhìn của người khác đối với truyện tranh của mình.

Mỗi tháng hắn ra khỏi nhà một lần, trước đi cắt tóc, sau đó ghé siêu thị mua mì gói, đồ ăn vặt, thức uống, còn nếu khi lười biếng, hắn sẽ nhờ dịch vụ giao hàng, mỗi tuần lấy một lần. Giống như hắn không có bạn bè đến kiếm, chính hắn cũng hiếm khi ra cửa, chỉ trừ những người biên tập thường hay đến đập cửa đòi bản thảo.

Nàng có chút buồn bực, làm sao Kiều Tiểu Duy có thể ở trong phòng một mình như thế mà không buồn chán, nếu lỡ như, hắn không có ý định kết hôn, sinh con, có lẽ cứ thế mà sống qua ngày đi. Nếu muốn tiếp cận hắn, phải làm sao bây giờ? Còn có biện pháp gì? Trừ bỏ mặt dày đi gõ cửa nhà hắn,

không còn phương pháp nào hữu dụng hơn a!

Cũng còn tốt là xuyên đến thời điểm vừa mới chuyển nhà, vậy trước đi chào hỏi một cái, lấy lý do vừa mới dọn đến đây, sau này cả hai sẽ là hàng xóm, mời hẳn đi ăn một bữa cơm vậy.

Nghĩ như vậy, Hứa Diệc Hàm lập tức làm ngay. Tác giả truyện tranh thì thích thể loại gì? Em gái loli? Thực nữ gọi cảm? Do dự một chút, nàng vẫn là nên thử phong cách tiểu loli thanh thuần như nước đi. Áo sơ mi trắng đi kèm với áo khoác lông vàng nhạt, phía dưới là váy ngắn hình ô vuông, tất dài qua gối, giày da màu đen. Trang phục xứng với mái tóc dài đen mượt, phiêu phiêu như tiên, thuần khiết đến không nhiễm một hạt bụi nào.

Hứa Diệc Hàm nhìn khuôn mặt thủy nộn trong gương, sờ một chút, thật là mềm mại, bởi vì thường xuyên ở trong nhà viết văn nên cả người trắng nõn, làm cho người khác nhìn thật thích.

Thân thể của nguyên chủ quá tốt, Hứa Diệc Hàm hài lòng gật đầu, có ý xuống lầu mua chút hoa quả. Đợi đến buổi tối, trăng đã lên cao, tinh thần tự tin mà đứng trước cửa nhà Kiều Tiểu Duyệt.

Ngón tay mảnh khảnh duỗi ra hướng về phía chuông cửa, "Ting tong."

"Ting tong."

Mười lăm giây, ba mươi giây, một phút... Không phản ứng.

Không có ở nhà? Làm gì có chuyện đó! Đang tắm? Sẽ không trùng hợp như vậy đi?

"Ting tong, ting tong."

.....

Nam nhân kia thật yên lặng, lẽ nào lên tự sát ở trong nhà?

Hứa Diệc Hàm khẽ cắn môi, lấy hết can đảm, "Ting tong, ting tong, ting tong..."

Một chuỗi tiếng bước chân thịch thịch thịch đi tới, mặt đất như rung chuyển, cho thấy chủ nhân của nó đang rất là tức giận.

Thật là bực mình mà, cửa mở ra, một nam nhân đầu tóc rối bời, biểu tình âm trầm xuất hiện trước mặt Hứa Diệc Hàm. Đương nhiên, đó chính là Kiều Tiểu Duyệt.

Dáng người cường tráng, mặc chiếc áo thun đỏ, bên dưới là một chiếc quần đùi đen, chân mang đôi dép kẹp, đúng là tiêu chuẩn của một trạch nam thời hiện đại.

Mái tóc rối bời như ổ gà hiển nhiên là đã lâu chưa có sửa sang, che khuất một nửa đôi mắt đen tuyền của hắn, nhưng nàng vẫn có thể nhìn đến hai quầng thâm mắt cực đại của hắn. Giờ phút này, môi mỏng mím lại, vẻ mặt tức giận, cả người tản ra hơi thở cuồng bạo và khí tràng mạnh mẽ làm người sợ hãi. Nếu là nhân vật truyện tranh, có lẽ bây giờ đỉnh đầu hắn sẽ có một làn khói trắng, quanh người là một ngọn lửa bập bùng đi.

Ấn tượng khắc sâu vào trong lòng Hứa Diệc Hàm đó chính là, gương mặt trắng bệch như trong suốt kia của hắn, giống như cả năm không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Hứa Diệc Hàm nhìn đến ngây người.

Sau đó đã quên luôn bản thân phải tới đây để làm gì.

Kiều Tiểu Duyệt âm trầm, mở to mắt trừng nàng: "Cô là ai? Đến đây làm gì?"

Hứa Diệc Hàm như bị sét đánh! Làm sao, làm sao mà... Thanh âm lại dễ nghe như vậy? Tuổi mát như gió xuân, ôn nhuận như ánh mặt trời, mang theo một chút ôn nhu không rõ, cảm nghe lỗ tai như muốn mang thai.

Quả nhiên là Thượng Đế đóng cửa với người khác, nhưng lại ưu ái mở cửa sau cho hắn. Hứa Diệc Hàm bừng tỉnh, ngọt ngào mà cười với hắn: "Anh khỏe không, tôi là Hứa Diệc Hàm, mới vừa dọn tới đây, ở đối diện với anh, về sau chúng ta chính là hàng..."

Vừa nói, vừa giơ túi hoa quả trong tay lên.

Ai ngờ Kiều Tiểu Duyệt lại nhú chặt lông mày, mắt hắn trợn trắng: "Liên quan gì đến tôi!" Sau đó thân mình lui về phía sau, "Phanh" một tiếng đem cửa đóng lại, để lại Hứa Diệc Hàm ngây ngốc sau cánh cửa.

Tình, huống, gì, đây?

Nam nhân này vừa ăn một bụng hỏa à? Từ đầu tới cuối dùng ánh mắt nhìn một kẻ phiên toái nhìn nàng còn chưa nói, vì cái gì người bình thường nếu tức giận vì cũng sẽ uyển chuyển cự tuyệt, thế mà hắn!

Vừa rồi nhất định là nàng bị điên, mới cảm thấy người nam nhân này có chỗ đáng khen.

Không hề, hần một chút cũng không hề có!

Hứa Diệc Hàm nổi giận đùng đùng mà quay về phòng, thô bạo đem cửa mở ra rồi đóng lại, hận không thể ngay lập tức đập cho tên tiểu tử Kiều Tiểu Duy kia một trận toi bời.

Nhưng mà tức giận thì tức giận, nhiệm vụ không thể không làm. Tên tiểu tử này, cho dù tính tình có thú vị quắc như thế, nhưng suy cho cùng cũng là nam nhân. Nhất định là bởi vì nàng trang điểm không hợp ý hần. Lúc này, nàng quyết định sẽ đi theo con đường gợi cảm, quyến rũ.

Buổi tối ngày hôm sau, Hứa Diệc Hàm một bên tự nhủ an ủi chính mình, một bên tiếp tục ấn chuông cửa nhà Kiều Tiểu Duy. Chắc sẽ không xảy ra tình huống máu chó như ngày hôm qua nữa, vậy dài xẻ tà màu đen, như có như không mà lộ ra bắp đùi trắng nõn, bóng loáng, nghe ngực trề xuống, xuân sắc như ẩn như hiện - điểm yếu duy nhất chính là bộ ngực nguyên chủ quá nhỏ a, việc này làm Hứa Diệc Hàm cảm thấy thật vất vả.

Nhưng mà, câu dẫn một tên nam trạch vẫn là dư dả! Hứa Diệc Hàm tự tin như thế là đã đủ dùng.

Lúc này Kiều Tiểu Duy lại rất nhanh mà mở cửa ra, hần giống như đang bất an mà đi tới đi lui trong phòng, giờ phút này tiếng bước chân long trời lở đất mang theo sự tức giận như núi lửa phun trào đến gần. Cửa mở ra, vẫn là ngoại hình như ngày hôm qua, điểm khác nhau duy nhất đó chính là quần thâm mắt có vẻ đậm hơn, ánh mắt tiêu tụy, khuôn mặt sưng hóp làm người không nỡ nhìn thẳng.

"A... Anh khỏe chứ, tôi là hàng xóm mới, có rảnh thì cùng nhau ăn một bữa cơm đi?" Hứa Diệc Hàm một bên nói, một bên âm thầm mà lo lắng, sau đó nhanh chóng bồi thêm một câu: "Chờ đến lúc nào mà anh rảnh ấy!"

Con người đen nhánh của hần liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới làm cho nàng như có dự cảm bất an.

Giây tiếp theo, liền nghe hần nói: "Tôi lúc rảnh thì không có ăn cơm, cô thích thì tự đi mà ăn ấy. Không có chuyện gì thì đừng quấy rầy tôi."

Sau đó là một cái nhìn khinh thường kèm theo một tiếng sập cửa lớn, như một trận gió lạnh lẽo, từng đợt từng đợt thổi vào trong lòng Hứa Diệc Hàm.

.....

Hứa Diệc Hàm hiện tại thật muốn xử lý cái hệ thống chết tiệt kia.

Nếu được, nàng thật muốn bắt lấy nguyên chủ, hảo hảo tra hỏi cô ấy một phen, vì cái quần què gì mà lúc trước lại mê đắm Kiều tiểu Duy, vì cái gì mà từ bỏ trị liệu!

Hứa Diệc Hàm rất mệt mỏi, suốt một tuần liền không gặp lại Kiều Tiểu Duy. Trừ có một lần căng não tìm ý tưởng cho tác phẩm truyện của nàng, thì cuộc sống cũng không có gì quá nổi bật.

Miền cường gố được hơn 2000 chữ, Hứa Diệc Hàm tắt laptop, chuẩn bị đi tắm rửa. Nào biết, mới hôm qua máy nước nóng còn đang sử dụng êm đẹp nay lại hỏng. Thời tiết lại có chút se se lạnh, nàng không muốn sử dụng nước lạnh tắm rửa, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể đến phòng đối diện mượn phòng tắm.

Nghĩ đến lại việc tiếp xúc với Kiều Tiểu Duy, nàng thật đau đầu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Tâm thần phân liệt

Hứa Diệc Hàm tự an ủi bản thân một lúc, mới lấy hết can đảm mà đứng trước cửa nhà Kiều Tiểu Duy lần thứ ba.

Lần thứ ba này, nàng cũng chưa gõ cửa, cảm giác bị cự tuyệt thật quá buồn bực. Hứa Diệc Hàm hít sâu một hơi, yên lặng mà nhấn chuông cửa.

Lúc này, cửa không nhanh không chậm mà mở ra.

Kiều Tiểu Duy đứng đó, đôi mắt đen đặc, nghiêm túc mà nhìn con người trước cửa.

Hứa Diệc Hàm cũng nhìn hần, cảm giác mọi thứ xung quang bỗng đứng yên, chỉ có hình ảnh trước mắt là xoay tròn.

Quần đùi cộng với áo thun ở nhà, trước sau như một, cánh tay và đôi chân thon dài lộ ra làn da trắng nõn nà.

Nhưng lúc này, hình ảnh của hần lại khác xa với lúc trước. Mái tóc ngắn đen bóng mềm mại được chải chuốt gọn gàng, vài sợi tóc nhỏ vụn lất phất trước

trần. Đôi mắt trong suốt, sạch sẽ như kim cương lóe sáng, thuần khiết như trẻ con, phảng phất hơi thở của tiên nhân, không lây nhiễm bụi trần gian. Cái mũi tú đỉnh, môi hơi mỏng, đường cong nhu hòa, tuấn mỹ như thiếu niên bước ra từ truyện tranh. Quầng thâm mắt tuy còn hơi nhàn nhạt, nhưng nhìn chung hấn vẫn tỏa sáng, mị lực bắn ra tứ phía.

Khuyết tay hấn chống ở cửa, bàn tay rỗ xương, khớp xương ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, sạch sẽ.

Cả người tản ra hơi thở thơm mát.

Hứa Diệc Hàm trầm mặc cả nửa ngày, quên cả mục đích đến đây, nhìn không được mà nói: "Anh, anh... Là chủ nhân ngôi nhà này?"

Kiều Tiểu Duy vốn dĩ cũng đang quan sát năng, nghe năng hỏi như vậy, cười khúc khích: "Cô là hàng xóm ở phía đối diện? Tuổi còn trẻ mà đã bị đăng trí, thật đáng thương nha."

"..."

Được, được lắm, đúng là cá tính của Kiều Tiểu Duy. Vừa nói một lời, liền lộ ra bản chất ti bi như thế. Hứa Diệc Hàm vẫn không thể tin được người lúc trước và người lúc này đang đứng trước mắt là một, tuy rằng miệng lưỡi vẫn độc như thế, nhưng ngữ khí cũng rất ôn hòa, một chút cũng không hung tợn. Một giây trôi qua mà có thể thay đổi lớn như thế? Nguyên chủ có phải hay không không biết hấn bị tâm thần phân liệt?

"Lần này lại có chuyện gì? Hình như tôi đã nói không có chuyện gì thì đừng quấy rầy tôi." Kiều Tiểu Duy hơi híp mắt, nhìn nữ nhân thần sắc biến đổi trước mắt.

Hứa Diệc Hàm còn chưa trả lời, đã nghe thấy hấn nói tiếp: "Nếu như vì muốn xây dựng mối quan hệ láng xóm tốt đẹp, chuyện mời ăn cơm thì miễn đi."

Khóe miệng năng cứng đờ, có thể tưởng đề cập tới vấn đề này được hay không?

Rốt cuộc vẫn là phải nhờ vả người ta, nên năng nhìn xuống, không phát hỏa, điều chỉnh tốt cảm xúc rồi nói: "Thật ra, máy nước nóng nhà tôi hư rồi, ngày mai mới có thể gọi thợ đến, trong lúc đó tôi có thể mượn phòng tắm của anh hay không?"

Kiều Tiểu Duy nhướn mày, giọng nói quả quyết, chắc nịch: "Không được!"

.....

Làm sao sẽ có nam nhân thô lỗ như thế?

Thấy hấn chuẩn bị đóng cửa, Hứa Diệc Hàm thật không thể chịu nổi việc bị khinh thường như thế nữa, vội ngăn lại, la lên: "Tôi, tôi là fan của anh!"

"Hả?" Động tác của hấn khựng lại, sau đó nhìn năng, "Nhân phẩm cô như thế, cũng xứng làm fan của tôi?"

"..."

Chịu không nổi nữa.

Hứa Diệc Hàm xoay người rồi đi.

Kiều Tiểu Duy lại cười cười, bộ dáng ôn nhu vô hại: "Này, cô vào đi."

Hứa Diệc Hàm vốn định quay đầu lại mắng to một câu "Đại gia anh"*, nghĩ nghĩ rồi lại nhìn xuống, phải biết tránh cái thiệt hại trước mắt, dùng phòng tắm trước, sau đó đập hấn một trận cũng chưa muộn.

*Đại gia người: câu chửi thề bên Trung Quốc.

Về phòng cầm lấy dụng cụ tắm rửa và quần áo, Hứa Diệc Hàm gian nan mà thực hiện bước đầu tiên: Bước vào nhà của Kiều Tiểu Duy.

Vừa vào cửa, năng liền ngăn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Lấy thân báo đáp?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kết cấu phòng này giống của Hứa Diệc Hàm, vào cửa chính là phòng khách, nhưng phòng khách này, hoàn toàn không có thành ý tiếp khách.

Trừ bỏ phải bên phải có sô pha và bàn trà, cộng thêm một bộ máy tính, những bản vẽ phác họa trên bàn làm việc, thì tất cả còn lại đều là kệ sách dựa vào tường, trên kệ bày đầy các loại truyện tranh và sách chuyên sâu về hội họa, còn có một chút tài liệu khác, bao gồm các ngành nghề, làm nàng hoa cả mắt.

Trên bàn làm việc còn có một cái kệ vẽ nhỏ, giấy, bút chì, bút mực, màu sáp, màu nước cùng nước thuốc dùng cho các bản vẽ. Trên giá vẽ có treo hai tờ A4 lớn, nhìn kỹ, có chút hỗn độn, nào là bản thảo vẽ người, ảnh phác họa... Đại khái là có chút không dễ nhìn, bởi vì nó đã bị vô số đường bút chì vẽ chồng lên nhau, làm nhìn không ra cái hình dạng gì.

Sô pha, bàn trà, thậm chí trên ghế ăn trong phòng bếp, nơi nơi đều có giấy, có cái khép lại, có cái bị vo tròn, có thể nghĩ rằng, chủ nhân của nó bất cứ lúc nào cũng đều có thể tiện tay cầm lên nhìn xem một chút.

Trừ bỏ truyện tranh, đồ vật nhiều nhất trong phòng khách chính là card game*, mặt bìa cũng chính là những thứ nàng xem không hiểu.

**Card game: máy chơi game hồi xưa mà phải bỏ card vào mới có thể chơi được.*

Đương nhiên cái này không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là trên bức tường phía đối diện, dán đầy mấy tấm poster.

Tiểu loli đáng yêu, ngự tỳ gọi cảm đan đá, thiếu nữ thanh mai trúc mã... Nhìn một loạt hình trên tường, Hứa Diệc Hàm mỉm cười.

Thật là nam trạch đáng thương...

Hứa Diệc Hàm lặng yên mà phi nhỏ trong lòng, Kiểu Tiểu Duy đã đóng cửa, tùy tiện mà đi về hướng sô pha, đưa lưng về Hứa Diệc Hàm nói: "Đừng nhìn, đừng ghen ghét khuôn mặt mỹ mạo của vợ tôi, cô không bao giờ có thể đuổi kịp một phần vạn của các cô ấy. Tiếp tục đi thẳng xuống, phòng tắm ở chỗ đó."

Hứa Diệc Hàm biết việc câu dẫn không có kết quả, ở trong mắt gia hỏa này, nữ nhân chỉ là một thân thể biết chuyển động, chỉ có trong truyện tranh mới tồn tại tình yêu đích thực.

Lơ hẩn đi, nàng trực tiếp đi đến phòng tắm tắm rửa.

Dội nước ấm lên, cọ rửa khuôn mặt, Hứa Diệc Hàm thở dài một hơi, muốn hưởng thụ khoảnh khắc thư giãn này mà cũng không thể, nàng rút cuộc vì cái gì mà tra tấn bản thân như thế, chạy tới đây nhận cái nhiệm vụ quái quỷ này?

Nghĩ đến đây, thân thể lập tức cứng đờ. Hứa Diệc Hàm đột nhiên phát hiện, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thứ hai thì luôn buồn bã cùng mỗi một, nội tâm đối với nguyện vọng ban đầu đã bắt đầu dao động. Hao hết tâm tư chỉ để quay về bên cạnh bạn trai cũ... Thật sự, đáng giá sao?

Nghĩ vậy, nàng lâm vào trầm tư, trong đầu hiện ra đủ loại ký ức về bạn trai cũng, nhưng lại rất mơ hồ. Trải qua hai kiếp đời, giống như phát hiện bản thân đã bị lạc lối, tất cả từ trước đến nay đều là sai lầm.

Một tiếng sao, Hứa Diệc Hàm bước ra khỏi phòng tắm.

Chưa ra tới phòng khách, liền nghe được thanh âm của Kiều Tiểu DUY: "Lượng nước mà cô tắm rửa, cũng đủ để cho tôi sử dụng trong một tuần."

Hứa Diệc Hàm bị hắn nói như thế, nghiêng răng buồn bực, xấu hổ nói: "Rất xin lỗi, hay tôi trả tiền cho anh?"

Kiều Tiểu DUY đang cúi đầu xem truyện tranh, ngón tay kẹp trang sách, hình ảnh đẹp vô cùng, giờ phút này ngẩng đầu lên nhìn này, đôi mắt to vô tội chớp chớp: "Lấy thân báo đáp sao?"

Hứa Diệc Hàm buông đồ vật đang cầm ra, đi đến trước mặt hắn, hai tay chống lên sofa, cúi người nhìn hắn chăm chăm: "Được a, tôi dám trả, anh có dám nhận?"

Trong mắt là ý vị khiêu khích, tên nam trạch nào liền bị dọa cho ngây ngốc, hai bên cứ thế nhìn nhau.

Khoảng cách gần như vậy, vì mới tắm rửa xong, trên người tản ra hương thơm nhàn nhạt của sữa tắm và dầu gội, tươi mát dễ ngửi.

Kiều Tiểu DUY dừng một chút, khép quyển truyện lại, cười như không cười mà nhìn nàng: "Có gì mà không dám?"

Chương sau thật đến nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 5: Đau... Quá lớn... Không cần...

Đã leo lên lưng cọt thì khó mà xuống, Hứa Diệc Hàm nghiêm túc nhìn chăm chăm hắn một hồi lâu, cả hai không ai nói chuyện, bầu không khí tĩnh lặng mà trầm mặc, Kiều Tiểu DUY lại ngửi được hương thơm thoang thoang trên người cô, tiểu đệ lại không biết tốt xấu mà cương lên một chút.

Khoảng cách ngắn ngủi, không biết là nhịp tim của ai bắt đầu tăng tốc, sự ái muội như ẩn như hiện, làm Kiều Tiểu DUY sinh ra cảm giác mê muội như chưa từng có.

Hứa Diệc Hàm đột nhiên hôn lên môi hắn.

Bờ môi lạnh lẽo, làm người thanh tỉnh, rồi lại dung túng cho bản thân. Đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua cánh môi, dụ hoặc cạy ra khớp hàm, không nhanh không chậm mà xâm nhập vào lãnh địa của hắn, cướp lấy tất cả của hắn.

Nữ nhân đáng chết này...

Kiều Tiểu DUY sững sốt một chút, bị loại khiêu khích trần trụi này chọc giận, thế nhưng Hứa Diệc Hàm phát hiện hắn đối với tình huống này lại có chút ngại thẹn. Từ cử chỉ hành động, tay chân luống cuống, thân mình run rẩy đã bộc lộ cảm xúc của hắn hiện giờ. Điều này càng cổ vũ Hứa Diệc Hàm hơn, cái lưỡi thơm ngọt xoay vòng tròn miên, hết sức khiêu khích đối phương, làm người nhìn không được mà khao khát nhiều hơn, dần dần làm cho bản thân trầm luân trong đó.

Hơi thở nam tính của hắn sắc bén và bá đạo, lại có chút mượt mà ôn nhu, càng thêm nắm chắc sự chủ động, thể hiện bản lĩnh của bản thân mình. Dùng sức cuốn lấy cái lưỡi hắn, mút vào mật dịch thơm ngọt, môi lưỡi tinh tế nhẹ cong lên, quét nhẹ hàm trên, hô hấp càng thêm dồn dập. Thân mình Hứa Diệc Hàm dần dần mềm ra, Kiều Tiểu DUY đem cô ôm vào trong ngực, lòng bàn tay mềm mại nhẹ vuốt sau lưng cô.

Dục vọng tăng lên, con người bùng bùng ngọn lửa, bàn tay Kiều Tiểu DUY dần dần không an phận mà vói vào vạt áo trong, một đường đi không hề có chướng ngại, cứ thế kẻ sát da thịt mềm nhũn như tơ lụa bên trong.

Hứa Diệc Hàm cảm nhận được vết chai của lòng bàn tay vì quanh năm phải cầm bút vẽ của hắn, tinh tế mà lướt qua da thịt, gọi lên từng trận run rẩy nhỏ. Cơ thể vừa mới tắm gội qua vẫn còn mang theo hơi nước, tỏa ra mùi hương câu dẫn tâm trí hắn, làm hắn cảm nhận được sự bất đồng về mềm mại và kiều mị của nữ nhân và nam nhân, dục vọng cứ thế nhen nhóm, hạ thân ngo ngoe rục rịch mà hăng hăng đòi ra trận.

Hô hấp hắn rối loạn, bàn tay di chuyển từ phía bụng trước đến sau lưng, chậm rãi cởi áo ngực cô ra. Rồi khỏi đôi môi nhu thuận kia, di chuyển đến bên má Hứa Diệc Hàm, rồi dần dần xuống phía dưới, hoặc nhẹ hoặc nặng mút vào càn cổ trắng nõn, đầu lưỡi ướt nóng liếm qua từng tác da thịt mềm mại, dùng sức mà hôn lên xương quai xanh xinh đẹp.

Xương quai xanh là chỗ mẫn cảm của Hứa Diệc Hàm, trong nháy mắt bị hắn công kích, trong miệng liền tràn ra một tiếng ưm, tay ôm Kiều Tiểu DUY càng thêm dùng sức.

Giờ phút này, Kiều Tiểu DUY thỏa mãn mà cởi bỏ áo ngực của cô, đôi tay gấp gáp mà bắt lấy hai viên tròn trịa nho nhỏ kia, một bên còn lại ra sức mà

chăm sóc cho xương quai xanh, đầu gối cứ thế qua lại, hoặc nhẹ mót vào.

Hai vú nhỏ nhắn đáng yêu bị bàn tay to mạnh mẽ xoa bóp, loại cảm giác được người khác nắm trong tay thế này rất thoải mái, vết chai thô ráp cọ qua đầu vú hồng phớt, như dòng điện nhỏ lưu chuyển trong người Hứa Diệc Hàm, làm cô run rẩy không thôi.

Tên tiểu tử này không ai chỉ dạy nhưng lại rất thành thạo, bàn tay cứ thế dâm loạn mà xoa bóp tiểu quả, hai ngón tay niết nhẹ, thỉnh thoảng đem nó kéo dãn rồi lại thả ra, hoặc là đem hai vú ép lại, nhẹ nhàng vẽ vòng xung quanh nó. Hứa Diệc Hàm bị trêu chọc đến bần rần, càng thêm dính chặt vào người hắn, giữa hai chân dần dần ướt át, mặt nước dính vào khe quần lót, hoa huyết bùng lên khát vọng, làm cô khó chịu mà vận vẹo mông.

Lúc này, Hứa Diệc Hàm ngồi quỳ trên người Kiều Tiểu Duy, vòng eo đông đưa, hạ thân mà sát với bụng nhỏ của hắn, ngọn lửa hùng hực cháy nhanh lan ra khắp người, còn thịt cánh lớp quần áo của cô mà cương ngạnh, cô có thể cảm nhận rõ ràng đỉnh quy đầu to bự, dục vọng mất khống chế mà cuồng loạn, dâm dịch trào dâng, hạ thân ướt đầm như suối.

Hồ hấp Kiều Tiểu Duy càng thêm dồn dập, xúc cảm trơn trượt trong lòng bàn tay làm suy nghĩ của hắn càng thêm điên cuồng, còn thịt vừa mới áp chế lại trương hơn hai phần, nó không cam lòng khi bị trói buộc như thế, tay chân hắn luống cuống lột sạch quần áo trên người Hứa Diệc Hàm, sau đó cũng làm tương tự với chính mình.

Hứa Diệc Hàm thở hổn hển, đảo mắt qua gây thịt dựng đứng kia, chỉ thấy tiểu huynh đệ hồng nhợt vừa lớn vừa thô lại vừa dài, thoát nhìn rất đáng yêu, mả mả còn dính một ít chất lỏng trong suốt, nhìn qua đã biết chịu đựng rất nhiều. Nhân cơ hội này, Hứa Diệc Hàm cười như không cười mà nói: "Tiểu huynh đệ của anh so với miệng của anh thì thành thật hơn nhiều."

Kiều Tiểu Duy một tay đem cô bé lên, cánh tay tuy gầy nhưng rắn chắc bộc phát ra sức mạnh cực đại, cô cảm nhận được cơ bắp cường tráng và nhịp tim đập kịch liệt của hắn. Hắn nhẹ bước về phía phòng ngủ, cô vừa lúc nhìn thấy được bộ mặt ôn hòa của hắn, nghe thấy hắn không chút để ý mà nói: "Tỷ nữa tôi sẽ cho cô biết em trai tôi 'đáng yêu' cỡ nào."

Vào phòng ngủ, đập vào mắt chính là hàng loạt mô hình manga anime được bày biện trên kệ, lớn nhỏ không đồng đều, khoảng chừng hơn trăm cái. Trên tường treo các loại poster, từ khăn trải giường cho đến gối đầu là hình ảnh mỹ nữ không mặc quần áo, tư thế mê người, thậm chí còn có cái gối, in hình thiếu nữ trong thế giới giả tưởng bày ra tư thế muốn ôm.

"Anh, anh... Đồ biến thái!" Hứa Diệc Hàm nhìn không được mà nghiêng răng.

Kiều Tiểu Duy đem cô đặt trên giường, giống như một con sói đói nhào về phía con mồi: "Tôi chuẩn bị biến thái hơn nữa đây."

Không đợi Hứa Diệc Hàm nhiều lời, Kiều Tiểu Duy liền cắn một ngụm trên núm vú của cô, làm cô đau đến thét chói tai. Rất nhanh, hắn thả lỏng hàm răng, khó khăn lắm mới có thể cắn núm vú non mềm thế này, đầu lưỡi linh hoạt không kiêng nể gì mà liếm láp lên. Để một bên vú khác không cô đơn, bàn tay hắn cũng nhẹ xoa xoa.

"A..." Thân mình Hứa Diệc Hàm nhẹ nhàng rung động, khoái cảm tê dại làm cô muốn ngiên, chỉ cầu mong được nhiều hơn. Cùng lúc đó, hoa huyết càng thêm khó nhịn, hai chân không tự chủ được mà khép lại, dùng sức ma sát.

Kiều Tiểu Duy bá đạo mà tách hai chân cô ra, đầu gối đặt tại đỉnh âm hộ, làm cô "Ân" một tiếng, tiếng rên rỉ kiều mị mang theo khát vọng dục cầu.

Tiếng rên rỉ nhột nhột của nữ nhân làm Kiều Tiểu Duy mất kiểm soát mà mạnh mẽ tách chân cô ra, hoa huyết phấn nộn ướt đầm không hề che lấp mà bại lộ trước mặt hắn, đôi mắt đen nhánh trong sáng hơi hơi mờ ra, như bông hoa nhẹ nở dưới ánh mặt trời, nhẹ dính sương của sớm mai, làm hắn chỉ muốn háo xuồng.

Nhục bông cứng rắn như thiết nhẹ tách cánh hoa nhỏ ra, đại quy đầu đem hoa môi căng ra, đặt ở cửa huyết. Vòng eo Kiều Tiểu Duy dùng sức đâm một cái, còn thịt trượt vào vách trong, vượt mọi gian nan khó nguy mà đi vào u huyết chưa bao giờ được khai khẩn, trong phút chốc còn thịt bị vách trong gắt gao xoắn lấy, mị thịt mềm mại uốn nếp hấp thụ mã mả, tra tấn những nơi mẫn cảm, sung sướng đến thờ dài.

Lại nghe Hứa Diệc Hàm hét lớn một tiếng, đau đến mất phẩm hồng, một tay nắm chặt ga giường, xoa đến nhăn nhúm. Thân mình cũng theo đó mà căng chặt, hướng về phía trước, trên trán lấm tấm mồ hôi. Tiểu huyết bị quy đầu thô to xâm nhập, hạ thân giống như bị xé rách, phảng phất như có thể nghe được thanh âm linh hồn bị hồn phi phách tán. Đồng thời, cảm giác bị xâm lấn và được lấp đầy quện vào nhau, gọi lên từng đợt ngứa nhè nhẹ trong hoa huyết, cơn đau đón như được trời đất bao phủ. Cô thấp giọng cầu xin: "Đau... Quá lớn, không muốn..."

Kiều Tiểu Duy cũng đang mồ hôi đầy đầu, lực cản phía trước quá lớn, bước đi khó khăn, quy đầu bị kẹp đến không thể nhúc nhích, phảng phất như muốn bị bầm gãy. Hắn tạm dừng lại, ngón tay tìm đến hoa châu, xoa bóp khiêu khích. Từng nụ hôn nóng bỏng cũng rơi xuống trên cổ, xương quai xanh cùng đầu vú, đem hồng quả cùng hoa châu đồng thời đùa bỡn. Nhục huyết phun ra lượng lớn dâm dịch, bôi trơn đường đi.

"A a a..." Hứa Diệc Hàm thanh thanh thở dốc, khuôn mặt trắng nõn đỏ hồng mê sau, ánh mắt mê man, toát ra dục niệm bị che giấu.

Kiều Tiểu Duy đem hai chân cô mở càng lớn hơn, giờ lên, thân thể hoàn toàn rộng mở chào đón hắn.

"Ráng nhịn một chút nào." Thanh âm hắn khàn khàn.

Ngay sau đó, là toàn lực đâm vào, trên đường dù bị gặp phải một cái lá chắn nhỏ, nhưng cũng bị hắn ngang ngược mà phá tan, cho đến khi nam căn hoàn toàn đi vào hết, hai người xương mu chạm xương mông, tinh hoàn của hắn dính sát vào cánh mông đầy đà của Hứa Diệc Hàm.

"A, a..." Hứa Diệc Hàm đau đến không nói nên lời, đường đi chật hẹp bị côn thịt xô xuyên lấp đầy, thân thể giống như hoàn toàn bị xé nát.

"Anh, tên chết tiệt này..." Hứa Diệc Hàm liếc hắt, Kiều Tiểu Duy đè trên người cô, thấp giọng cười nhạt: "Không phải cô nói nó đáng yêu sao? Hiện tại giúp tôi yêu thương nó mau."

Côn thịt được bao bởi động ướt át, khấn hẹp, mị thịt từ khắp nơi hút lấy hắn, toàn bộ gây thịt bị hơn ngàn cái miệng nhỏ liếm láp, Kiều Tiểu Duy chưa bao giờ hưởng thụ qua khoái cảm cực hạn thể này, cho đến khi hô hấp hỗn loạn, trong miệng thờ hồn hên, thầm nghĩ nữ nhân ở thế giới thật cũng có chỗ tốt, khó trách đều được tất cả mọi người yêu quý.

Giờ phút này tuy đau lòng nữ nhân dưới thân, nhưng côn thịt lại làm theo bản năng, chậm rãi loạn động.

Hứa Diệc Hàm đau đến hốt hoảng, dùng sức đẩy ngực Kiều Tiểu Duy, nhưng đôi tay mềm nhũn, chẳng có tí uy lực nào, chỉ có cảm giác hoa huyết bị côn thịt cực đại ra ra vào vào, khắc sâu vào trong đầu. Cái mộng khó nhìn mà vận vẹo, ý đồ muốn đem côn thịt đẩy ra ngoài, không ngờ hành động này lại bị Kiều Tiểu Duy hiểu lầm, ngẫm tưởng là cô ngênh đón côn thịt của hắn. Giờ phút này, côn thịt cứ thế hung hăng, tình nghịch càng quấy hoa huyết cô, tra tấn cô khổ sở.

Hứa Diệc Hàm nguyên bản còn đau đến lợi hại, cùng với lượng lớn mật dịch trào ra, hoa huyết dần dần thích ứng với việc côn thịt ra ra vào vào, vách trong tiếp xúc với côn thịt, tùy ý bị chà đạp, khoái cảm tê dại từng đợt từng đợt đánh vào, như dòng điện lưu chuyển toàn thân, thân mình trắng trẻo nhẹ run rẩy, dần dần tìm được cực lạc, miệng ngâm nga: "A, a..."

Kiều Tiểu Duy thấy nữ nhân dưới thân đã thích ứng, thờ phào nhẹ nhõm, càng thêm phóng túng mà rong đuổi ở hoa huyết cô. Côn thịt rút ra, lại nhanh chóng hung ác cắm vào, hấn cứ thế trêu đùa khối thân thể tươi mới này. Tơ máu cùng dịch quấy với nhau, bị côn thịt đâm vào bắn ra ngoài, mang chỗ hạ thân kết hợp lại tạo thành hình ảnh dâm mỹ.

Hai chân Hứa Diệc Hàm vô lực lắc lư, thân mình kích thích hướng về phía trước, núm vú nhỏ nhún ở trên đôi vú tuyết trắng phả lệ tươi sáng, bị Kiều Tiểu Duy một tay bắt lấy.

Thanh âm núm vú bị nuốt vào chụt chụt cùng với tiếng bạch bạch của tinh hoàn đánh vào cánh mộng quấy với nhau, hòa với tiếng thờ đốc trầm thấp của nam nhân và ngâm nga kiều mị của nữ nhân, toàn bộ phòng ngủ là một cảnh xuân tươi sáng, làm thú tính hắn càng thêm lộ rõ ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Hảo bổng, thật thoải mái.. (H)

Trong phòng ngủ lớn, tiếng thân thể nữ nhân và nam nhân giao hợp kéo dài không dứt. Dáng người rắn chắc của nam nhân kích thích thân hình tươi mới của nữ nhân, côn thịt thô to như bắp tay mập mập của trẻ con không biết mệt mỏi mà xâm nhập vào tiểu huyết, hai cánh môi phấn nộn bị căng chặt ra, đáng thương cho cái miệng nhỏ, gian nan mà nuốt lấy nhục bổng. Nếu có người kẻ sát vào mà xem, sẽ có thể nhìn thấy mị thịt của nữ nhân ra ra vào vào theo mỗi động tác của hắn, nơi hạ thân hai người giao hợp kịch liệt, chỉ hận không thể đem luôn hai cái tinh hoàn nhét vào.

Nữ nhân bị thao đến ánh mắt mê ly, côn thịt cắm thật sâu vào cửa huyết, thân mình run run rẩy rẩy: "A, thật sâu... Quá sâu..."

Không biết ý thức cô đã mê man, nam nhân một tay đem cô bế lên, chính mình khoanh chân lại, để nữ nhân khóa ngồi trên người hắn, đôi tay ngoan ngoan mà ôm cổ hắn. Hai cánh tay nam nhân nắm lấy cánh mộng trơn trượt, mạnh mẽ áp xuống phía dưới, đón nhận cú thúc của côn thịt, quy đầu cực đại hung hăng tàn phá cửa huyết, chạm đến chỗ sâu nhất của nữ nhân.

"A a..." Hứa Diệc Hàm thét chói tai, thanh âm kinh người, cảm thấy cả người bị thao đến hồn phi phách tán, chỉ còn lại khối thân thể này tùy ý hắn khai mở, phiêu phiêu như trên tầng mây, dục vọng nguyên thủy bắt đầu khởi động làm cô quên đi hết thảy, chỉ có thể phản ứng theo bản năng.

Kiều Tiểu Duy mạnh mẽ thao nữ nhân nằm trong lồng ngực, phát tiết dục vọng sôi trào cùng tinh lực tích lũy hai mươi mấy năm qua. Hắn thỏa mãn mà than nhẹ, thanh âm trong trẻo sạch sẽ không vương tình dục chi sắc, giống như thiên sứ rơi vào hắc ám, làm người nghe cảm thấy kích thích, Hứa Diệc Hàm không kiềm chế được mà càng muốn lấy lòng hắn.

"Thật chặt, sắp bị cô bầm gãy rồi." Kiều Tiểu Duy hừ nhẹ, "Tiểu huyết thật nóng, thật sướng."

"A, a, thật to, thật thoải mái..."

"Dâm đảng! Rõ ràng là lần đầu tiên, đúng trời sinh cô bản tính dâm đảng mà!" Kiều Tiểu Duy hung hăng mà tát vào mộng cô, thanh âm "Bốp, bốp" vang lên không ngừng, con đau đớn làm Hứa Diệc Hàm thanh tỉnh không ít, vừa thấy thẹn vừa thấy khuấy khuấy, hai luồng thịt mềm dính sát vào Kiều Tiểu Duy, lưng dài gấp nhẹ tạo thành một độ cong mê người, muốn phản bác lời hắn, nhưng lời nói ra đến miệng lại là: "A, a, tên chết tiệt biến thái nhà anh... Không phải, không phải dâm đảng..."

Kiều Tiểu Duy từng chút từng chút một đâm vào chỗ sâu nhất, làm dâm thủy Hứa Diệc Hàm chảy ròng ròng, trong miệng còn ê a không ngừng: "Đúng

vậy, thích cô lắm lắm như vậy, lắm lắm! Tôi làm cô sướng không, hả?"

"Còn... Còn khó chịu..." Hứa Diệc Hàm hơi hơi mờ mắt, nắm chặt bờ vai của hắn, dòng điện tê dại chạy tán loạn trong người, nhắm mắt thì cảm thụ được phía trước có một luồng ánh sáng chói mắt, theo bản năng liều mạng vươn tay chạm vào. Nhanh, nhanh lên...

Đôi mắt Kiều Tiểu Duy âm u, động tác càng thêm cuồng dã, nhanh chóng, sau đó bắt cô quỳ gối trên giường, bắt lấy cổ tay cô, cõn thịt như điên cuồng mà thọc vào rút ra, khoái cảm rít gào, đem Hứa Diệc Hàm đẩy đến nguồn ánh sáng kia, từ sâu trong hoa huyết không ngừng bùng nổ, sự tê dại như được phóng đại hơn gấp trăm lần, rốt cuộc không thể không chế được nữa mà hét chói tai: "A, a... Muốn ra, muốn ra..."

Kiều Tiểu Duy chỉ cảm thấy cõn thịt chậm rãi bị cắn đứt, vách thịt phía trong sinh ra áp lực cực đại, hung hăng nghiền ép hắn, gân xanh cùng mị thịt co rút, gất gao hấp thụ nam căn thô trắng. Cùng lúc đó, Hứa Diệc Hàm cũng kêu to một tiếng, móng tay cơ hồ như bám sâu vào trong da thịt hắn.

"Muốn chết, muốn chết..." Toàn thân Hứa Diệc Hàm đắm chìm trong mê mang, khoái cảm cực hạn bắt đầu khởi động, chạm đến từng tác kinh mạch, gột rửa dòng máu, tế bào không ngừng hoan hô kêu gào, lỗ chân lông mở ra hết cỡ - trong nháy mắt cô không rõ mình còn sống hay đã chết, thân thể run lẩy bẩy, ngón chân cuộn tròn lại, đầu óc trống rỗng.

Vách trong tiểu huyết cường lực co rút lại, âm tinh nóng bỏng phun xối xả trên đỉnh quy đầu, bắt buộc tinh quan Kiều Tiểu Duy phá luật, mị mắt buông lỏng, theo bản năng nắm lấy vòng eo đâm cõn thịt vào sâu bên trong, quy đầu cắm vào cung khẩu, cõn thịt mãnh liệt nhấp nháy, tinh tịc tích góp hồi lâu trong phút chốc bắn đầy vào trong cơ thể Hứa Diệc Hàm.

Kiều Tiểu Duy mất khí lực, ghé vào trên lưng Hứa Diệc Hàm, một tay chống ở trên giường, một tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, hai thân thể nóng bỏng dính chặt vào nhau, hạ thân kết hợp, hoàn mỹ mà lấp đầy chỗ khiếm khuyết của nhau.

Hai người thật lâu cũng chưa mở miệng, lặng lẽ mà hưởng thụ dư vị cao trào. Ánh trăng lờ mờ chiếu vào, chiếu xuống trên đất, Hứa Diệc Hàm thể nhưng cảm thấy thật an tâm.

Một lát sau, hắn rút cõn thịt đã mềm nhũn ra, lượng chất lỏng nhớp nháp theo đó mà chảy ra, Hứa Diệc Hàm cảm thấy thân thể như một dòng sông, chứa đầy dâm thủy, cứ thế tuôn ra làm ướt ga giường, vừa lúc đem nửa người phía dưới đều thấm ướt.

Bị cõn thịt thô trắng hành hạ hơn trăm cái, lúc trước tiểu huyết còn có thể chứa nam căn, lúc này lại hơi hơi mở ra, không sao khép lại được, có gió lạnh nhẹ thổi qua, dẫn tới khuôn mặt cô ửng hồng, càng thêm thẹn thùng.

Kiều Tiểu Duy với tay lấy khăn giấy đầu giường lau hạ thân cho cô, động tác ôn nhu mà cẩn thận, Hứa Diệc Hàm lại quẫn quai, thấy hắn cố chấp như thế, cũng mặc kệ. Trên giường còn hiện rõ vết máu của xử nữ, hắn ngoảnh nhìn một hồi lâu, ngã vào bên người cô, hai người cùng nhìn trần nhà, đều có tâm tư riêng.

Một lát sau, hắn quay đầu nhìn cô: "Chúng ta nói chuyện chút đi."

Hứa Diệc Hàm nghiêng mặt, nhìn ngũ quan tuấn mỹ của hắn, có chút thất thần: "Ừ?"

"Về chuyện tiền nong, chúng ta đã thanh toán xong. Nhưng, tôi còn muốn thu thêm một chi phí nữa." Kiều Tiểu Duy mỉm cười thoát nhìn rất hồn nhiên vô hại, cô ngây thơ mà nhìn hắn, nhất thời không phản ứng kịp: "Cái gì?"

Sừng sốt một chút, cô mới bắt giác mà phát hiện ra có gì đó cứng cứng cọ vào người cô, chủ nhân của nó còn cố ý ma sát, vũ khí thô trắng lại một lần nữa hăng máu chó.

Hứa Diệc Hàm giật mình, hoàn hồn lại, gặng giữ nói: "Cái quỷ gì đây? Có có khoản phí này sao? Vòi nước nhà tôi không phải ngày nào cũng hư!"

"Dù có không hư, cô cũng có thể đến nhà tôi tắm rửa." Kiều Tiểu Duy hợp tình hợp lý mà nói, "Đổi địa điểm mới, đổi cảm xúc mới, giống như là đi du lịch."

Hứa Diệc Hàm nghe hắn nói xàm, mắt tròn trắng: "Nhà tôi và nhà anh có khác gì nhau, từ thiết kế cho đến trang trí, phòng tắm lại càng giống nhau, đi du lịch gì chứ?"

"Đó chính là cảm giác quen thuộc như được ở nhà chính mình nha." Hắn thuần thục mà tách ra hai chân cô, củ cải nhỏ phỉ phách hiên ngang mà đặt trên đỉnh hoa môi.

Hứa Diệc Hàm cảm thấy nếu còn tiếp tục sẽ không thể xuống giường được, làm sao có thể để cho hắn làm vậy: "Cút!"

"Nữ nhân trên giường đều thích nói dối." Bàn tay to lại leo lên hai vú.

"Vậy anh có ngon thì quát tôi đi."

"Nếu cô đã mãnh liệt yêu cầu như thế, tôi đây liền không khách khí." Mồm mòng lại một ngụm ngậm lấy núm vú.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 7: Bị thao đến chết... Muốn hư.. (cao H)

"Không, từ bỏ... Hư hu... Lại đến nữa a..." Tiếng hét chói tai mạng theo vài phần nước nở của Hứa Diệc Hàm quanh quần trong phòng, gây thịt hồng nhợt điên cuồng "thả thính" cho tiểu huyết, gắt gao cắm vào cung khẩu, Kiều Tiểu DUY cảm nhận được cơn thịt kịch liệt nhảy lên, nháy mắt mà bất tỉnh, một tiếng than thở tràn ra khỏi miệng, thỏa mãn mà hưởng thụ cảm giác tao huyết co rút cắn chặt lấy nhục bông.

Tinh dịch trắng ngọc chảy ra, hoa môi sưng đỏ không thể khép kín lại, lộ ra lỗ nhỏ phần nộn tròn tròn, phảng phất như khiêu khích hân, chờ đợi cơn thịt lại một lần nữa tấn công vào.

Hứa Diệc Hàm bị thao đến chết đi sống lại, lại một đợt cao trào quét qua, sức lực cũng chẳng đủ để kêu ca, chỉ có thể thấp giọng mà ngâm nga, thân mình không khống chế được mà run rẩy, mắt vừa mờ, liền bị làm đến ngất xỉu.

Giờ phút này, ga giường bị dâm dịch thấm ướt một mảng lớn, tinh dịch nơi nơi đều thấy. Có hai lần, Kiều Tiểu DUY làm cô đến tiểu ra, sau đó hân bông nhiên rút ra cơn thịt, tro mắt mà nhìn cửa động phun ra một cô âm tinh trong suốt, xối lên toàn bộ âm hộ và hơn phân nửa cánh mộng, mơ hồ còn có thấy nhiệt khí nhẹ nhẹ. Hình ảnh dâm mỹ này, hân xem đến hai mắt đỏ ngầu, một tay nhanh chóng vuốt ve "em trai" chính mình, lên xuống có nhịp, một mặt thờ dốt, một mặt đem toàn bộ tinh dịch bắn đầy trên mặt và hai vú của Hứa Diệc Hàm.

Tinh dịch trắng đục tùy ý chảy xuôi trên da thịt trắng nõn, theo thân thể bị cấm đến kích thích không ngừng dao động, bộ dáng dâm đảng như thế, kích thích ý chí chiến đấu của hân, đánh trận ngày đêm không mỏi mệt, chính mình cũng không biết là đã làm nhiều hay ít, Hứa Diệc Hàm đã phun bao nhiêu lần.

Giờ phút này, nhìn đến Hứa Diệc Hàm bị mình làm nhất đi, hân cũng tê liệt ngã xuống bên cạnh cô, vươn cánh tay dài, ôm cô, nhắm mắt mà ngủ.

Lần thứ hai Hứa Diệc Hàm tỉnh lại, là bị cơn thịt cuồng dã đâm vào làm cho tỉnh, quy đầu cực đại nghiền nát mị thịt trong vách sâu. Gây thịt làm cô dục tiên dục tử này đang vô cùng hưng hăng, cần quấy khắp ngõ ngách bên trong cô.

"Không được mà, tha cho tôi đi, thật sự muốn hồng rồi..." Hứa Diệc Hàm khẽ nhếch mắt, biểu tình cầu xin.

Cô coi như chịu thua bởi tên tiểu tử này!

Suốt ba ngày, cô bị hân đùa bỡn bằng đủ loại tư thế. Trừ bỏ việc được ăn chút mì gói, bánh mì, bị ôm đến phòng tắm tắm rửa, thì tất cả các chuyện khác đều không cần phải động tay động chân. Ngoài cửa sổ, ánh trăng lên rồi lại xuống, mặt trời tỏa sáng rồi lại lụi dần đi, chỉ có việc quay cuồng nhiệt liệt trên giường là không thay đổi.

Ngực, cổ, tất cả mọi nơi trên người Hứa Diệc Hàm đều bị hân cắn, mút, lưu lại những dấu vết ái muội. Hai cánh mộng trắng nõn cũng bị hân đánh, véo đến xanh tím. Hai mảnh hoa môi lại càng thêm khô sò, sưng đỏ đến đáng thương, bị thịt bị căng ra, không thể nào khép lại.

Hạ thân đau đớn, mỗi lần nhục bông cắm vào, huyết khẩu lại mạnh mẽ chống đối, đau đớn cùng sung sướng đan xen lẫn nhau, hai loại cảm thụ mâu thuẫn này đánh sâu vào trong lý trí, không thể dùng từ miêu tả, lại muốn ngừng mà không ngừng được.

Nghĩ đến chính mình giống như nô lệ tình dục tùy ý bị hân tra tấn, sâu trong đáy lòng lại dâng lên nhẹ nhàng khuấy khóa, ý nghĩ này làm cô rất xấu hổ, nhưng nó lại không ngừng nhen nhóm.

Kiều Tiểu DUY giống như nhìn thấu cô, đồng thời ra sức ôm chân cô cay cay: "Thật sự không muốn? Tôi thấy phía dưới vẫn còn đang chảy nước, rõ ràng rất muốn, tiểu huyết còn ra sức mà nuốt dương vật vào, cắn chặt không buông nha."

"Không được... Bị thao chết..." Hứa Diệc Hàm nghe những lời ô uế như thế, tâm bang bang mà nhảy, phảng phất như được thỏa mãn.

"Chính là muốn làm chết cô, đồ dâm đảng! Thao chết cô này, tiên nhân! Cô nhìn dâm thủy của cô đi, càng chảy càng nhiều, còn nói không muốn?" Mấy ngày trên giường, sau lúc thân xử nam được phá giải phong ấn, hân tiến hóa cực kỳ nhanh, chẳng những có thể kéo dài lâu hơn, công phu mềm mại cũng đạt đến đỉnh thượng thừa.

Theo sau, như mưa rền gió dữ đến, cơn thịt nhắm chuẩn vào mị thịt nhô lên, từ quy đầu đến toàn bộ đều dùng lực, cuốn lấy vách thịt nhô lên mà lôi kéo, kích thích thân mình Hứa Diệc Hàm căng chặt, trong miệng ô ô, thật sự muốn khóc tới nơi: "Thật sự, thật sự không cần mà... Muốn chết, sẽ hư đó..."

Đợi Hứa Diệc Hàm khóc lóc xong, thân mình mảnh khảnh dùng run rẩy, hân lại tiếp tục hoạt động, rút ra cơn thịt, một bên nhanh chóng vuốt ve, một bên quỳ bên giường. Sau một lát, Hứa Diệc Hàm còn giương miệng thờ dốt, Kiều Tiểu DUY lại gầm nhẹ một tiếng, quy đầu nhắm ngay cái miệng nhỏ mà người kia, đem toàn bộ tinh dịch bắn vào miệng, môi và toàn bộ mặt.

Hứa Diệc Hàm như từ trên mây đi xuống, đột nhiên bị Kiều Tiểu DUY bắn như thế, vừa tức vừa xấu hổ, hận không thể đem toàn bộ gốc rễ của hân thiến đi. Nhiều lần cao trào đã hao tổn nhiều tinh lực của cô, lúc này ngay cả động đậy cô cũng thấy thật mệt mỏi.

Nhìn bộ dáng vô lực của Hứa Diệc Hàm, Kiều Tiểu DUY rất thần nhiên mà duỗi tay muốn đem cô ôm vào lòng ngực, làm bộ như muốn giúp cô tắm rửa.

Cô giật mình, cuống quýt tránh đi, cao giọng mà nói: "Miễn đi! Tự tôi tắm."

Đã quen rồi, mỗi lần hấn giúp cô tắm, ngón tay liền già diền chui vào tiểu huyết, sau đó moi moi tìm tìm kiếm kiếm, thế nhưng có thể bắt lấy điểm G, hung hăng đè ép xoa ắn, chỉ dùng ngón tay mà làm cô cao trào, sau đó là đại dương vật ra trận, hai anh em nhà hấn thật không có nhân tính mà.

Hiện tại, nhớ tới lúc bản thân ghé vào trên bồn tắm mà bị thao, tiểu huyết bị nước ấm cọ rửa đến khô khốc, lực ma sát tăng lên gấp bội, còn thịt búng búng phẩn chấn, tách ra cánh môi phẩn nộn, cứ lặp đi lặp lại như thế, làm cô sướng đến hết to, "Thật thoải mái, mau mau... Cắm đến thật sướng a."

Ngay lúc cô phun nước ra, Kiều Tiểu Duy đem cô kéo ra khỏi mặt nước, ôm cô với tư thế cho trẻ em xi xi, Hứa Diệc Hàm chỉ có thể trở mặt nhìn chính mình bắn ra âm tinh, sau đó hấn tiến đến bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Cô xem cô đi, bị làm đến tè cả ra, dâm dăng hay không dâm dăng đây?"

Cho tới bây giờ, cô cũng vẫn chưa quên được cảnh tượng đó, chính mình dù ngưng ngừng, cảm thấy thân thể bị nhục nhã, nhưng từ trong đáy lòng lại có chút hưng phấn, âm tinh càng phun càng nhiều.

Kiều Tiểu Duy không thể nghi ngờ chính là cái tay mơ, nhưng cô cũng không thể phủ nhận, tay nghề trên giường của hấn là trời sinh nha. Nói thẳng ra thì là...

"Anh chính là tên trời sinh biến thái!"

Kiều Tiểu Duy đối với lời từ chối của cô rất sáng khoái, hấn không có kiên trì, hai người cứ như vậy chiếm lấy một góc của phòng tắm, an tĩnh mà rửa sạch thân thể, trong không gian nhỏ hẹp nhất thời một mảnh lặng yên.

"Cảm ơn đã khích lệ. Nhưng mà, câu này cô nói nhiều lần rồi." Kiều Tiểu Duy dùng ánh mắt "Cô là đồ ngốc hay sao mà có một câu xài hoài thế" nhìn cô.

"... Không biết xấu hổ."

"Sĩ diện có ích lợi gì? Tôi có thể làm cô sung sướng đến tận trời cao, làm đến cô phải khóc lóc cầu xin, làm cô cao trào không biết bao nhiêu lần."

Hứa Diệc Hàm lau mặt, không muốn tiếp tục đề tài này, vì thế nghiêm mặt nói: "Anh làm tôi gần ba ngày ba đêm! Anh không cảm thấy hành vi của mình còn không bằng cầm thú, tán tận lương tâm sao?" Trên mặt hiện lên biểu tình vô cùng đau đớn, Hứa Diệc Hàm làm vậy là muốn đánh thức lương tri của hấn, tiến thêm một bước trong cuộc nói chuyện.

Người nào đó vẫn cứ trơ trơ mặt ra: "Không hề."

"..."

Hứa Diệc Hàm cảm thấy không nên nói đạo lý với tên cầm thú này, không bằng thẳng thắn luôn cho nhanh, "Tôi mặc kệ, Kiều Tiểu Duy, tôi, muốn, anh, phải, phụ, trách, với, tôi!"

"Tôi chưa nói cho cô tên tôi nha... A? Đừng nói cô thật sự là fan của tôi nha? Vậy không được rồi, thật sự không tốt..." Kiều Tiểu Duy khó xử mà trầm tư, dưới ánh mắt chờ đợi của cô, nhẩn nhừ mày, mở tay ra, vẻ mặt vô hại hồn nhiên: "Bị thần tượng của chính mình làm thế, cô kiếm được món hời rồi, hơn nữa tôi không cần phải phụ trách với cô."

"..."

Hứa Diệc Hàm chịu không nổi nữa, giờ thẳng cái đùi thon dài lên, đá vào mặt hấn: "Tôi thấy anh đi chết đi là vừa!"

Kiều Tiểu Duy nhanh nhẹn mà né tránh, động tác vượt qua sự tưởng tượng, chắc là do thường xuyên bị người ta đuổi đánh nên riết thành quen. Hấn hôn một cái lên bàn tay trắng nõn ấy, đáng khinh mà cười cười: "Muốn thêm một lần nữa! Anh không ngại đâu cưng."

Hứa Diệc Hàm cảm thấy cả người như nổi da gà, rút chân lại mà chà xát, chặt đứt cuộc nói chuyện với tên chết tiệt này.

Kiều Tiểu Duy đắc ý, hừ nhẹ, xoa cánh tay. Hứa Diệc Hàm quật cường không tiếp tục cùng hấn nói chuyện, lo chính mình sẽ giận dỗi, dỗi... Ngủ rồi!

Ý nghĩ trước khi ngủ là: Làm tình mệt mỏi quá...

Lúc tỉnh lại là sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi vào trong phòng, một mảnh ấm áp, nhộn nhạo. Hứa Diệc Hàm xoa xoa đôi mắt ngời dậy, dấu vết lưu luyến trên miên mấy ngày nay đã bị xóa sạch. Kiều Tiểu Duy không thấy trong phòng.

Thật là nhử đầu, nếu Kiều Tiểu DUY chơi chiêu qua cầu rút ván, về sau lại tiếp tục chặn cô ở cửa, cô thật đúng là không biết nên tiếp tục nhiệm vụ này như thế nào. Hơn nữa lấy thái độ cùng giới hạn của tên biến thái kia mà nói, hấn có thể sẽ vô tình như thế.

Đang nghĩ nghĩ, lại cảm thân hạ thân trước nóng rất đau đớn, nay đã tiêu giảm, ngược lại có chút lạnh lạnh, tươi mát nhu hòa. Hứa Diệc Hàm kiểm tra sơ qua, lại thấy nơi riêng tư đã không còn sưng đỏ nữa.

Là Kiều Tiểu Duy giúp cô bôi thuốc?

Mang theo sự nghi hoặc, cô xuống giường, mặc quần áo chỉnh tề ra khỏi phòng. Đến phòng khách, liếc mắt một cái liền thấy hấn ở bên giá vẽ, tay cầm

bút chì phác họa bản thảo.

Động tác bước đi của cô nhẹ nhàng, hơn nữa có tấm thảm dày lót bên dưới, Kiều Tiểu Duy không phát hiện ra cô, vẫn như cũ tập trung vẽ tranh. Từ góc độ này, nhìn đến đường cong nhu hòa của khuôn mặt hần, ảm áp hết như thiên sứ. Mái tóc đen bóng rũ xuống, che cái trán, lộ ra lông mày rậm rạp, hai mí cong vút, bộ dáng điềm tĩnh, thư sinh. Có thể nhìn đến ánh mắt khép hờ kia của hần có vài phần nghiêm túc, hình ảnh này thế nhưng làm tim cô đập nhanh trong giây lát.

Nhẹ nhàng bước đến bên người hần, sợ quấy rầy công việc của hần, cô cúi đầu nhìn vào trên giấy, biểu tình lập tức cứng đờ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 8: Côn thịch này là được vẽ theo tỷ lệ bản đồ Thế giới

Ngón tay thon dài của Kiều Tiểu Duy nắm lấy bút chì, xoay xoay trên giấy mà vẽ ra những đường cong, một bộ "xuân cung đồ" hiện đại được hình thành dưới ngòi bút, dần dần càng hiện rõ lên.

Một nữ nhân trần như nhộng ngẩng mặt nằm trên giường, hai cái đùi nâng cao lên, bị nam nhân chặt chẽ cầm lấy, nơi hạ thân hai người giao hợp được miêu tả tinh tế. Khu rùng đen tình mịn lộ ra âm hộ no đủ, hoa môi ướt dầm dề kéo dài thành từng sợi chỉ bạc, hai cánh môi phồng nộn bị quy đầu có đường kính khủng bố làm cho căng ra. Dương vật nam nhân trưởng to, thân gầy dừ tồn đáng sợ cứ thế thẳng tiến, nhìn gần lại, có thể tưởng tượng sau khi nhục bông cứng rắn như thiết này cắm vào, đường đi chật hẹp sẽ bị nghiền áp đáng sợ như thế nào.

Trừ bỏ nơi giao hợp được miêu tả tỉ mỉ như thế, biểu tình trên khuôn mặt của nữ nhân cũng rất sinh động, vừa thống khổ lại vừa sung sướng, hai tay cô ta bắt chặt lấy khăn trải giường, ngón tay lộ ra khớp xương trắng bệch cũng không hề bị bỏ sót.

Nhưng còn về nam nhân, trừ bỏ côn thịch làm người ta ấn tượng kia, rõ ràng là nó đã được phóng đại hơn rất nhiều so với sự thật, chỉ là vài nét bút nguyệt ch ngoặc, vẽ qua loa cho có lệ.

Hứa Diệc Hàm cảm thấy nếu cô là một nhân vật truyện tranh, có lẽ lúc này trên đỉnh đầu sẽ có một ngọn lửa bốc cháy hùng hực.

"Kiều, Tiểu, Duy!" Hứa Diệc Hàm đập tay lên bàn, tuy rằng sức lực có chút yếu ớt, nhưng vẫn thể hiện được sự phẫn nộ của bản thân.

Tên đầu xò kia liếc nhìn cô một cái: "Gi?"

"..."

Chưa bao giờ gặp qua người vô sỉ như thế, cô cảm thấy nếu nói đạo lý với hần thì thật đúng là ngu mà, đang suy nghĩ xem nên nói gì, lại nghe hần chân thành hỏi: "Em cảm thấy anh vẽ vú em nhỏ sao? Anh đã cố gắng hết sức a, đây là anh đã giữ gìn tôn nghiêm cho em cũng như bảo vệ lương tâm của anh, đây là giới hạn lớn nhất rồi."

Hứa Diệc Hàm nhìn xuống con xúc động muốn xông lên cho hần một đập, tỏ vẻ bình thường, chỉ vào cây gậy thịch kia, liếc xéo hần một cái: "Em trai của anh làm gì mà được thế này? Anh sử dụng kính lúp à?"

Kiều Tiểu Duy cười hi hi, nhìn thoáng qua kiệt tác của chính mình, cực kì hài lòng nói: "Vì để thể hiện tính khiêm tốn, trên thực tế, anh đã dùng tỉ lệ bản đồ thế giới mà vẽ nó nha. Ài, không còn cách nào, em trai của anh thì quá lớn mà tờ giấy thì lại quá nhỏ."

Không đợi cô trả lời, hần nói tiếp: "Anh cũng muốn chăm sóc cho hai cái vú của em, nhưng nó quá nhỏ. Nhìn qua, người ta còn tưởng rằng đây là nam nhân nha."

"Tên mặt dày vô sỉ này, làm sao anh có thể tồn tại được hai mươi mấy năm qua thế?"

"Bởi vì anh không ra khỏi nhà." Kiều Tiểu Duy trả lời một cách hợp tình hợp lý.

"Anh, anh..." Hứa Diệc Hàm thế nhưng bị cứng họng.

Kiều Tiểu Duy buông bút, dựa vào lưng ghế, duỗi eo, nhàn nhả mà xoay ghế dựa, biểu tình không chút để ý: "Nếu đã tỉnh, thì về nhà thay quần áo, chúng ta chuẩn bị ra ngoài."

Hứa Diệc Hàm nhú nhú mi: "Ra ngoài? Làm gì? Anh và em?"

Kiều Tiểu Duy hơi hơi mỉm cười, nụ cười của hần làm cô hơi cảnh giác. "Em không phải muốn anh chịu trách nhiệm sao? Nhà của anh, chỉ có mì gói và

bánh mì, em lại không thích chúng, anh chỉ có thể ra ngoài mua đồ ăn khác thôi."

Cô ngây ngốc: "... Liên quan gì đến em! Em không muốn ở lại nhà anh!"

"Như vậy sao được, anh đã thu tiền của em thì em phải có ưu đãi, em chẳng những có thể luôn dùng nước ấm nhà anh, còn có thể ăn anh, thao anh, đảm bảo em sẽ không bị thua thiệt. Với lại, anh không thích ở một mình." Hắn hùng hùng hổ hổ nói, làm cô có chút dao động.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Thật ra, trí nhớ của Kiều Tiểu Duy rất tốt

Hứa Diệc Hàm thừa nhận tên Kiều Tiểu DUY biến thái này có ảnh hưởng một chút tới cảm xúc của cô, nếu như sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, có thể cùng ở một chỗ với hắn cũng sẽ rất thoải mái đi. Qua ba ngày ba đêm đại chiến, Hứa Diệc Hàm đến giờ cũng không quên được hai lần gõ cửa nhà hắn trước, đã bị Kiều Tiểu Duy ngăn cản ở ngoài, nếu là tên này thật sự bị tâm thần phân liệt, cũng nên gắn gông để quan sát, biết đâu có thể giúp đỡ hắn.

Cho nên, Hứa Diệc Hàm chấp nhận đề nghị này, khoe miệng Kiều Tiểu Duy cười nhạt mang theo ý vị không rõ. Về nhà sửa soạn lại bản thân cho tốt, cả hai liền cùng nhau ra ngoài.

Tên này thật đúng là nam trạch, đối với hình tượng chính mình thì chẳng hề để ý. Nhìn cách ăn mặc tùy ý của hắn, làm người ta ghen ghét đó chính là phong thái mỹ nam của hắn cũng chẳng hề thuyên giảm cho dù có qua loa như thế nào.

Chỗ hai người ở chỉ là khu nhà ở bình thường, mọi thứ cũng ổn, chỉ có điều không có nhiều phương tiện công cộng, cho nên tiền thuê nhà cũng không cao. Bất quá, lấy nhuận bút mà nguyên chủ có được thông qua việc viết truyện, cũng chỉ có thể ở nơi đây.

Đi thang máy xuống lầu, cách đó không xa là cửa hàng tiện lợi 24 giờ, đi thêm mười phút, chính là siêu thị trung tâm. Lúc ra cửa là khoảng 12 giờ, ánh nắng chói chang chiếu rọi lên thân hình của Kiều Tiểu Duy, làm bóng dáng hắn dừng ở chân cô. Hai tay hắn đút vào túi quần, miệng còn ngâm nga vài câu hát, thoát nhìn tâm tình không tệ.

Hứa Diệc Hàm yên lặng mà đi phía sau. Hiện tại, quan hệ bọn họ là như thế nào? Tình một đêm? Nam nữ ở chung bất hợp pháp?

Kiều Tiểu Duy, người này thoát nhìn cũng không quá phức tạp, nhưng lại không hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn, đây cũng là lần đầu tiên cô làm nhiệm vụ mà khó khăn như thế, tất cả đều không thể đoán trước, ít nhiều điều này cũng làm cô có chút lo lắng.

"Hứa! Diệc! Hàm! - Đi chậm như vậy làm gì? Tính nhặt tiền trên đất hả?" Hắn dừng lại, quay đầu lại hỏi.

Cô trừng mắt nhìn hắn, có chút tò mò: "Anh làm sao mà biết tên em vậy?"

Lần đầu tiên gặp mặt cô đã có nói qua, nhưng cô nghĩ hắn cũng chẳng quan tâm.

"Chính em đã nói mà. Anh không giống em, còn trẻ mà đã đăng trí, chính mình đã nói lại còn chẳng nhớ."

Tên này trước sau vẫn độc miệng như thế, nhưng lời này cô vừa nghe, lại cảm thấy nó có ẩn ý khác, hắn giống như muốn nhấn mạnh, việc cô nói tên hắn đã đoán trước được.

Thấy cô đứng yên mà ngây ngốc, hắn bước hai chân thon dài đi lại đến trước mặt cô, đưa tay nắm lấy tay cô, sau đó tự nhiên mà đi về phía trước.

"Anh..." Hứa Diệc Hàm có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không giãy giụa.

Bàn tay của hắn vừa to vừa ấm, mấy cái vết chai ma sát bàn tay cô, có chút ngứa ngứa.

Kiều Tiểu Duy nhìn đến biểu tình vừa ngạc nhiên vừa then thừng của cô, hắn cố ý ngừng lại, đem năm ngón tay xuyên qua khe hở lòng bàn tay cô, mười ngón tay gắt gao nắm chặt lấy nhau.

Kiều Tiểu Duy tiến đến bên tai cô thổi khí: "Chuyện gì cũng đã làm, vậy mà có cái nắm tay cũng xấu hổ?"

Hơi thở hắn ấm áp, nhẹ nhàng, như hòn đá ném vào mặt hồ gợn sóng, trong phút chốc tim cô liền đập thình thịch.

Thật... Kỳ lạ...

Bởi vì, nhiệm vụ chủ yếu là dùng thân thể, điên cuồng tính ái, nhưng so với hành động bình thường của những cặp tình nhân thế này, cô rất hiếm lạ.

Mười ngón tay giao nhau, hai người cùng đi đến siêu thị mua đồ dùng.

Đây mới thật sự là tình yêu.

Không cần biết như thế nào, hiện giờ cô chỉ biết dùng sức nắm chặt tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Có thứ tuy nhỏ, nhưng lại dư sức để lấp đầy miệng

Hứa Diệc Hàm và Kiều Tiểu Duy quanh quẩn trong siêu thị hết cả một buổi chiều, hai người cứ như cặp đôi mới cưới, hưng phấn mà thảo luận về yêu cầu của từng người.

Nếu như đã xác định là mối quan hệ lâu dài, Hứa Diệc Hàm cũng hạ quyết tâm chuyên chú mà chọn lựa đồ dùng.

Cự tuyệt đề nghị mua đồ ăn liền, đồ ăn có sẵn trong siêu thị, lý lý do "Dựa vào cái gì mà bố mày phải ăn những thứ vô bổ thế", nên cô quyết định mua nguyên bộ đồ dùng nhà bếp, tiện cho việc nấu ăn. Bởi vì vừa mới chuyển nhà, nên cô không có đồ gì nhiều, Kiều Tiểu Duy lại càng khỏi phải nói, thế nên tất cả đều cần mua.

Từ lò vi ba, lò nướng, nồi cơm điện đến các loại gia vị, chén đĩa cùng với dụng cụ nhà bếp, tất cả đều được chọn lựa cẩn thận, để vào trong xe đẩy. Vốn tưởng rằng Kiều Tiểu Duy sẽ cảm thấy buồn chán, lại không ngờ rằng hắn đối với những thứ này rất nhiệt tình và tò mò. Tuy rằng không có kiến thức gì về nó, nhưng hắn lại nhìn và đánh giá như mình là một chuyên gia: "Anh cảm thấy cái nồi cơm điện này khá tốt."

"Ừm? Bức tranh này cũng không tệ..."

"Anh cảm thấy hình dáng nó rất được."

"..."

"Chất tẩy rửa thì dùng cái này đi! Cái chai màu vàng quá bẩn, còn cái màu trắng khá được, giống như tâm hồn thuần lương thanh tịnh của anh, nó được sản xuất ra chính là dành riêng cho anh mà."

"..."

"A? Chúng ta có nên mua sữa chua không?"

"Em không uống sữa chua."

"Tốt quá, anh sợ em dành của anh, em không thích thì tốt rồi."

"..."

Cứ như thế mà bàn luận đến hoàng hôn, Hứa Diệc Hàm và Kiều Tiểu Duy mỗi người đẩy một chiếc xe đẩy ra quầy thu ngân tính tiền.

Lúc trả tiền, mắt thấy hắn móc thẻ ngân hàng ra, Hứa Diệc Hàm có cảm giác như, hắn chính là chồng của cô...

Đang tính tiền, Kiều Tiểu Duy đột nhiên hô to: "Wow? Thì ra băng vệ sinh của phụ nữ các em là như thế này, một lần mua là mấy chục bịch, còn có loại siêu dài nữa nè..." Hắn nhìn Hứa Diệc Hàm từ trên xuống dưới, trong mắt hiện ra một chút kính nể, "Mỗi tháng đồ nhiều máu như thế mà vẫn còn sống được, thật đúng là sinh vật bất tử mà, không thể không thể khinh thường nha. Qua nhiều năm như vậy, tiền đó có thể dành để mua biệt thự luôn nhì? Anh cảm thấy, mấy ngàn năm sau, các em chắc chắn sẽ biến thành tinh..."

Ta phi! Thích tên nam nhân này căn bản là bị điên mà!

Về đến nhà, miễn cưỡng dọn được một chỗ nhỏ trong phòng ngủ của hắn, Hứa Diệc Hàm chọn vài bộ quần áo đơn giản, mang theo notebook cùng với một chút ít tài liệu, chính thức ở chung với Kiều Tiểu Duy.

Hai người nhanh lẹ mà rửa sạch chén đĩa vừa mua, đêm đó cô xuống bếp làm một vài món ăn, chúc mừng cho việc Hứa Diệc Hàm đã xâm nhập được vào trong nhà Kiều Tiểu Duy.

Nhìn bàn cơm đầy sắc màu, hương vị, đậm chất món ăn gia đình, hắn tán thưởng không ngớt: "Thật đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong, xem em bộ đáng bần cùng như thế, anh trăm triệu lần không nghĩ rằng em còn có một chút ít đức tính của người phụ nữ hiền lương thực đức nha."

Có liên quan gì!

"Có đồ ăn cũng chẳng lấp được cái miệng cầu của anh." Hứa Diệc Hàm trừng mắt, liếc hần một cái.

Kiều Tiểu Duy nhìn lướt qua ngực cô: "Đúng vậy, mọi vật đều có công dụng, cũng có thứ tuy rằng nhỏ, nhưng so với đồ ăn ngon thì lại dễ lấp kín miệng anh hơn nha."

"..."

Bữa cơm vẫn duy trì không khí hài hòa, vui vẻ như thế, sau đó cô thu nhập chén bát, còn hần một bên dùng khăn giấy lau miệng, nhìn bóng dáng bận rộn của cô, đôi mắt trong trẻo không tự giác được mà hiện lên thần sắc ôn nhu, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Chờ Hứa Diệc Hàm làm xong, quay đầu lại, thấy hần đang nhìn chính mình, đột nhiên có chút ngượng ngùng, xấu hổ nói: "Anh không đi về tranh đi, xem em rửa chén làm gì?"

"Xem đồ vật hoàn mỹ nhiều rồi, có chút nhàm chán, anh muốn thay đổi khẩu vị một chút."

"..."

Ngượng ngùng với tên này thật là tự tra tấn bản thân mình mà!

Kiều Tiểu Duy thấy bộ dáng cạn lời của, đột nhiên thay đổi chủ đề: "Được rồi, bây giờ chúng ta nói tới chuyện của em nào."

"Em? Nói cái gì?"

"Họ tên, giới tính, tuổi, quốc tịch, dân tộc, địa chỉ gia đình, công việc hiện tại, trong nhà bao nhiêu người, có anh chị em hay không, có cùng anh chị hay em tranh cãi, đấu đá hay không... Anh không thể ở bên em mà không biết chút gì về em được?"

"... Giới tính em còn có thể là nam sao?"

Kiều Tiểu Duy cau mày, nghiêm túc đánh giá năng: "Chuyện đó cũng không phải là không có khả năng..."

"... Em cảm thấy, một ngày đó em sẽ giết chết anhhh!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Bí mật

Phòng khách.

Kiều Tiểu Duy nằm ngửa như đại gia trên sofa, Hứa Diệc Hàm hừ nhẹ khinh thường, hai người chính thức tiến hành phỏng vấn.

"Nghề nghiệp."

"Tác giả trên mạng..." Hứa Diệc Hàm nghe đến vấn đề này, nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào, suy nghĩ nửa ngày, mới tùy ý mà nói.

"Hả?" Kiều Tiểu Duy nhìn cô từ trên xuống dưới, "Trí thông minh của em như thế mà cũng đòi viết tiểu thuyết, em tính lừa dối người đọc à?"

Hứa Diệc Hàm vỗ bàn đứng lên: "Đừng có xem thường em! Em đây là tân binh có tiềm lực nhất, fan hơn một ngàn người, tiền đồ vô hạn, sau này văn học phát triển là nhờ vào em đó có biết chưa hả?"

"Ừ." Bất ngờ là Kiều Tiểu Duy không có tiếp tục trào phúng, mà là bình tĩnh nhìn cô, vô cùng quan tâm mà hỏi: "Ba ngày túng dục vô độ, rồi lại ngủ nghỉ, nói vậy đã lâu rồi em chưa đăng chương mới nhĩ?"

"..."

"Vậy một ngàn fan kia, lỡ như không kiên nhẫn, bỏ em mà đi thì sao?"

"..."

"Còn khả năng có những độc giả ác mồm, bình luận bôi xấu em thì sao?"

"..."

"À mà nhắc tới fan, mọi người trước nay đều rất dễ thương, tuy em không có nhưng anh lại có rất nhiều*, ai rảnh hơi mà đi quan tâm em có đăng chương mới hay không? Đáng thương nhất là ngay cả bình luận thúc giục và mắng chửi em còn chưa xuất hiện nha?"

Ý Kiều Tiểu Duy là anh ấy có rất nhiều fan, còn Hứa Diệc Hàm thì lại chẳng có ai.

"A a! Kiều, Tiểu, Duy! Nếu đó là sự thật, em sẽ giết anh! Anh trả lại fan cho em!" Hứa Diệc Hàm như đạn bắn mà lao ra ngoài, chạy đến phòng ngủ tìm lấy notebook, ngồi trên sofa chờ khởi động máy.

Mở ra trang sách, nhất thời sốt ruột nên cô đã quên mất hần vẫn còn ngồi kế bên, vì thế bốn chữ trần trụi "Chìm trong tình dục" hiện rõ lên trước mắt hần.

Vốn dĩ Kiều Tiểu Duy đang cảm thấy vui sướng khi người gặp họa, lúc này biểu tình liền trở nên chuyên chú, thò đầu qua, nhìn chằm chằm phần giới thiệu của cô, bút danh là "Hầm Bảo", cùng với đó là danh sách chương được gắn mác "18+".

Hứa Diệc Hàm lúc này mới cảm thấy có điều gì đó không đúng, phản ứng lại thì cả người liền cứng đờ, quay đầu nhìn đến đôi mắt tràn đầy phức tạp, tiếc hận, đau đớn của Kiều Tiểu Duy, một bộ dáng tựa như thiếu nữ thất tình, môi mím chặt, không nói một lời, tựa như là vì quá đau khổ, bị thương nên không còn lời gì để nói.

"..."

Hứa Diệc Hàm đột nhiên khép notebook lại, "Thật ra, việc này, việc này... Chỉ là tạm thời thôi! Em đang tìm việc làm chính thức."

Kiều Tiểu Duy vẫn không nói lời nào, mê man mà lắc đầu.

"Em... Em vẫn còn trong sạch..." Ngay cả cô cũng cảm thấy lời của mình không đáng tin.

Quả nhiên, Kiều Tiểu Duy vẽ mặt thất vọng mà nhìn cô.

Hứa Diệc Hàm thấy thế, ngược lại liền tức giận, quát to: "Truyện người lớn thì làm sao! Em đây cũng là tác giả lớn được hơn một ngàn fan ủng hộ! Một công việc cũng như bao người, anh cũng chỉ là tên tiểu tử vẽ truyện tranh, có tư cách gì mà đối với em như thế?"

Kiều Tiểu Duy cũng hợp tình hợp lý mà rống lại, "Anh không nghĩ tới em là loại người như thế! Có trang web tốt như thế sao không nói với anh! Uống công anh cô sức thao em ba ngày, lại trở thành tư liệu sống dưới ngòi bút của em, em chơi chớ quá đi!"

"..."

Cái quỷ gì đây... Em và anh quen biết nhau được mấy ngày?

Kiều Tiểu Duy đoạt lấy notebook, mở ra, sau đó ghi nhớ địa chỉ web, đem máy tính ném lại trong lòng ngực Hứa Diệc Hàm, tung ta tung tãng mà chạy đến phòng làm việc, bắt đầu bật chế độ làm việc, ngồi vào bàn, tạo ra bộ dáng chuyên chú, chú tâm, nhưng thật ra là đang đọc truyện 18+.

Mất thấy tên gia hỏa này vô lại như thế, Hứa Diệc Hàm cũng không ngại ngừng nữa, thoải mái mà mở phần mềm ra bắt đầu gõ chữ. Nhìn những dòng chữ làm người mặt đỏ tím đập trước mắt, cô cố sức dựa theo cốt truyện và văn phong của nguyên chủ mà sáng tác, trong đầu từng dòng từng dòng hình ảnh hiện lên, rồi lại được chuyển hóa thành câu chữ...

Thanh âm gõ bàn phím vang vọng trong phòng, cô khi thì nhíu mày, khi thì nhập tâm đánh máy, dường như không có thứ gì có thể chi phối được cô.

Kiều Tiểu Duy vẫn luôn an tĩnh mà ngồi trước máy tính, màn hình đã che khuất mặt hần, nhìn từ góc độ của Hứa Diệc Hàm, không thể thấy được biểu tình nghiêm túc của hần ngay bây giờ.

Hai tiếng sau.

Lúc Hứa Diệc Hàm đang tạm dừng, thanh âm Kiều Tiểu Duy vang lên: 10 giờ rưỡi rồi, em xong chưa? Có thiếu ý tưởng không? Có cần anh giúp em hiểu biết chút ít về "chuyện đó" hong?"

"Cút đi!" Ánh mắt của Hứa Diệc Hàm như viên đạn xẹt qua hần, Kiều Tiểu Duy ủy khuất lùi đầu về, lười nhác vươn vai lên, nhẹ nhàng rời khỏi bàn làm việc.

Chỉ chốc lát sau, một ly đồ uống xinh xắn được đặt lên bàn của Hứa Diệc Hàm. Là cái ly mà buổi chiều cô đã mua ở siêu thị, dùng cho những lúc làm việc khuya.

Hứa Diệc Hàm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Kiều tiểu Duy một tay cầm truyện tranh, một tay cầm sữa chua, đi về phía bàn làm việc.

Duỗi tay cầm lấy cái ly uống một ngụm, lại là hương vị quen thuộc, có chút lạnh, vừa khẩu vị. Trong lòng lại có chút ấm áp.

Một tiếng rười sau.

Hứa Diệc Hàm mệt mỏi, lông mày chau lại nhìn chăm chăm vào màn hình, cả một lúc lâu cũng không gõ ra được chữ nào. Thanh âm Kiều Tiểu Duyệt đúng lúc vang lên: "Đêm nay, em muốn thức trắng à?"

"Ừ. Sao? Anh mệt thì ngủ trước đi." Cô thuận miệng đáp.

"Thôi, ngủ mà không có em thì sao gọi là ngủ." Đón nhận ánh mắt sắc như dao găm của cô, hắn không chút nào sợ hãi, nói tiếp, "Ăn khuya không?"

"Em lười." Hứa Diệc Hàm cảm thấy phiền phức, liền cự tuyệt ngay.

"Ăn đồ nướng nhé, anh đi mua." Kiều Tiểu Duyệt đứng dậy, kiểm tra tiền trong túi, bộ dáng muốn đi ra ngoài.

Hứa Diệc Hàm nhìn hắn như nhìn thấy ma: "Anh có thật là Kiều Tiểu Duyệt không? Có bị ai nhập không?" Là người một tháng mới ra cửa một lần, thế nhưng trong hôm nay hắn lại chủ động ra ngoài hai lần rồi nha?

"Sao? Em hoài nghi giới tính chân thật của anh à?" Hắn trừng mắt, "Muốn anh cởi quần cho em kiểm tra không?"

"... Cút đi."

"Em muốn ăn cái gì? Ăn cay hay không cay?"

"Thịt xiên, cánh gà, cà tím, nấm kim châm, khoai tây... Cay nhiều, càng nhiều ớt càng tốt!" Hứa Diệc Hàm một hơi kể ra.

"..."

Kiều Tiểu Duyệt trầm mặc một hồi, "Tuy rằng ngực em nhỏ, nhưng chí hướng lại rất lớn, tương lai chắc chắn là mầm non tốt cho đất nước."

Hứa Diệc Hàm hừ một tiếng: "Có anh phụ trách rồi mà?"

"Anh nói phụ trách chỉ là với những thân hình cân đối. Mập mập là do em, khi đó thân thể và linh hồn em đã bị tách biệt, việc đó thì không có trong phạm vi chịu trách nhiệm của anh." Kiều Tiểu Duyệt buông tay.

"Anh dám kỳ thị hội chị em đây đấy?"

"Không, anh chỉ kỳ thị em thôi, bởi vì tuy rằng em mập lên chỉ có tăng về thân hình thôi, còn những chỗ anh cần thì không tăng được." Hắn nhìn lướt qua ngực cô, sau đó chạy nhanh ra cửa.

Hứa Diệc Hàm thật mệt mỏi, bị hắn làm phân tâm như thế, linh cảm cũng đã biến mất, khép notebook lại, trông mắt chuyển động, đi đến bàn làm việc nhìn xem máy tính của Kiều Tiểu Duyệt.

Trang web đang hiện trên máy tính là diễn đàn mà hắn đăng truyện tranh, khá nổi tiếng, mỗi tác giả truyện tranh hàng đầu đều có chuyên mục riêng, hắn cũng có, hàng ngàn fan đều tụ tập ở chỗ này.

Nghệ danh của Kiều Tiểu Duyệt là Duyệt Nhị, là tài khoản đã được chứng thực, nhưng ảnh đại diện lúc này là một người mặc áo choàng, tên là "Duyệt Nhị đã mất hết tự trọng".

Hứa Diệc Hàm âm thầm phi nhỏ: Anh cũng biết là anh đã không còn tự trọng à?"

Từ từ, có điều gì đó không đúng?

Lục lại trí nhớ, cô nghĩ tới một điều.

Nguyên chủ điên cuồng mê luyện Kiều Tiểu Duyệt, hai người cũng chưa gặp nhau lần nào, cô ấy cũng chỉ có thể quanh quẩn ở diễn đàn này và Weibo, cập nhật những tin tức mới nhất về hắn, hiển nhiên cũng biết đến fan hâm mộ cuồng nhiệt này. "Duyệt Nhị mất hết tự trọng" là fan nào tàn nhẫn trung thành của Kiều Tiểu Duyệt, ngày thường cũng bình luận trêu chọc hắn chút ít, tên này ở trong cộng đồng fan rất nổi tiếng. Khi Kiều Tiểu Duyệt bị bôi xấu, tên này vĩnh viễn là người đầu tiên phản bác lại, là chiến binh đầu tiên xông vào chiến trường.

Cho nên, có thể nói, thật ra Kiều Tiểu Duyệt chính là tên mặc áo choàng biến thái kia?

!!!

Tự trọng của anh đâu? Kiều, Tiểu, Duyệt?

Hứa Diệc Hàm nhấp chuột một cái, chỉ thấy...

"Anh Duyệt Nhị xào gà thật ngon nha!"

"A a, trước tiên phải mua truyện này về để xem Duy Nhị, thật là hay quá đi!"

"Anh Duy Nhị đẹp trai phải gả cho bà đây nha!"

"Các người cảm miệng đi, truyện của anh Duy Nhị mà cũng không biết thưởng thức, cảm thấy các anh thật đáng thương!"

"Tất cả tránh ra, anh Duy Nhị là của tôi!"

.....

Một cái bình luận mới nhất vừa được đăng hơn mười phút trước "Yêu Duy Nhị, Duy Nhị là tất cả"... Ha ha, khỏe miệng cô cứng ngắt.

Thật yêu bản thân nha...

Tên này làm sao lại tự luyện như thế, không tiết tháo, không biết xấu hổ a? Đây là đẳng cấp cao nhất của biến thái a! Hắn ta chắc chắn là đã bị tinh thần phân liệt rồi!

Hứa Diệc Hàm vừa uống một ngụm nước, thuận tay lướt xem màn hình, giao diện hiện ra một hình ảnh, làm cô xém chút nữa đã phun hết nước ra ngoài...

Thật là hoa mỹ! Một cái tỷ bà che nửa mặt của tiểu hoàng tử, các loại hình ảnh mờ màng cùng những đoạn đối thoại làm người xem mặt đỏ tai hồng, tim đập bang bang.

Tay chân luống cuống mà đi lau khô màn hình, thể xác và tinh thần của Hứa Diệc Hàm đã bị hành hạ triệt để, ánh mắt ưu thương mà nhìn trên màn hình, trong mắt xẹt qua một ý nghĩ: Về một lĩnh vực nào đó mà nói, bọn họ cũng rất xứng đôi nha.

Nghĩ đến đây, cô liền âm thầm phì nhỏ.

Trải qua một hồi như thế, cô lại có linh cảm, chạy nhanh đến trước máy tính của mình, tay bắt đầu múa trên bàn phím.

Hơn bốn mươi phút sau, tiếng mở cửa vang lên, Kiều Tiểu Duy xách theo mấy hộp đồ ăn đứng ở cửa hét to: "Khách đâu, đồ nướng cô đặt đã có rồi."

Hứa Diệc Hàm vui vẻ mà nhảy lên: "Ha ha, làm tốt lắm tiểu nhị xinh đẹp." Cô vươn tay ra muốn cầm lấy.

Kiều Tiểu Duy lại chặn lại, "Tiền thưởng của người ta đâu?"

Cô trở mặt ra một hồi, hắn lại thu tay về, đưa mặt lại gần: "Hôn anh một cái cũng được."

Đối phó với thứ vô si như thế, thì phải vô si hơn, cô mỉm cười nói: "Nghe nói "Duy Nhị mất hết tự trọng" là fan cuồng của anh nha, em không biết là anh bị tâm thần phân liệt đó?"

Đôi mắt hắn trừng lớn nhìn cô, theo bản năng mà nhìn lướt qua máy tính của mình, trên mặt lộ ra thần sắc tức giận: "Em xâm phạm quyền riêng tư của anh!"

"Ai da, đánh máy hơi mệt mỏi, chắc phải lên diễn đàn phát cái tin tức kiếm đại gia tâm sự đêm khuya quá."

"Người đẹp, xin mời thưởng thức đồ ăn của chúng tôi."

Bốn hiệp, Hứa Diệc Hàm toàn thắng. Khó khăn lắm mới thắng được tên mồm to mặt dày này, cô ăn uống rất ngon, Kiều Tiểu Duy cũng thế, trút giận lên đồ ăn, ăn điên cuồng, ăn ngấu ngiến. Không bao lâu sau, mấy hộp đồ ăn lớn đã bị hai người chém sạch sẽ.

Ăn uống no say, cô tiếp tục công việc, mà hắn cũng không đi ngủ, cầm bản vẽ, yên lặng ngồi bên cạnh cô. Hai người không ai quấy rầy lẫn nhau, một đêm cứ thế trôi qua.

Ánh mặt trời dần dần chiếu rọi lên, Hứa Diệc Hàm cảm thấy thật quý giá, có một người như vậy bên cạnh thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Giúp nhà văn truyện người lớn!

Khi Hứa Diệc Hàm tỉnh lại thì đang nằm trên giường, cô theo bản năng vén chăn lên, thấy quần áo còn nguyên vẹn thì mới thở phào một hơi. Mờ hồ nhớ tới lúc buổi sáng, cô điên cuồng mà soạn thảo chương mới, sau đó cảm thấy choáng váng, liền ngã vào trên sofa mà ngủ quên.

Nghĩ đến việc Kiều Tiểu Duyệt chính tay ôm cô về phòng ngủ, Hứa Diệc Hàm nghĩ ngợi mà cảm thụ nơi tư mật phía dưới, phần sưng đỏ đã tiêu tan, không có đau đớn gì khác thường.

Khi ngủ không có bị gian dâm, cô vui sướng đến mức chỉ hận không thể hát vang một khúc "Cảm ơn người ấy."

Đi ra phòng khách, cô thấy Kiều Tiểu Duyệt đang ghé vào trên bàn ngủ ngon lành, thời điểm hân yên tĩnh, không nói lời nào, khuôn mặt thật là hoàn mỹ không tỳ vết. Ngũ quan tuần tú, lông mi hơi run rẩy, tựa như thiếu niên được vẽ dưới ngòi bút của hân. Thời gian phảng phất trôi qua, tâm hồn được thả lỏng, ai cũng không muốn phá vỡ hình ảnh lúc này.

Hứa Diệc Hàm tĩnh lặng mà nhìn hân, cảm xúc tinh tế bóng loáng làm nàng không muốn rời đi.

Nhìn ngậy ngốc một hồi, trong lòng cô bắt đầu do dự có nên kêu hân dậy vào phòng ngủ nghỉ ngơi hay không. Rối rắm cả nửa ngày, cuối cùng đành đi vào phòng ngủ lấy một cái chăn đắp lên cho hân.

Máy tính cũng không tắt, hân không biết là có tia phóng xạ sao? Hứa Diệc Hàm cứ như bà cụ non, suốt ngày đông dài như một người vợ nhỏ, vừa lái nhai, vừa đi qua tắt màn hình.

Đôi mắt nhìn đến một góc trên màn hình, thấy có phần tài liệu, gọi là

"..."

Lần đầu tiên nhìn thấy nó, cô không muốn xúc phạm đến quyền riêng tư của hân, nhưng, ngay lúc này, lại không chịu nổi sự mê hoặc mà đem tài liệu mở ra.

Vừa mở ra, cô liền ngây ngẩn cả người.

Tài liệu chỉ chít chữ. Phần thứ nhất là cảm nhận của hân về truyện "Chìm trong tình dục" của cô. Phần thứ hai là cốt truyện, tiết tấu và phê phán lỗi câu chữ, cũng ra ý kiến và kiến nghị cá nhân. Phần thứ ba là kỳ vọng của độc giả, tức Kiều Tiểu Duyệt.

Trong lòng Hứa Diệc Hàm nhất thời tràn đầy cảm xúc.

Phần tài liệu này phân tích rất cụ thể, hiển nhiên Kiều Tiểu Duyệt trong một đêm này đã nghiên cứu kỹ càng bộ truyện này của cô.

Hân là rất nghiêm túc mà trợ giúp cô, không hề khinh thường việc cô viết truyện người lớn, không cười nhạo cô là cô gái nghèo nàn, không một xu dính túi, mà là dốc hết sức và thời gian ra, tận tâm giúp cô.

Tên biến thái này...

Nhìn đến câu kết cuối cùng được cô ý phóng đại lên: CHO DÙ LÀ VIẾT TRUYỆN NGƯỜI LỚN NHƯNG TÂM HỒN VẪN HỒN NHIÊN LÀ ĐƯỢC! Hứa Diệc Hàm liền ngây ngô cười lên.

Thời gian sau, hai người nhanh chóng dung nhập hoàn cảnh, thích ứng với cuộc sống mới này.

Kiều Tiểu Duyệt quả nhiên đưa cho cô phần tài liệu đó, thúc giục Hứa Diệc Hàm cải thiện, mỗi ngày hân đều đọc truyện của cô, thậm chí còn muốn trích ra từng từ từng câu in thành quyển sách nhỏ giữ bên người. Mỗi ngày nếu rảnh rỗi, hân sẽ lấy ra thưởng thức, học tập những tinh túy trong đó. Hai người cùng tham khảo cốt truyện và nhân vật, mỗi ngày đúng giờ hân sẽ kiểm tra chương mới, đảm bảo chất lượng, bắt cô đi vào khuôn khổ, nghiêm khắc đến nỗi chỉ kém chút nữa sẽ lấy roi nhỏ đánh cô rồi.

Với loại hình bạo lực như thế, nhân khí Hứa Diệc Hàm tăng lên rõ rệt, bản thân cũng tự giác nhiều hơn.

Việc này làm cho Kiều Tiểu Duyệt rất hài lòng, giống như việc thuần phục một con khỉ con hoang đại, cảm giác cực kỳ thành tựu. Nhưng mà nửa tháng quá đi, đột nhiên trong diễn đàn thông đồng fan nữ đáng khinh của Kiều Tiểu Duyệt, một cái hình đầu nhỏ nhảy ra, vừa click chuột vào, thì ra là biên tập hòa ái hỏi thăm...

Kiều, Tiểu, Duyệt! Nếu tháng này anh mà nộp bản thảo chậm trễ, tôi sẽ lăng lạng mà mà treo cổ trước nhà anh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Thời kỳ tu luyện

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Tai nạn luôn nhân lúc người ta không để ý mà ập đến.

Ngay khi Hứa Diệc Hàm cảm thấy thật ra Kiều Tiểu Duy cũng rất dễ ở chung, có lẽ trước kia chỉ là hiểu lầm, hẳn chỉ là đối với người lạ có hơi đề phòng và lạnh nhạt, nhưng bây giờ cô đã biết người hai mặt là như thế nào.

10 giờ, là thời gian ăn khuya hằng ngày. Cô hỏi hẳn muốn ăn bánh trôi hay sủi cào, nhưng không nghe hẳn trả lời. Cho rằng hẳn không nghe thấy nên hỏi lại lần nữa, nhưng hẳn vẫn tiếp tục không trả lời.

Hứa Diệc Hàm thò đầu vào, nhìn thoáng qua Kiều Tiểu Duy đang ngồi ở bàn làm việc, trong nháy mắt cảm giác được hàn ý lạnh lẽo không ngừng tỏa ra.

Kiều Tiểu Duy cứ như thế mà tiến vào "Thời kỳ tu luyện".

Gọi hẳn không nghe, nói chuyện không trả lời, đồ ăn không ăn, chỉ điên cuồng vẽ tranh. Phần lớn thời gian, ánh mắt hẳn trống rỗng mà mê ly, vẻ mặt đau khổ, không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng, nhìn chăm chăm vào không khí. Cũng có lúc, hẳn như bị trời cao thôi thúc, đôi mắt bắn ra ánh lửa sắc bén, cả người sôi trào lên, vẽ tranh, sống chết mà vẽ tranh.

Qua hai ngày, dứt khoát không tắm là không tắm, ngủ cũng không ngủ, mông cứ thế dính chặt trên ghế.

Cho đến ngày thứ tư, Kiều Tiểu Duy với danh hiệu mỹ nam xinh đẹp phong thái tươi mát biến thành tên khủng bố Thần Chết, trên đầu như có ngọn lửa hắc nham lượn lờ, hơi thở thoi thóp, dọa người ta sợ hãi. Nếu hẳn là nhân vật truyện tranh, ngọn khí màu đen đỏ chắc chắn sẽ lan tỏa, lan tỏa nồng nặc trong phòng khách.

Qua thêm một ngày nữa, hẳn bắt đầu không còn bình tĩnh, đi tới đi lui trong phòng khách, thỉnh thoảng lấy tay vò đầu, hình tượng mỹ nam thanh bình đã không còn nữa, dần dần rời xa với ấn tượng ban đầu của Hứa Diệc Hàm về hẳn. Việc hẳn mất bình tĩnh thể hiện hết thấy trong hành động, nói chuyện cực kỳ gắt gỏng, độ đã kích tăng lên gấp bội - đặc biệt là đối với chính hẳn. Bởi vì hẳn hiếm khi dòi sự chú ý lên những thứ khác.

"Thứ này không phải thứ tôi muốn!"

"Không phải như vậy!"

"Thứ này là cái cục shit gì đây?"

"Sao thế này?"

Như thói quen, mắt thấy bản thảo đã hoàn thành, nhưng một ngày sau, hẳn lại tự mình phủ nhận, Hứa Diệc Hàm cũng nhìn ra hẳn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Cho dù là người khác căn bản không để ý đến chi tiết đó, nhưng chỉ cần hẳn cảm thấy không tốt, sẽ ngay lập tức sửa chữa, mặc dù đã sửa tốt rồi, hẳn cũng sẽ tiếp tục chê bai.

Trên thực tế, hẳn cũng đã sắp xong rồi. Nhưng đến những ngày cuối cùng, chỉ còn chút ít nữa là hoàn thành lại bị hẳn làm hư, sau đó vô cùng rối rắm mà điên cuồng.

Hứa Diệc Hàm lẳng lặng mà quan sát hẳn.

Đừng nhìn thấy hẳn là tên da mặt dày, miệng độc miệng tiện, thật ra hẳn rất để ý cái nhìn của người khác đối với tác phẩm của hẳn, luôn hy vọng nhận được sự hoàn mỹ chân chính. Bởi vì hẳn yêu thích vẽ tranh, đạt đến cảnh giới cực kỳ si mê, yêu thương truyện tranh.

Cho đến khi biên tập đã ngồi xổm trước cửa cứ cách nửa tiếng là đập cửa một lần, Kiều Tiểu Duy vẫn còn cố chấp mà sửa chữa bản thảo cuối cùng. Biểu tình nghiêm túc bấy giờ khác với thái độ thường ngày, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm những ngòi bút uốn lượn, tư thế vẽ tranh vẫn không khác trước là bao, cô cảm thấy bộ dáng hẳn rừ rừ mất phá lệ tuyệt mỹ, góc nghiêng làm hẳn càng thêm sắc sảo, chỉ cần có thể nhìn thấy hẳn là đã vui lòng lắm rồi.

Lúc rạng sáng, cuối cùng hẳn cũng đem bản thảo đưa cho biên tập. Đôi mắt đỏ lừ, Hứa Diệc Hàm đang uống cà phê cho tỉnh táo chút ít thì nghe được tiếng tắt máy tính.

Kiều Tiểu Duy thở phào nhẹ nhõm một hơi, hẳn lúc này thật tiều tụy, mấy ngày này ngủ cũng không được bốn tiếng, quảng thâm mắt động lại, thần sắc uể oải tái nhợt, mí mắt chớp lên chớp xuống. Còn chưa đi đến sô pha, cả người liền nhũn ra, cũng may có Hứa Diệc Hàm tiến lên đỡ, lúc này hẳn mới nằm được xuống ghế, nhắm mắt lại nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Hắn cầm chặt lấy tay Hứa Diệc Hàm, lòng bàn tay của hẳn chỉ toàn là vết chai. Cô ngồi bên cạnh nhìn hẳn an phận mà ngủ, không sâu sau cũng ghé vào ngực hẳn, nghe tiếng tim đập hữu lực của hẳn, an ổn ngủ.

Thịt đến. thịt đến nha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Cứng quá, thật lớn... Muốn bị cắm vào.. (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Hứa Diệc Hàm vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh xinh đẹp đang nhìn mình chăm chăm. Kiều Tiểu Duy bế cô lên sô pha, chớp mũi kẻ chớp mũi, hai người gần gũi mà nhìn nhau.

"Ngủ ngon?" Kiều Tiểu Duy mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn quấy rầy.

Nhìn sắc trời bên ngoài, có vẻ cũng là gần tối rồi, Hứa Diệc Hàm vẫn còn chút mơ màng, híp mắt mà nhìn Kiều Tiểu Duy, môi anh đào hé mở, thanh âm lười biếng truyền vào tai hắn: "Em còn có thể ngủ tiếp 500 năm."

Cơ thể hai người kẻ sát, vì ở nhà nên cô mặc đồ hơi thoải mái, đôi chân bóng loáng tinh tế cứ thế "show" ra trước mắt hắn. Ôm người đẹp trong lòng ngực, thân hình kiều mị nhu nhược chỉ cần chạm nhẹ thôi cũng sẽ vỡ tan ra, nhiệt độ ấm áp sau bộ quần áo mỏng manh ấy truyền tới làm tim hắn đập bang bang trong bầu không khí tĩnh lặng.

Đệ tử Kiều Tiểu Duy lại không biết xấu hổ mà cương lên, cây gậy phía dưới không chút nào thẹn thùng mà giương cao đầu, chạm đến giữa hai chân Hứa Diệc Hàm, cảm giác sôi trào nóng rực từ đỉnh quy đầu truyền đến, dục vọng điên cuồng kêu gào làm hắn muốn phát điên.

Hứa Diệc Hàm mơ mơ màng màng mà nhận thấy có sự nguy hiểm nào đó đang vây quanh, sau đó có một bàn tay yên lặng di chuyển từ cánh tay cô xuống bên hông, rồi lại vô tội mà vờ vào trong quần, vuốt ve cánh mỏng phớt nộn của cô thật lâu.

Lòng bàn tay chai sần ma sát da mỏng mềm mại, truyền đến từng cơn ngứa nhè nhẹ. Tay của hắn không an phận mà sờ tới sờ lui, bỏ lơ tiếng rì rầm "Không được sờ loạn" của cô, liền đem ma trảo đánh úp vào phía chính diện, xuyên qua nơi riêng tư bí ẩn, đi thẳng vào khu rừng hoa viên.

Lòng bàn tay tách ra hoa môi, nhẹ vờ về lấy âm đế, tiểu huyết được ôn nhu săn sóc, hai ngón tay vuốt ve xoa xoa, tùy ý hắn đùa bỡn.

Hứa Diệc Hàm ưm nhẹ một tiếng, thanh âm mê mang như hoa xuân gió thoảng, cơ thể không tự chủ được mà vặn vẹo, nửa trốn tránh nửa hòa theo, cánh hoa trần trụi mút lấy ngón tay Kiều Tiểu Duy, nũng nịu hướng hắn đòi nhiều hơn. Hoa huyết dần dần bị thấm ướt, mật dịch chậm rãi chảy ra, tựa như cánh hoa vừa được tắm ướt.

Hứa Diệc Hàm biết cô cũng không thể ngủ được nữa, tay phải tự nhiên chui vào trong quần áo Kiều Tiểu Duy, làm loạn ở bụng nhỏ và cơ ngực, từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp của cơ thể thanh niên tuổi trẻ, cô lại nhẹ nhàng vuốt ve, đốt lên ngọn lửa dục vọng trên từng tác da thịt của hắn.

Cơ ngực rắn chắc ẩn chứa sức sống vô hạn, ngón tay mảnh khảnh thon dài của Hứa Diệc Hàm kẹp lấy đầu vú của nam nhân, lôi kéo vờ vờ, điểm nhỏ trong tay cô dần dần thay đổi, cô cứ thế vui đùa mà xoay vòng vòng.

Trong cổ họng Kiều Tiểu Duy tràn ra tiếng than nhẹ đầy dục vọng: "Em, tên yêu tinh này."

Không đợi cô đáp lời, môi hắn liền hôn cô, triền miên mà mãnh liệt. Đầu lưỡi bắt chước động tác hoan ái mà ra ra vào vào, trao đổi hương tân ngọc dịch (nước bọt) cho nhau. Tình cảm mãnh liệt làm nhiệt độ thân thể tăng cao, hắn đem cô đè ở dưới thân, cỡi nhanh quần áo vướng víu, da thịt vai kẻ vai.

Cái lưỡi linh hoạt của nam nhân từ đôi môi di chuyển xuống phía dưới, hôn qua cằm cổ tuyết trắng, hôn qua xương quai xanh xinh đẹp, hôn qua núm vú no đủ đáng yêu, hôn qua bụng nhỏ mềm mại, và cuối cùng là đến thăm dò hoa viên thơm ngọt phía dưới.

"Không cần, dơ..." Hứa Diệc Hàm đem đầu vùi ở lưng ghế sô pha, tiếng nói thấp thấp mà duyên dáng.

Kiều Tiểu Duy chỉ lo nghĩ muốn hái nụ hoa xinh đẹp này, nào có thể nghe lời kháng cự của cô, đem hai chân cô tách ra, cảnh đẹp chốn nhân gian cứ thế mà bạo lộ hoàn toàn trước mắt hắn. Nụ hoa vì thẹn thùng mà mặt nước càng chảy ra dữ dội hơn, hoa môi nhẹ nhàng nhấp nháy, thể hiện rõ ràng khát vọng vô cầu của chủ nhân nó.

"Khẩu thị tâm phi, miệng dưới đã há mồm như thế này rồi, gấp gấp đến thế sao?" Kiều Tiểu Duy vừa nói, vừa dúi đầu vào nơi chốn bồng lai tiên cảnh giữa hai chân.

Mùi thơm thanh đậm của cơ thể nữ nhân chui vào trong mũi, hoa huyết phớt nộn bị phong môi đầy đặn che lại. Đầu lưỡi hắn tách ra cánh môi âm hộ, tùy tiện mà liếm láp những chỗ dâm thủy đã chảy qua. Mật lưỡi xù xì đảo qua phần thịt non mịn, liếm tới liếm lui dâm thủy, làm thân mình cô run lấy bầy, hạ thân càng thêm lấy lợi. Đầu lưỡi đảo quanh âm đế một vòng sau đó vờ vào vào, triền miên mấy phen, đem toàn bộ hút vào, đùa giỡn lẫn nhau.

Nơi âm đế mẫn cảm vốn có thể làm nữ nhân điên cuồng. Giờ phút này, Hứa Diệc Hàm ôm chặt lấy đầu Kiều Tiểu Duy, khoái cảm kỳ dị kết hợp với kích thích mãnh liệt làm cô khó có thể thừa nhận, rồi lại nhịn không được mà khao khát nhiều hơn, đôi tay vô ý thức mà đem đầu hắn ấn sâu vào, eo thon thỉnh thoảng nâng cao lên, hướng về phía trước, tiếng kêu dâm đãng thỉnh thoảng được truyền ra: "A, a, thật sướng, thật thoải mái."

Có thể cảm nhận được âm đế đứng thẳng được mút vào trong khoang miệng ấm áp, bị đầu lưỡi linh hoạt vừa kéo vừa mút, tiếng xả tẩm tặc làm tâm cô như sấm sét đánh xuống. Từng dòng điện cao thế nhẹ nhàng truyền vào cơ thể, một nửa là khó chịu, không muốn thừa nhận loại kích thích này, một nửa lại cực kỳ yêu thích, mong muốn nhiều hơn. Hai loại mâu thuẫn này đan xen, làm hai mắt cô trắng dã, hai chân nhỏ run rẩy cực độ, cả người bay bay phiêu

lãng, tiếng kêu càng thêm cao vút: "A, không được, muốn,... Muốn ra, a a."

Phản eo không tự chủ được mà cứ đâm về phía trước, lại lười kia lại cứ đẩy đưa không ngừng, ngược lại càng thêm tăng tốc, khoái cảm lấp đầy khoái cảm. Hứa Diệc Hàm như được bay lên cao, khoái cảm mất hồn ập tới, đem cô vây lấy; cơ thể như muốn bị nghiền nát hủy diệt làm cô không thể nào diễn tả được, con đê mê như sóng triều ập tới, xông thẳng vào trong từng tác da thịt!

Thân thể đồng thời khuây khỏa mà co rút, một cổ âm tinh nóng bỏng mất khống chế mà bắn ra ngoài, không kiêng nể gì mà phun đầy miệng và cảm Kiều Tiểu Duy.

"A, a..." Hứa Diệc Hàm từ cao trào dần dần bình tĩnh lại, chỉ thấy Kiều Tiểu Duy nắm lấy tiểu đê, đưa nó vào cổ nhiệt dịch vừa rồi tắm tấp cho nó, âm tinh trong suốt thấm ướt toàn bộ dương cụ, vật kia lại càng không biết xấu hổ mà trưởng thêm vào vòng, vừa thô vừa to, gân xanh cương cứng, như muốn nổ tung giữa không trung.

Quy đầu của Kiều Tiểu Duy dính dính đâm dịch trơn trượt, vì mấy ngày nay đã "ăn chay niệm Phật, thanh tâm quả dục" rất nhiều nên con đê thú này hiển nhiên rất đói khát, chậm rãi đẩy mạnh vào, còn chưa chờ Hứa Diệc Hàm thích ứng, hần thả người thúc vào một cú thật mạnh, trường thương thẳng tiến đi vào, xỏ xuyên qua toàn bộ đường đi.

Tiểu huyết nhỏ hẹp vừa ướt vừa ẩm áp, đem cơn thịt bao vây lấy 360 độ không góc chết. Kiều Tiểu Duy thỏa mãn mà gầm nhẹ một tiếng, thân thể bắt đầu ra ra vào vào.

"A..." Hứa Diệc Hàm thỏa mãn mà ngâm nga, u cốc được lấp đầy, làm tâm cô ngứa ngáy khó nhịn, vị thịt mềm mại phía sâu trong tao huyết nhô lên mong mỏi bị quy đầu thô cứng tùy ý nghiền ép. Theo bản năng, hai chân cô cuộn chặt lấy vòng eo của Kiều Tiểu Duy, hai người dính sát vào nhau, hạ thân càng thêm nhanh chóng thâm nhập, cự bông đi ra mang theo mật dịch u huyết, vẩy tung khắp nơi.

"A, thật sướng, thật sâu."

Tóc cô xõa tung, biểu tình trên mặt tựa như thống khổ tựa như vui thích phá lệ kiều mị, đầu thỉnh thoảng lại nhấc cao lên, xương quai xanh như ẩn như hiện, hai bên vú tình nghịch mà đong đưa, chân bị nâng cao lên tùy ý mà lắc lư, cùng với tiếng rên rỉ xuân tình nhộn nhạo, tất cả làm hầu kết Kiều Tiểu Duy không ngừng run rẩy, thanh âm có chút đứt quãng: "Tao huyết này... Kẹp thật chặt! Mối mấy ngày không đâm vào, nó đã khao khát như thế này rồi à? Có phải hay không mỗi ngày nó đều muốn bị đại dương vật cắm vào?"

"A, a..." Nữ nhân cảm thụ được nhiệt độ nóng hầm hập của gậy thịt kia trong cơ thể, dương cụ kia cứng rắn như thiết hung hăng càn quấy tiểu huyết nhỏ hẹp, vách mị thịt uốn lượn bên trong bị tách ra, hoa tâm bị quy đầu mãnh liệt cắm vào, thẳng đến tận cùng bên trong... Một con đê mê theo từng động tác đánh úp vào, thân thể không tự chủ được mà vận vẹo, nhúc nhích, hòa theo ý nghĩ của dương vật, vút lại cảm giác thẹn thùng xấu hổ của những cô gái mới lớn, ngập ngừng mà kêu lên: "A a, đại dương vật thật cứng, thật lớn... Muốn bị cắm, muốn bị thao..."

"Đâm đặng, trời sinh em bản tính đâm đặng mà câu dẫn nam nhân như thế sao?" Trong mắt hần bùng bùng ngọn lửa dục vọng, vòng eo mạnh mẽ hoạt động, từng chút từng chút một phát tiết dục vọng của thân thể ra bên ngoài.

Thân hình hần gầy yếu, ốm ách, nhìn qua có vẻ mảnh khảnh, toàn thân da thịt trắng nõn mịn màng, thật giống như một nam sinh nhu nhược, yếu mềm. Nhưng lúc này, khuôn mặt góc cạnh sắc bén kia lại có biểu tình sóng tình thỏa mãn, cơ ngực rắn chắc đối xứng với mui bụng lực lưỡng, ẩn chứa tinh lực vô hạn của nam nhân, mồ hôi lấm tấm trên trán hần tạo ra một hình ảnh nóng bỏng, gợi cảm, làm cay hết mắt của cô.

Bụng nhỏ của nữ nhân thỉnh thoảng bị nhô lên, mơ hồ hiện ra hình dáng của quy đầu, có thể tưởng tượng được ngay lúc này vĩ vật dữ tợn kia rong ruổi trong u huyết với phong thái uy dũng cỡ nào. Hứa Diệc Hàm càng thỏa mãn, càng bị ngọn lửa dục vọng đốt cháy, kêu rên không ngừng, cho đến khi miệng lưỡi khô đắng, ái dịch trong cơ thể mới từ từ lưu chuyển.

"Trời sinh... Em chính là đâm đặng để câu dẫn anh... Đại dương vật kia a..."

"Nhìn bộ dáng này của em xem, nước chảy thành suối, ngày thường khi em viết truyện người lớn, phía dưới có phải ướt đầm hay không? Chờ đại dương vật tới thao em phải không?"

"Không, không có." Hứa Diệc Hàm xấu hổ đến mặt đỏ lựng lên, nhưng tiểu huyết lại không nghe lời, đâm thủy cứ thế mà ào ra.

"Hừ, mạnh miệng? Cho em mạnh miệng này." Kiều Tiểu Duy gấp rút thúc vào, dừng lại một chút, nắm lấy hai bờ mông đầy đặn đem cô bế lên, mặt khác tiếp tục động tác, bước từng bước đi về phía phòng cho khách.

Thân mình bị bế lơ lửng, Hứa Diệc Hàm chỉ có thể ôm lấy cổ của hần, hai chân vô lực đong đưa. Bàn tay to của hần cố định người cô, đem cơn thịt đâm thật sâu vào tiểu huyết. Tư thế treo trên người nam nhân thế này, cô chỉ có thể bị động tiếp nhận, bị hần cầm đến ê ê a a, thờ dốt không ngừng.

Đi tới phòng dành cho khách, Kiều Tiểu Duy tiến đến cửa sổ sát đất, không chút nào khách khí mà kéo màn cửa ra, màn nam nữ trần truồng kịch liệt giao hoan trong nháy mắt hoàn toàn bại lộ ra bên ngoài.

Hứa Diệc Hàm hoảng hốt mà phản ứng lại, lập tức khẩn cầu nói: "Đừng mà! Sẽ bị người ngoài nhìn thấy... A a, thật nhiều người..."

Phòng này vốn là phòng ngủ chính, nhưng Kiều Tiểu Duy không thích thiết kế cửa sổ sát đất ở đây nên tiện thể dùng nó làm phòng cho bạn bè hay người thân ở qua đêm. Ngày thường thấy nó không có tác dụng gì mấy, nhưng lúc này lại là một sự trừng phạt khá hoàn hảo.

Hắn cúi đầu cắn nhẹ vành tai Hứa Diệc Hàm: "Em không thành thật, thì phải tiếp nhận sự trừng phạt."

"Huhu, em thừa nhận là được chứ gì!" Hứa Diệc Hàm vội vàng xin tha.

Kiều Tiểu Duy đem cô đặt trên bệ cửa sổ, mảnh kính thủy tinh lạnh lẽo áp sát vào lưng, nhưng rất nhanh bị sợ nóng bỏng của giao hoan kịch liệt áp xuống. Côn thịt càng cắm vào thì càng nhanh, dâm thủy lẫn ái dịch tùy ý chảy ra, nhỏ giọt trên mặt đất.

Kiều Tiểu Duy thở dồn dập, mạnh mẽ cày cấy trên người cô, hỏi: "Em thừa nhận chuyện gì?"

"Em..." Hứa Diệc Hàm chịu không nổi sự luân động nhanh như thế, từ trần tê dại thắm vào trong xương, khoái cảm trùng điệp vọt tới, làm cô khó có thể diễn tả bằng lời, sau một lúc mới miễn cưỡng nói: "Ngày thường, khi em viết truyện người lớn... Phía dưới sẽ ướt, a a... Tưởng tượng bị đại dương vật mạnh mẽ mà thao... Không, không được..."

Kiều Tiểu Duy nghe thấy mà máu nóng sôi sục, càng thêm nhanh chóng mạnh mẽ mà ra ra vào vào, trong miệng hung hăng phun ra hai chữ: "Dâm đảng!"

"Đừng, đừng ở chỗ này mà... Huhu, không được, em muốn ra rồi... Em muốn tiểu..." CÔ nức nở mà khóc, vách thịt phía trong bị côn thịt càn quấy, ma sát, khoái cảm chồng chất dâng lên, tầng tầng lớp lớp, cuốn cô lên cao trên ngọn sóng triều tình dục, cả người run lẩy bẩy theo bản năng mà căng chặt, phảng phất như bên trong cơ thể đang dựng lên một bức tường cao, nghênh đón những cơn sóng tới tẩy rửa sạch sẽ.

Ngón chân cô gắt gao cuộn tròn lại, phía sau lưng cong lên tạo thành một đường cong gợi cảm, ngón tay bám chặt vào da thịt Kiều Tiểu Duy, vô thức mà kêu lên: "Ra, ta tới rồi..."

Vách trong chợt co rút lại, mị thịt run rẩy, tiểu huyết nút chặt lấy dương vật, một cỗ âm tình nóng bỏng phun trào ra, phá tan sự phòng bị và ngăn cách của cơ thể, cả thân thể như được giải thoát khỏi xiềng xích, khổng chế. Sự tê dại như thác nước điên cuồng mà cọ rửa khỏi thân thể này, làm người dục tiền dục tử không thôi.

Kiều Tiểu Duy sững đến nỗi hai đùi căng chặt, giờ phút này bên trong vừa chật hẹp lại vừa có lực cản, nghênh ngang tiến vào, mạnh mẽ làm thêm hai ba chục cú chót, nhiều lần đâm quy đầu vào sâu trong cửa huyết. Cuối cùng kết thúc bằng một kích trí mạng, côn thịt cắm sâu vào tận cùng bên trong, hai trái trứng bên ngoài phảng phất như muốn nhét luôn vào tiểu huyết.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, dương vật nhảy lên, gân xanh nganh lên, mồ hôi buông lỏng, tinh dịch đã tích trữ bao lâu nay đều bắn hết vào bên trong tử cung.

Đại chiến kịch liệt kết thúc, Kiều Tiểu Duy buông lỏng Hứa Diệc Hàm ra, côn thịt rời khỏi tiểu huyết, hỗn hợp ái dịch triền miên chậm rãi chậm rãi theo chân cô chảy xuống.

Cảm thụ được rõ ràng cả quá trình này, cô xấu hổ đến mức chỉ muốn chui vào đất, lại bị hắn ôm lấy, môi ấm áp an ủi cô, sau đó là đến một nụ hôn triền miên ngọt ngào nồng nhiệt kiểu Pháp.

Nụ hôn này không biết kéo dài bao lâu, cho đến khi cô xém chút nghẹt thở thì hắn mới buông ra, một tay hắn chống lên cửa kính, một tay nâng cằm cô lên, kiêu ngạo mà nhìn cô: "Sướng không, bảo bối?"

"..."

Cao trào qua đi, đầu óc thanh tỉnh lại, đối với chuyện này, cô cực kỳ cảm thấy thẹn thùng nên lựa chọn im lặng.

Kiều Tiểu Duy nắm chặt eo cô, môi tiến đến bên tai cô, hơi thở của hắn nhẹ nhàng phủ lên tai cô, tiếp đến thanh âm lay nhiễm một chút tình dục cực kỳ gợi cảm của hắn vang lên: "Anh lại thích thao em như thế, chỉ khi đó em mới có thể thành thật."

"..."

Hứa Diệc Hàm nghe thấy hắn vô si như thế, hai tai đều ửng đỏ lên, vội vàng duỗi tay đẩy hắn ra, dòi dề tài đến vấn đề cô đề ý nhất: "Đừng nói chuyện ở đây, anh thích khoe thân lắm à?"

Kiều Tiểu Duy cười cười, hai chân đứng yên như cắm rễ dưới đất: "Không phải em nói anh biến thái sao? Biến thái cũng có đạo đức nghề nghiệp, đã biến thái thì phải biến thái toàn diện."

Thời điểm hắn cười rộ lên mi mắt cong cong, mắt sáng như sao trời, khoe miệng khê nhếch, bộ dáng xinh đẹp ôn hòa, hết như một mỹ nam yên tĩnh. Chỉ là lúc này, nụ cười này thật thâm tà, không có chút hảo ý nào, hết như nụ cười của những công tử ăn chơi trác táng đùa giỡn thiếu nữ nhà lành thời xa xưa.

"Vậy thì thưa Quý Ngài Biến Thái, tiểu nhân xin phép đi trước!" Cô làm bộ như muốn chạy đi, nhưng làm sao hắn có thể dễ dàng cho cô chạy đi như thế? Bàn tay to vừa duỗi ra, hai thân thể lại một lần nữa dính sát vào nhau, ngay sau đó, cô nhận thấy được có một cây gậy sắt nóng hằm hập cương ngạnh dán lên bụng nhỏ của cô, cúi đầu nhìn xuống, vừa mới qua một trận hoan ái kịch liệt nhưng tên Tiểu Duy chết tiệt kia lại một lần nữa ngáng đầu!

Ngáng đầu lên, lại bắt gặp phải ánh mắt như cười như không của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 15: Bị thao rất sướng... Thật thoải mái.. (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Vị trí tầng mười ba, không cao cũng không thấp. Đứng trước cửa sổ sát đất này có thể quan sát phố xá phồn hoa, xe chạy tấp nập trên đường, người đi người chạy trên lề phố, những tòa công sở cao ngất ngưỡng, những tấm quảng cáo áp phích thật to, thật lớn. Tầm nhìn từ nơi đây cực kỳ tốt.

Hiển nhiên, nếu bây giờ những người bên dưới ngẩng đầu lên cũng có thể nhìn thấy hình ảnh hai bọn họ đang triển miên. Nhưng không rõ ràng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai thân thể trần trụi, động tác nửa ẩn nửa hiện làm người mê mang, không rõ.

Có một bàn tay đang làm loạn ở bên hông mảnh khảnh của nữ nhân, khi thì lượn lờ ở hai bên mông đầy đặn, tay khác thì không thành thật mà bồi hồi, lưu luyến ở khu tư mật đào nguyên. Nụ hôn giao triền nhẹ nhàng pha chút ngọt ngào làm cả hai rơi vào lưới tình ôn nhu, thân thể rơi vào trạng thái mất khống chế, hô hấp ngày càng tăng, thân mình cũng dần dần mềm nhũn, vô lực nằm xấp dưới lồng ngực cường tráng của nam nhân.

Kiều Tiểu Duy hôn đến đầu vai cô thì ngừng lại, đem mặt cô quay hướng về phía bên ngoài cửa sổ. Phuong hướng này đối diện với tiểu khu bên kia, có thể nhìn đến phong cảnh nơi xa, không hề lo lắng sẽ có người nhìn rập, lén lút coi trộm. Nhưng bản thân trần trụi đứng ở phía này, thân thể như bị lột sạch cho người khác xem, cảm giác kích thích mãnh liệt làm cô cực kỳ thẹn thùng, xấu hổ. Cô cảm thấy như có rất nhiều ánh mắt đang tập trung về phía mình. Có ánh mắt của người đi đường dưới lầu, hoặc người trốn phía chung cư đối diện, hoặc là bạo dạn nhìn thẳng vào, hoặc là âm thầm nhìn lên. Trong mắt có sự khao khát, si mê, còn có khinh thường, phi nhỏ. Cứ như vậy mà nhìn rồi đánh giá cô.

"Không..." Cô theo bản năng muốn kháng cự, xoay người đi chỗ khác nhưng lại bị hai tay hắn ôm lấy, cầm tựa ở hõm vai cô, cường ngạnh mà cố định cô ở yên phía trước cửa sổ.

Tay hắn chậm rãi leo lên hai con thỏ nhỏ trước ngực, đầu vú cương cứng bị hắn nắm trong lòng bàn tay, bao vây lại toàn bộ. Cảm xúc này làm cô có chút tự ti, thẹn thùng, mà hắn như đang kiểm soát toàn bộ, tận tình mà xoa bóp, hưởng thụ xúc cảm tinh tế, mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay.

Nụ hôn triển miên, lưu luyến rời khỏi đầu vai chuyển đến sau cổ, chậm rãi dừng ở phần lưng, theo xương sống chạy dọc xuống phía dưới. Đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm ở phía trên, tạo ra một cổ ngựa ngửa, tê dại, làm thân mình nữ nhân nhẹ nhàng rung động, thấp thỏm.

Bị khiêu khích như thế, lý trí Hứa Diệc Hàm dần dần bay xa. Kiều Tiểu Duy lại tiến đến bên môi cô, đôi tay vẫn bá đạo mà đem cô giữ chặt lại, ngăn cô nhúc nhích, vận vẹo. Cảm giác sợ hãi bị người khác nhìn trộm làm cô vừa hưng phấn, vừa mâu thuẫn, hoa huyết dần dần ứ đọng, mặt nước trong nháy mắt tràn lan.

Đội Hứa Diệc Hàm thoát khỏi nụ hôn lưu luyến, ngọt ngào thì tay của Kiều Tiểu Duy đã trêu chọc đến phía dưới tiểu huyết. Hắn linh hoạt mà đùa bỡn hoa châu, trên tay dính đầy chỉ bạc nhóp nhép.

"A, không cần... Sẽ bị người khác nhìn thấy..." Hứa Diệc Hàm càng thêm động tình, khi hai chân kẹp chặt lại, khi thì mong muốn, khát vọng được nhiều hơn, muốn cho hoa huyết được khuấy khỏa, thoải mái hơn. Càng như thế, đám thủy càng chảy ra nhiều hơn, thấm ướt đầy tay Kiều Tiểu Duy.

Ngón tay hắn không biết khi nào đã di chuyển tới mặt sau, từ kẽ mông cắm vào, lặng lẽ tiếp cận đến cục huyết đang đóng chặt kia. Ngón tay ướt át nhẹ nhàng xoa ắn vào chính giữa cục huyết phấn nộn, xinh đẹp, lòng bàn tay như cố ý như vô tình mà đâm càng thêm sâu vào.

Hứa Diệc Hàm cả kinh, lập tức giãy giụa lên, liền bị một tay Kiều Tiểu Duy khóa trụ lại, mông to gọi cảm vênh lên, cùng ngón tay tiếp xúc càng thêm thân mật.

"Không, không được. Nơi đó không thể!" Cô bực tức nói.

Kiều Tiểu Duy cắn cắn vành tai cô, nhẹ giọng nói: "Tại sao lại không thể, đều là hang, là động, là lỗ. Trời sinh chính là dùng để cắm vào nha!"

Mặt lưỡi xù xì lướt qua vành tai, đầu lưỡi lại liếm láp lung tung vào sâu bên trong, Hứa Diệc Hàm rên rỉ đứt quãng, miễn cưỡng khắc chế ngọn lửa dục vọng đang bùng bùng trong cơ thể, dựa vào tia lý trí cuối cùng mà chống lại thể lực hiểm ác: "Nơi đó rất dơ... Với lại nó không dùng để..."

"Không dùng để làm gì?" Kiều Tiểu Duy thổi khí nóng bên tai cô, ngón giữa tìm đúng cửa huyết, chậm rãi chen ngón tay to lớn vào.

"A, đừng mà. Thật kì quái..." Có dị vật cắm vào tiểu huyết làm cô cảm thấy không thoải mái, thấy hắn thật sự có ý định đó, cô gấp gấp đến nỗi mặt đỏ tai hồng.

Thanh âm mê hoặc của Kiều Tiểu Duy vang lên bên tai: "Đừng sợ, thả lỏng đi, cong eo một chút."

"Không được mà..." Hứa Diệc Hàm chưa thử cảm giác chơi cục huyết bao giờ Cô có thể cảm nhận được ngón tay của hắn đang xâm nhập từng chút từng chút một, khớp xương rõ ràng đang bị cơ thể cô áp bức gắt gao, cảm giác thẹn thùng cùng quái dị chưa từng có dâng lên. Thân thể vì vậy mà cảm thấy cực kỳ hưng phấn, mị huyết chảy ra mặt nước ngày càng nhiều.

Chỉ mới cảm một ngón tay vào mà hắn đã cảm thấy bên trong thật nóng bỏng, thật khô khan. Hắn rút tay ra, dòi tay lên phía trước dùng một chút dâm dịch để bôi trơn, rồi lại lần nữa tiến vào tiểu cục non. Ngón tay vừa mới tiến vào, tầng tầng lớp lớp thịt bên trong liền đem hắn vây chặt lại. Kiều Tiểu Duy có thể tưởng tượng ra cảm giác hút hồn, sung sướng khi dương vật của hắn tiến vào, tình dục trong mắt càng thêm sâu, càng thêm dùng sức mà cảm toàn bộ ngón tay vào. Hứa Diệc Hàm đau đớn mà la lên một tiếng, lắc mông cầu xin: "Dừng mà, dừng mà!"

Hắn làm sao có thể dừng lại, ngón tay chậm rãi thọc vào rút ra. Hắn đứng ở phía bên trái của cô, tay trái nắm chặt eo thon của cô, động tác tay phải ngày càng nhanh hơn.

Hứa Diệc Hàm tựa vào trên cửa sổ sát đất, cảm giác có dị vật xông vào lỗ nhị cực kỳ khó chịu. Ngón tay chết tiệt kia càng thêm không biết xấu hổ mà cứ thế ra vào vào, mâu thuẫn giữa đau đớn, khó chịu cùng khoái nhục trào dâng, làm cô một mặt thờ dốt, ngậm nga, một mặt khẩn cầu xin tha: "Dừng mà, dừng đừng vào chỗ đó!"

Ngón tay tuy thon thả, nhưng khớp xương lại cực kỳ cứng rắn. Dù cho cục huyết có cường tráng, cơ bắp đến đâu cũng không thể đem nó đẩy ra ngoài. Cô không rõ cảm giác này là gì, một bên khát vọng nó cảm càng thêm sâu, một bên lại mong nó nhanh chóng rút ra bên ngoài.

Một lát sau, ngón giữa của hắn bắt động. Hắn đem ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp vào, chen chúc vào bên trong tiểu cục non nhỏ hẹp, tiếp tục động tác ra vào vào. Côn thịt đã sưng to đến khó chịu, động tác của hắn thêm vội vã, thô bạo, Hứa Diệc Hàm sợ hãi kêu to một tiếng: "Đau!"

Cục huyết như bị xé toạt ra, khi hai ngón tay đồng loạt đi vào, cô đã đau đến chảy cả mồ hôi lạnh. Lúc chúng thọc vào rút ra, thỉnh thoảng tạo nên sự cọ xát nhẹ, khoái cảm sung sướng cùng đau đớn đánh úp lại, khiến cô như chìm trong lửa và băng, đến tột cùng cũng không biết diễn tả khoái cảm này như thế nào. Nhưng Kiều Tiểu Duy vẫn còn chưa thỏa mãn, ngón tay hắn dính lấy dâm thủy, lại một lần nữa mà khiêu chiến cực hạn, cho ba ngón tay cùng cảm vào một lúc. Cô đau đến run rẩy cả người, khóe mắt đã hơi hơi phấp phồng: "Đau, đau mà!"

"Thả lỏng một chút nào." Kiều Tiểu Duy cố nén dục vọng dưới thân, tay trái tìm đến hoa châu phía trước, vân vân xoa nắn, tay trái lần lượt tiến sâu thêm vào bên trong lỗ nhị, nhẹ nhàng ra vào. Vách bên trong gắt gao ép chặt lấy hắn, hai người trực tiếp ma sát, đường đi dần dần buông lỏng chút ít, khiến cho động tác của hắn càng thêm thuận lợi. Con đau làm cô thống khổ, khó nhịn, chỉ cảm thấy cục huyết bị căng ra đến nóng rát, đau nhức. Cho đến khi ngón tay dần dần được thuận lợi, dâm dịch khiến bên trong bớt khô khô, ma sát nhờ vậy mà dễ dàng hơn thì cô mới cảm nhận được chút ít khoái cảm.

Kiều Tiểu Duy rút ngón tay ra, đem côn thịt đã hăng máu chớ này giờ để ở cửa động. Phấn nộn cục huyết sau khi bị trêu chọc vẫn chưa thể khép kín, có dâm dịch bôi trơn, cục hoa thỉnh thoảng hơi mấp máy, khi thì mở ra khi thì khép nhẹ lại, hình ảnh dâm mỹ thế này làm mất hẳn như muốn phun lửa. Phía trên đỉnh đầu phun ra một ít chất lỏng trong suốt, gân xanh trên thân như muốn bành trướng ra, nhục bông càng ngày càng nóng hừng hực, chỉ sợ hạ thể bất cứ lúc nào cũng có thể nổ mạnh.

Hắn đem chút dâm thủy bôi lên xung quanh côn thịt, khối thân thể tươi mới này chảy rất nhiều nước làm hắn cực kỳ hài lòng. Quy đầu hồng nhật đặt ở cửa huyết, mặc dù đã được hắn làm cho bước dạo đầu nhưng cục hoa nhỏ bé này vẫn chưa thể cắn nuốt được đỉnh quy đầu to lớn của hắn. Kiều Tiểu Duy gấp đến nổi ứa ra mồ hôi lạnh, dùng sức bẻ cánh móng no đủ của cô ra, đem huyết khẩu mở rộng, dùng sức mà thẳng tiến đi vào. Vừa mới vào được chút ít, đã nghe tiếng nói nghẹn ngào, đau khổ cầu xin của Hứa Diệc Hàm vang lên: "Quá lớn, không thể, thật sự không thể, sẽ cảm hư mất..."

Côn thịt lúc này cứng rắn như thiết, quy đầu khó khăn lắm mới đi được một tý xíu vào lỗ nhỏ mỹ diệu này. Kiều Tiểu Duy không thể nhịn nữa, tàn nhẫn nắm chặt lấy eo Hứa Diệc Hàm, hạ thân đâm một cú chuẩn xác về phía trước, bỏ ra toàn bộ đường đi chật hẹp, nửa cây gây thịt cứ thế mà cảm vào bên trong cục huyết. Trong chớp mắt, áp lực từ bốn phương tám hướng truyền tới, hung hăng áp chế nhục bông, giống hệt như cảm giác cao trào ở tiểu huyết phía trước. Không màng bất cứ thứ gì mà cắn, mà mút, mà hút chặt hắn. Kiều Tiểu Duy sung sướng mà than nhẹ một tiếng, hắn hận không thể ngay lập tức đem toàn bộ dương vật cảm vào.

Hứa Diệc Hàm bị đau đớn làm cho nước mắt chảy ròng ròng, tiểu cục non bị cơn đau nhức xé rách hành hạ. Bên trong bị căng đến không còn một khe hở, cơ thể mất không chế mà cảm thấy sợ hãi. Cô vô lực mà ghé vào cửa sổ, hơi cong người, hai cái vú tình xảo đáng yêu mà lắc lư trước ngực, mông chu lên, bị dương vật nam nhân cảm vào trong lỗ nhị - chỉ nghĩ như vậy một chút thôi, liền cảm thấy bản thân thật sự dâm dăng, ngoài ra còn có một chút hưng phấn nhẹ.

Trong lòng rối rắm, hỗn loạn, hai má càng thêm đỏ bừng.

"Quá sung sướng! So với lỗ trước càng chặt hơn, như muốn bám lấy luôn cả dương vật." Kiều Tiểu Duy thờ dốt, vòng eo đang đưa, gian nan mà đưa đây. Mỗi một lần cảm vào càng thêm sâu hơn so với lần trước, làm hơn hai chục cái như thế, hắn lại nảy sinh ra một ý nghĩ xấu xa hơn. Hắn cắn răng đâm một cái thật mạnh vào, dương vật cùng trứng gần như đi vào, hắn mới thấp giọng rên rỉ một tiếng, bản năng thú tính bộc lộ hoàn toàn.

Giờ phút này, Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy chỗ hạ thân giao hợp truyền đến cơn đau đớn kịch liệt. Lỗ nhị bị đại dương vật xỏ xuyên qua, dâm thủy không đủ bôi trơn mà hai bên trực tiếp ma sát lẫn nhau nên cực kỳ nóng rát. Đường đi bị khúc trương cực đại, mang đến cảm giác mất khống chế kỳ dị, làm người bất an tới cực điểm.

Tiếng nói cô mang theo nước nỡ, nghẹn ngào: "Đau quá, huhu... Không được, nơi đó không thể cảm..."

Kiều Tiểu Duy dần dần tìm được cơn khoái cảm, thọc vào rút ra càng thêm thuận lợi, một bên mạnh mẽ cảm vào, một bên thờ hỗn hển: "Tại sao không thể cảm vào? Bên trong ướt đầm như thế rồi, rõ ràng là rất muốn bị đại dương vật làm, rất luyến tiếc không muốn buông ra còn gì."

"A a, không được..." Tiếng nói cô càng ngày càng yếu, thân thể càng thêm bủn rủn vô lực. Động tác của côn thịt bên dưới cuồng dã, mạnh mẽ, đâm sâu vào bên trong, cảm giác đau đớn cùng nhẹ nhàng khoái cảm cứ thế đan xen. So với cảm giác bên trong hoa huyết thì khác nhau hoàn toàn, đây là một loại vui thích cảm kỳ, lỗ nhị căng ra, cảm địa bị xâm nhập, mỗi một lần đưa đẩy, đều có một loại cảm giác bị lãng nhục làm người muốn ngừng mà không thể.

"Cái hang này đúng là cực phẩm nha." Từ đáy lòng hân hoan thành cảm thán, còn thịt vừa rút ra, bên trong liền gắt gao khép lại. Đợi nó lần nữa cắm vào, liền bị vẩy lại chặt chẽ, gân xanh dữ tợn ma sát bên trong, khoái cảm tê dại lan tràn vào tận trong xương tủy, thoải mái đến không còn gì để nói.

Hai tay Hứa Diệc Hàm căng chặt, nhìn ra thế giới phần hoa bên ngoài, loại cảm giác sợ sệt bị người khác nhìn trộm làm cô càng thêm hưng phấn. Nữ nhân bị nam nhân thao túng huyết, trên mặt tuy đau khổ, khó chịu nhưng ngoài ra còn có chút vui thích cùng khát vọng, có lẽ sẽ làm người khác cảm thấy rất hạ tiện đi? Có lẽ sẽ có người nhìn chăm chú vào hai vú đang đong đưa và khu rừng tư mật của cô, tưởng tượng dâm thủy của cô dọc theo đùi mà chảy xuống. Người đó một bên mắng cô là dâm đảng, là tiện nhân, một bên lại vuốt ve còn thịt bành trướng dưới háng, mong muốn được cắm vào bên trong cơ thể cô...

Ý nghĩ lung tung này làm khuôn mặt Hứa Diệc Hàm tràn đầy ý xuân, ánh mắt mê ly, cảm nhận khoái cảm nơi cục huyết, xoắn mông nói hòa theo hân, miệng lưỡi khô khốc mà rên rỉ: "A a, quá sâu... Dương vật lớn, thật lớn!"

Còn thịt hung hăng càn quấy sâu bên trong, tay Kiều Tiểu Duy vuốt lấy núm vú đã cương ngạnh của cô, thỉnh thoảng kẹp lấy, lôi kéo. Phần lưng gợi cảm của nữ nhân trần trụi trước mắt hân, theo động tác của hạ thân mà vận vẹo đong đưa, mông thịt trắng nõn đầy đặn run rẩy, da thịt tinh tế mềm mại dưới sự phản chiếu của ánh sáng tuyệt mỹ hết như một tác phẩm nghệ thuật cao quý. Mà hân lúc này đang tro mắt nhìn cây gậy thô trắng của chính mình lần lượt tiến công vào trong tiểu huyết, cục non nhỏ nhắn bị căng ra đến cực đại, hai viên tinh hoàn bên ngoài cũng gồng trước mà chạy theo "đàn anh" còn thịt mà ra ra vào vào. Cảm giác như hân đang phá tan một báu vật vô giá, khoái cảm giữa bạo lực, điên cuồng và thương tiếc đan xen lẫn nhau, làm hân như muốn phát điên. Trong đầu chỉ có ý nghĩ đem nữ nhân này thao đến hư, thao đến vô lực, thao đến dục tiền dục tử.

Ngón tay thon dài của Hứa Diệc Hàm dùng sức mà nắm chặt, còn thịt kia cứ thọc vào thọc ra trong cơ thể, vừa sâu lại vừa tàn nhẫn, ma sát với vách thịt mẫn cảm. Đột nhiên, không biết đỉnh quy đầu chạm vào đâu, thân mình cô giật mạnh một cái, mật dịch ồ ạt chảy ra, dương vật của nam nhân càng vào thêm sâu hơn. Sợ hãi và thẹn thùng lên đến cực điểm, tê dại gặm cắn lấy lý trí của cô, thân thể không còn trong tầm kiểm soát, chỉ có thể làm theo bản năng, từ miệng phun ra những tiếng rên rỉ dâm đảng: "A a, bị người khác nhìn trộm... Bị thao rất sướng... Thật thoải mái, bên trong rất ngứa, rất khó chịu, anh dùng sức một chút nữa đi..."

"Dâm đảng, xem ra em rất thích bị dương vật cắm vào lỗ nhị đi, còn thích bị người khác nhìn trộm. Nhìn lại bản thân em đi, nước chảy nhiều như thế, muốn đồng thời bị cắm phía trước lẫn phía sau, có phải không?" Kiều Tiểu Duy cứng rắn đem còn thịt cắm mạnh vào, trái phải công kích, mạnh mẽ càn quấy, chạm đến từng tắc da thịt mẫn cảm, kiều nộn bên trong.

Bỗng nhiên thanh âm rên rỉ của Hứa Diệc Hàm vút cao, thân mình run rẩy, sáng khoái như dòng điện lan tràn toàn thân. Đầu óc như bị chấn động mà trống rỗng, toàn thân bủn rủn vô lực, huyết nhỏ tê dại khó chịu, một lòng mong muốn dương vật mạnh mẽ hơn.

"Tiếp đi, tiếp đi..." Miệng bất giác tràn ra tiếng ngậm nga nhỏ vun, hạ thân tiếp xúc thân mật, gằn gữ như thế, làm cô phá lệ không muốn rời xa Kiều Tiểu Duy.

"Thật dâm đảng!" Hai mắt hân đỏ lên, tốc độ càng lúc càng nhanh. Túi trứng đập "bốp bốp" vào hai cánh mông đầy thịt, một cái rồi lại một cái. Tròng dịch trong suốt theo còn thịt ra ngoài, cục huyết hồng nhạt bị thấm ướt càng thêm tươi mới, mỹ lệ.

Hứa Diệc Hàm không biết rằng, mỗi một tắc da thịt trên thân thể cô đều như bông hoa anh túc mà làm Kiều Tiểu Duy trầm luân, say mê. Hiện giờ, trong đầu cô chỉ có còn thịt thô to, hùng tráng kia.

"Ồ, thật chặt, sướng chết mất. Em, tên tiểu yêu tinh này, thật không thể theo hết hai cái động của em!"

"Thật sướng, em rất thích."

Miệng nhỏ cô khẽ mở, cơ thể tựa hồ như không thể khống chế nữa, nước bọt theo khước miệng tràn ra theo động tác ra ra vào vào của cự long. Khoái cảm như sóng to gió lớn trùng điệp đánh tới, thân mình phiêu lãng nơi chân trời, bay lên không trung, cảm giác lúc này đây không thể diễn tả bằng câu chữ nhân gian.

Kiều Tiểu Duy thờ hớn hớn, vòng eo không biết mỏi mệt mà ra sức luật động, khoái cảm từ xương tủy thân thể lan tỏa, sáng khoái tích tụ tràn đầy, nhảy mất cảm thấy mãi mất được buông lỏng.

Tuy hân gầy nhưng đáng người lại cường tráng, cơ bắp. Hứa Diệc Hàm nhìn đến thân thể hữu lực của hân, nhìn đến động tác càng ngày càng hung mãnh của nam nhân, tàn nhẫn mà thao luyện cục non của cô. Đôi tay hân chế trụ vòng eo mảnh khảnh của cô, còn thịt một tắc rồi lại một tắc công kích tiến quân vào sâu bên trong, gân xanh nhô lên, cơ rút kịch liệt, tinh dịch cường ép mà bắn vào bên trong cơ thể.

Hứa Diệc Hàm bị bắn một cái như thế liền run rẩy, cả người căng chặt, thân mình nhỏ yếu bủn rủn đến kịch liệt.

Sau một lúc lâu, còn thịt rút ra, đục dịch từ trong tiểu cục non chảy ra ngoài, thấm ướt hai bên mông nở nang, sau đó theo chân đi xuống phía dưới.

Kiều Tiểu Duy dùng sức ôm cô vào trong ngực, gầy thịt "yếu ớt" dán ở kẽ mông cô, thanh âm để nghe của hân vang lên: "Rất thích em."

Còn thịt sau khi phá phách liền rời khỏi cục huyết, làm cô cảm thấy có chút mất mát, cũng may còn cảm nhận được tinh dịch đang còn chảy xuôi xuống, cũng không đến mức bị lỗ vón. Hứa Diệc Hàm vô lực mà dựa vào trên người hân: "Thích nữa người dưới của em?"

Bàn tay to, thô ráp mon men đến hoa huyết lay lộn bên dưới, hân hôn nhẹ lên môi nàng, thấp giọng nói: "Nửa người trên cũng thích."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 16: Không bằng em cưới cho anh xem đi?

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) -

Màn đêm tĩnh lặng, Kiều Tiểu Duy chống cằm ngồi trước máy tính đọc truyện mới của Hứa Diệc Hàm, vừa xem vừa tấm tắc khen ngợi: "Em đúng là thích hợp để viết truyện người lớn, mỗi lần có kinh nghiệm thực chiến xong là có thể múa bút thành văn, đúng là không lỗ vốn chút xíu nào. Được, được đây!"

Hứa Diệc Hàm đang nằm trên sofa đọc truyện tranh của hần, nghe lời này xong liền tròn mắt, nhìn nhìn những tờ giấy nháp rải rác trên bàn, nhớ đến động tác nam nữ trần trụi dây dưa trước cửa sổ sát đất đêm qua, cảm giác như lại trào dâng. Cảnh tượng mãnh liệt như tái hiện lại trước mặt cô, bầu môi: "Thường thôi."

Kiều Tiểu Duy bỗng nhiên ngừng cười, thu lại sự vui đùa, nghiêm túc mà mở miệng: "Anh nghĩ anh có thể vẽ một bộ truyện tranh dựa trên tác phẩm của em."

Nghe được lời này, ngum nước cô vừa mới uống được liền phun hết ra ngoài: "Anh uống lộn thuốc à? Phác họa cái "xuân cung đồ" để tự sướng còn chưa nói, bây giờ lại còn muốn vẽ truyện 18+ để nổi tiếng?"

"Làm sao đầu óc em toàn suy nghĩ những thứ bậy bạ như thế vậy? Anh chưa có nói là anh muốn vẽ thể loại đó mà." Kiều Tiểu Duy trưng ra bộ dáng khinh thường, "Anh thấy em có trí tưởng tượng rất phong phú nha, từ cái chuyện người lớn của em có thể cải tiến lại để cho chúng có bối cảnh và cốt truyện hợp với thể loại chuyện xưa khoa học viễn tưởng. Nếu như em có thể thành công với loại truyện này, hần là không tởi đi."

"Anh bị điên à?" Hứa Diệc Hàm liếc hần một cái, "Em là tác giả truyện người lớn, làm sao có thể viết chuyện xưa khoa học viễn tưởng? Còn để cho anh làm tư liệu để vẽ truyện tranh? Người anh em à, có bệnh thì uống thuốc đi, đừng trốn tránh."

Kiều Tiểu Duy ngay lập tức vỗ bàn đứng dậy: "Cái gì mà "tác giả truyện người lớn"? Em đây là đang kỳ thị chính bản thân mình sao? Nghề nào cũng là nghề, em không biết à? Tuy rằng trong giới truyện người lớn, em cũng ở tầng áp chót, dưới cùng... Nhưng, chẳng lẽ em muốn viết thể loại truyện này cả đời sao? Người khác hỏi tới nghề nghiệp của em, thì em trả lời ra sao? Em dám nói cho ba mẹ công việc hiện tại của em không? Em cần phải thay đổi hình tượng ngay. Cho em cái đuôi to như thế, em còn không mau ôm chặt?"

Khi Hứa Diệc Hàm nghe đến hai chữ "Ba mẹ", thân thể hơi hơi cứng lại, biểu tình có chút quái dị, vừa bi thương, vừa âm ảm, nhưng chỉ là lướt qua trong giây lát. Cẩn thận ngẫm nghĩ lại đề xuất của hần, cô cũng lo lắng. Nhất thời lưỡng lự, cảm giác nếu như cô viết truyện người lớn suốt đời cũng không tốt, nhưng lại không nghĩ chính mình có tài năng trong việc viết truyện xưa khoa học viễn tưởng, trong lòng rất phiền muộn.

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) -

Kiều Tiểu Duy thấy cô mềm lòng, đang muốn tiếp tục khuyên nhủ lại nghe thấy điện thoại reo lên. Nhìn qua thì thấy là biên tập đang gọi tới, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống, lăm bầm trong miệng: "Hôm nay là ngày mấy rồi? Chẳng lẽ dùng một cái mình đã ngủ qua hai mươi ngày rồi, lại tới ngày nộp bản thảo chết tiệt rồi sao?"

"Haha, Kiều Tiểu Duy a, em không nghĩ anh cũng có lúc bần như thế nha. Chỉ là một cuộc điện thoại gọi đến đòi bản thảo thôi mà cũng làm anh như muốn đá trong quần như thế." Hứa Diệc Hàm nắm lấy cơ hội hiếm có mà công kích hần.

Kiều Tiểu Duy không rảnh mà nhìn đến cô, bắt máy, rồi trả lời với khí thế áp bức: "Hôm nay mới ngày mấy mà đã gọi điện rồi? Deadline* chưa tới, mấy người không có tư cách gọi điện thoại cho tôi!"

*Deadline: hạn cuối, hạn chót nộp bài.

Đầu bên kia điện thoại lại nói nói gì đó, rồi lại thấy hần nhú nhú mi, vừa tính trả lời, đối phương giống như biết trước, nhanh chóng đánh gãy lời hần, nói một loạt với tốc độ như súng bắn liên thanh. Mắt Kiều Tiểu Duy tròn trắng, sau đó nhìn đến Hứa Diệc Hàm đang xem cuộc vui rồi trả lời: "Được."

Cúp điện thoại, Hứa Diệc Hàm liền tò mò hỏi: "Sao, sao? Biên tập phía bên kia muốn dùng mỹ nhân kế, dùng thân thể tới bắt buộc anh giao bản thảo hả?"

"Nhà xuất bản bên kia kỷ niệm thành lập, họ nói là người hâm mộ của anh chờ đợi đã lâu, muốn anh đích thân tham gia. Cô ta gọi đến để đưa thiệp mời cho anh."

"Anh cứ như thế mà đồng ý?"

"Không còn cách nào khác, nếu không cô ấy sẽ cho người bắt cóc anh đến."

"..."

"Các anh rốt cuộc là loại tạp chí gì thế? Thế loại người gì thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 17: Phòng thay đồ (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) -

"A a a..."

"Đừng kêu quá lớn nha, bên ngoài có không ít người đâu."

"A, chậm, chậm một chút đi... Chịu không nổi mà..."

"Em kêu nhanh lên thì anh sẽ nhanh lên."

"A a, tên chết tiệt này..."

"Không phải em rất thích bị tên chết tiệt này thao sao?"

Trong không gian nhỏ hẹp, nhiệt độ không ngừng tăng lên. Một nam một nữ như đánh trận mà vận động, mồ hôi lấm tấm rơi. Nam nhân ôm nữ nhân, đem hai chân thon dài mở ra, kéo quần lót đã sớm bị dâm thủy thấm ướt qua một bên, nam căn thô to tiến vào tách hai môi cánh môi phần nộn ra, nhanh chóng dâm vào tiểu huyết tràn lan mặt dịch. Hình ảnh hai người được phản chiếu lại trong gương, nhìn vào có thể thấy được động tác có bao nhiêu kịch liệt.

Côn thịt nam nhân ước chừng như cánh tay của thanh niên, mỗi lần thọc vào rút ra đều đem vách mị thịt tinh tế nghiền nát. Từ góc độ này, quy đầu có thể thâm nhập vào những chỗ ẩn cảm sâu bên trong, thịt mềm bị đỉnh thô ráp nghiền áp, rồi lại lồi lồi kéo kéo, kích thích thân mình nữ nhân run rẩy, tiếng rên rỉ không kiềm chế được mà cứ thế bật ra khỏi cánh môi.

Nam nhân lại không ngừng nhắc nhở cô gái ấy giờ phút này có bao nhiêu người đang đứng bên ngoài. Thỉnh thoảng có tiếng bước chân truyền tới, hay như tiếng nhân viên tư vấn cho khách hàng mua quần áo, những thứ đó đều như một quả bom nổ chậm đối với bọn họ. Bất cứ lúc nào chúng cũng có thể nổ tung, sự lo lắng này làm cả người cô không ngừng chảy mồ hôi, tiếng ngâm nga chột cao chột thấp, cô rất lo sợ sẽ bị người khác nghe thấy.

"Xem bộ dáng bây giờ của em kìa." Thanh âm tà khí của nam nhân vang lên bên tai, mị hoặc cô liếc mắt về phía gương đối diện, hình ảnh hạ thể căng chặt cứ thế mà bại lộ trước mắt. Âm hộ đỏ tươi, bị căng ra hết sức, ẩn sâu trong đó là một mảnh mềm thịt phần nộn, hoa huyết thì bị côn thịt lấp đầy, dâm thủy bị vẩy ra dính ở mép huyết. Ngoài ra, chúng còn chảy đến cự long và hai tinh hoàn của nam nhân, thậm chí còn có cả trên mặt đất. Điều này làm cô xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, tựa như ánh mây ráng chiều.

Váy bị vén cao lên, cả người hỗn loạn, chỗ ngực mở rộng, áo ngực bị đẩy lên trên, hai cái vú xinh đẹp e thẹn mà lộ mặt ra, hai đỉnh phía trên ngon ngọt tựa như trái cây, còn bị liếm láp đến ánh hồng. Trên thân mình trắng nõn, mềm mịn tràn đầy dấu hôn ái muội, làm người khác dễ dàng liên tưởng đến những hình ảnh khá không trong sáng.

Cùng so sánh thì nam nhân lúc này lại quần áo chỉnh tề, chỉ có nửa người dưới là lộ ra dương vật kiêu ngạo, lão toét. Cây gậy lớn kia hung hăng hành hạ hoa huyết nữ nhân, thỉnh thoảng miệng còn gặm cắn trên da thịt tinh tế của người con gái, đùa bỡn nữ nhân đến mất khống chế, làm nữ nhân phóng túng mà rên rỉ, mà ngâm nga dâm ngôn.

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) -

Côn thịt nhấp nháy thêm mấy chục cú nữa, đôi tay nữ nhân run rẩy, cổ không nhịn được mà ngửa ra sau, để ở trên ngực nam nhân, tiếng kêu càng thêm thất thanh, mị hoặc. Nam nhân biết cô muốn lên cao trào rồi thế nên tăng thêm lực nơi phần hông, cự vật thô cứng đâm thọt nhanh chóng trên nông thịt, lại tiếp tục điên cuồng lướt động một hồi, tay nữ nhân gắt gao bám chặt vào cổ hắn, thân mình mảnh khảnh tinh tế run rẩy cực độ, mị thịt trong u huyết gắt gao nhũn chặt lại. Vách trong chột co rút, một cổ âm tinh xối xả phun ra, phun lên quy đầu, theo dương vật mà chảy xuống.

Hỗn hợp dâm thủy và âm tinh tí tách rơi trên mặt đất, nam nhân thừa dịp tiểu huyết đang hút chặt nhất, động tác càng thêm hung mãnh, dương vật bạo tưng cắm sâu vào bên trong, tinh dịch hữu lực mạnh mẽ bắn ra.

"A..." Thở mạnh ra một hơi, khoái cảm như sóng lớn trong nháy mắt bao trùm cả thân thể. Hắn nhắm hai mắt lại, đem đầu tựa trên vai nữ nhân, để tinh dịch tùy ý chảy bên trong hoa huyết.

Đối với nhân vật có gan đánh đã chiến bên ngoài thế này, chỉ có thể là Kiều Tiểu Duy và Hứa Diệc Hàm!

Nơi bọn họ đang đứng, chính là phòng thử đồ của một tiệm quần áo cao cấp.

Kiều Tiểu Duy quyết định dẫn Hứa Diệc Hàm tham gia tiệc đầy năm. Nhưng hai người bọn họ lại không có lễ phục phù hợp, bởi vậy mới dành thời gian ra để đi mua sắm.

Đối với chuyện mua sắm quần áo thì bọn họ không quan tâm lắm. Nhưng Kiều Tiểu Duy lại nhất thời nổi lên thú tính, hắn muốn thử cảm giác trong phòng thử đồ của trung tâm mua sắm và thế là có trận chiến như ngày hôm nay.

Giờ phút này, Hứa Diệc Hàm đang hưởng thụ cảm giác cao trào, thẹn thùng mà nhéo hấn một cái: "Thả em xuống!"

Rút dương vật đã mềm nhũn ra, một cổ ái dịch đục theo đó mà chảy ra. Kiều Tiểu Duy đem cô đặt lên ghế trong góc phòng, móc khăn giấy ra lau sạch hạ thân cho cô, sau đó lau dọn dẹp "thành tựu" trên sàn nhà.

Sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, lúc này hai người mới lên lút như ăn trộm mà bước ra, một trước một sau. Hứa Diệc Hàm vốn ngại ngùng nên muốn rời đi nhanh chóng, lại không ngờ tên biến thái da mặt dày Kiều Tiểu Duy kia không biết xấu hổ mà cứ vờn quanh trong tiệm thêm một lúc nữa. Hắn cảm thấy thương thức đủ biểu tình xấu hổ của Hứa Diệc Hàm rồi thì mới thông thả ung dung rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Tôi đưa cô về!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Tầng ba tại trung tâm mua sắm.

Nơi đây tập trung rất nhiều cửa hàng quần áo cao cấp, là nơi thu hút nhiều nam nữ mua sắm nhất trung tâm.

Đều là tác giả truyện tranh lâu năm của nhà xuất bản Họa Gia, nhưng Hàn Tổ Cẩm phải năn nỉ, nhờ vả tác giả của bộ truyện "Châm Mạn Mê" thì mới có được thiệp mời của chủ biên tập Tiết Lê. Dù bà ta có nói nhẹ nhàng cỡ nào, thì cô vẫn nghe ra ý tứ "Tiệc đầy năm này là sân chơi cho những tác giả cao cấp, để được Họa Gia phát thư mời ít nhất người đó cũng phải có chút tiếng tăm. Nhưng còn cô, mỗi tháng đều lẹt đẹt mà đứng phía dưới cùng bảng xếp hạng, căn bản không có đủ tư cách."

Mặc dù trong lòng phẫn hận, nhưng cô lại không muốn bỏ qua cơ hội quý giá này. Tất cả những người nổi tiếng, tinh anh đều sẽ tham gia bữa tiệc này, chỉ cần khi đó mình vận dụng, mỗi chài một chút ít mối quan hệ, tiền đồ của mình sau này chắc chắn sẽ rộng mở.

Nghĩ đến sự thành công mai sau, nghĩ đến việc đứng trên đỉnh cao cuộc đời, vừa có tiền vừa có danh tiếng, phải làm cho à biên tập kia quỵ xuống mà liếm chân mình thì trong lòng cô liền vui vẻ. Hàn Tổ Cẩm một mặt vui sướng hải lòng mà bước vào một cửa hàng quần áo, không nghĩ tới vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một thân ảnh có chút quen mắt, giống như đã từng gặp qua ở đâu đó.

Nhìn kỹ lại một chút thì thấy một nam một nữ đang dắt tay nhau bước ra khỏi cửa hàng. Nam cao gầy, đôi chân thon dài, thẳng tắp được chiếc quần tây bao lấy. Tóc đen mềm mại chải chuốt gọn gàng, phía dưới đôi mày rậm mà một cặp mắt long lanh như sao trời, mũi cao anh tuấn, môi mỏng gợi cảm mấp máy. Đường cong khuôn mặt nhu hòa, tươi mát, làn da trắng mịn còn hơn của nữ nhân, là điển hình của những tiểu thụ tươi trong làng giải trí hiện nay.

Còn nữ thì tóc dài nhẹ bay, thân thể là lướt, da trắng tinh tẽ, tựa như chim nhỏ mà nép vào trong người nam nhân.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bộ dáng thân thiết, biểu tình phong phú, đôi bàn tay nhỏ nhắn, mảnh khảnh của nữ nhân còn thi thoảng đánh vào lồng ngực của nữ nhân - hoàn toàn là bộ dáng của đôi tình nhân ngọt ngào, ấm áp.

Hàn Tổ Cẩm hơi ngần ra, cô ta chẳng lẽ là người đó trong trí nhớ của mình - bạn học đại học Hứa Diệc Hàm? Cô ta vậy mà có thể quen được một người bạn trai soái như thế? Hàn Tổ Cẩm vừa nghĩ đến ý này, liền nhìn thoáng qua người con trai bên cạnh Hứa Diệc Hàm, sau đó nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở một tấm ảnh lưu trong thư viện, giơ tay lên xác nhận đối chiếu. Cuối cùng, cô ta kinh hãi phát hiện ra đó chính là củ khoai lang nóng bỏng tay hiện nay - Duy Nhi!

Để tham dự tiệc đầy năm của những tác giả truyện tranh, Hàn Tổ Cẩm đã xem qua danh sách khách mời của Tiết Lê, không tới cô sẽ may mắn được gặp Duy Nhi ở đây. Càng không nghĩ tới đó là biết được việc hấn và Hứa Diệc Hàm đang ở bên nhau, hơn nữa quan hệ có chút ái muội...

Mất thấy hai người vừa cãi nhau ầm ĩ vừa bước vào một nhà hàng, bước chân Hàn Tổ Cẩm cũng không tự chủ được mà đi theo qua. Đứng đối mặt trực tiếp với bọn họ, làm ra biểu tình giật mình, quan sát kỹ lưỡng Hứa Diệc Hàm từ trên xuống dưới rồi có chút không thể tin được mà nói: "Hứa, Hứa Diệc Hàm?"

Hứa Diệc Hàm ngừng đầu lên thì nhìn thấy một nữ nhân với mái tóc vàng, chân mang giày cao gót, mặc một bộ váy ngắn màu đen lộ gần nửa bộ ngực ra ngoài. bộ ngực nở nang gian nan mà hít thở trong bộ váy bó sát, nửa ẩn nửa hiện, cực kỳ gợi tình.

Nhìn cặp ngực nở nang đó một chút, theo bản năng cô nhìn về hướng Kiều Tiểu Duy. Chỉ thấy hắn quay mặt về phía này, cười như không cười mà nhìn cô, rử mi mắt đảo đảo qua cặp ngực, ý vị thâm sâu "Em xem người ta đi, rồi nhìn lại cái sân bay phẳng lì trước ngực đi."

Hứa Diệc Hàm hung tợn liếc hắn một cái, quay đầu hướng về phía nữ nhân tóc vàng cười cười: "Cô là... Hàn Tổ Cẩm?"

Đề nhớ tên cô ta cũng không khó, vì dù gì thời đại học, Hàn Tổ Cẩm cũng được xem như một nhân vật làm mưa làm gió. Dựa theo ký ức của nguyên chủ, Hứa Diệc Hàm rút ra kết luận cuối cùng, không cần thân thiết với cô ta quá nhiều.

Hàn Tổ Cẩm hiển nhiên rất hài lòng về việc Hứa Diệc Hàm vẫn còn nhớ tên cô ta, chuyển ánh mắt về phía Kiều Tiểu Duy, ánh mắt lưu luyến sẫm soi: "Anh đây là...?"

"À, đây là Kiều Tiểu Duy, anh ấy là..." Hứa Diệc Hàm bối rối, việc này có lẽ không cần thiết lắm. Đang do dự, lại nghe Kiều Tiểu Duy tiếp lời: "Tôi là chủ nợ của cô ấy."

Thanh âm trong trẻo dễ nghe, nhưng thái độ lại có chút lãnh đạm.

Mắt Hàn Tổ Cẩm khẽ nheo lại, sự bất bình và oán khí trong lòng lan tràn: Bọn họ không phải quan hệ bạn bè! Tại sao đại thần Duy Nhị có thể coi trong con ả Hứa Diệc Hàm! Mới năm trước còn nghe người ta nói ả ta mê mẩn cái gì mà viết truyện, cả ngày ăn không ngồi rồi ở nhà, không đi làm, người như thế làm sao có thể xứng đôi với đại thần?

Hứa Diệc Hàm phát hiện sự biến hóa nhỏ này trên khuôn mặt của cô ta, trong lòng cười thầm, nhưng cũng không nói gì.

"Kiều Tiểu Duy... Anh là tác giả của nhà xuất bản Họa Gia sao? Duy Nhị?" Hàn Tổ Cẩm vẻ mặt kinh hi, "Em cũng là một tác giả truyện tranh, đồng thời cũng là fan của anh, em rất thích những tác phẩm của anh."

Kiều Tiểu Duy nhướn mày: "Ha? Hàn tiểu thư đã xem qua tác phẩm của tôi sao?"

Hàn Tổ Cẩm kích động mà nói: "Đúng vậy đúng vậy, tác phẩm mới năm nay của anh rất tuyệt vời, có ai mà không biết đến? Không nghĩ tới em có thể gặp được anh ở đây, thật là, thật là quá may mắn! Vốn dĩ trong bữa tiệc đây năm sắp tới, nghe nói anh cũng sẽ đi, em vẫn luôn chờ mong, không nghĩ tới đang đi dạo ở đây mà lại có vinh hạnh được gặp anh."

Trên mặt cô ta có sự hưng phấn không thể kiềm chế được, hai mắt sáng long lanh, biểu tình tràn đầy sùng bái.

"Cảm ơn." Kiều Tiểu Duy gật gật đầu.

Hứa Diệc Hàm nghi ngờ mà nhìn hắn, tên này ngày thường làm gì mà được như thế này! Với trình độ tự luyện của hắn, kể cả những lúc ở nhà có đôi khi hắn truy cập vào diễn đàn xem truyện rồi điên điên mà hét lên "Người mà thích truyện tranh của bố mày đây thật đúng là tinh mắt mà. Loại hành động không biết xấu hổ này của hắn, dựa vào cái gì mà có thể đứng đây với vẻ mặt khiêm tốn, lạnh lùng đây!

"Duy Nhị đại thần, anh có thể ký tên cho em không?" Hàn Tổ Cẩm lấy một cây bút và một quyển sổ nhỏ từ trong túi xách ra, cung cung kính kính mà nhìn hắn.

Kiều Tiểu Duy thật đúng là không biết nên làm thế nào trong tình huống này, có chút mơ hồ mà ký tên, ký xong thì gật gật đầu, cũng chỉ mỉm cười mà không nói lời nào.

Hàn Tổ Cẩm cất quyển sổ vào, ngọt ngào cười: "Hôm nay em thật là may mắn. Đầu tiên là gặp bạn học Hứa Diệc Hàm, cô ấy vẫn còn nhớ em, mà em lại là fan của anh. Duy Nhị đại thần, để chúc mừng cái duyên phận này, anh có thể cho em thêm cái WeChat được không?"

Đột nhiên xưng hô thân thiết như thế làm Hứa Diệc Hàm hơi run run, Kiều Tiểu Duy liếc nhìn cô một cái, tựa hồ như muốn hỏi rằng hắn có nên cho hay không. Đôi mắt cô chuyển động, tỏ vẻ không quan tâm. Hắn lại do dự một lát, dù sao cũng là bạn học của Hứa Diệc Hàm, lại cùng chung một công ty với mình, cũng cho.

Hàn Tổ Cẩm ôm lấy điện thoại, vui mừng ra mặt, lại dịu dàng hỏi: "Đại thần ở đây là cũng muốn mua lễ phục sao?"

Thấy Kiều Tiểu Duy gật gật đầu, cô lại nói: "Vừa lúc em cũng đang đi mua sắm, thấy anh có vẻ còn chưa lựa được đồ, chi bằng chúng ta cùng đi đi?"

Sự nhiệt tình này có hơi quá, nhưng vẫn chưa tính là quá đáng. Mấy Hứa Diệc Hàm hơi nhúu chặt, trong lòng có chút hồ nghi.

Thế là tiểu đội đi mua sắm trở thành ba người. Suốt quá trình chỉ có tiếng nói líu ríu của Hàn Tổ Cẩm, khi thì bình phẩm đáng người của Kiều Tiểu Duy, khi thì phát biểu cái nhìn về gu thời trang, khi thì ngẫu nhiên quay đầu trò chuyện vài câu với Hứa Diệc Hàm.

Có nhiều thêm một người nên Kiều Tiểu Duy trở nên có chút trầm mặc, cả người tản ra hơi thở cao quý lạnh lùng, cự tuyệt mọi người đến gần. Hứa Diệc Hàm cũng không muốn nói nhiều, yên tĩnh mà quan sát hắn.

Từ khi hai người quen biết nhau tới nay, phần lớn thời gian đều là cùng nhau ở nhà, bộ dáng của hắn bây giờ cô chưa bao giờ thấy qua. Phát hiện được

bộ mặt khác của hắn, nói là rụt rè cũng đúng, lạnh nhạt cũng đúng, nói tóm lại nó làm cho Hứa Diệc Hàm cảm thấy rất hứng thú.

Một chuyến mua sắm cứ thế kết thúc, ba người xách túi lớn túi nhỏ mà đi xuống tầng 1. Xuống đến nơi mới phát hiện không biết từ khi nào ngoài trời mưa đã lấm tẩm rồi.

Hàn Tô Cẩm nhìn đến bầu trời, rồi đến những người đang vội vã tránh mưa, cắn cắn môi dưới, cúi đầu nói với Kiều Tiểu Duy: "Đại thần, có thể hay không..."

Kiều Tiểu Duy nhẹ nói: "Tôi đưa cô đi..."

Thấy vậy, Hàn Tô Cẩm vui mừng ngẩng đầu lên, sau đó nghe hắn nói tiếp: "... Đi bắt chiếc taxi."

"..."

Hàn Tô Cẩm sững sốt, Kiều Tiểu Duy vô tư mà bắt lấy một chiếc taxi cho cô ta.

Hứa Diệc Hàm thiếu chút nữa sặc cười mà chết.

Chỉ chốc lát sau, Kiều Tiểu Duy vẫy tay về phía cô ta. Hàn Tô Cẩm không rảnh mà trò chuyện cùng Hứa Diệc Hàm, bước chậm chậm qua, rồi lên xe rồi đi.

Hứa Diệc Hàm tức giận mà trừng hắn một cái: "Còn chúng ta?"

Cả ngày hôm nay Kiều Tiểu Duy thật kỳ lạ, lúc này mưa vẫn còn chưa tạnh, hắn vẫn cứ đứng ở bậc thang dầm mưa, cúi đầu nói: "Cùng tắm mưa với anh."

"Hà?"

"Anh thích mưa." Kiều Tiểu Duy nói xong câu đó, rồi tự nhiên mà cầm lấy tay cô.

"Khoan khoan, em không ngờ anh lại thấy sắc quên nghĩ như vậy đó? Làm gì thế? Trên tay em còn cầm đồ nha!"

Kiều Tiểu Duy một tay ôm lấy tất cả túi mua sắm, một tay cầm lấy tay cô, thông thả ung dung mà dạo bước dưới trời mưa.

Thời tiết vốn dĩ oi bức, nhờ có trận mưa này mà có chút mát lạnh hơn. Hai người tay nắm tay chậm chậm đi trong mưa, hạt mưa tinh nghịch dừng ở giữa mày, cô quay đầu nhìn hắn: "Làm sao? Vừa thấy người hâm mộ, liền chơi trò giả đứng đắn?"

"Fan của anh là quý nhân, đương nhiên anh phải nghiêm túc rồi."

"Anh còn nói thế nữa à? Em cũng là fan của anh đó nha đại ca, đầu óc anh bị tan biến trong Thái Bình Dương rồi à?"

"Em không giống họ." Kiều Tiểu Duy vẻ mặt nghiêm túc.

Cô không còn lời gì để nói, không biết đây là phúc hay là họa nữa đây.

Mọi người hối hả chạy đi trú mưa, chỉ có hai người bọn họ thả thong thả mà đi. Mắt thấy quần áo cả người đã ướt đẫm, cũng mặc kệ, cô bắt đầu hưởng thụ cơn mưa rửa tội này.

Trầm mặc hồi lâu, Kiều Tiểu Duy nói: "Khi còn nhỏ tuy rằng anh rất thích vẽ tranh, nhưng chỉ là vẽ để đi khoe khoang, cảm thấy cao hứng. Nhưng rồi sau đó, anh phát hiện ra những bức tranh anh vẽ người khác thấy rất thích, rất vui vẻ. Thế nên, anh mới tập trung vào vẽ, vẽ truyện tranh, vẽ những thứ có thể chọc cười người khác. Vẽ tranh bản thân tuy rằng cũng có thú vui riêng, nhưng lại rất buồn tẻ cô đơn. Thay vì vậy, anh lại càng thích nhìn đến những bộ dáng, biểu tình vui sướng, khuây khỏa của những người khác khi xem tác phẩm của anh hơn."

Hắn đột nhiên dừng lại, chăm chú nhìn Hứa Diệc Hàm: "Anh muốn biết có phải em cũng chỉ muốn lấy lòng anh thôi?"

Hứa Diệc Hàm giật mình. Ân sâu trong lòng nguyên chủ thì cô ấy trân quý nhất hình ảnh như bị gió thổi tung, từng trang từng trang tung bay, làm người không tự chủ được mà trầm luân trong đó, vừa ngọt ngào lại vừa bi thương.

Kiều Tiểu Duy nhìn cô, duỗi tay xoa xoa nước mưa trên mặt cô: "Cho dù thế nào đi chăng nữa, về sau em có anh rồi."

Hứa Diệc Hàm ngờ ngẩn mà nhìn đôi mắt trong sáng và những hàng mi cong cong của hắn, đột nhiên dùng sức mà ôm chặt lấy hắn.

Nguyên chủ, bỏ qua hết thảy đi, tôi sẽ vì cô mà nắm chắc tương lai.

Tôi hứa.

Qua cơn mưa trời lại sáng, hai nam nữ diễn theo bộ phim truyền hình Hàn Quốc rốt cuộc cũng về đến nhà. Cũng nhờ thế, Hứa Diệc Hàm cũng quang vinh mà ngã bệnh.

Quyển 3 - Chương 19: Quái vật ba đầu và Cơ trưởng sân bay

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Hứa Diệc Hàm bị bệnh, còn kẻ đầu xỏ gây nên chuyện này là Kiều Tiểu Duy vẫn cứ tỉnh như rỗi. Nay còn chưa nói đến, máu chốt là từ ngày hôm đó trở về sau, mỗi ngày hẳn đều có người nhớ thương!

Cho dù là bệnh đến nằm liệt trong chăn, nằm trong giường mà hít hít nước mũi, Hứa Diệc Hàm cũng không quên chú ý đến sự tỉnh của Kiều Tiểu Duy. Không nói đến việc Hàn Tổ Cẩm luôn hỏi han ân cần trên WeChat, từ sáng đến tối nào là than vãn, nào là gửi ảnh chụp tự sướng. Điện thoại báo có tin nhắn đến rung lên không ngừng, tính ra là vượt qua cả số lần thăm hỏi của Hứa Diệc Hàm và Kiều Tiểu Duy cộng lại từ khi quen biết nhau tới nay.

Nhưng mà nhìn thấy Kiều Tiểu Duy vẫn cứ ù lý ở nhà, Hứa Diệc Hàm cảm thấy rất vừa lòng. Nhìn đến tên cảm thụ đang lấy nước, chuẩn bị thuốc, cô chế nhạo nói: "Mỹ nữ mời, làm sao lại không đi a? Hà tất gì phải ở lại bên cạnh con ma bệnh như người ta nha?"

Lời nói này của cô có vài phần nũng nịu, Kiều Tiểu Duy liếc nhìn cô một cái, hẳn còn không biết cô đang suy diễn cái chuyện gì sao? Hắn đem chăn vén lên, khoe miệng cong cong, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: "Đáp xuống sân bay quen rồi, giờ đòi khẩu vị chịu không nổi. Em yên tâm đi, bây giờ mỗi ngày anh đều xem bài tập thể thao cho ngực, rất nhanh nữa thôi anh sẽ đem cái thẩm mỹ vận vẹo của em cải tiến lại."

"Anh chê em?" Hứa Diệc Hàm trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn mà uống thuốc, cầm lấy ly nước trên tay hắn uống vào.

Chờ đến khi Hứa Diệc Hàm khỏe khỏe lại, cũng là lúc tiệc đầy năm diễn ra.

Kiều Tiểu Duy và Hứa Diệc Hàm cùng nhau đi dự tiệc, thoáng nhìn qua Hàn Tổ Cẩm đang nắm tay một nam nhân trẻ tuổi dung mạo bình thường mà đi, bọn họ có lẽ là bạn bè. Đang tính ngó lơ cô ta, bên kia Hàn Tổ Cẩm vừa chào hỏi Tiết Lệ, liền thông thả ung dung mà đi về phía bên này, theo chân bọn họ chào hỏi.

Kiều Tiểu Duy thất thần, hẳn vốn không thích những trường hợp xã giao thế này, Hứa Diệc Hàm cả người cũng không được tự nhiên, dây dưa mãi cũng không thể thoát khỏi Hàn Tổ Cẩm. Trực giác nữ nhân nói cho cô biết không nên để cô ta và Kiều Tiểu Duy đơn độc mà nói chuyện, thật đúng là có chút không kiên nhẫn mà.

Kiều Tiểu Duy một bên nói chuyện với Hàn Tổ Cẩm, một bên quan sát biểu tình của Hứa Diệc Hàm, rồi nói: "Hàn tiểu thư vẫn còn có bạn nhĩ? Vậy thôi chúng tôi đi trước."

"Đại thần..." Hàn Tổ Cẩm vừa mới kêu một tiếng, dưới chân đột nhiên vấp ngã, cả người theo khuynh hướng bổ nhào vào trên người Kiều Tiểu Duy. Hắn theo bản năng duỗi tay ôm lấy cô ta, vừa cúi đầu liền nhìn thấy, hai bầu vú nở nang dính sát vào lồng ngực hắn. Đôi mắt cô ta rung rung, điềm đạm đáng yêu mà nhìn hắn, thanh âm nũng nịu làm người khác run rẩy: "Em... Chân của em không thể đi chuyên được, anh có thể hay không..."

Hứa Diệc Hàm rốt cuộc nhìn không được nữa mà trợn trắng mắt, đôi mắt Kiều Tiểu Duy thì thâm trầm, sâu không thấy đáy, hắn yên lặng nhìn cô ta một hồi, Hàn Tổ Cẩm bỗng cảm thấy trên người có chút lạnh lẽo. Chưa kịp làm gì thì lại nghe hắn hỏi một câu không liên quan: "Hàn tiểu thư, gần đây tôi vẫn luôn cảm thấy rất đau đầu, phân vân. Không biết có nên cho nhân vật chính đi vào thất giới không gian cứu Ly Văn hay không?"

Hứa Diệc Hàm hơi ngạc nhiên, còn Kiều Tiểu Duy vẫn duy trì sự lạnh nhạt.

Hàn Tổ Cẩm ngẩn ra một chút, cô ta vẫn còn duy trì tư thế nhào vào người Kiều Tiểu Duy, nhìn qua có chút buồn cười.

"Anh..." Hàn Tổ Cẩm lại làm nũng, "Anh đỡ em lên trước đã được không?"

Kiều Tiểu Duy vẫn không nhúc nhích, biểu tình nhìn qua không biết vui hay buồn, vẫn là kiên trì hỏi tiếp: "Hàn tiểu thư có ý kiến gì không? Tôi muốn trưng cầu ý kiến của người hâm mộ."

Hàn Tổ Cẩm có chút xấu hổ mà cười cười, mang theo một tia không nắm chắc: "Đương nhiên là... Phải cứu."

Hứa Diệc Hàm về mặt tội nghiệp nhìn cô ta, xoay đầu nhìn đi chỗ khác.

Kiều Tiểu Duy vẫn chưa nói câu nào, đỡ cô ta đứng lên. Sau đó, không quan tâm đến bộ dáng nhu nhược, chật vật như sắp ngã của cô ta, buông tay ra, kéo Hứa Diệc Hàm rời đi.

Ngu ngốc, căn bản là Ly Văn bắt vai chính đi vào thất giới không gian.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Hàn Tổ Cẩm lại điên cuồng gửi tin nhắn đến cho Kiều Tiểu Duyệt, nhưng hắn lại không trả lời. Chờ đến khi cô ta hiểu ra mọi chuyện, thì đã là vài ngày sau.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Tổ Cẩm vẫn quyết định gọi điện thoại cho Kiều Tiểu Duyệt. Một lúc lâu sau điện thoại mới được nhận, giọng điệu lười biếng vang lên: "Alo?"

"Đại thần à, việc lần trước, em xin lỗi..."

"Vậy cô như thế nào không biết tốt xấu mà còn gọi điện đến?"

"Em... Em rất xin lỗi. Thật ra trước đó em chưa từng xem qua tác phẩm của anh, nhưng mấy ngày nay em lại rất chuyên tâm nghiên cứu."

"Tôi không thích những loại người lên thuyền trước rồi mới mua vé*."

*Ý nói những người ba hoa, nói khoác. Đến khi sự thật bị vỡ lẽ ra rồi thì mới lật đật nhận sai.

"Thật ra em rất thích anh, thế nên em mới làm thế để được gần gũi với anh một chút..."

"Thật ra tôi cũng chẳng ưa cô, cho nên từ bỏ việc là fan tôi, cô không có khả năng thân cận với tôi."

"Kiều Tiểu Duyệt, anh..."

"Tôi biết tôi rất đẹp trai cũng rất thu hút. Nhưng cô tỉnh táo lại chút đi, lấy người hâm mộ của tôi ra mà đùa giỡn, cho dù cô có là quái vật ba đầu* thì cũng vô dụng."

*Quái vật ba đầu: ngực lớn.

"Làm sao anh lại là loại người như thế?"

"Vai ác mà muốn tạo hình tượng đơn thuần, ngây thơ? Hừ, biến đi."

Hàn Tổ Cẩm tức giận mà cúp luôn điện thoại.

Nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện, Hứa Diệc Hàm liên tục tán thưởng: "Anh chính là một nhân tài đó nha Kiều Tiểu Duyệt. Em cảm thấy anh đối với em vẫn còn khá nhân từ nha."

Kiều Tiểu Duyệt cúi người xuống, tặng cho Hứa Diệc Hàm một nụ hôn mãnh liệt đến choáng váng đầu óc, cách lớp quần áo mà xoa nắn một bên ngực của cô, lắc đầu thờ dài: "Nhưng anh lại cảm thấy em đối với anh lại quá vô tình."

"Cút đi!" Hứa Diệc Hàm tức giận mà xua tay.

Tên cầm thú nào đó lại không biết xấu hổ mà nhanh chóng cởi áo thun trên người ra, đè mỹ nhân đang nằm trên ghế xuống: "Cơ trưởng, anh lại tới mượn tiền!"

"Cơ trưởng?"

"Không phải em có một cái sân bay sao?"

"Cút đi!"

Lúc này tay cô chưa kịp đẩy hắn ra, đã bị hắn nắm chặt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Lại muốn.. (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Thời tiết càng ngày càng thêm lạnh, hai tên gấu con kia càng thêm lười biếng mà chui rúc ở trong nhà.

Còn Hàn Tổ Cẩm, sau cái ngày bị Kiều Tiểu Duyệt chọc tức đến nỗi phải cúp điện thoại thì giờ lại chuyển sang cầu xin Hứa Diệc Hàm, một hai phải đòi gặp mặt Kiều Tiểu Duyệt cho bằng được. Cô ta cứ kì kèo, năn nỉ, khóc lóc, than vãn làm Hứa Diệc Hàm cũng hết cách, chỉ có thể cố cho cô ta lấy danh

nghĩa bạn học tới nhà chơi, nói chuyện. Nhưng ai mà biết được những lúc đó Kiều Tiểu Duy hoàn toàn không lộ mặt ra ngoài, chỉ biết cầm cuối ở trong phòng ngồi vẽ truyện tranh.

Hứa Diệc Hàm đi gọi hần thì lại bị hần cản nhân, cũng chỉ có thể ra ngoài tiễn khách.

Tay Hàn Tổ Cẩm hơi hơi phát run, ánh mắt hỗn loạn, chạy trốn chết ra cửa.

Sau chuyện này, hai người lại trở về cuộc sống như bình thường.

Một tháng sau, Kiều Tiểu Duy như thường lệ tiến vào "thời kỳ tu luyện", Hứa Diệc Hàm thì đang xem truyện tranh. Bỗng nhiên Kiều Tiểu Duy đứng bật dậy, không đầu không đuôi mà nói: "Hôm nay ngày mấy rồi?"

"Ngày 22." Hứa Diệc Hàm chớp chớp mắt.

"Mấy giờ?"

"11 giờ 08."

Kiều Tiểu Duy nhảy dựng lên: "Nhanh, đi đi đi, đi thay quần áo!"

Hứa Diệc Hàm ngây ngốc: "Anh muốn đi đâu thai à?"

Kiều Tiểu Duy đen mặt, sau đó lại nở nụ cười tà mị: "Em thì biết cái gì, cái này người ta gọi là, đi phượt!"

"Là cái quỷ gì?" Hứa Diệc Hàm chỉ cảm thấy như có một trận gió kéo cô từ trên ghế rồi đẩy vào phòng khách, "Nhanh lên!"

"Buổi tối 8 giờ chúng ta bay, đi Trùng Khánh."

"Cái gì? Anh đã mua phiếu chưa?"

"Nếu chưa thì chúng ta đi bằng gì?"

"... Em cũng mua luôn rồi à? Nhưng mà giấy tờ của em..."

Kiều Tiểu Duy đột nhiên xoay người lại, Hứa Diệc Hàm đứng phải hần liền hoa mắt mà lao đảo, được hần một tay ôm lấy, biểu tình đầy chán ghét: "Với cái tính cảnh giác của em, cho dù là quần lót đang mặc trên người bị người khác lấy trộm thì em chắc cũng không biết. Đừng nói là giấy tờ, tiền trong bóp em từ tiền giấy đến tiền xu có bao nhiêu anh đều biết rõ hết, hừ!"

Hứa Diệc Hàm theo bản năng mà đưa tay che phía dưới lại, hèn quá quần lót vẫn còn. Cô tròn mắt lên: "Tên biến thái chết tiệt này!"

.....

Ba tiếng sau.

Hai người đến sân bay, ngay trong đêm đó đã bay đến Trùng Khánh ăn lẩu.

Không thể không thừa nhận rằng việc đi phượt cùng với thằng nhãi Kiều Tiểu Duy này sướng phết ra. Trừ bỏ giấy tờ, tiền và quần nội y, thì cái gì cũng không cần chuẩn bị. Khách sạn thì không biết hần đã đặt khi nào, các loại đồ dùng hằng ngày thì chỉ cần vào siêu thị là có thể có đầy đủ, an tâm mà bắt đầu một cuộc sống mới.

Việc thuê phòng đôi tình nhân thật sự là quá xa hoa, tuy nói Hứa Diệc Hàm cũng đã xem qua nhiều phim thần tượng nhưng khi tới rồi cũng không tránh khỏi việc vui sướng. Hai người cứ cao hứng như thế, ngọt ngào mà dắt tay nhau đi dạo một vòng Trùng Khánh, con sâu tham ăn Hứa Diệc Hàm cũng đã sớm rục rịch muốn ném thứ đồ ăn nơi đây.

Trở về phòng trước nửa đêm, tắm rửa xong, Hứa Diệc Hàm bọc khăn tắm bước ra ngoài thì thấy Kiều Tiểu Duy đang phiêu phiêu ngồi ở bên cửa sổ vẽ tranh. Hàng mi tinh mịn buông xuống, đôi mắt lấp lờ ánh sáng, bàn tay thon dài xinh đẹp cầm bút. Mỗi khi nhìn đến biểu tình chăm chú của hần, cô có chút hoảng hốt, người nam nhân trước mắt này thường xuyên nói những lời độc miệng, có khi cao lãnh, điên cuồng, bình thường còn có chút trẻ con. Nhưng còn khi vẽ tranh, lại luôn làm cho người khác có cảm giác bình yên và tĩnh lặng.

Hần nói, hần muốn cho người khác được vui vẻ.

Tâm Hứa Diệc Hàm bang bang đập loạn nhịp, bất tri bất giác mà bước đến trước mặt hần, cúi đầu xuống thì thấy là một bức vẽ phác họa.

Mơ hồ có thể nhìn ra đó là một cô gái đang nằm nghỉ trên sofa, trên tay cầm một quyển truyện tranh, sớm đã rũ xuống trên mặt đất. Tóc dài phiêu tán che đi gần nửa khuôn mặt cô ấy, nhìn thoáng qua có thể nhận ra đó là cô.

Hứa Diệc Hàm đang muốn phát biểu ý kiến, lại thấy Kiều Tiểu Duy dường như phát hiện cô đến vội lấy tay che lại bức vẽ, đề phòng mà nhìn cô: "Em là ma à? Đi sao lại không nghe thấy tiếng cơ chứ?"

Bức vẽ đã phác họa gần một nửa bị hấn gấp lại, để ở bên cạnh.

"Vội cái tính cảnh giác này của anh, về sau bị người ta thiên cũng không biết." Hứa Diệc Hàm ăn miếng trả miếng mà nói.

Không chờ cô đắc ý đã bị hấn kéo đến bên người, hô hấp thân mật kề sát nhau, hơi thở ái muội như có như không mà vờn quanh.

"Anh không nói đến việc cảnh giác đó, nhưng còn về sức chiến đấu bền bỉ nhưng cọng bún của em, tùy thời đều có thể bị người khác "ăn"." Vừa dứt lời, hấn đem cửa sổ nhỏ bên cạnh mở ra, đem Hứa Diệc Hàm bế lên đặt trên tấm thảm tím gần đó, không đợi cô giãy giụa, tay đã chậm rãi tham nhập vào vạt áo.

Áo tấc to rộng nên càng dễ dàng bị cởi ra, nam nhân ngả ngón mà từ từ leo lên từ bụng nhỏ, hai tay rộng mở, đồng thời trêu đùa hai tiểu hồng quả nhỏ nhún phía trước.

Phía bên ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy được bầu trời được trăng chiếu rọi, đô thị phồn hoa còn bóng người lập lờ, còn chưa đến nửa đêm, tuy âm thanh có phần tĩnh lặng, nhưng thi thoảng có thể nghe được tiếng ồn ào náo nhiệt.

Hứa Diệc Hàm bám chặt cổ hấn, tinh tế hôn lên môi hấn, phía dưới như có ý như vô tình mà cọ cọ vào cự thú đang ngủ đông. Không lâu sau, cô liền cảm thấy sự từ đầu đàn đã tỉnh giấc, ngẩng đầu gào thét giận dữ.

Hạ thân đã có chút ngọc dịch thấm ướt, Kiều Tiểu Duy lại hiểu rõ thân thể cô, ngón tay hấn mon trón da thịt lạnh lẽo, chạm vào chỗ mềm mại kiều nộn kia, vừa xoa bóp vừa vân vê, đợi đến khi Hứa Diệc Hàm bắt đầu mơ màng, đốt ngón tay liền chậm rãi tham nhập, quần lay lớp mị thịt nhô lên mà xoa nắn. Động tác của hấn làm Hứa Diệc Hàm vận vẹo miệng, trong miệng ngâm nga: "A a, không cần mà..."

"Vật nhỏ dối trá này." Kiều Tiểu Duy tăng nhanh động tác, thân mình cô liền run nhẹ, hai chân kẹp chặt lấy bàn tay hấn tựa như mong muốn thêm nhiều.

Ngón tay để ở điểm G, bên trong lại không ngừng co chặt vào, động tác ra ra vào vào, hấn tùy ý mà chà đạp vị trí mẫn cảm của cô.

Từng trận khoái cảm đánh úp lại làm cô run rẩy rên rỉ, tiểu huyết lại là đũa thành thật, lập tức tiết ra mật dịch chảy lên tay Kiều Tiểu Duy. Đường đi bên trong theo như nhịp tim đập, theo sự hô hấp, cô có thể cảm nhận được độ ẩm áp và sự cứng rắn của đốt xương, cũng như càng cảm nhận được sự tịch mịch, hư không trong cơ thể. Từ sâu bên trong khát khao không thể nhịn, như người đang trong cơn khó khăn thì tìm thấy được cọng rom cứu mạng nhưng dù thế nào cũng không thể với tới, vừa làm người thoải mái sáng khoái, vừa tạo ra sự kỳ vọng, thống khổ.

"Muốn, lại muốn..." Nữ nhân kiều mị ní non, nói ra sự khao khát sâu trong lòng.

Giờ phút này, tiếng nói của Kiều Tiểu Duy phá lệ gọi cảm: "Muốn cái gì?"

"A..." Hứa Diệc Hàm vẫn còn đang ngai ngùng, thật ra cô cũng đã sớm biết bộ vị nào đó của hấn cũng đã dựng đứng nhưng hấn lại không gấp. Còn cô, lúc này chỉ có một ngón tay, không những không thỏa mãn mà trái lại càng thêm nôn nóng, dục hòa càng thêm cháy hùn hục, làm trong huyết đạo từ bên ngoài vào trong đều như muốn quay cuồng, chỉ cầu xin, mong mỗi cây gậy sắt to dài kia lập tức tiến vào, lấp đi chỗ cô đơn của cô.

"Muốn, muốn dương vật..." Rốt cuộc không chịu nổi cơn ngứa từ huyết đế, Hứa Diệc Hàm áp ứng mà nói.

Hai mắt cô khẽ híp lại, sự phong tình vạn chủng tập trung ở đáy mắt, câu hồn đoạt phách nam nhân. Người anh em của hấn đã sớm sưng to, hấn không thể ngay lập tức mà đi vào, làm cô chết đi sống lại, làm cô tạo dáng ông ẹo, làm cô phải dâm đẳng mà kêu lên dưới thân hấn. (Kua Kua)

Nhưng Kiều Tiểu Duy phải áp chế lại, tiếp tục hỏi: "Muốn dương vật làm gì?"

"Muốn nó cắm vào, cắm vào tiểu huyết..." Đã đến nước này, làm sao có thể để ý đến điều gì nữa, Hứa Diệc Hàm đã sớm bị tra tấn đến mềm nhũn cả người, "Muốn dương vật dùng sức mà cắm vào tiểu huyết... Hung hăng mà làm nó..."

"Dâm phụ." Bất cứ tên nam nhân nào nghe thấy loại lời nói như thế này đều khó mà nhịn được, Kiều Tiểu Duy đem quần kéo xuống, vừa cởi ra, cây gậy thô to liền lộ mặt ra, giận dữ mà ngẩng phất đầu dậy, gân xanh cương cứng hết cả lên. Hứa Diệc Hàm nhìn thấy thì dâm thủy càng chảy nhiều, đầu lưỡi tinh nghịch mà liếm liếm môi, khó chịu mà vận vẹo vòng eo, cả người động tình.

Bộ dáng này của cô làm cho Kiều Tiểu Duy càng thêm dục hòa bùng bùng. Đem quy đầu để ở huyết khẩu, nhờ vào dâm dịch nhớp nháp mà dâm thẳng vào, thoáng chốc đã đến tận cùng bên trong, gần như chạm đến tử cung. Thân gậy ở bên trong u huyết ướt nóng lại bành trướng thêm hai phân, phình to mà căng đầy toàn bộ đường đi, làm cảm giác hư không của Hứa Diệc Hàm tiêu tán đi.

"A, thật đã. Dương vật cắm vào tiểu huyết thật sung sướng..." Hứa Diệc Hàm ní non, lại nhịn không được mà khát cầu nhiều hơn, vòng eo mềm mại chủ động cầu xin hấn.

Kiều Tiểu Duy cúi người, đem đầu vú giữa hai ngực, bàn tay lung tung chạy loạn, gicr cao đùi cô lên, hoa huyết căng chặt, hai cánh miệng trắng theo cự bông đông đưa lên xuống. Dâm thủy tụ lại bên trong càng ngày càng nhiều, phía bên trong co chặt như muốn mời hấn vào sâu hơn mà khám phá, mị thịt câu chặt lấy hấn, bọt nước văng tứ tung, mép môi thì bị túi thịt của hấn chụp phui vào.

Tay cô theo bản năng lần mò, sờ soạng mà kiếm lấy tay hấn, Kiều Tiểu Duy tựa như cũng nhìn thấu suy nghĩ của cô. Hấn yên lặng mà đem tay mình phủ

lên tay của đối phương, nắm ngón tay đan xen qua khe hở, hai bàn tay chặt chẽ mà cảm lấy nhau.

Một tay khác của Hứa Diệc Hàm vỗ về mồ hôi phía sau lưng Kiều Tiểu Duy, thân thể càng ngày càng động tình, thân mình nhu nhược theo tiếng kêu thất thanh trong miệng mà co rút, bàn tay càng thêm chặt lấy tay của Kiều Tiểu Duy.

Hắn cũng không nhìn ra sức lực của cô lại mạnh mẽ như thế, tiếp tục tiến quân thần tốc về đích, âm tình và đục dịch đồng thời phun ra, vắng tứ tung ở bên trong, dẫn tới từng trận co rút kịch liệt cho cả hai.

Kiều Tiểu Duy gằm nhẹ thành tiếng, sượng như tiên, trong đầu lại trống rỗng. Hứa Diệc Hàm vẫn còn đắm chìm trong cao trào thật lâu, qua một lúc sau, cô vẫn còn run rẩy trong lòng ngực lạnh lẽo của Kiều Tiểu Duy, hạ thể chảy ra một tảng lớn ái dịch, thấm ướt cả tấm thảm nhung bên dưới.

Nữ nhân nhu thuận xụi lơ nằm trong ngực hắn, nhắm hai mắt lại tựa như muốn ngủ.

Kiều Tiểu Duy quan sát kỹ khuôn mặt ửng đỏ sau khi cao trào của cô, có lẽ bởi vì thường xuyên bởi hắn thức khuya nên có một quảng thâm nhân nhợt dưới mắt, nhịp tim đập nhanh của hắn dần dần khôi phục lại, theo tiết tấu mạnh mẽ thông thả như cũ.

Hắn dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán cô, thanh âm trầm thấp đến nỗi gần như không nghe thấy được: "Anh yêu em... Rất yêu em..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Thiếu

Nguồn nhảy chương cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tính Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 22: Là cô phải không?

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Ngày kè, khi cả hai còn đang say sưa mà ngủ trong chăn thì bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức. Điện thoại không ngừng kêu gào làm Kiều Tiểu Duy phải ngồi dậy, với tay lấy điện thoại, nửa híp mắt mà nhìn vào màn hình. Sáu chữ "Tên điên thích đòi bản thảo" hiện lên, hắn bắt mắt, không chờ hắn nổi nóng thì nữ nhân đầu bên kia vẫn cứ oanh tạc như cũ: "Duy Nhị, bộ "Châm Mạn Mê" tháng này tính sao?"

"Cái gì? Ý cô nói là bộ truyện tranh mới à? Không phải bộ đó ngày 1 mới lên sóng sao? Hôm nay là ngày 1 à?" Kiều Tiểu Duy khó hiểu mà hỏi.

"Mẹ nó! "Châm Mạn Mê" chẳng những đã được lên sóng, hơn nữa còn phát hành những tập tiếp theo rồi. Là của một họa sĩ nhỏ vô danh, từ cốt truyện, cảnh tượng cho đến nội dung đều giống y như đúc với cái của cậu!" Biên tập nói chuyện với tốc độ pháo bắn, nhưng Kiều Tiểu Duy vẫn nghe được rất rõ ràng, lập tức ngồi bật dậy, ngay cả Hứa Diệc Hàm bên cạnh cũng phải tỉnh giấc.

"Sao lại thế này? Có ý gì đây?" Kiều Tiểu Duy vội la lên.

Biên tập thờ phỉ phò, bất đắc dĩ mà nói: "Cậu mua một quyền về sẽ biết ngay, độ trung tự của hai người lên đến 80%. Đợi đến khi tác phẩm của chúng ta tung ra, lập tức sẽ có một trận tranh cãi. Phải biết rằng, hiện tại giới truyện tranh trong nước rất kiêng kỵ điều này, nhất định sẽ có người nói cậu sao chép!"

"... Tại sao lại có chuyện như vậy?" Kiều Tiểu Duy lẩm bẩm, hắn chưa bao giờ trải qua loại tình huống này. Hắn một lòng yêu thích vẽ tranh, những việc khác cũng không quan tâm nhiều, không ngờ sẽ có ngày hắn lại rơi vào trường hợp như thế. (Kua Kua)

"Tôi vừa phát hiện ra thì đã liên hệ với chủ biên tập, phía trên sẽ mở hội nghị thảo luận khẩn cấp, muốn dời ngày phát hành tác phẩm lại. Nhưng hiện tại tác phẩm của chúng ta đã sớm vận chuyển đến các hệ thống cửa hàng sách, chỉ sợ nếu muốn thu hồi lại thì sẽ có chút rườm rà, rắc rối chắc chắn sẽ không kịp." Biên tập cũng đang nóng như lửa đốt, "Tại sao lại như vậy, là người phê duyệt của cậu phát tán à?"

Ngực Kiều Tiểu Duy phập phồng, cũng không biết nói cái gì cho tốt.

Bão táp ập đến quá nhanh, làm hắn có chút không thể ứng phó.

Biên tập bên kia vẫn còn tiếp tục nói: "Có lẽ "Châm Mạn Mê" đã được lên kế hoạch từ lâu, cố ý muốn cho chúng ta gặp khó khăn. Bên phía bọn họ mỗi tháng vốn số lượng phát hành không lớn, nhưng không hiểu sao vài ngày trước liền âm thầm mà đưa ra thị trường số lượng lớn, cho đến hôm nay người bên chúng ta mới phát hiện. Duy Nhị, rốt cuộc chuyện này là nhắm vào bên xuất bản, hay là nhắm vào cậu?"

"Tôi không biết." Kiều Tiểu Duy càng nói càng rối, "Trở về rồi nói, hiện tại tôi đang ở Trùng Khánh, tôi sẽ đặt vé trở về vào trưa nay, lúc đó tôi sẽ gọi lại cho cô."

Cúp điện thoại, sắc mặt Kiều Tiểu Duy ngưng trọng chưa từng có, không nói lời nói mà thu thập hết mọi thứ, cũng không có ý muốn nói chuyện với Hứa Diệc Hàm.

Từ biểu tình của hắn cũng có thể đoán được là có chuyện lớn đã xảy ra, mà có thể vẫn còn chưa được giải quyết. Trong lòng Hứa Diệc Hàm có dự cảm bất an, chỉ yên lặng mà đi theo phía sau hắn, hai người cùng rời khách sạn đi ra sân bay.

Máy bay vừa hạ cánh, Kiều Tiểu Duy liền gọi taxi đi đến chỗ xuất bản. Còn Hứa Diệc Hàm thì tự về nhà, trong lòng đứng ngồi không yên.

Đến nửa đêm Kiều Tiểu Duy mới trở về, mặt hắn phủ lên một tầng sương lạnh, thâm trầm, gân xanh trên trán vẫn còn chưa tiêu tán.

Hứa Diệc Hàm vẫn chưa từng gặp qua bộ dáng tức giận như thế của Kiều Tiểu Duy, cô chủ động bắt chuyện cùng hắn, hắn cũng làm như không nghe thấy. Hứa Diệc Hàm lo lắng hắn vẫn còn chưa ăn cơm chiều, liền mềm giọng khuyên nhủ: "Mặc kệ là có xảy ra chuyện lớn thế nào đi chăng nữa, anh vẫn nên ăn chút cơm đi chứ?"

Kiều Tiểu Duy vẫn không trả lời, ngay lúc cô muốn tiếp tục nói, hắn đột nhiên quay mặt lại, gắt gao nhìn cô, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy, bên trong ẩn nấp cơn sóng to gió lớn, nhưng mặt ngoài vẫn là vẻ bình tĩnh: "Là cô phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Thứ tiện nhân dê tiện! (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Ngay khoảng khắc này, Kiều Tiểu Duy đột nhiên bước lên, túm chặt lấy cô, trên mặt hắn vẫn còn mang theo sự tức giận, Hứa Diệc Hàm càng bình tĩnh nhìn hắn thì càng thêm mặt không chế.

Hứa Diệc Hàm cứ bình tĩnh như thế mà đối diện với hắn, không nói một câu, cũng không làm ra bất cứ hành động nào. Ánh mắt thông thả, ung dung, còn có một chút xa cách và lạnh nhạt.

Kiều Tiểu Duy tức đến nghiến răng, đem cô đẩy mạnh trên cửa, hung hăng hôn lên.

Đầu lưỡi cạy khớp hàm ra, tiến quân thần tốc vào, triển miên bá đạo quấn chặt lấy lưỡi nhỏ. Đôi môi hắn dùng sức mút hai cánh hoa đỏ mọng kia, hắn không thể giải thích cảm xúc phức tạp hiện tại, đầu lưỡi điên cuồng càn quấy, tựa như phát tiết, tựa như trút giận, không có từ nào có thể hình dung hắn lúc này.

Hứa Diệc Hàm ngẩn người, không nghĩ tới hắn sẽ như vậy, tay nhẹ buông xuống, máy tính và những thứ khác tất cả đều rơi xuống đất. Cô theo bản năng mà giãy giụa lại bị hắn ấn chặt hơn, bàn tay to kia bắt đầu ngạo mạn mà di chuyển khắp người cô.

"Ngô ngô..." Hứa Diệc Hàm thấy giãy giụa không được, chỉ biết cắn lấy cái lưỡi của hắn. Kiều Tiểu Duy đau đớn mà rụt trở về, trong khoang miệng hai người đều quanh quẩn mùi máu tươi.

Đầu lưỡi đau nhức, hắn không thể tin được mà nhìn Hứa Diệc Hàm, lại bị cô hung hăng trừng mắt lại.

"Buông em ra!" Hứa Diệc Hàm bẻ cánh tay Kiều Tiểu Duy, nhưng tay hắn lại thêm dùng sức, cơ bắp nổi hết cả lên, cả người như sôi trào, ngọn lửa tức giận bùng lên dữ dội. Kiều Tiểu Duy thô bạo xé rách quần áo trên người cô, áo ngực bị vứt trên mặt đất, quần lót mỏng manh cũng bị hóa thành vài vụn.

"Buông em ra! Kiều Tiểu Duy!" Hứa Diệc Hàm tức giận mà xô hắn, nhưng làm sao có thể ngăn cản hắn. Mắt thấy cả người không một mảnh vải che đậy, cô tức giận đến chảy cả nước mắt, vung một cái tát lên trên mặt Kiều Tiểu Duy, điên tiết nói: "Buông em ra, đồ cầm thú!"

Động tác hắn hơi khựng lại, sau đó trực tiếp bế cô lên, đặt lên bàn ăn bên cạnh, theo đó quỳ giữa hai chân cô, nở nụ cười vượn vẹo: "Được, tôi cho cô nhìn xem cầm thú là như thế nào!"

Con người đen nhánh của hắn chưa bao giờ lạnh lẽo băng sương đến mức này, âm lãnh đến mức cô không dám nhìn thẳng vào. Không đợi Hứa Diệc Hàm giãy giụa lần hai, thân hình hắn đã đè lên, thành thạo mà cỡi bỏ quần, móc ra nam căn uy dũng, cọ cọ ở hai chân Hứa Diệc Hàm, trong nháy mắt

thứ kia đã bắt đầu bành trướng, cương ngạnh lên.

Hai tay cô bị hấn đè chặt trên đỉnh đầu, khi vận vẹo người thì hai vú cũng theo đó mà rung lắc, hồng quả phá lệ diễm lệ kiều mị. Vài sợi tóc nhẹ nhàng che đi cảnh xuân này, theo cảm giác nhục nhã trong lòng, cô cũng cảm nhận được côn thịt hấn đang dần dần thay đổi, thân gầy thô trắng nhếch lên, đại quy đầu chọc chọc ở chân dài thon mượt mà. Lần đầu tiên cô cảm thấy thẹn thùng và khuất nhục đến thế, Hứa Diệc Hàm không thể chịu nổi nữa, trừng mắt nhìn Kiều Tiểu Duy, hét lớn: "Cút ngay! Kiều Tiểu Duy!"

Cô càng như thế, thì hấn càng nộ nư cười khinh miệt hơn, dùng sức tách hai chân cô ra, ngồi quỳ giữa hai chân cô, côn thịt vừa lúc đối diện với nơi tư mật kiều diễm kia.

Không có ôn nhu đạo đầu, hấn trực tiếp bẻ ra cánh môi âm hộ, lộ ra cửa huyết đang mấp máy, quy đầu cọ hai cái, tìm đúng vị trí, động thân một cái đâm thẳng vào chỗ tận cùng.

"A!"

Không có bôi trơn, hoa huyết vô cùng khô khan, côn thịt lại cứng rắn mà cắm vào, đau đớn làm Hứa Diệc Hàm phải kinh hô. Điều này lại kích thích khoái cảm trả thù của Kiều Tiểu Duy, tuy rằng hấn cũng không thể chịu được, nhưng đường đi chật hẹp ẩm ướt kia lại đang hút chặt lấy hấn, kích thích côn thịt hấn trướng thêm ba phần, mạnh mẽ như thiết.

"Rút ra ngay! Kiều Tiểu Duy, đừng để cho em phải hận anh!"

"Cô phải rời đi, không phải đã hận tôi rồi sao?"

Không nhìn đến biểu tình của Hứa Diệc Hàm, Kiều Tiểu Duy cong eo luận động. Vì không nên côn thịt hấn hoạt động cũng không dễ dàng, nhưng sau khi cọ sát vách mị thịt bên trong, đâm dịch cũng theo đó mà chảy ra. Sau khi chậm rãi rút ra thọc vào, đường đi cũng đã được bôi trơn đủ, hấn có thể tùy ý ra vào, tốc độ cũng dần dần tăng nhanh.

Hứa Diệc Hàm không ngừng giãy giụa, cô muốn thoát khỏi sự khống chế bá đạo của Kiều Tiểu Duy, nhưng chỉ làm côn thịt vào càng thêm sâu, thỉnh thoảng quy đầu còn chạm vào điểm mẫn cảm nào đó, từng trận tê dại từ bụng nhỏ dâng lên, thấm vào tận xương tủy, đem thân mình làm cho nhũn ra.

Trong miệng cô không ngừng chửi rủa hấn: "Kiều Tiểu Duy, thứ không bằng cảm thú! Anh phạm tội cường gian! Mau rút ra! Cút ra! Đem thứ đồ vật dơ bẩn kia của anh lấy ra ngoài mau!"

"Thứ dơ bẩn? Trước kia khi tôi thao cô đến dục tiên dục tử, cô không nói như thế nha." Trong mắt hấn hiện lên tia sắc lạnh, "Ngoài miệng nói như vậy, nhưng phía dưới không phải đang chảy nước sao? Kẹp chặt như vậy là không muốn để dương vật của tôi rút ra sao?"

Tay hấn xoa lấy bụng nhỏ của cô, lúc này, côn thịt cũng vào khá sâu, quy đầu đâm vào làm bụng nhỏ phình lên. Lòng bàn tay và dương vật gặp nhau cách cái bụng nhỏ, sung sướng đến mức hấn chỉ muốn xỏ xuyên qua, thọc đến tử cung nữ nhân này, thao chết tiểu huyết của cô. (Kua Kua)

"Anh, anh... Con mẹ nó, thứ cảm thú! Tên chết tiệt... Thứ chơi dơ!" Hứa Diệc Hàm nói được một nửa, hấn đột nhiên đâm sâu vào, quy đầu quấy loạn nơi tử cung mẫn cảm, trái phải cùng đột kích, ra sức trâu chọc mị thịt bên trong. Trong lòng cô cảm thấy rất nhục nhã, tức giận đến hết lên, nhưng thân thể lại hòa theo hấn, như có dòng điện chạy qua, khoái cảm quen thuộc nhẹ nhàng vờn quanh, đại não như trống rỗng, vô lực mà truy đuổi khát vọng của cơ thể.

Kiều Tiểu Duy cúi người cắn lấy thủ du trước ngực cô, nắm vú non mơn bị chứa ở trong miệng hấn, nặng nề mà mút vào. Sau đó, hàm răng sắc nhọn cắn nhẹ, mềm mại như thịt bị kéo căng ra, một tia khoái ý lẫn với đau đớn kéo đến. Hứa Diệc Hàm cắn răng không lên tiếng, nước mắt trào dâng, trong nội tâm tràn đầy thất vọng, ủy khuất, thẹn thùng, thống hận, phẫn nộ, đan chéo lên nhau. Theo động tác mãnh liệt bên dưới của Kiều Tiểu Duy, thân mình mềm mại như muốn hóa thành nước, Hứa Diệc Hàm áp chế cơn ngứa ngáy và đau đớn ở hoa huyết, cắn chặt răng không nói.

Cự vật cứ càn quấy ở bên trong, u huyết ướt át càng thêm thuận lợi cho quy đầu cương cứng tiến thẳng vào bên trong. Động tác cuồng dã thô bạo làm khoái cảm như tăng lên gấp bội, một lần rồi lại một lần, hưng hăng cọ rửa toàn bộ thân mình Hứa Diệc Hàm.

Kiều Tiểu Duy cuồng dã trừu cảm, ra ra vào vào ở tiểu huyết nhỏ nhắn, chỉ muốn kích thích bản tính của Hứa Diệc Hàm. Tuy cô đã kiệt lực khắc chế, nhưng bên trong lại không chịu được mà run rẩy, vách trong gắt gao co rút, đâm thủng sớm đã chảy đầy nơi hạ thân giao hợp. Cô vẫn gắt gao cắn chặt môi, gượng ép bản thân mình không phát ra những tiếng kêu dâm dăng.

Kiều Tiểu Duy càng thêm tức giận, có tình dùng lời nói nhục nhã cô: "Không phải nói tôi phạm tội cường gian sao? Làm cô như thế, mà cô còn có thể chảy nước ra? Bản chất chúng là thứ tiện nhân dâm tiện, thích bị cường gian, thích đại dương vật, đúng không? Phía dưới này đói khát như thế, thích tôi thao lắm chứ gì, ngày thường cô kêu la dâm dăng lắm mà?"

Hứa Diệc Hàm đau đớn, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm hấn, ánh mắt nồng đậm sự thất vọng, làm Kiều Tiểu Duy bỗng nhiên chấn động, hấn đột nhiên dừng lại, nhiệt độ cơ thể bỗng chốc giảm xuống.

Hứa Diệc Hàm cảm thấy gây thịt thô to trong cơ thể được rút ra, Kiều Tiểu Duy đứng dậy, phân thân cũng theo đó mà ra ngoài.

Huyết khẩu vẫn còn mấp máy, một lượng nhỏ đâm dịch từ giữa chảy ra, đem hoa huyết phần nộn càng thêm xinh đẹp.

Đôi mắt hấn đột nhiên bình tĩnh trở lại, quét mắt liếc nhìn cô một cái, mặt không cảm xúc mà xoay người rời đi.

Từ trên bàn cơm găng gượng ngồi dậy, cô cảm thấy khuỷu tay và sau lưng có chút đau nhức, hạ thân còn có chút cảm giác vô lực, trống rỗng. Hai mông có chút nhóp nhép, toàn là dăm thũng trong suốt. Cô ngồi yên hồi lâu, ánh mắt trống rỗng mà nhìn về phía trước, trong đầu rối loạn.

Một lát sau, cô chậm rãi bước xuống, rửa sạch nơi tư mật, đến phòng cho khách thay một bộ quần áo, thu dọn đồ đạc của bạn thân, quay bước đi mà không hề ngoảnh đầu lại.

Cửa bị đóng sập lại, sau một lúc lâu, ngoài phòng yên tĩnh, không có bất cứ tạp âm nào vang lên. Kiều Tiểu Duy từ phòng ngủ bước ra, mắt nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt kia, loáng thoáng cảm thấy có chút hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 24: Muốn được nổi tiếng

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Bởi vì không thể ngăn cản, hai ngày sau, tác phẩm của Kiều Tiểu Duy toàn bộ được tung ra thị trường. Bên phía bên kia phát hiện sự sao chép, trên diễn đàn lập tức bùng nổ ra một cuộc tranh cãi lớn, các ý kiến mâu thuẫn đối lập nhau, phần lớn là chửi mắng, trách móc Duy Nhị sao chép tác phẩm của họa sĩ vô danh.

Người hâm mộ của Duy Nhị cũng lên tiếng bảo vệ thần tượng của mình, bọn họ lên tiếng thanh minh kêu oan, nhưng rất nhanh đã bị vùi dập trong tiếng chửi rủa của thủy quân.

Sự kiện sao chép nhanh chóng đẩy lên sóng to gió lớn, trên Weibo của Duy Nhị có hơn mấy chục vạn bình luận, phần lớn là châm chọc, mỉa mai cùng với khiển trách, chửi rủa.

"Không hiểu sao đột nhiên lại nổi tiếng như thế, thì ra đây là nguyên nhân. Chính mình không biết vẽ, đây là muốn nổi tiếng đến điên luôn đi?"

"Haha, vốn dĩ tên này vẽ chẳng ra thứ gì, thế mà cũng có cái gọi là người hâm mộ."

"Chưa bao giờ xem tác phẩm của hắn. Thế nhưng kỳ nào tác phẩm của hắn cũng chiếm vài trang, thật lãng phí giấy."

"Hắn có thể vẽ tranh sao?"

.....

Còn có nhiều lời mắng chửi thô tục, thậm chí hạ thấp danh dự nhân phẩm và lời cả gia đình dòng họ vào, quả thực rất khó coi.

Phần lớn những cư dân mạng đang phẫn nộ này gồm có rất nhiều người hâm mộ trung thành của tạp chí, có người hâm mộ của các tác giả khác, có thủy quân phía bên kia, chỉ có số ít là người hóng chuyện. Thậm chí có một số người căn bản từ trước tới nay chưa từng biết đến Duy Nhị, cũng chưa xem qua tác phẩm của hắn bao giờ, thế nhưng hiện giờ lại vào đây lên án, thể hiện sự căm phẫn, quyết tâm đòi lại công đạo cho chính nghĩa.

Phía "Châm Mạn Mê" cũng đã phát thông báo trên Weibo, công khai lên án khiển trách, cũng tuyên bố sẽ trình đơn kiện Kiều Tiểu Duy và nhà xuất bản lên tòa án.

Nhân phẩm của Kiều Tiểu Duy, phần lớn mọi người trong công ty đều biết rõ. Từ khi bắt đầu, tay nghề hắn vẫn chưa tốt, tác phẩm đầu tiên vào nghề cũng bị ghê lạnh, người hâm mộ lại ít ỏi, gần như không ai quan tâm chú ý. Thế nhưng mấy năm nay, bản phác thảo của hắn đã ngày càng tốt hơn, nhóm biên tập thấy hắn càng ngày càng thành thạo, vững chắc. Từ nhân vật, cảnh tượng đến cốt truyện đều được liên kết chặt chẽ, ăn nhập với nhau. Lấy sự coi trọng thành quả của bản thân như hắn, hoàn toàn có thể đứng đầu trong giới.

Nhưng những nhà lãnh đạo lại không nghĩ như vậy. Bọn họ bồi dưỡng người tài, tập trung cấp tài nguyên cho những người mới, đột nhiên xảy ra một chuyện lớn như bây giờ đã là một ảnh hưởng rất tiêu cực đến lợi ích của công ty. Cho dù chuyện này vẫn còn nhiều điểm đáng nghi ngờ, thậm chí rõ ràng là Kiều Tiểu Duy bị oan, nhưng bọn họ không quan tâm đến điều này. Chỉ cần lợi ích của họ bị tổn thương, tất nhiên bọn họ muốn bảo vệ chính bản thân mình trước. (Kua Kua)

Kiều Tiểu Duy thì thế nào, cũng chỉ là một tên nhãi ranh thôi, hơn nữa tầm ảnh hưởng cũng không quá lớn.

Kể từ đó, đối mặt với khiển trách ác ý của dư luận, dưới tình huống không thể cứu vãn nữa, bên phía tạp chí buộc phải ngừng công tác của Duy Nhị lại, đồng thời kết thúc hợp đồng. Còn biện pháp xử lý cụ thể chính là hợp tác cùng với "Châm Mạn Mê".

Thời điểm Kiều Tiểu Duy cảm hợp đồng thôi việc bước ra ngoài, rất nhiều biên tập dùng ánh mắt đồng tình mà nhìn hắn. Không để hắn trả tiền vi phạm hợp đồng đã là kết quả tốt nhất mà bọn họ có thể làm cho hắn.

Sau khi về nhà, Kiều Tiểu Duy nhốt mình trong phòng.

Hắn ngồi trước máy tính, ngây ngốc nhìn vào hòm thư trống rỗng.

Thời gian "Châm Mạn Mê" được đưa ra thị trường không thể nào sớm hơn so với lúc hắn gửi bản thảo cho biên tập phê duyệt. Nhưng trong hòm thư lại không tìm thấy lịch sử gửi tin nhắn, ngay cả phía biên tập bên kia cũng tìm không thấy, đây chính là lý do làm cho hắn không thể phản biện.

Trên Weibo và diễn đàn đã náo loạn đến hỗn loạn. Mà người trong cuộc lại bình tĩnh đến mức giống như những thứ đó chẳng phải nhắm vào hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 25: Có chút quen mắt

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Kiều Tiểu Duy liên tục nhiều ngày không ra khỏi nhà, cuộc sống lại trở về giống như khi chưa có Hứa Diệc Hàm - cuộc sống của một trạch nam. Hắn suốt ngày ngẩn ngơ ngẩn ngơ, từ đêm này qua đêm nọ, từ ngày này qua ngày kia, đến khi không chịu nổi nữa thì mới vô lực mà ghé vào trên bàn sách ngủ, sau đó bị lạnh mà tỉnh. Com thì bữa có bữa không, khi thì lấy mì gói ăn qua loa cho qua bữa.

Hai ngày đầu, hắn còn có chút ảm ức mà truy cập vào Weibo và diễn đàn để theo dõi sự việc. Nhìn những lời mắng chửi ác ý và trào phúng, hắn không nói nên lời. Tận mắt nhìn thấy những người vừa mới quan tâm chăm sóc hỏi hắn, nay lại phun ra những từ ngữ dơ bẩn tục tĩu, rồi lại lấy những câu chuyện đáng yêu, ngây thơ của hắn khi xưa ra làm trò đùa cho cư dân mạng. Hắn rất buồn phiền!

Hắn quan tâm đến bọn họ cũng như quý trọng tác phẩm của chính mình.

Sau đó, hắn dứt khoát cắt đi tất cả những thiết bị điện tử khác. Bỏ ngoài tai những thứ đó mà tập trung vào vẽ, phác họa, điên cuồng mà đem những thứ trước đây sửa chữa lại, làm cho bọn chúng có bộ dáng hoàn hảo nhất. Về một chút rồi lại so với nguyên bản, chỉ khi nào hắn cảm thấy hoàn mỹ thì thôi.

Tuy nhiên với tình huống bây giờ, rất khó có thể tập trung mà vẽ, thế nên bản nháp bị vứt đi tràn lan trong phòng khách.

Kiều Tiểu Duy tự ép bản thân phải bình tĩnh lại. (Kua Kua)

Không thèm nghĩ đến việc sao chép đó nữa, không thèm nghĩ đến những lời trách mắng và bàn tán ác ý trên mạng nữa, không thèm nghĩ đến tương lai sau này nữa, cũng không... Không thèm nghĩ tới Hứa Diệc Hàm nữa.

Khi hắn ở một mình, hắn cảm nhận được cuộc sống của mình đã bị khiếm khuyết một điểm lớn. Con tiểu yêu tinh đó đi rồi, cuộc sống lại trở về như trước đây, nhưng dù có thể nào cũng không cảm thấy quen.

Không còn bộ dáng cô ấy bị mình chọc tức, cũng không còn bộ dáng bắt đấm đi và hút hồn kia nữa. Cũng không còn bộ dáng cô ấy xoay trái xoay phải, miệng liên tục liên tục phát biểu cảm nghĩ của bản thân về truyện tranh. Cũng không còn là động lực để hắn mỗi ngày ra khỏi nhà, đem nhà cửa dọn dẹp sạch sẽ, không còn ai để hắn lái nhái cùng. Cũng không còn bóng dáng yên tĩnh bên cạnh mỗi khi hắn điên cuồng vì bản thảo, ôn nhu khuyên giải hắn, bộ dáng ngủ gật ngây ngốc trên ghế, cũng không thể lấy gối gõ vào đầu cô ấy nữa...

Bất tri bất giác, cô đã hoàn toàn xâm nhập vào cuộc sống của hắn, hoàn toàn trở thành một phần của ngôi nhà này.

Hiện giờ suy nghĩ, cũng không phải tương lai sau này hắn phải làm gì, mà là nhớ về khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ thất vọng và nản lòng kia của cô.

Kiều Tiểu Duy thường thường phát ngốc.

Cũng tự hỏi bản thân nếu như quay trở lại giây phút ấy, hắn nên làm thế nào mới tốt.

Xin lỗi cô ấy, cầu xin cô ấy tha thứ, đừng rời khỏi đây? Không, từ khi bắt đầu hắn đã không nên hỏi cô ấy câu hỏi kia.

Không nên hoài nghi cô ấy.

Sau đó, hắn mở điện thoại di động lên, hắn sợ rằng Hứa Diệc Hàm sẽ tìm không thấy hắn. Trong thời gian chờ điện thoại khởi động, trong lòng hắn lo sợ bất an, vừa e sợ không có tin tức của cô, vừa lo lắng cô sẽ nói điều gì đó không hay với hắn, hoặc gọi điện mà hắn không nhận được.

Nhưng dò tìm mãi trong điện thoại cũng không tìm thấy được dãy số điện thoại quen thuộc kia. Trong tin nhắn trừ bỏ mấy quảng cáo, nhắm nhĩ kia ra thì không có người tìm tới chế giễu, mắng chửi, cũng không có con nha đầu kia.

Trong lúc thất vọng và chán nản, Kiều Tiểu Duy lại nhìn thấy một cái dây số xa lạ, hần nhần vào...

Tao báo cho mày biết. "Châm Mạn Mê" vừa tung ra thị trường, chỉ tính doanh riêng số tháng này thôi đã lập ra kỉ lục mới chưa từng có. Tao sẽ không thật sự đi kiện cáo mày làm gì, tao sẽ chỉ chậm rãi nhắc nhở mãi chuyện này, làm cho danh tiếng của mày hỗn loạn, thối nát, thất bại thảm hại, làm cho mày ở trong giới truyện tranh này, mãi mãi không thể ngóc đầu dậy được. Kiều Tiểu Duy, tính ra mày cũng là người có tài có mĩ, chỉ tiếc, mày đã đắc tội với người không nên đắc tội. Tiết Lệ.

Tiết Lệ, trưởng biên tập "Châm Mạn Mê".

Kiều Tiểu Duy cau mày nhớ lại, nhìn vào ảnh chụp trong màn hình, cảm thấy hình như có chút quen mắt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 26: Anh không thích quái vật ba đầu

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Kiều Tiểu Duy là người có trí nhớ khá tốt, đã gặp qua thì hẳn sẽ không quên, hoàn toàn bắt đồng với con cá vàng Hứa Diệc Hàm kia. Nhìn thoáng qua bức hình kia, hẳn liền nhớ tới người bạn nam đi cùng với Hàn Tổ Cẩm ngày ấy.

Tên nam nhân trẻ tuổi tướng mạo bình thường này, không phải Tiết Lệ thì còn là ai?

Hắn và Hàn Tổ Cẩm qua lại thân thiết với nhau, còn cô ta thì lại đeo riết bám lấy mình, cho dù là đứa ngốc cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Cảm xúc đầu tiên của hắn không phải phẫn nộ, tức giận, mà đó là áy náy và tự trách.

Cái con cá vàng kia bị oan... Đúng vậy, làm sao có thể là cô ấy?

Kiều Tiểu Duy ngã người trên sofa, vừa vận ngồi trên một sấp bức vẽ phác họa. Hắn tiện tay mở ra nhìn, là cảnh tượng một nữ nhân ngồi trên ban công xem truyện tranh, biểu tình chuyên chú, khoe miệng nhàn nhạt ý cười.

Lật tiếp, lại là hình dáng nữ nhân ấy bận rộn ở phòng bếp, một tay lấy nước tương, một tay giữ quai nồi, cả người mặc một bộ tạp dề buồn cười đến nỗi cứ mãi bị hắn trêu chọc.

Còn có khoảnh khắc cô ấy ôm lấy máy tính vất óc mà nghĩ ra tình tiết cho tác phẩm truyện người lớn, bộ dáng lúc ngủ gà ngủ gật...

Mỗi một bức vẽ đều rất chân thật, gần ngay đây thôi, ngay trước mắt hắn thôi.

Tay Kiều Tiểu Duy lướt nhẹ Hứa Diệc hàm trên giấy, cả người rơi vào trầm tư.

Thời gian thật là một sự dày vò.

Sự kiện sao chép tác phẩm đã dần dần lắng xuống, nhưng thỉnh thoảng vẫn có một số người ngấm ngầm quạt gió thêm củi, phá tan sự bình yên, đem Duy Nhị và "Châm Mạn Mê" nhắc đi nhắc lại. Thậm chí có đôi khi Tiết Lệ còn công khai lên tiếng, chủ động nhắc đến vụ bê bối này, vừa nói muốn thừa kiện, vừa nói hần nguyện ý cho Kiều Tiểu Duy cơ hội ăn năn hối lỗi, chỉ cần hần thừa nhận việc này là do hần làm.

Kiều Tiểu Duy cũng không còn để tâm đến những việc này nữa, toàn bộ cuộc sống của hắn đều tập trung vào việc vẽ tranh, so với ngày trước càng thêm liều mạng hơn. Đây là tâm huyết lâu dài của hắn, hắn không cho phép chính bản thân mình vì những kẻ râu ria không liên quan mà bỏ dở giữa chừng.

Sau đó, hắn bắt đầu tìm Hứa Diệc Hàm.

Mấy ngày đầu, hắn thường qua phía đối diện mà gõ cửa, nhưng hồi lâu cũng không thấy ai trả lời. Hắn cũng dần nhận ra, Hứa Diệc Hàm chắc chắn không có ở trong nhà.

Rồi hắn gọi điện thoại, nhưng vẫn luôn là tình trạng tắt máy.

Tin nhắn hắn gửi cho cô nhiều như đá chìm đáy biển, nhưng cũng không có bất cứ cái hồi âm nào.

Ngoài những việc đó ra, cũng không còn biện pháp nào khác. Giờ phút này, hắn nhận ra hắn không hiểu biết cô, cô ấy có còn ở nơi này không, nếu không, cô ấy sẽ ở nơi nào? Hắn không có cách nào biết rõ được.

Hắn chỉ có thể kiên nhẫn gửi tin nhắn đến dù cho hắn không biết cô có xem hay không, hay thậm chí là có quan tâm đến hay không.

Lúc đầu, hắn sẽ thường nhắn thế này: Xin lỗi, là anh đã hiểu lầm em rồi.

Hay: Cũng đã lâu như vậy rồi, em hết giận chưa?

Hay: Anh mua bộ truyện tranh em thích rất rồi này, em mau trở về đi, lần này anh nhường cho em xem trước là được chứ gì?

Và rồi sau đó sẽ thế này: Hứa Diệc Hàm, anh đã nhường nhịn em như thế, thì em cũng mau xuống nước đi chứ! Với cái thể trạng này của em, bậc thang chịu không nổi nữa! (Khi cãi nhau, nếu hai bên không muốn bắt hòa gay gắt thì sẽ nhường nhịn nhau, cho nhau một lý do thoái thác, gọi là bậc thang.)

Hoặc thế này: Cùng lắm thì em hiếp dâm anh lại đi?

Hoặc hơn nữa: Nếu như em muốn bạo dâm hoa cúc của anh, cũng không phải là không thể.

Hoặc hơn hơn nữa: Ngực em đã nhỏ như thế rồi, sao bụng dạ cũng hẹp hòi nữa vậy!

Hoặc hơn hơn hơn nữa: Hứa, Diệc, Hàm! Là anh không bằng cảm thú, không bằng cún con. Em hãy trở về đánh anh, mắng anh, hành hạ anh đi.

Cuối cùng: Hứa Diệc Hàm, anh nhớ em

Tất cả những tin nhắn này, vẫn không được cô ấy trả lời.

Kiều Tiểu Duy cứ nhắn mãi mà không được hồi âm thì càng thêm dút khoát, trong đầu nghĩ cái gì thì tay liền viết ra cái đó, giống như hắn đang biết số thu chi hàng tuần.

Ở một chỗ nào đó nơi đô thị phồn hoa.

Hứa Diệc Hàm vừa mở điện thoại lên liền bị dọa sợ bởi hàng trăm tin nhắn được gửi đến. Cô cẩn thận xem từng cái một, ánh mắt dần nhu hòa, ngón tay vừa muốn ấn vào bàn phím, muốn nói lại cái gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc này, một cái tin nhắn mới lại được gửi đến, trên màn hình hiển thị lên hàng chữ: Hôm nay lại táo bón, "em trai anh" nó không có sức, khó trách em bỏ anh đi.

"Phụt..." Ngực nước vừa mới uống vào bị phun hết toàn bộ vào phần lưng của nam nhân đang đi phía trước cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 27: Nuôi tên mặc áo choàng cũng không dễ dàng lắm

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Nam nhân trung niên phía trước cô mang giày da, đeo kính gọng vàng, nhìn qua có vẻ hào hoa phong nhã, nhưng cũng có một loại khí thế bức áp làm người khác không dám nhìn thẳng.

"Ba, con muốn tự mình nói chuyện với bọn họ." Hứa Diệc Hàm nhìn vào người đàn ông.

Nam nhân sùng nịch xoa đầu cô: "Được, vậy con vào đi. Ba ở bên ngoài chờ con."

Hứa Diệc Hàm cười ngọt ngào, ôm lấy ông, rồi xoay người bước vào phòng khách.

Gian phòng này không lớn, nhưng mọi thứ lại được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Trên ghế sofa hiện giờ đang có một nam một nữ trẻ tuổi lo sợ bất an đang ngồi, bàn tay nắm chặt tựa hồ như lộ ra cả khớp xương trắng bệch.

Hứa Diệc Hàm với thân váy dài màu đen yếu điệu đi đến trước mặt bọn họ, nhàn nhạt nói: "Xin lỗi nha, Tiết chủ biên. Tôi tới chậm rồi."

Tiết Lệ nhanh chóng đứng bật dậy từ trên ghế, nhìn cô. Biểu tình mất tự nhiên, phiền muộn, sợ hãi, hối hận đan xen không cam lòng, oán hận của hắn rơi hết vào đáy mắt Hứa Diệc Hàm, Hắn đưa tay ra muốn chào hỏi, nhưng cô làm như không nhìn thấy, thản nhiên mà ngồi xuống ghế đối diện bọn họ.

Tiết Lệ có chút xấu hổ mà quay về, nữ nhân hiện đang ngồi bên cạnh hắn không ai khác chính là Hàn Tố Cẩm.

Hứa Diệc Hàm thân nhiên mà uống trà, không mở miệng nói chuyện. Ngược lại, Tiết Lệ bên đây đã đứng ngồi không yên, đôi mắt thỉnh thoảng liếc về cánh cửa phía sau cô, ngữ khí dò hỏi: "Lâm tiểu thư..."

"Tôi họ Hứa." Hứa Diệc Hàm không nhanh không chậm mà cắt đứt lời của hắn, nhàn nhạt liếc mắt một cái.

"Hứa, Hứa tiểu thư... Vị kia, Lâm tiên sinh..." Tiết Lệ có chút nghi hoặc mà lẩm bẩm

"Làm sao? Họ của tôi và ba tôi là gì có liên quan tới anh sao?" Cô không chút khách khí hỏi hắn.

"Không, không phải." Tiết Lệ dù gì cũng không phải là đứa ngốc. Thiên kim tiểu thư duy nhất của Lâm gia lại không phải họ Lâm, mà hắn lại còn dám chính nam nhân của vị tiểu tử tông này đến thân bại danh liệt, đều là do con tiện nhân Hàn Tổ Cẩm này! Kháng định là ả ta ghi hận việc Kiều Tiểu Duyệt lạnh nhạt với ả thế nên mới chạy tới nhờ mình trả thù giúp. Vốn dĩ hắn cho rằng chỉ là tùy tiện đim chết một tên tác giả truyện tranh nhỏ nhẻ mà thôi, thế nhưng không ngờ rằng lại đắc tội đến ông nội của Diêm Vương! Mẹ nó, nếu không phải con tiện nhân kia chạy đến trước mặt hắn khóc sụt sùi, rồi nhào vào lòng hắn...

Hứa Diệc Hàm không cho hắn nhiều thời gian, trầm ngâm một lát liền nói: "Tiết chủ biên, ở đây cũng không có người ngoài, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề luôn. Về chuyện sao chép tác phẩm, tôi muốn anh công khai giải thích chuyện này, thừa nhận là "Châm Mạn Mê" dùng thủ đoạn tì bĩ, dơ bẩn để ăn cắp bản thảo của Kiều Tiểu Duyệt, cũng đã lên kế hoạch trước mà đem tác phẩm bán ra thị trường, mục đích là hủy hoại hắn, làm cho hắn thân bại danh liệt. Ngoài ra, còn phải khôi phục lại danh dự của Kiều Tiểu Duyệt, cho hắn một lần nữa trở lại với tư cách là tác giả truyện tranh Duyệt Nhị."

Cô nói xong, cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm, không chút nào để ý đến hai con ruồi muỗi trước mắt này.

Trên trán Tiết Lệ toát ra mồ hôi lạnh, còn chưa biết nên trả lời thế nào thì đột nhiên Hàn Tổ Cẩm bên cạnh sớm đã bắt mắt trong lòng, khó chịu mà hét lớn: "Cô có chứng cứ gì mà nói là do chúng tôi hãm hại hắn?"

Hứa Diệc Hàm hơi hơi mỉm cười, nhìn đến sự giả tạo của cô ta, trong mắt chỉ toàn chán ghét: "Cô muốn chứng cứ? Được thôi."

Cô búng tay một cái, rất nhanh, người thư ký đã đưa tới một cái USB, Hứa Diệc Hàm mân mê nó trong lòng bàn tay, rồi nói: "Các người lên lút xâm nhập máy tính của Kiều Tiểu Duyệt, lấy đi bản phê duyệt của hắn gửi cho biên tập, còn đem lịch sử gửi bản thảo của hắn và bên nhà xuất bản toàn bộ xóa hết đi. Sau khi có bản thảo thì chỉnh sửa lại một chút, suốt đêm in ấn, lạng lẹ đưa đến một tiểu khu hẻo lánh bán ra, chờ đợi thời gian thích hợp, sự việc liền bắt đầu, bức bách Kiều Tiểu Duyệt vào đường cùng. Các người nghĩ như vậy là không ai biết sao?"

Cô dừng một chút, thường thức biểu tình thiên biến vạn hóa của hai người, lại tiếp tục cười: "Thật là, người của bên tôi đã tìm được những bằng chứng đó rồi. Nhưng quan trọng là bên trong này còn có một đoạn video, hai người muốn xem không?"

Cô đưa USB cho thư ký cắm vào máy tính, một lát sau đoạn video liền hiện lên.

Trong hình là một nam nhân đáng khinh, hắn đang nhìn thẳng vào máy quay, tròn mắt bởi vì chột dạ mà chuyển động lung tung: "Tôi là "Châm Mạn Mê", là tác giả của bộ truyện tranh [Nhiệt Huyết Mê Tinh] vừa ra mắt tháng 11 này. Thật ra tác phẩm này không phải do tôi vẽ. Vào rạng sáng ngày 21 tháng 10, chủ biên tập đưa cho tôi bản phác thảo của đại thần Duyệt Nhị, sau đó kêu tôi chỉnh sửa một chút và vẽ thêm vào một ít. Ngoài ra còn có một nhóm người nữa cùng làm với tôi. Chúng tôi làm suốt đêm hôm đó, biên tập lập tức lấy đi ngay khi hoàn thành, nói rằng muốn giao cho bên in ấn. Hắn đưa tôi 2 vạn, kêu tôi không cần nói chuyện này với ai khác..."

Những lời sau cùng đều nói là lương tâm hắn bất an thế nào, hắn không đành lòng nhìn thấy đại thần hắn ngưỡng mộ bị chịu oan ức nên phải đành nói sự thật ra.

Tiết Lệ vừa xem được một nửa, sắc mặt đã trắng bệch lên, đợi đến khi Hứa Diệc Hàm vừa dừng lại, Hàn Tổ Cẩm đã vỗ bàn đứng lên: "Cô, là cô mua chuộc hắn ta! Có phải hay không? Lấy tiền mua chuộc họa sĩ chịu tội thay cho Kiều Tiểu Duyệt..."

Bất gặp ánh mắt sắc bén của cô quét qua, Hàn Tổ Cẩm bỗng nhiên không nói nên lời.

Cô hừ lạnh một tiếng: "Hàn Tổ Cẩm! Ngày đó cô đến nhà chúng tôi, thừa dịp chúng tôi không để ý thì liền lén nhìn vào hộp thư tư mật của hắn. Sau đó nhờ vả Tiết Lệ trả thù Kiều Tiểu Duyệt giúp cô. Cô cho rằng việc này không ai biết à? Chỉ cần tôi muốn biết, cho dù cô có che che dấu dấu cỡ nào, Lâm gia đều có khả năng tra ra hết.

Sắc mặt Hàn Tổ Cẩm lúc đỏ lúc trắng, đang muốn phản bác, Tiết Lệ nãy giờ im miệng không nói bỗng nhiên lớn tiếng quát cô: "Cô, con mẹ nó, cô còn muốn nói cái gì nữa? Nếu không phải do cô, tôi sẽ làm việc này sao? Tôi bị cô hại đủ thảm rồi, câm miệng đi! Thứ tiện nhân!"

Hàn Tổ Cẩm không dám tin mà nhìn hắn, vành mắt đỏ lên, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Hứa Diệc Hàm ngồi đó xem trò hay.

Tiết Lệ không rảnh mà lo cho người bên cạnh, khi hắn quay mặt lại thì biểu tình cực kỳ ôn hòa: Hứa, Hứa tiểu thư, tôi nguyện ý bồi thường tổn thất kinh tế cho Kiều Tiểu Duyệt. Chỉ mong chuyện này, chúng ta giải quyết riêng..."

"Giải quyết riêng?" Hứa Diệc Hàm cười lạnh, "Tiết Lệ, là do anh muốn dồn chúng tôi vào đường cùng, anh đem Kiều Tiểu Duyệt vào trong cái vòng lẩn quẩn này, bây giờ lại muốn dùng tiền giải quyết, anh đây là muốn cho Kiều Tiểu Duyệt mang sự sỉ nhục như vậy cả đời sao? Có phải do tôi quá nhân từ với anh hay không, hay là anh cho rằng, Tiết gia của anh có thể tùy ý mà ị phân trên đầu Lâm gia chúng tôi?"

Tiết Lệ bị ánh mắt kịch liệt của cô dọa cho trong lòng sợ hãi.

"Nếu anh đã không biết quý trọng cơ hội này, vậy thì, tôi đây cũng không cần thiết phải khách khí đối với Tiết gia các người nữa." Hứa Diệc Hàm để chén trà trong tay xuống, giọng nói càng thêm lạnh lùng, "Thật tiếc cho ba anh vẫn luôn cố gắng làm việc hơn vài chục năm nay. Nếu bây giờ ông ấy mà biết được công sức gây dựng bao lâu nay bị anh phá hủy trong chớp mắt thế này, thì ông ấy sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?"

Tiết gia cũng được coi là có chút tài sản, Tiết Lệ này lại suốt ngày không làm được việc gì. Hắn chỉ lo đầu tư tài nguyên cho "Châm Mạn Mê", chính hắn lại không hiểu quy tắc vận hành, lại không biết khôn khéo mà chọn người, thế nên qua nửa năm vẫn dậm chân tại chỗ, hiện giờ lại còn đắc tội với Lâm gia của cô...

Lúc này thì mới than vãn không nên trêu chọc đến những nhân vật lớn như thế.

Sắc mặt hắn liên tục biến đổi, nghĩ đến chuyện hắn phải công khai lên tiếng thừa nhận, quả thật là không còn mặt mũi nào. Nhưng nếu hắn không làm, cái video trong tay Hứa Diệc Hàm sợ là sẽ bị tung ra, cũng mất mặt như nhau cả thôi. Huống chi vị Lâm gia chân chính kia, trên thương trường chính là một tay ác mà tàn nhẫn, số tập đoàn bị lui bại trên tay hắn đã là con số không thể đếm được.

Mẹ nó, đây rốt cuộc là chuyện gì đây! Ai mà biết được một con ả họ Hứa, lại là viên ngọc quý trên tay lão già Lâm gia kia? Nhưng chuyện đã đến mức này, hắn không thể không khuất phục cúi đầu. Hắn cuối cùng vẫn áp ứng nói: "Tôi biết rồi."

Ngày kế tiếp, "Châm Mạn Mê" công khai thừa nhận việc ăn cắp tác phẩm, vu hại cho Kiều Tiểu Duy, hướng hắn xin lỗi cũng như sẽ đứng ra chịu hết mọi tổn thất. Tiết Lệ ngoan độc đem hết mọi tội lỗi mà đẩy lên trên người tiểu họa sĩ kia. Sự kiện sao chép vừa mới lắng xuống nay lại bị khuấy động lên, dẫn đến một cuộc chiến ác liệt mới nữa trên Weibo và diễn đàn tạp chí.

Lâm gia đã thuê người xoay chuyển chiều hướng của dư luận, đem nước bẩn hắn hết lên người của Tiết Lệ và đồng bọn của hắn. Một lòng chứng minh Kiều Tiểu Duy vô tội, không chỉ bị oan ức mà còn bị mất hợp đồng với công ty, lại còn bị chửi rủa hơn nửa tháng, thật là ủy khuất cho hắn mà. Cứ như thế, đội quân bao gồm những người theo dõi nhiệt huyết và một phần người xem hóng chuyện sôi nổi mà biểu đạt sự thương tiếc cho Duy Nhị, đồng thời cũng lên án mạnh mẽ "Châm Mạn Mê" vì đã sử dụng những thủ đoạn vô sỉ. Tóm lại, bọn họ rất mong Duy Nhị một lần nữa trở lại.

Không lâu sau đó, có một người gửi thư nặc danh đem Hàn Tổ Cẩm cũng đẩy ra ánh sáng. Ngoài ra còn nói rõ việc cô ta giả mạo thành người hâm mộ mà tiếp cận Kiều Tiểu Duy, lì lợm là liếm không thành thế nên ghi hận mà trả thù.

Dư luận lại nhanh chóng chuyển sang nhắm chửi Hàn Tổ Cẩm không thương tiếc.

Bên phía nhà xuất bản cũng đăng lên thông báo chính thức hủy hợp đồng với Hàn Tổ Cẩm. Trong lúc nhất thời, danh tiếng của cô ta đã xấu đến mức thấp nhất.

Ngoài ra, nhà xuất bản cũng tuyên bố muốn tái hợp tác với Duy Nhị, biểu đạt sự xin lỗi vì những hiểu lầm trước đây. Mong Duy Nhị trở về lại và tiếp tục đồng hành cùng nhau.

Hứa Diệc Hàm đang theo dõi diễn biến của câu chuyện thì Lâm Tư Thành mở cửa bước vào.

"Ba." Hứa Diệc Hàm đứng dậy.

Hắn xua xua tay, hỏi: "Mọi việc thế nào rồi?"

"Không sai biệt lắm, nhà xuất bản cũng đã mời hắn trở lại rồi."

Lâm Tư Thành gật gù đầu, biểu tình cũng không phải rất vừa lòng: "Ngay cả nhân viên của mình còn không bảo vệ tốt, có gì mà phải quay lại nơi đó? Chú Lý của con cũng có một công ty xuất bản, doanh số đứng đầu cả nước, hắn có muốn vào không?"

Hứa Diệc Hàm cười cười: "Anh ấy đối với bên kia có cảm tình hơn... Chuyện này tuy rằng là do bên họ chưa giải quyết tốt, nhưng có lẽ cũng do quyết định ở phía trên. Quan hệ của anh ấy cùng với những người trong công ty cũng khá tốt, người hâm mộ cũng tập trung ở đó, nơi đó cũng là nơi anh ấy khởi nghiệp, con nghĩ anh ấy cũng sẽ muốn xuất phát lại một lần nữa từ nơi đã vấp ngã. Quan trọng nhất là..." Cô dừng một chút, ý cười trên mặt càng thêm sâu, "Anh ấy nuôi cái tên áo choàng kia cũng không dễ dàng lắm" (Cái nick mà Tiểu Duy tạo ra để tự khen mình á ~)

Lâm Tư Thành nhìn nụ cười ngọt ngào của con gái, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, hắn dù cho là đầu sỏ tàn nhẫn trên giới thương trường nhưng giờ phút này không có nửa phần áp bức, sùng nịch cười nói: "Dù cho thế nào đi chăng nữa, con nguyện ý dùng đến năng lực của gia tộc để xử lý những kẻ tiểu nhân đó, ba cũng rất vui rồi. Lâm gia vĩnh viễn là hậu thuẫn của con, con gái của Lâm Tư Thành ta đây, kẻ cả người mà con gái ta yêu thích, ta quyết không để cho kẻ nào khinh nhục."

Cô cảm kích mà nhìn ông: "Ba..."

"Khi nào trở về?" Lâm Tư Thành tiếp tục truy hỏi.

"Không vội, con còn có chuyện cần phải làm."

"Chuyện gì?"

"Sửa lại họ tên." Hứa Diệc Hàm nắm lấy bàn tay to ấm áp của ông.

Trong mắt Lâm Tư Thanh thoáng chốc có tia kinh hi, nhưng rồi lại nghĩ tới điều gì đó, có chút tức giận mà nói: "Con không cần phải báo đáp thứ gì cả, thứ mà ba cho con, ba không cần con phải báo ơn."

"Không, không phải. Con là con gái của ba, đương nhiên phải theo họ Lâm. Ở trong lòng con, ba đã sớm là ba ruột của con."

Lâm Tư Thành thật cảm động, ông dùng sức mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hứa Diệc Hàm, lẩm bẩm nói: "Con gái ngoan, con là con ngoan của ba."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Anh đang thổ lộ với em sao?

Editor: Kua Kua

"Leng keng."

Có tiếng bước chân, then cửa được mở ra.

Cửa vừa mở ra, người ngoài phòng lẫn trong phòng đối diện nhau.

Tóc loạn như ổ chó, quầng thâm ở hai mắt đậm như quốc bảo, hai tròng mắt đỏ ngầu như quỷ hút máu, giờ phút này Kiều Tiểu Duy tàn đến không thể tàn hơn.

Ngược lại, mỹ nhân ngoài cửa mặc một bộ váy dài tôn lên vòng eo gợi cảm và bờ mông tròn trịa. Hai chân thon dài đứng trên đôi cao gót, tóc dài nhẹ xõa ra, vài sợi tóc rũ ở trước ngực, che lấp đi xương quai xanh quyến rũ và da thịt trắng nõn như ẩn như hiện. Môi đỏ đánh chút son, lông mi thon dài chớp chớp, khuôn mặt trẻ con có chút gầy gò, cảm nhận lên không ít, thoát nhìn lạnh lùng hơn trước rất nhiều.

Ở trong mắt người, Kiều Tiểu Duy là đại thần, là tác giả truyện tranh nổi tiếng, còn Hứa Diệc Hàm chỉ là một người viết truyện nhỏ nhoi, thấp kém. Nhưng nếu giờ phút này họ ở đây, sẽ cảm thấy Kiều Tiểu Duy là một thanh niên điều tỉ* 100%, còn Hứa Diệc Hàm chính là nữ nhân cao cao tại thượng.

Điều ti là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhọt nhọt, yêu đương thất bại.

"Em trở lại rồi!" Kiều Tiểu Duy vốn đang suy sụp trong nháy mắt tràn đầy kinh hi, hai mắt tỏa sáng, vui vẻ.

Nhưng mà, chỉ trong vài giây tiếp theo hắn đã thu liễm biểu tình của mình lại, ho nhẹ vài cái, dựa vào khung cửa giả bộ một bộ dáng bối rối: "Ha, xem ra em vẫn không quên được bộ dáng anh tuần của anh, dáng người tiêu sái của anh..."

Hứa Diệc Hàm khinh bỉ quay đầu chuẩn bị rời đi, lại bị hắn nhanh tay lẹ mắt bắt lấy: "Đừng đừng đừng! Đã trở lại rồi, em còn đi đâu nữa."

Hứa Diệc Hàm vô cảm mà nhìn hắn, ánh mắt bình đạm làm cho Kiều Tiểu Duy có chút chột dạ. Hắn gãi gãi đầu, nghiêm túc mà nói: "Là do anh sai, là do anh không biết lựa lời mà nói. Em trở về thì tốt rồi, muốn trừng phạt anh ra sao cũng được."

"Hử?" Hứa Diệc Hàm tiến lên một bước, kẻ sát vào hắn, hơi thở ấm áp phun trên mặt hắn, "Hiếp dâm anh cũng được luôn à?"

Kiều Tiểu Duy cười hi hi, nịnh nọt mà nhướn người lên, có chút vô sỉ mà cọ cọ vào người cô, "Anh cầu mà còn không được đây, cầu mà còn không được, hoan nghênh em tới cưỡng gian anh."

Cô mỉm cười, lại tiến thêm một bước, nhìn tên tiểu nhân đang xu thế lui vào trong phòng ngữ: "Cái kia, hình như em còn có thể chà đạp hoa cúc của anh nữa thì phải?"

Lời này của cô vừa nói ra, hoa cúc của người nào đó thoáng chốc căng thẳng, nghĩ đến những cái tin nhắn trước đó hắn gửi, lại còn tưởng tượng đến một số hình ảnh không phù hợp với thiếu nữ, Kiều Tiểu Duy nuốt nuốt nước miếng, gian nan mà nói: "Thì, thì... Làm đi! Nhưng mà, chuyện đó vất vả như thế, anh lại rất thương Tiểu Hàm Hàm của chúng ta. Cho nên, vẫn nên miễn đi, he he..."

"Đối trá!" Hứa Diệc Hàm trừng mắt nhìn một cái, "Nhìn anh thật giống như con tiểu cún."

Thấy cô không còn tiếp tục đề tài rùng rợn đó nữa, Kiều Tiểu Duy lén thở phào một hơi. Hai người bước vào phòng, đem cửa khóa lại, hắn liền xoay người ôm lấy cô từ phía sau, hai tay chặt chẽ vây cô lại trong lòng ngực, vùi đầu trên bờ vai mềm mại. Không khí lập tức nóng lên, thanh âm dễ nghe của hắn giờ phút này có chút khàn khàn: "Chào mừng về nhà, Hứa Diệc Hàm. Anh có quà cho em đây."

"Cái gì?" Hứa Diệc Hàm nhìn lướt qua phòng khách, chỉ thấy nơi nơi đều là giấy vụn bị ném đi, so với lúc trước thì càng bừa bộn hơn, rồi sau đó tầm mắt cô dừng lại trên bàn sách.

Kiều Tiểu Duy bước qua, đem vật kia đưa cho Hứa Diệc Hàm xem.

Đó là bức tranh vẽ bằng màu nước, mặt trên chỉ có một cái bánh sinh nhật đơn giản được phết rất nhiều bơ, trang trí bằng nhiều hoa quả và sô cô la, ở giữa cắm một cây nến hình số "9".

Tranh màu nước thoạt nhìn rất thanh nhã, cũng không phải phong cách bình thường của Kiều Tiểu Duy. Nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân khiến cô kinh ngạc.

"Anh vẫn còn nhớ rõ..." Hứa Diệc Hàm lẩm bẩm nói.

Một năm đó, cả hai vẫn còn nhỏ. Khi mẹ cô sinh cô ra liền cùng tình nhân bỏ trốn, để cô và ba sống nương tựa lẫn nhau. Hôm sinh nhật chín tuổi đó, ba cô đã hứa sẽ sớm mang bánh sinh nhật về cho cô ăn, nhưng rồi cô chờ mãi chờ mãi. Trong lòng rất sốt ruột, thế nên cô nghĩ đến việc đi ra ngoài tìm ba, nhưng khi đi ngang qua nhà hàng xóm thì lại bị một con chó lớn dọa cho sợ hãi mà khóc lớn, lúc đó có một thằng nhóc đã chạy ra an ủi cô. Cô khóc càng thêm thương tâm, nói rằng không biết ba cô có còn nhớ lời hứa đó không, chuẩn bị đón sinh nhật cùng với tên nhóc không quen biết này.

Thằng nhóc vẽ mặt bắt mắt đấy, vì dễ dãi cô nên hấn vẽ một cái bánh sinh nhật trên giấy, lấy hai cái quả táo nho nhỏ đốt lên, làm bộ như là hoa quả trên bánh kem, cậu một miếng, tôi một miếng cùng nhau ăn.

Một ngày kia trôi qua.

Cái ngày mà cô chín tuổi, người ba đã hứa sẽ trở về ăn sinh nhật với cô lại biệt tăm biệt tích, không trở về.

Rồi cô trở thành kẻ mồ côi, bị đưa đến cô nhi viện. Sau đó được Lâm Tư Thành nhìn trúng, trở thành người thừa kế duy nhất của Lâm gia.

Cô rút cuộc không quay về nơi đó nữa, cũng không còn gặp lại cậu nhóc kia nữa.

Cho đến hi mười mấy năm trôi qua, ở trong truyện tranh nhìn thấy một cảnh tượng y như đúc trong trí nhớ, nơi góc cây đó, những hình vẽ xấu xí trên mái ngói, còn có hình vẽ bánh kem non nớt kia.

Cô nhận ra hấn.

Không nghĩ tới hấn cũng vẫn còn nhớ rõ.

Kiều Tiểu Duy đưa bức vẽ cho cô: "Sinh nhật vui vẻ, nếu như anh nhớ không lầm là vậy."

Chính xác là hấn nhớ không lầm. Mười mấy năm trôi qua, trí nhớ siêu việt của hấn vẫn không thay đổi.

"Vẽ tranh là thứ quan trọng nhất cuộc đời anh." Hấn xúc động mà nói, "Bởi vì nó làm cho anh có cảm giác mình có khả năng đem đến niềm hạnh phúc cho người khác, cho dù chỉ là chút ít thôi. Tuy rằng sau đó anh không biết em đã đi đâu, giữa nơi trời đất bao la này, khả năng tìm được em sẽ rất nhỏ nhoi. Nhưng nếu gặp lại lần nữa, anh chắc chắn sẽ không để em chạy thoát."

Hấn vươn tay ra, tình té vuốt ve mặt cô: "Anh sẽ không đẩy em đi nữa, cũng sẽ không làm cho em rời xa anh nữa. Hứa Diệc Hàm, ở bên cạnh anh đi."

Lời này không hề có chút gì gọi là hỏi ý kiến, mà là trực tiếp khẳng định.

Hứa Diệc Hàm nhớ tới lúc cô còn thấp thỏm đi hỏi mượn dùng phòng tắm của hấn, bị hấn tức giận quay đầu ngoắt, nhưng nào biết khi đó hấn nở nụ cười, nói thầm "Em đến đây đi". Hấn nắm tay cô bước đi trong mưa, hai người anh em. Còn có những chuyện lớn nhỏ xảy ra gần đây, những tin nhắn được gửi đi cùng với sự sùng ái, say mê lưu luyến tràn ngập trong mắt hấn giờ phút này.

Vô luận hấn có như thế nào, dù cho là một khuôn mặt mơ hồ trong ký ức, nếu duyên phận đã cho bọn họ một lần nữa gặp lại nhau, cô phải gặt gao nắm chặt lấy cơ hội này.

Nhưng mà...

Hứa Diệc Hàm cao ngạo mà cười cười: "Anh thế này là đang tỏ lộ với em sao?"

"Đúng vậy." Kiều Tiểu Duy nhướn mày, "Anh yêu em, Hứa Diệc Hàm. Anh biết em cũng rất yêu anh, thế nên hai ta ở bên nhau thì còn gì tuyệt hơn."

Hứa Diệc Hàm nhướn mày, nhìn hấn bằng ánh mắt ghét bỏ: "Thật là tự luyện, cũng không nhìn gương xem bộ dáng thảm hại của anh như thế nào."

"Anh đẹp trai như thế, gương chiếu sao nổi." Hấn sờ đầu một cái, vút ra ánh mắt câu dẫn.

"Đừng có mà nhắm nhĩ với em." Hứa Diệc Hàm nói, "Trong khoảng thời gian em trở về nhà, ba em đã nghe nói đến việc em bị tên chết tiệt nào đó oan uổng ủy khuất. Thế nên kiên quyết phản đối em trở lại đây, ông ấy nói phải xem xét tên đó trước, không thể để em bị bất cứ nam nhân nào bắt nạt nữa."

"Cái gì?" Kiều Tiểu Duy nhảy dựng lên, theo bản năng mà ngó nghiêng xung quanh.

Cô lại cười cười: "Không sai, thời gian thử làm bạn trai của em, hai tháng."

"Xem xét thế nào?"

"Ai biết được, ba của em..." Hứa Diệc Hàm cúi sát vào, thần bí mà nói, "Ông ấy không chỗ không ở."

Trông mặt Kiều Tiểu Duy chuyển động, tất cả lo lắng đều nuốt vào, cọt nhả mà ôm lấy vai cô: "Nhưng ít nhất hiện tại em vẫn là bạn gái của anh."

"Đình - Nhiệm vụ hoàn thành."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Hoàng đế khí phách vs Sát thủ vô tình - Nếu số người đã vô định, vậy thì gọi là Thệ nhi đi

Editor: Kua Kua

"Độ hoàn thành của nhiệm vụ thứ ba đạt 100%, đạt được 100 điểm nguyên lực, tổng là 280 điểm. Đang tìm kiếm nhiệm vụ, xin chờ một chút..."

Hệ thống chính là hệ thống, không có một chút cảm xúc gì. Đại khái là nhiệm vụ lần này khi kết thúc cũng khá bình yên ảm áo, Hứa Diệc Hàm cảm thấy tinh thần cũng không quá mệt mỏi nên không có yêu cầu nghỉ ngơi. Tuy rằng bây giờ chấp niệm hoàn thành tâm nguyện đã giảm xuống, nhưng đi qua mấy cái thế giới tiếp theo, cô mơ hồ nhận thấy được tâm tình chính mình đang xảy ra dần dần thay đổi, không muốn nghĩ nhiều nữa, cô quảng vấn đề rắc rối này ra sau đầu, tiếp tục làm nhiệm vụ.

"Nhiệm vụ đã được lựa chọn, đang tải... Nhiệm vụ: Sát thủ vô tình, chuẩn bị tiến vào..."

"Thân phận: Sát thủ vô tình Hứa Diệc Hàm

Mục tiêu nhiệm vụ: Sống cùng với Hình Quyết mãi mãi

Nhiệm vụ bắt đầu."

Choáng váng qua đi, trong đầu tiếp thu một lượng lớn tin tức, Hứa Diệc Hàm hồi lâu sau cũng chưa hồi phục lại. Chờ cô tiếp nhận hết hết tất cả các tài liệu thì đột nhiên lại có chút nhớ nhung Kiều Tiểu Duy. Đó là cái nhiệm vụ bình thân cỡ nào, còn có Lâm gia làm hậu thuẫn phía sau, chỉ cần bồi dưỡng tình cảm là ok. Nhưng còn lần này...

Nơi này không thuộc về bất cứ cái triều đại nào trong lịch sử, mục tiêu nhiệm vụ chính là Hình Quyết, là đứa con thứ hai của tiên hoàng. Hắn được tiên hoàng sủng ái, được quần thần ủng hộ, được bá tánh kính yêu, vốn là người duy nhất được xem xét cho ngôi vị Thái Tử. Nhưng không biết vì sao, hắn lại lựa chọn ẩn cư nơi núi sâu, sống không màng thế sự.

Hắn cùng nguyên chủ sống nương tựa lẫn nhau. Đáng tiếc vào năm nguyên chủ 15 tuổi thì bị đương kim hoàng đế phái người đến ám sát, hắn vì bảo hộ nàng ấy mà bị trọng thương, không thể cứu chữa rồi chết. Từ đó trở về sau, nguyên chủ đi khắp nơi, lăn lộn trong giang hồ, trở thành một sát thủ máu lạnh, cả đời sống chỉ vì để báo thù cho Hình Quyết, nhưng kết cục cũng lại là bị vạn tiễn xuyên tim mà chết.

Tâm nguyện của nàng ấy, chính là tránh đi tai nạn thảm khốc năm 15 tuổi kia, giữ được mạng sống của Hình Quyết, cả hai chung sống cùng nhau mãi mãi.

Chuyện này nói khó không khó, vì đã được biết trước việc này, trốn cũng tốt, phòng bị cũng tốt, giữ được mạng sống cũng không khó. Nhưng nói dễ, cũng không dễ. Nếu tên hoàng đế kia đã có âm mưu giết chết Hình Quyết, kẻ này không thành, chắc chắn sẽ có kẻ khác. Dù cho bọn họ có trốn đến nơi chân trời góc biển, vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của tên hoàng đế tàn ác kia.

Nếu không có mưu lược rõ ràng, Hứa Diệc Hàm sẽ phải sống trong nom nớp lo sợ ở thế giới này, thời thời khắc khắc đều không thể thả lỏng cảnh giác.

Nhưng, làm thế nào mới tốt?

Tuy rằng trong lòng sầu lo, nhưng bây giờ phải hòa nhập với hoàn cảnh trước, sau đó suy nghĩ sâu hơn.

Lúc này, giờ phút này.

Từng trận tuyết lớn, gió lạnh thổi qua, cuốn lên vô số bông tuyết bay lả tả khắp nơi.

Đường núi sâu kín gập ghềnh, khắp nơi một mảnh trắng xóa, băng sương bao trùm, cực kỳ trơn trượt.

Nam nhân mặc một kiện áo chồn đen bước đi từng bước, dưới chân là một đôi ủng đen có miếng lót mỏng, dẫm lên bề mặt tuyết lạnh lẽo mà đi.

Con gió lạnh thấu xương dường như đang né tránh đi khuôn mặt hắc, trừ bỏ tiếng gió rít gào, xung quanh rất yên tĩnh. Yên tĩnh đến nỗi làm cho người khác phát điên.

Một mảnh trắng xóa, một mảnh lặng yên.

Một người cô độc.

Hắn bước từng bước, không nhanh cũng không chậm. Nếu có người tinh tế quan sát thì sẽ phát hiện mỗi một cái dấu trên chân tuyết của hắn đều có độ lõm xuống như nhau.

Nam nhân một đầu tóc dài đen mượt, không nón không mũ che đầu, bị gió lạnh thổi bay lên. Khuôn mặt sắc bén, đường cong lãnh ngạnh, hai mắt u tối, sâu không thấy đáy, che giấu đi nội tâm bên trong. Chiếc cằm sắc nhọn có chút râu hơi lồi thoi.

Hắn ở trong núi này đã lâu, giờ này đây có lẽ cũng không còn ai khác ở đây.

Nhưng chỉ sau một lát, tiếng nước nở khóc lóc của trẻ con như có như không truyền vào tai hắn.

Một nén nhang trôi qua, hắn cúi đầu, nhìn chăm chú vào thứ tròn tròn nhỏ nhỏ trên nền tuyết.

Đôi mắt của nó mở to, quên mất đi phải khóc thút thít, tò mò mà đánh giá người trước mắt.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Hình Quyết quay người bỏ đi.

Đứa bé có chút ngạc nhiên mà nhìn theo bóng dáng hắn.

Nhưng không bao lâu sau, Hình Quyết lại quay trở lại. Hắn cúi người đem nàng ôm vào trong ngực, giống như cùng nàng nói chuyện, lại giống như tự lầm bầm một mình: "Giữa nơi núi sâu tuyết lớn thế này, người bị bỏ lại đây, vốn cũng không nên sống; ta vốn không nên quay trở lại, nhưng lại cố tình quay đầu, có thể thấy được trời cao cũng không nhân tâm để cho người chết. Nếu số người đã vô định như thế, lại còn là đứa trẻ bị vứt bỏ, vậy thì gọi là Thệ nhi đi."

Thanh âm của nam nhân trầm thấp khàn khàn, theo gió hòa lẫn vào không trung.

Tròng mắt của đứa bé chuyển động nhanh như chớp, mê hoặc mà nhìn hắn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 2: Không có chàng, bình yên đối với ta không có ý nghĩa

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Mười lăm năm trôi qua nói không dài, nhưng lại cũng không ngắn.

Nơi núi sâu bị rừng rậm bao bọc lại, dưới chân núi có thú dữ quanh quẩn, thú vật tranh nhau ngôi vị đế vương nơi hoang dã, thế nên không có nhiều người dám đặt chân vào rừng, càng đừng nói chi đến việc lên núi.

Trên đường mòn chênh vênh hướng sườn núi có một cái tiểu viện nhỏ nhỏ an tĩnh mà tọa lạc. Xung quanh là những rừng cây xanh che chắn đi ánh mặt trời, xuyên qua bóng dáng của những tán lá dài là một hình ảnh một thiếu nữ yếu đuối lờ lờ.

Bạch y tóc đen, một sợi dây buộc chặt ngang eo thon, gió núi phát phơ, nàng lảng lảng tựa như một tiên nữ. Bóng dáng nàng quá mức nhỏ bé, tựa như bất kỳ lúc nào cũng có thể trôi theo con gió, như hạt cát nhỏ bé ở trong tay, nắm giữ không được, chỉ có thể càng ngày càng trôi đi theo khe hở của lòng bàn tay.

Giờ phút này, nàng lẳng lẳng mà đứng dưới tàng cây, ánh mắt bình đạm mà hướng về nơi xa - ngọn núi đang được sương mù vây quanh.

Nhưng bên trong đôi mắt đẹp của nàng, khối sương mù đó cũng chỉ như khách qua đường, trống rỗng, không có tiêu cự.

"Thệ nhi." Một thanh âm trầm thấp vang lên phía sau nàng, nam nhân đó từ trong tiểu viện bước ra, chậm rãi đi đến bên cạnh nàng.

Một thân hần là hắc ý, đai lưng tùy ý mà vắt ngang, bộ ngực tiêu sái mà mở ra một tầng lớn, lộ ra da thịt màu mật cùng với cơ bắp cường tráng. Mây kiếm anh đỉnh khó nén được khí phách hiên ngang, tròng mắt thâm sâu không đáy, quanh thân dù có thu liễm hết mức nhưng vẫn để lộ ra một cảm giác áp bức khó tả. Ai cũng sẽ bị hấp dẫn bởi đôi mắt hần, chìm sâu trong đó. Chỉ cần hần thoáng nâng mắt nhìn về phía đối diện, sẽ khiến cho người một trận kinh hãi, cảm giác như bản thân đang bị hần nhìn thấu, từng bí mật che dấu đều bị bại lộ trước mặt hần.

Cặp mắt thâm trầm đáng sợ như thế, nhưng mọi người lại không chịu nổi dụ hoặc mà đắm chìm trong đó. Tựa như không có sự cho phép của hần, thì chỉ có thể tham lam mà khát vọng hần, là một loại hành vi ngộ nghịch không được cho phép.

Thiếu nữ quay đầu lại, khuôn mặt lạnh lùng tựa như được điêu khắc, tuy xinh đẹp nhưng lại không để lộ quá nhiều cảm xúc.

Dù vậy, hai mắt nàng vẫn cứ nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt.

Mười lăm năm, Hình Quyết giờ đã là 32 tuổi. Nhưng năm tháng dường như quên đi hần, chúng chưa bao giờ lưu lại bất cứ dấu vết nào trên dung nhan tuấn mỹ này.

"Sinh nhật người! Tặng người!" Lời ít nhưng ý nhiều, hần nâng một tay lên, đem kiếm đặt vào tay nàng.

Đương nhiên, là một đứa trẻ bị vứt bỏ như thế thì cái gọi là sinh nhật cũng chủ là ngày mà Hình Quyết nhật được nàng mà thôi.

Hứa Diệc Hàm tiếp nhận kiếm, tay rũ xuống, xúc cảm lạnh lẽo. Vò kiếm trắng thuần được phác họa cùng với tơ vàng, không có hoa văn phức tạp gì nhiều. Rút kiếm, một cổ âm hàn nhanh chóng tràn ngập, mũi kiếm sắc nhọn, là cảm giác mà Hứa Diệc Hàm trước giờ chưa từng gặp, càng kỳ diệu hơn chính là toàn thân kiếm cũng tản ra hơi thở lạnh lẽo.

Nàng không nói một lời, phát kiếm đầu tiên đột nhiên hướng về phía Hình Quyết. Thân ảnh nhẹ nhàng bay lên lướt qua người nam nhân đang bất động, kiếm pháp sát khí mười phần.

Thân kiếm bay ra, lướt gió mà đi, không tiếng động mà cắm vào thân cây xù xì. Kiếm không chút nào cố sức mà xuyên thấu qua thân cây, mũi kiếm và chui kiếm xuất đầu lộ diện ở trước và sau thân cây.

Hứa Diệc Hàm dùng sức rút ra, tay vừa nhấc, mũi nhọn lại trở về, đứt kiếm vào bao.

"Quyết, cảm ơn." Trong mắt nàng có sự vui sướng, biểu tình nhu hòa, nhưng vẫn lạnh lùng xa cách như cũ. Mười lăm năm này, tính cách cũng đã thay đổi một cách vô tri vô giác, tiếp xúc lâu ngày với Hình Quyết nên nàng cũng bị ảnh hưởng bởi tính tình lạnh nhạt, lãnh đạm của hần.

Hình Quyết gật gật đầu: "Thanh kiếm này gọi là Tuyệt Tình."

Hứa Diệc Hàm im lặng.

Một lát sau, nàng đột nhiên nói, "Quyết, ta muốn xuống núi."

Biểu tình của hần vẫn lãnh đạm như cũ, nhẹ hỏi: "Khi nào?"

Cho dù là lời đề nghị bất ngờ như thế, hần cũng sẽ không hỏi thêm thứ gì. Chỉ cần là nàng nói thì hần đều đáp ứng. Mười lăm năm qua đi, Hình Quyết hầu như đồng ý với tất cả yêu cầu của nàng.

"Ngay bây giờ." Nàng nói.

Tối nay, hoàng đế Hình Thiên sẽ phái người vây quanh tiểu viên nho nhỏ này của bọn họ, lúc này mà không đi thì phải đợi đến lúc nào?

Cũng may quá trình thuyết phục Hình Quyết cũng không quá khó khăn, hần chăm chú nhìn nàng một chút, rồi mới gật đầu.

Tuy rằng rất khó biết được suy đoán của Hình Quyết, nhưng chỉ cần hần đồng ý là được rồi.

Hai người mau chóng thay quần áo, sau đó Hình Quyết liền nắm tay Hứa Diệc Hàm, hai người cùng nhau xuống núi.

Chung quy hần nghĩ rằng, Hứa Diệc Hàm đột nhiên yêu cầu xuống núi là vì tuy rằng tiểu cô nương này tính tình lãnh đạm, nhưng dù gì cũng là sinh nhật nên mới muốn náo nhiệt một chút. Mang theo nàng ấy đi dạo khắp trấn nhỏ, lựa chọn chút ít đồ cho cô nương. trang sức hoặc vài vóc gì đó, hần cũng rất tinh tế mà chọn lựa. Nếu vừa lòng, liền mua ngay.

Đợi đến khi sắc trời không còn sớm, hai người vào một tiểu lầu nhỏ để ăn uống, gọi hai vò rượu ngon, bữa ăn trôi qua rất mỹ mãn.

Trả tiền xong, Hình Quyết nói: "Trở về thôi."

Đáy mắt Hứa Diệc Hàm thoáng hiện lên tia do dự, hiếm khi thấy nàng lộ ra biểu tình thấp thòem như thế.

Ánh mắt hần bình tĩnh mà nhìn nàng, Hứa Diệc Hàm chậm chước thật lâu sau mới nói: "Hôm nay, không muốn trở về."

Thật là khác thường, ánh mắt Hình Quyết có chút biến hóa, ngẫm nghĩ rồi lại trầm mặc, nhưng sau đó hần vẫn đáp ứng nàng: "Vậy thì chúng ta tìm một cái khách điểm ở một đêm đi."

Hứa Diệc Hàm nghiêng mặt đi, ẩn giấu biểu tình của chính mình.

Ở cùng hần lâu như thế, không ai hiểu rõ hơn nàng sự sắc bén của hần. Cũng may chỉ cần qua hôm nay, cả hai có lẽ sẽ được an toàn.

Hai người thuê hai gian phòng ở khách điểm tốt nhất trong trấn. Ban đêm, Hứa Diệc Hàm lăn lộn qua lại vẫn mãi không ngủ được, nghĩ đến việc từ hôm nay trở đi, vận mệnh và quan hệ hai người bọn họ sẽ thay đổi toàn bộ, lại không có bất cứ lợi thế gì về việc biết trước tương lai, ngay cả chính nàng cũng chưa nắm chắc việc sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này. Vuốt ve thanh kiếm Tuyệt Tình trong tay, tâm trạng lo sợ bất an cũng dần dần bình tĩnh lại.

"Lộc cộc."

Tiếng bước chân chinh tề từ xa kéo tới, nghe qua có thể thấy được có ít nhất mấy chục người đang đi đều đến đây.

Hứa Diệc Hàm lặng yên ẩn nấp ở cửa sổ mà quan sát, ánh trăng chiếu rọi, chỉ thấy nơi đường phố bên ngoài kia có hơn hàng trăm tướng sĩ đang sắp hàng ngay ngắn. Mỗi người bọn họ đều mặc khôi giáp chỉnh tề, tay cầm thương, lưng đeo cung tiễn, khí thế nghiêm nghị.

Người đi đầu cưỡi một con ngựa màu nâu sẫm, áo choàng đen bay phất phới, nhưng do đứng quá xa nên nàng chỉ có thể thấy được bóng dáng mơ hồ.

Đây là...

Bỗng dưng, tiếng đập cửa vang lên đánh gãy suy nghĩ trong lòng nàng, thanh âm vững vàng, kiên quyết của Hình Quyết vang lên: "Là ta."

Hứa Diệc Hàm mở cửa, trong ánh mắt toát lên một chút áy náy, nhưng thần sắc vẫn quả quyết như cũ: "Đi thôi."

Không nói nhiều lời, hai người lập tức phi nhanh về phía hậu viện của khách điểm, lấy bóng đêm làm lợi thế, giục ngựa chạy như điên về phía ngược lại của đoàn binh lính.

Suốt đoạn đường, Hình Quyết vẫn giữ nguyên biểu tình nghiêm nghị, đường cong lãnh ngạnh của khuôn mặt càng thêm thêm sắc bén, mày kiếm hung hăng mà nhíu chặt lại, đáy mắt không có chút âm áp nào.

Hứa Diệc Hàm có chút lo lắng, cho rằng hần muốn quay về núi, như vậy nàng sẽ phải tốn công mở miệng khuyên bảo hần, nhưng sự cảnh giác của Hình Quyết hiển nhiên đã vượt qua khỏi phán đoán của nàng. Hai người vừa ra khỏi trấn liền theo một đường về phía nam, đi suốt ba ngày ba đêm, mới dừng lại ở một thôn xóm nhỏ mà nghỉ chân.

Tới trong thôn, hai người bọn họ xin tá túc ở ngôi nhà của một lão phụ nhân. Hình Quyết gọi Hứa Diệc Hàm ra nơi đồng ruộng mà nói chuyện. Nơi đây tầm nhìn trống trải, nếu như có người lên lút tiếp cận sẽ ngay lập tức bị phát hiện, thế nên có thể tránh được tai vách mạch rừng. Hứa Diệc Hàm đi sau hần, nghe được lời nói bình tĩnh của hần: "Thệ nhĩ, hiện giờ nàng đã gần trăm cái đầu (đu lông đủ cánh), thân có võ nghệ, đủ để lang bạt khắp nơi, không cần phải phí hoài cuộc sống mà đi theo ta. Nếu đã vậy, ngay bây giờ tại đây, chúng ta tách nhau ra mà sống, được không?"

Nàng cả kinh, đáy mắt hiện lên tia hoang mang, cứng rắn nói: "Không."

Hình Quyết liếc nhìn nàng một cái, tựa như phản ứng của nàng không nằm ngoài dự đoán của hần, nói tiếp: "Ngày ấy, những binh lính xuất hiện ở trấn trên đều là vì ta mà đến. Ta chính là huynh trưởng của đường kim hoàng thượng, bị hần coi là thứ tai mắt, chướng vật. Hần cũng đã phái người đuổi tới nơi ẩn cư dưới chân núi của ta, ý đồ muốn đuổi cùng giết tuyệt. Nàng nếu như ở lại bên cạnh ta, sẽ chỉ bị ta liên lụy mà thôi."

Khoảng thời gian hai người sống nương tựa lẫn nhau, Hình Quyết chưa bao giờ chủ động đề cập đến thân thế của chính mình, chắc hần hần cũng không ưa thích gì. Hiện giờ hần đã tiết lộ, xem ra, hần cũng đã nhạy bén mà phát hiện được điều gì đó.

Hứa Diệc Hàm có chút chấn động, nhưng chợt bị băng sương nơi đáy mắt dấu đi, khôi phục lại biểu tình lãnh đạm: "Người làm sao lại biết bọn họ vì người mà đến?"

"Người dẫn đầu hôm ấy là thanh niên cỡ hai mươi mấy tuổi, trang phục của hần chính là trang phục chuyên dụng của hoàng gia, nếu ta đoán không sai, chắc hẳn là Thất Vương gia Hình Ngộ. Ẩn cư nơi núi rừng, không quan tâm thế sự, là đệ đệ mà Hình Thiên sủng ái cũng như tín nhiệm nhất." Hình Quyết nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêm mặt nói, "Nàng không nên bị cuốn vào cuộc chiến phân tranh của hoàng tộc. Nhân lúc bọn họ có lẽ còn chưa chú ý tới nàng, rời khỏi ta đi."

Ánh mắt của hần sắc bén, uy lực cực mạnh, khí thế ép bức đến nỗi nàng khó mà hô hấp. Rõ ràng hần đã quy ẩn mười lăm năm nay, như vẫn giữ được khí chất quý tộc, ngữ khí tuy bình thản và trầm ổn như thế, nhưng lại có một loại ma lực khiến người khác bất chấp mà tuân theo.

Nhưng từ bất cứ phương diện nào mà nói, nàng không thể đáp ứng hần.

"Hình Quyết, ta sẽ không rời khỏi chàng. Trừ phi ta chết."

Ánh mắt nàng kiên định mười phần, hần lười biếng mà nâng mặt lên, gương mí nhìn nàng. Hần chăm chú quan sát, tựa như muốn nhìn thấu thâm tâm của nàng.

Trận giằng co gay gắt này dần dần cũng nghiêng về phía Hứa Diệc Hàm.

"Không sợ cuộc sống bất ổn sau này?" Hình Quyết hỏi.

Hứa Diệc Hàm hiếm khi mà nở nụ cười, tựa như bông tuyết trời đông, hay như hoa nở mùa xuân, nàng nói: "Không có chàng, bình yên đối với ta không có ý nghĩa."

Hình Quyết sùng sốt.

Sau đó, Hứa Diệc Hàm từ từ bước đến, hô hấp nhẹ nhàng tựa cánh bướm thổi tới trên mặt hắn, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết của nàng gần trong gang tấc, thân thể mềm mại lặng yên mà ngã vào người hắn, đầu dựa vào ngực hắn, vòng tay ôm lấy hắn.

Thời gian phẳng phất như ngừng lại, đáy mắt hắn xẹt qua tia bất đắc dĩ. Một tay ôm lấy nàng, một tay vỗ về mái tóc nhu thuận thướt tha. Hai người đều lặng yên không nói, chỉ an tĩnh mà cảm nhận nhịp tim đập cùng với hô hấp lẫn nhau.

Hình Quyết dần dần có chút mềm lòng.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, lại có hương thơm nhàn nhạt không ngừng quanh quẩn nơi đầu mũi, làm hắn như đắm chìm vào. Thiếu nữ đã mười tám tuổi, đã phát dục cực kỳ tốt, bảo bối của hắn trời sinh có một loại quyến rũ khó tả, câu dẫn người phạm tội.

Hình Quyết đột nhiên ý thức được nàng đã trưởng thành rồi. Nàng không còn là tiểu nha đầu hay ỷ lại vào hắn nữa, mà là một nữ nhân trưởng thành có thể làm chủ chính mình, là một cái vưu vật nữ nhân làm nam nhân thần hồn điên đảo.

Ý nghĩ này, làm trong lòng hắn dâng lên những cảm xúc phức tạp, hắn hiếm khi mà nôn nóng thế này. Nhẹ nhàng đẩy Hứa Diệc Hàm ra, hắn nói: "Nghỉ ngơi sớm chút, sáng ngày mai lại phải lên đường nữa rồi."

Hứa Diệc Hàm cắn cắn môi, "Chúng ta đi đâu?"

Hình Quyết xoay người, vừa đi vừa trả lời, "Trường Nhạc, hắn ta ở nơi đó."

Hắn ta? Hình Thiên? Hoàng Đế sao? Hứa Diệc Hàm có chút mê mẩn mà dõi theo bóng dáng hắn. Nếu không phải chứng kiến được cảnh tượng hắn liều chết mà bảo hộ nàng thì có lẽ giờ phút này nàng thật hoài nghi có phải hay không hắn đang muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 3: Để hắn chạy, toàn bộ phải tự sát để tạ tội cho Trầm!

Editor: Kua Kua

Trường Nhạc là một tòa thành nhỏ, Hình Thiên muốn tới nơi đây làm Hứa Diệc Hàm cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Suốt đường đi nàng cẩn thận mà suy xét, từ lúc gặp binh lính ở trấn trên, Hình Quyết lập tức mang nàng chạy theo hướng nam, có phải là trong khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, hắn đã quyết định đi đến nơi này?

Thật không hổ là dòng máu quý tộc, quyết định quả quyết nhanh chóng, thật đúng là khác xa người bình thường.

Một ngày sau, bọn họ lặng lẽ lên vào Trường Nhạc, trú đêm ở một khách điểm nhỏ. Hắn đã dặn dò nàng không cần ra ngoài, sau đó lại biến mất biệt tăm biệt tích.

Trời vừa tờ mờ sáng, Hứa Diệc Hàm liền bị Hình Quyết đánh thức, bọn họ đang ở trên một chiếc xe ngựa, xa phu hung hăng mà quát ngựa làm nó chạy như bay.

Bên trong xe ngựa quanh quẩn một mùi cực kỳ khó chịu, mang theo mùi tanh tươi nồng đậm. Tận cùng trong góc xe là một miếng vải đen bọc một thứ gì đó lớn lớn, dọc theo đường đi mà không ngừng xóc nảy.

Nàng nhú nhú mi: "Cái gì vậy?"

"Thi thể." Hình Quyết nhàn nhạt nói, "Hình Thiên đã tuyên bố muốn đến Trường Nhạc săn bắn, thực chất là muốn tự mình động thủ, đảm bảo rằng ta không còn trên cõi đời này. Hắn muốn ta không còn sống, ta sẽ chơi với hắn."

Hứa Diệc Hàm hiểu ra, lại quay đầu nhìn qua cái thi thể kia.

Bãi săn bắn Trường Nhạc lúc này đây lặng yên, không một tiếng động ồn ào. Hơn một ngàn binh lính thân trang bị đầy đủ vũ khí được bố trí khắp nơi, gần đó là long tiễn của hoàng đế, càng được bảo vệ kỹ càng tầng tầng lớp lớp, kín không kẽ hở. Hai bên trái phải chính là hai tướng quân trẻ tuổi, uy vũ, đầu đội thiết bạc bảo hộ, biểu tình nghiêm nghị, không chút nào lơ lỏng cảnh giác.

Một lát sau, long tiễn dừng lại, thái giám nhắc màn lên, một người nam tử mặc hoàng sắc long bào chậm rãi bước xuống.

Người này chính là đương kim thánh thượng, Hình Thiên.

Hắn cùng Hình Quyết lớn lên có vài phần tương tự, mặt mày tuấn tú, tuấn lãng phi phàn, khí chất coa nhả. Cùng với nhan sắc tuấn mĩ thế này là đôi môi nhàn nhạt ý cười, thoạt nhìn làm cho người khác lầm tưởng hắn là một người âm áp dễ thân cận.

Lúc này, hắn chấp tay sau lưng mà đi về phía doanh trướng, nghiêng người nói chuyện cùng với một tiểu tướng, ý cười trên mặt không hề thuyên giảm.

Một cơn gió chợt thổi qua, trong rừng vang lên những rung động nhỏ, mọi người còn chưa phát giác ra điều dị thường, chỉ có mình Hình Thiên cảm thấy trong lòng bất an. Hắn chợt quay đầu nhìn về phía ngọn cây gần đó...

"Vèo!"

Một mũi tên nhanh như điện mà bay tới thẳng mặt của Hình thiên! Đôi mắt hắn mở to, hình ảnh mũi tên lướt gió bay đến chiếu vào trong mắt hắn, từng bước từng bước tiếp cận hắn.

Mọi người còn đang ngẩn ngơ chưa kịp phản ứng, thì Hình Thiên lại chụp lấy một tên tiểu tướng ở bên cạnh làm điểm tựa, thân mình nhảy dựng lên, xoay người một người cùng với việc tung đùi phải ra, đem mũi tên chết tiệt kia đá ra xa.

Mũi tên bị chuyển hướng đột ngột, hơn nữa cú đá của hắn đã dùng hơn bảy phần lực, chớp mắt nó đã cắm sâu vào trong mặt đất.

Hai gã tiểu tướng hộ vệ lúc này mới kịp hoàn hồn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, vội vã hô lớn: "Có thích khách, mau bảo vệ Hoàng thượng!"

Không gian vốn đang yên tĩnh thoáng chốc lại trở nên xôn xao, tiếng người líu ríu hô to hô nhỏ, hơn một trăm nhanh chóng phi thân đến bên người Hình Thiên chờ đợi mệnh lệnh.

Khuôn mặt Hình Thiên trở nên thâm trầm, sớm đã nắm cung tiễn của một tên lính, tùy thời cơ đều có thể bắn ra.

Tiếng lá rụng rào rạt vang lên, nhìn đến vị trí mà mũi tên xuất phát, lại chỉ nhìn được một bóng lưng, chớp mắt một cái, lại không thấy nữa.

Bóng lưng này...

Mặt hắn càng thêm thâm trầm, quanh người nhiệt độ giảm xuống đáng kể, cơ hồ như là nghiêng răng nghiêng lợi mà hét lớn: "Đuổi theo! Nếu để hắn chạy, toàn bộ các ngươi cũng lo tự sát mà tạ tội với Trẫm đi!"

Sắc mặt hai gã tiểu tướng trắng bệch, mồ hôi lạnh từ thái dương bắt giắc lăn xuống, nhanh chóng ôm quyền mà rời đi.

Hình Quyết...

Được lắm, giết mày không thành công, còn suýt nữa bị cản trở! Thật to gan! Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía tên tội phạm trốn thoát, nắm tay hung hăng nắm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Nụ hôn đầu tiên

Editor: Kua Kua

Lúc này, Hứa Diệc Hàm xuyên qua cánh rừng, thân ảnh màu trắng lướt nhanh như gió. Hình Quyết tựa vào ngọn cây truyền tín hiệu cho nàng, chỉ một động tác bé nhỏ, nhưng đối với Hứa Diệc Hàm mà nói, với kinh nghiệm mười lăm năm ăn ý của bọn họ, chỉ cần một chút biểu lộ là có thể hiểu ngay ý

của đôi phương.

Chân Hình Quyết điểm lên cành lá, trong nháy mắt vụt về phía sau nàng, rồi lại mất tăm. Né trái tránh phải mà thoát đi sự tìm kiếm của binh lính, đến được vị trí mà Hình Quyết ra ám hiệu, rút ra ba mũi tên sắc nhọn, giương cung chuẩn bị bắn.

Vị trí này cũng không mấy khả quan, hệ số nguy hiểm lên đến cực đại, nhưng lại đủ tốt để tạo thành uy hiếp trí mạng cho Hình Thiên.

Hai tay dùng lực, mắt sáng như ngọn đuốc, nàng nhắm chuẩn thời gian, ba mũi tên ngay lập tức xé gió mà đáp xuống mục tiêu!

Tài bắn cung của nàng là năng lực bồi dưỡng được Hình Quyết coi trọng nhất. Không cần nhìn kết quả, nàng nhẹ nhàng thu hồi cung tiễn lại, xoay người rồi đi, từ từ tránh đi vị trí nguy hiểm này, thân thể nhẹ tựa lông hồng mà tựa lên cành lá, tung người nhảy vọt. Mặt nàng không có chút gì là cảm xúc dư thừa, từ nhỏ đã là một sát thủ không có nhân tính, mặt khác, một tay lần mò vào trong túi lấy ra mấy cái phi tiêu, thao tác nhanh chóng, vừa nghiêng người vừa xuất chiêu. Thân kiếm sắc bén cùng đồng thời được tuốt ra, mũi đâm sắc nhọn, nhấn thẳng vào Hình Thiên.

Những động tác liên tiếp này được thực hiện vô cùng nhuần nhuyễn, tuy chưa từng được rèn luyện bài bản, nhưng đứng giữa cuộc chiến ác liệt thế này, lại không có một chút gì gọi là ngập ngừng.

Ngay cả Hình Quyết cũng chỉ dám tung ra một mũi tên liền phải né tránh, nhưng còn Hứa Diệc Hàm, giờ phút này, nàng lại ngang nhiên đối mặt với trọng binh triều đình, trực tiếp tuyên chiến với Hình Thiên.

Mới vừa từ Quý Môn Quan trở về, Hình Thiên vốn vẫn còn đang cảm phần, nhưng bỗng nhiên con bắt an lại trở dậy. Tam tiễn cùng nhau lướt gió mà đến, nếu không phải nhờ vào trực giác nhạy bén mà rút kiếm ra né tránh, chỉ sợ lúc này hắn cũng chỉ là một cỗ thi thể lạnh ngắt rồi.

Nhưng ba mũi tên này lại xảo quyết, bá đạo, điên cuồng tàn nhẫn mà kéo đến, trong mắt hắn toát ra sát khí dữ tợn, mặt thâm trầm, có chút chặt vật mà ứng chiến với đám người đánh lên, chỉ một cái quay đầu, liền phải đối mặt với một đôi mắt lãnh đạm, sóng ngầm cuộn cuộn.

Dung nhan kia vừa tuyệt mỹ, khuynh nước khuynh lại, cũng lại vừa cao ngạo, băng sơn, làm cho người khác không tự chủ được mà có chút run rẩy. Đặc biệt là trong cặp mắt trong suốt kia không có nửa điểm sát khí, rồi lại có chút cường đại áp bách, người đó đang dùng ánh mắt "Người đã là một cái thi thể" mà quan sát hắn.

Sức chịu đựng của hắn đã tới cực hạn rồi, càng là như thế, sắc mặt hắn càng thêm kém đi, ngực hơi hơi phập phồng, lui về sau một bước, trường kiếm nâng lên, chuẩn bị nhập cuộc.

Chung quanh hắn là binh lính đang cung kính mà nhận mệnh, ngoài ra còn có mấy cỗ thi thể, ngực cắm đầy phi tiêu, thi thoảng còn toát lên mùi máu tươi tanh nồng, kích thích ý chí của toàn bộ người ở đây.

Mấy tên tiểu tướng cùng với hộ vệ bên cạnh Hình Thiên nhanh chóng ra chiêu, tiếng binh khí không ngừng vang lên, kịch liệt chiến đấu hơn mười hiệp. Thoáng chốc, đã đem Hình Thiên và Hứa Diệc Hàm vây lại chính giữa.

Chưa đắc thủ, Hứa Diệc Hàm cũng thấy không ngoài dự đoán. Hình Quyết đã sớm nói cho nàng về võ nghệ của tên Hoàng đế này cũng thuộc dạng ngang ngửa với nàng, cả hai giao chiến với nhau chưa chắc đã phân thắng bại.

Vì mạng sống, mười lăm năm này nàng không dám lơ là chuyện luyện tập dù chỉ một ngày, không nghĩ tới tên nam tử trước mặt này, mệnh cũng lớn như thế.

Nhưng điều này không phải trọng điểm. Mặc dù lâm vào đường cùng, nhưng Hứa Diệc Hàm cũng không có chút gì gọi là hoảng loạn, nàng tựa như một khối băng sơn lạnh lẽo, tuyệt mỹ đến cực độ, cho dù là vào lúc ngàn cân treo sợi tóc thế này, dưới ánh nhìn hung hiểm của những con người đang vây xem, nàng và tử thân không có chút gì liên hệ với nhau.

Biểu tình của Hình Thiên có chút khó suy đoán, tầm mắt hắn, chuyên chú mà dừng lại trên người Hứa Diệc Hàm. Có kinh ngạc, có khen ngợi, cũng có vô số hận thù.

Hứa Diệc Hàm trải qua một phe giao thủ khó nhằn, cũng dần dần có chút bất lợi, nhưng tình huống này chỉ duy trì trong chớp lát.

Theo động tác ném đồ vật của nàng, một đạo khói đặc bỗng chọt tủa ra. Hình Thiên nheo mắt, nhanh chóng ra tay. Nhưng đồng thời đó cũng có vô số làn mưa tên bắn ra, ngăn cản bước đi của hắn. Vừa ngẩng mặt, lại thấy một hắc y từ trên trời giáng xuống, dưới làn khói sương trắng, binh lính hoảng loạn, hấn cứ thế mà nhẹ nhàng tiếp đất.

Hình Thiên cắn răng, tung kiếm, nhắm thẳng sau lưng tên nam tử kia.

Nhưng vừa di chuyển, lại trúng phải mưa tên, tuy vậy, hắn vẫn cắn răng mà tiến lên phía trước. Hứa Diệc Hàm nắm chặt lấy vòng eo Hình Quyết, hai người một trước một sau phi thân mà biến mất vào bên trong cánh rừng.

Cùng lúc đó, đám hộ vệ triều đình cũng đã sớm thu nhỏ lại phạm vi quan sát, đem hai người bọn họ chặn lại.

Dưới lớp sương khói dày đặc, môi mỏng mím chặt, ánh mắt tàn nhẫn của Hình Thiên lại càng thêm hung ác.

Nửa canh giờ sau, một người lính quèn chạy tới báo: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, thích khách đã bị dính bẫy, không một ai chạy thoát!"

"Cái gì?" Hình Thiên xoay người, ánh mắt sắc bén như chim ưng, mùi phân sát khí. Giờ phút này ề mặt của hắn tựa như một hồ nước sôi muốn thiêu đốt đi tên lính trước mắt này.

"Thưa Hoàng Thượng, thích khách đã bị tóm gọn!"

Trong mắt Hình Thiên bỗng chốc có sự do dự, nhưng nhiều hơn, vẫn là loại âm trầm không cam lòng.

"Đem bọn chúng mang lại đây."

"Vâng, thần tuân mệnh."

Hai cổ thi thể một đen một trắng trong chốc lát bị vút đến trước mặt Hình Thiên. Trang phục trắng tinh đã bị nhiễm một mảng máu lớn, hắc y thì cũng không khá khẩm hơn là bao, cả hai đều bị vạn tiễn xuyên tim mà chết. Khuôn mặt quen thuộc đó, bị một lưỡi dao cắt ngang mặt, còn có chi chít những vết thương lớn nhỏ, không khó để nhìn ra đây chính là huynh trưởng mà hắn căm thù đến tận xương tủy. Ở phía sau lưng hắn ta còn có một đạo vết thương rất sâu, từng vết máu tanh nồng không được che giấu, cứ thế mà bại lộ trước mặt Hình Thiên. Ngay cả nữ tử kia...

Khuôn mặt trẻ con bầu bĩnh mới vừa rồi còn xuất hiện trước mắt hắn, lúc này, lại thê thảm đến không muốn nhìn, dung nhan bị hủy hoại gần như là toàn bộ, phá hủy đi vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành sẵn có.

Hình Thiên gắt gao nhìn chăm chăm hai cổ thi thể nằm trên đất, hồi lâu sau cũng chưa nói gì. Trên mặt hắn thâm trầm như nước, trong lòng có hàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hoài nghi, nghi ngờ, phân hận, nhẹ nhõm, may mắn...

Hồi lâu sau, có một tiểu tướng thấp thòm bất an tiến lên đánh vỡ sự trầm mặc của hắn: "Hoàng Thượng, chuyến đi này ngài đã bị ám sát, có thể thấy hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, nơi đây cũng không nên ở lâu, chúng thần còn thỉnh Hoàng Thượng hạ chỉ, mau chóng trở lại nơi kinh thành."

Hình Thiên nghe mà như không nghe, tay tên tiểu tướng lại không ngừng run rẩy, sau đó mới nghe được tiếng nói trầm thấp vang lên: "Mang theo thi thể. Trở về kinh thành!"

Hộ vệ ầm nập quanh bãi sân nhao nhao mà lui về, tiến đến bên cạnh long tiễn mà bảo hộ an toàn của Hình Thiên, đoàn người trước tiếp lên đường trở về.

.....

Cùng lúc đó, trong một sơn động nhỏ trong bãi sân bắt Trường Nhạc, có hai thân ảnh một lớn một nhỏ đang gắt gao mà ôm lấy nhau. Nhưng đến gần, cũng không phải là cảnh tượng kiều diễm ướt át như trong tưởng tượng.

Hình Quyết dựa vào tường, để mặc cho Hứa Diệc Hàm ý lại trên người hắn. Hô hấp của hắn có chút dồn dập, trên mặt lại ửng đỏ nhè nhẹ, nhưng biểu tình vẫn khắc chế, đậm đặc như cũ.

Phát kiếm tuyệt tình kia của Hình Thiên cơ hồ như muốn xuyên thấu cả ngực phải của hắn. Sau khi rút kiếm ra, máu tươi nóng bỏng cứ thế ào ạt mà thấm ướt y phục của Hứa Diệc Hàm. Tiếp đó, hắn lại phải nhanh chóng nguỵ tạo một vết kiếm sâu trên thi thể chết thay, chống đỡ mà chạy trốn, không để bất cứ kẻ nào phát hiện ra hành tung. Nếu là người bình thường, chỉ sợ là đã chết trên đường.

Hứa Diệc Hàm chỉ có thể bất đắc dĩ mà ồng tay áo xuống cầm cự máu cho hắn, căn bản không có tác dụng gì mấy, thậm chí đau đớn cũng không có giảm đi mà càng tăng thêm. Nhưng Hình Quyết lại chỉ an tĩnh mà điều chỉnh hô hấp, khuôn mặt kiên nghị tràn ngập trấn định.

Nói thật, Hình Quyết như thế, mới là hình tượng hậu thuẫn mạnh mẽ nhất trong suy nghĩ của Hứa Diệc Hàm.

Cho dù là hắn có suy nghĩ ra kế hoạch điên cuồng như thế nào thì nàng sẽ không chút do dự mà làm theo, chính là bởi vì biểu tình này của hắn, bình tĩnh, lãnh đạm. Đây chính là liều thuốc luôn trấn an tâm tình nàng.

Ở thời đại này, luôn có quy luật cá lớn nuốt cá bé, có tố chất tâm lý mạnh mẽ chính là một điều cần thiết phải có nếu muốn sống sót. Mà bản lĩnh này, đã từng chút từng chút một tích lũy trong lòng Hứa Diệc Hàm qua cuộc sống ngày đêm ở chung của bọn họ.

Nàng cầm lấy bàn tay thô ráp nhưng ấm áp của hắn. Là người luyện võ, đương nhiên tay không thể thiếu đi những vết chai sần, nhưng đó cũng là một điểm vinh quang.

Sơn động nhỏ hẹp có chút hiu quạnh, bên ngoài cửa động là mây giăng mù mịt làm ánh sáng có chút âm u. Tia sáng thâm trầm chiếu vào khuôn mặt Hình Quyết, hiện lên đường cong sắc bén của khuôn mặt hắn, nàng thấy hắn có chút mệt mỏi, trán lại thấm đẫm mồ hôi, thân thể run bần bật.

Nàng không tự giác được mà nắm chặt tay hắn, đẩy mặt lộ ra vẻ quan tâm cùng lo lắng: "Quyết, để ta đi hái thuốc."

Hắn lắc đầu, dùng sức mà nắm lấy tay nàng - mặc dù là bị thương, nhưng sức lực cũng rất cường đại, dường như là cường ngạnh mười phần.

"Hắn ta sẽ còn quay lại." Thanh âm của hắn có chút trầm thấp pha chút vô lực.

Trong lòng nàng run rẩy, ngay khi thấy mặt hắn dần dần khép lại thì lập tức hoảng loạn lên. Nhưng rồi lại thấy hắn miễn cưỡng mà mở đôi mi ra, nhìn nàng, trấn an nàng, nơi khóe miệng lại có y cười, cực nhẹ cực khó thấy: "Chỉ ngủ một lát thôi, nàng bồi ta đi."

Tâm tình cũng theo đó mà buông lỏng, hẳn nói chỉ ngủ một lát thôi, chắc chắn sẽ không lừa nàng.

Nàng để Hình Quyết dựa vào trên người, nhưng dù gì cũng có khoảng cách chênh lệch về chiều cao, vậy nên nàng trực tiếp để hắn gối lên đùi nàng. Bàn thân lại tựa vào tảng đá cứng cáp phía sau, lẳng lặng mà nhìn hắn.

Mày kiếm nhủ chặt, mặc dù là cả khi đang ngủ thì ấn đường của hắn cũng bại lộ ra vẻ sầu lo. Trong lòng nàng thờ dài, bàn tay trắng trẻo phất qua trán hắn, muốn vuốt phẳng lại cái gòng xiềng kia, rồi lại di chuyển tới mắt, mũi, môi của hắn, sau đó nhẹ nhàng mà ôm lấy phần gáy. Mái tóc dài đen nhánh của hắn nhu thuận mà lướt đến trên hai chân nàng, ngoan ngoãn tựa như tấm lụa đào.

Lòng bàn tay dán ở phần ngực của hắn, qua lớp quần áo rách nát là lớp da thịt nóng bỏng của thân thể, cảm nhận nhịp tim đập mạnh mẽ mà hữu lực. Tâm tình buông lỏng cùng với con mắt môi miệng cùng nhau đánh úp lại, nàng cũng dần dà rơi vào con ngủ say.

Không biết qua bao lâu, phía ngoài sơn động bỗng thoáng thoáng có tiếng bước chân, nói chuyện vọng lại, thoáng chốc đem Hứa Diệc Hàm từ trong mộng mà bừng tỉnh.

Nàng mới vừa rồi, thế nhưng... Thế nhưng mộng xuân...

Nếu như bọn họ có thể tránh được kiếp nạn này, có lẽ, cuộc sống sau này sẽ không còn những tâm tư bất an ngày đêm vây lấy bọn họ. Khi đó, hiển nhiên nàng muốn dành cả cuộc đời này cho Hình Quyết.

Người nam nhân trước mắt này đã nắm giữ sinh mệnh nàng, cũng như là thân hộ mệnh của nàng, là người từ nhỏ đã luôn gần gũi với nàng. Hắn có thể không chế hết mọi thứ của nàng, rồi lại quy thuận theo lời nàng, tính tình tuy có chút lãnh đạm, nhưng lại luôn chiều chuộng, đáp ứng mọi yêu cầu của nàng. Tựa như là cha, cũng tựa như là ca ca, còn có một loại tình cảm hỗn tạp xen giữa.

Linh hồn của nàng vốn là một người trưởng thành, qua một thời gian sống chung lâu dài như thế, cũng mơ hồ cảm nhận được ngọn lửa tình yêu đang nhen nhóm giữa hai người.

Trong giấc mơ, thân thể của hắn...

"Cẩn thận lục soát, người đi qua bên kia. Còn hai người các người, qua bên đó!"

"Vâng."

Tiếng xột xoạt của bụi cỏ, tiếng bước chân nhỏ vun, tiếng kiếm va chạm trên vách đá... Đủ loại thanh âm hỗn tạp vang lên, từ xa vang tới, rồi lại dần dần phân tán.

Ánh mắt Hứa Diệc Hàm bỗng chợt bừng tỉnh, cảnh giác mà nhìn về phía dây treo trước cửa động, dù không nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, nhưng lại cũng không khó để tưởng tượng ra.

Hình Thiên quả nhiên phái người quay lại! Hơn nữa lại truyền đến với quy mô lớn.

May mắn thay Hình Quyết có chút hiểu biết tính tình của Hình Thiên, lại có chút đề phòng cảnh giác vì sự đa nghi cùng xảo trá của tên Hoàng đế giả dối này. Định nhân mạnh mẽ, đặc biệt là dưới tình huống thực lực cách xa nhau, tư vị này thật sự là làm người khác không dễ chịu gì mà.

Lúc này, nàng cũng chỉ có thể để mặc cho số phận, nếu là may mắn trốn thoát được thì tốt, còn nếu như bị phát hiện, thì chỉ có thể tiếc nuối công sức bỏ trí một cái thì thể chịu chết thay, chịu đựng cảm giác toàn bộ kế hoạch thất bại trong gang tấc. Không những như vậy, lấy sức lực hiện tại của bọn họ, thì chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều mà thôi.

Hô hấp nàng thêm dồn dập, không tự giác được mà co rúm người lại. Nàng lạnh nhạt mà nhìn về phương hướng của cửa động, suy nghĩ đến biện pháp ứng phó cho các tình huống phát sinh.

Có người đến gần!

Thanh âm nhỏ vun dần dần vang lên, tay nàng cũng theo đó mà nắm chặt lấy thanh kiếm Trảm Tinh.

Tiếng trường thương lê dài trên đất, phát ra những thanh âm như muốn tra tấn bọn họ.

Đến rồi.

Tìm Hứa Diệc Hàm bang bang mà đập, Hình Quyết đang gối đầu trên đùi nàng bỗng dựng mở mắt ra, đôi mắt thâm thúy phóng ra sát khí. Cặp mắt của hắn tựa như mãnh hổ hung dữ, biểu tình khắc chế của dã thú hoang dã, chỉ cần một cái chớp mắt thì sẽ xuất chiêu, cắn xé tính mạng con người.

Nếu như lúc này có người đại đột mà tiến vào, chỉ sợ sẽ ngay lập tức trở thành mồi ngon cho con dã thú Hình Quyết này.

Có lẽ vì do sát khí quá bức bách thế nên tiếng bước chân thoáng chốc lại biến mất đi xa.

Trì trệ một hồi, cho đến khi xác định bên ngoài đã an toàn, thì Hứa Diệc Hàm mới phần nào thả lỏng, còn Hình Quyết cũng lẳng lặng mà nhắm mắt lại.

Trận giằng co diễn ra một hồi lâu, bãi sân Trường Nhạc lại một lần nữa khôi phục lại không khí yên lặng vốn có của nó. Đợi đến lúc này thì bóng đêm cũng đã dần buông xuống, nơi trú ẩn của bọn họ cũng chỉ là một mảnh đen kịt.

Hứa Diệc Hàm lại một lần nữa tỉnh giấc từ cơn mộng, lý do là bởi vì đói khát.

Nàng chú ý đến người nam nhân đã tỉnh trước nàng một lúc, bởi vì tựa hồ như đang có một tầm mắt nóng rực du tẩu trên người nàng.

Ánh mắt này có sự quen thuộc âm áp, lại có chút khác biệt không nói rõ.

Hiển nhiên nàng không biết được rằng lúc Hình Quyết tỉnh lại, là vì ngửi được mùi hương nhân nhật trên cơ thể nàng, cơ thể nhạy bén mà ngo ngoe rục rịch, con dục vọng sâu thẳm trong lòng hắn bỗng nhiên lại trôi dạt.

Tiểu Hình Quyết dù chưa ngẩng cao đầu, nhưng mà đại Hình Quyết lại có chút rối loạn. Đêm tuyết năm đó là chính tay hắn bế tiểu nha đầu này lên, dưới sự nuôi dạy của hắn, giờ nàng đã thành một thiếu nữ xanh mon mơn. Mà ngay lúc này đây, sự thân mật gần gũi này như một liều thuốc kích thích, làm hắn không có biện pháp nào mà khắc chế đi những suy nghĩ rối loạn trong đầu.

Hai ánh mắt giao nhau trong bóng đêm, không biết vì sao, nhưng bọn họ dường như cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của đối phương.

"Thệ nhi." Hình Quyết mở miệng trước, ánh mắt hắn giờ phút này có chút phóng túng, không hề che giấu ý đồ, tiếng nói trầm thấp mang theo một chút áp bách, dụ dỗ.

"Vâng?" Hứa Diệc Hàm đáp.

Hình Quyết ngồi thẳng người, ánh mắt của cả hai cũng theo đó mà tiếp tục giao nhau.

Hứa Diệc Hàm nghĩ rằng hắn có việc quan trọng gì đó muốn nói, nhưng đợi hồi lâu cũng chẳng có động tĩnh gì. Nàng cũng không biết làm thế nào để phá tan không khí trầm mặc, tĩnh mịch này, bởi vì chỉ khi ở trong tình huống thế này, thì mới có thể cảm nhận được không khí kì quặc đang lưu chuyển giữa hai người bọn họ.

Đúng lúc này, Hình Quyết lại đưa tay ra, hơi hơi cúi đầu, động tác dứt khoát và lưu loát. Hơi thở nam tính của hắn bỗng chốc ập vào trong khoang mũi, Hứa Diệc Hàm theo bản năng mà hơi chu chu miệng..

Hình Quyết thế nhưng lại hôn nàng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Cho nàng một cuộc đời bình yên!

Editor: Kua Kua

Trong bóng đêm thâm trầm khó có thể nhìn thấu được động tác của Hình Quyết, nhưng nụ hôn nóng bỏng bá đạo như cuồng phong gió lốc của hắn lại làm Hứa Diệc Hàm ngây ngốc mà trầm mê trong đó. Nụ hôn này mang theo lửa tình cháy bỏng, kèm theo một chút gấp gáp, tình tế. Miệng lưỡi triền miên, hơi thở nam tính ngập tràn, hô hấp dồn dập bỗng chốc thức tỉnh các giác quan khác, làm nàng khó có thể kháng cự, chỉ có thể vô lực mà tận hưởng nó.

Hai tay Hứa Diệc Hàm vòng qua ôm lấy thân thể hắn. Hình Quyết đem nàng ôm vào trong lòng ngực, để nàng vững vàng mà yên vị trên đùi hắn, nụ hôn rực lửa dần dà pha lẫn chút tình dục, kích thích bản tính hoang dã trong hắn.

Hai ngày này, dưới sự áp áp nhu tình xen lẫn áp lực, bức bách đã làm bọn họ nảy sinh loại tình cảm không tên. Loại cảm giác này cũng nghênh ngang mà theo dấu lưỡi bùng nổ.

Hô hấp của hắn ngày càng nặng nề, đôi tay càng thêm dùng sức ôm chặt lấy nàng, để nàng tựa sát vào hắn, lòng bàn tay cũng theo đó mà nghịch ngợm vuốt ve thân thể nàng cách lớp quần áo mỏng manh. Lý trí còn sót lại mách bảo hắn phải áp chế chính mình, không được hôn dọc theo thân thể này, không được khám phá thăm dò địa phương mỹ vị của khối thân thể này.

Nụ hôn này kéo dài hồi lâu, cho đến khi Hứa Diệc Hàm gian nan hít thở thì hắn mới dừng lại. Hình Quyết khó khăn mà ngắt quãng, rồi lại mê mẩn mà mút lấy cánh môi anh đào đỏ mọng trước mắt. Cơ thể nàng có mùi thơm tươi mát thanh đạm, ngoài ra còn có chút e lệ, ngược ngùng của thiếu nữ non nớt.

Thời điểm chính thức dừng lại, cũng là lúc đôi mắt của Hứa Diệc Hàm ý loạn tình mê.

Hình Quyết cúi đầu nhìn nàng, nàng là sao trời của hắn, là nguồn sáng duy nhất của hắn trong cuộc đời u ám này.

Khi hai người đối diện nhau, tay của hắn vẫn còn gắt gao nắm chặt vòng eo của nàng. Tuy cách lớp quần áo, nhưng vẫn còn có thể cảm nhận được sự mềm mại, nhẵn nhụi của lớp da thịt hoàn mỹ này.

"Thế nhỉ."

Giờ phút này, ngữ khí của hắn lại có sức gợi cảm không nói nên lời. Thanh âm bật ra khỏi miệng, cũng tựa như một liều thuốc kích thích dục vọng của cả hai.

Hứa Diệc Hàm cẩn thận mà tránh đi miệng vết thương hắn, nhẹ nhàng tựa vào trên ngực hắn, nhẹ nhàng nghe hắn nói tiếp.

"Nàng là của ta." Đây là lần đầu tiên hắn khẳng định với nàng như thế, "Làm nữ nhân của ta."

Tuy là dò hỏi, nhưng lại không có chút gì gọi là trung cầu ý kiến.

Một nụ hôn cũng đủ để hắn hiểu ra khát vọng của chính mình, cũng như hiểu rõ được tâm ý của nàng.

Tìm bỗng chốc như lỡ nhịp, trong đầu lại có ý niệm dây dưa không rõ, rồi nàng lại đột nhiên nhớ tới giấc mộng xuân không lâu trước đây, hai má cùng với hai bên tai bỗng chốc phỉm hồng dưới đêm trăng tĩnh tịch.

"Quyết..." Thanh âm nàng tựa như tiếng thở dài, đôi môi mềm mại dán lên cổ hắn, in lại một nụ hôn nóng rực trên đó, "Nếu như qua được kiếp nạn này, chúng ta hãy ẩn cư nơi núi rừng, bên nhau cả đời, được không? Giống như chúng ta đã từng."

Hình Quyết ôm lấy thân thể mềm mại vào lòng, kiên định mà trả lời: "Được, ta hứa sẽ cho nàng một cuộc đời bình yên!"

Có lẽ đêm khuya thanh vắng cũng làm lòng người an nhàn hơn. Giờ khắc này cả hai người bọn họ cùng tựa vào nhau, sự cảnh giác cao độ cùng với khẩn trương mấy ngày qua cũng dần dần buông lỏng. Ái dục vừa mới được đốt cháy, cùng với lời hứa sống cuộc sống an ổn thuần túy, cũng đã được thay bằng sự ấm áp, vui vẻ nơi thâm tâm.

Bọn họ đã bên nhau hơn mười năm, tương lai sẽ vẫn còn là một con đường dài phải đi.

Khoảng khắc này, nàng muốn lưu giữ nó mãi mãi.

Ngày tiếp theo, Hứa Diệc Hàm đi quanh quần trong núi hái thuốc để chữa thương cho Hình Quyết, cũng theo đó mà kiếm được vài lọ sang dược hạng tốt. Bọn họ không có ở lại Trường Nhạc, mà là ngồi xe ngựa đi thẳng một đường về phía Đông, một mặt là để Hình Quyết không phục thân thể, một mặt trần trọc mà đi tới Thái Ninh.

Đến nơi, thương thế của Hình Quyết cũng không còn gì đáng lo ngại. Qua mấy ngày bốn ba, hắn liền quyết định mua một tòa nhà ở phía ngoại ô, lập tức mang theo Hứa Diệc Hàm vào ở.

Xem ra đây chính là nơi mà Hình Quyết đã lựa chọn để an cư.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Đêm đầu tiên (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Thái Ninh ở hướng Đông Nam, khí hậu ấm áp, gió biển phất phơ, ngày mùa hè trời cũng khá oi bức. Giờ phút này, Hình Quyết cùng với Hứa Diệc Hàm ngồi đối diện với ánh trăng. Trên mặt nàng thân sắc có vẻ say, hai má hơi hơi ửng hồng, mi mắt khép hờ, lộ vẻ phong tình quyến rũ.

Hình Quyết lặng yên mà rót ai ly rượu, chính mình cầm một ly, còn một ly thì đưa đến bên môi Hứa Diệc Hàm, chậm rãi uy nàng uống cho đến khi cạn.

Hứa Diệc Hàm cười một chút, khẽ môi khẽ nhếch lên, nụ cười rạng rỡ dưới ánh trăng đêm.

Nàng nâng chén, hai người làm tư thế giao bôi kính rượu nhau. Ngơ ngẩn mà nhìn hắn, ánh mắt hai người bắt gặp nhau trong không khí.

Hứa Diệc Hàm lại cười cười, đem ly rượu uống một hơi hết sạch.

Ánh mắt Hình Quyết hiện lên vẻ vui sướng cùng khoái ý xưa nay chưa từng có, hắn cũng ngửa đầu uống cạn rượu trong tư thế giao bôi này. Sau đó, không nói một lời liền đem Hứa Diệc Hàm chặn ngang bệ lên, bước về phía phòng ngủ.

Không khí bên trong phòng ngủ cũng không quá bí bách, màn lưới rèm châu, đều được hắt làm hết. Trên giường gỗ đỏ khắc hoa lớn có chăn gấm được bày biện gọn gàng, mặt trên của chăn cũng được thêu nhiều đó phù dung xuất thủy.

Nền đỏ nhẹ lay động, không khí ấm áp lắng yên.

Đai tóc buộc lại mái tóc dài của thiếu nữ bị ngón tay thon dài của nam nhân cời xuống, thác nước đen nhánh cũng theo đó mà xỏa tung ra, làm bật lên làn da mịn màng trắng nõn của khuôn mặt nàng. Nụ hôn của hân ban đầu chỉ như chuồn chuồn lướt nước, hai phiến môi chạm nhẹ vào nhau, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp qua lại, lướt qua tư vị của thiếu nữ. Sau đó dần dần trở nên mạnh mẽ, bá đạo xâm nhập, cạy ra khớp hàm, chủ động trên chọc lưỡi thom bên trong.

Thân thể sau khi say càng thêm mẫn cảm, hô hấp ngày càng dày đặc, đối diện nàng là cặp mắt vừa thâm trầm, vừa nóng bỏng của người nam nhân. Hứa Diệc Hàm chủ động xoa mặt hân, trong nháy mắt cả người hân toát ra một ngọn lửa nóng bỏng như khoảnh khắc lửa cháy trên đồng hoang, bàn tay to nhẹ khiêu khích khắp nơi trên bộ y phục mỏng manh, chẳng bao lâu sau dưới kỹ năng của hân, quần áo Hứa Diệc Hàm đã cời nửa khép, lộ ra hai mảnh vai ngọc mượt mà.

Hơi thở trầm đục dần dần được bình ổn, tâm hân cũng thoáng buông lỏng, tay Hình Quyết lặng yên phủ lên một bên ngực. Tuy còn chưa nẩy nở, nhưng cảm giác mềm mại nơi đầu ngón tay làm hân không thể từ chối nàng.

Nhũ thịt tinh tế bị lòng bàn tay thô ráp của hân tùy ý đùa bỡn, vết chai mỏng thi thoảng lại va chạm, kích thích đến từng lớp tế bào da thịt trên người nàng, mang theo từng cơn đau đớn nhẹ nhàng, làm nàng run rẩy. Đầu vú bị bàn tay hân niết chặt, nụ hôn triền miên theo cần cổ tuyết trắng chạy dọc một đường xuống phía dưới, bí ẩn thân thể dần dần được khám phá, người nam nhân này cứ thế từng chút một xâm nhập vào tâm trí nàng.

"A..." Tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, yêu kiều như sa vào lưới tình, như giọt nước nhỏ từng chút một đắm chìm vào trong ái dục tình triêu, khao khát mọi thứ mãnh liệt hơn.

Hình Quyết cúi đầu nhìn cảnh xuân tươi đẹp trước mắt, ánh mắt dừng ở trên hai con thỏ nhỏ của nàng: "Thệ nhi, nàng thật đẹp."

Hân cúi đầu ngậm vào một bên vú, đầu lưỡi chuyển động tròn quanh liếm láp, sau đó hút mạnh đỉnh thủ đi vào, đem nó toàn bộ bao hàm vào trong miệng, đầu lưỡi ướt nóng mạnh mẽ chế trụ, thỉnh thoảng hân lại khẽ cắn rồi lại day day, thưởng thức những tiếng kinh hô khắc chế của thiếu nữ.

Thân thể mềm mại, nửa thành thực này đã hoàn toàn đắm chìm vào bể sâu dục vọng dưới sự khiêu khích của hân. Đôi môi anh đào của Hứa Diệc Hàm khẽ mấp máy, gấp gáp mà hô hấp, hạ thân cũng đã dần dần ướt át, biểu lộ sự chờ đợi của nó.

Đem quần lót cời ra, cả người nàng trần trụi mà nằm dưới thân hân, ánh mắt hân cũng cần rờ mà cần quét trên từng tấc da thịt của nàng. Nàng chỉ thấy rằng nổi một nơi mà ánh mắt hân nhìn qua đều như bị lửa tình thiêu đốt. Cơ thể ngây ngốc non nớt này đang mong chờ người nam nhân này hái xuống, vừa hứng phấn vừa run rẩy.

Hạ thân phía lưỡi vô cùng mịn màng, kiều nộn, tản ra hương thơm cùng hơi ngọt của thiếu nữ. Hai phiến hoa âm hộ nhu thuận mà tràn ngập sắc hồng nhạt, Giờ phút này, dâm dịch từ nơi đó chảy ra, nhìn qua phá lệ tươi mới.

Trong mắt Hình Quyết toát ra thần sắc tán thưởng, dục vọng nóng bỏng dần dần bành trướng, phân thân sớm đã dựng đứng, gấp gáp không chờ đợi nổi mà muốn được tiến nhập vào cơ thể nàng, để lại trên người nàng ấn ký duy nhất của hân.

Động tác hân rõ ràng nhanh hơn, ngón tay tách hoa môi ra, lộ ra tiểu hoa cánh được bảo hộ cực kỳ tốt bên trong, nhu nhu thuận thuận, nhìn qua đáng thương vô cùng. Lỗ nhị phía dưới cũng hơi hơi mấp máy, then thùng mà chờ mong. Không đợi hứa Diệc Hàm cự tuyệt, hân liền chọn nhập vào giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng qua hương thơm của thiếu nữ non trẻ, đầu lưỡi lê ra, nhẹ liếm lên cánh hoa mê người đó.

"Không..." Hứa Diệc Hàm có chút hoảng loạn mà cầu xin hân, mà hân lại nhẹ nhàng trấn an nàng: "Đừng sợ, ta sẽ làm cho nàng rất thoải mái."

Không đợi nàng tiếp tục kháng nghị, đầu lưỡi ướt nóng kia đã linh hoạt mà quán lấy cánh hoa té nhuyển, khi thì lên lên xuống xuống, khi thì dâm nhẹ vào bên trong, phần thịt mềm mẫn cảm không chỗ nào mà không được chiếu cố. Từng trận khoái cảm kỳ dị cứ thể lan tỏa ra khắp toàn thân.

Đầu lưỡi thô ráp xù xì cứ thế mà sát ở huyết khẩu cùng cánh hoa non mềm, hạ thân nhạy cảm lại ngây ngốc mà đón nhận trên chọc, tuy hành động của hân rất nhẹ nhàng, nhưng đối với nàng nó như được phóng đại hôn vài lần, dẫn dụ ra từng trận dâm dịch chảy ra, hân cứ thế dùng đầu lưỡi liếm láp, hút sạch ái dịch của nàng. Cảm giác then thùng và sung sướng đan xen, kích thích thân thể không ngừng run rẩy, hai chân theo bản năng mà kẹp chặt lại, hai ngón tay đang cầm trong hoa huyết nàng cũng theo đó mà bị thu hẹp không gian, làm hân thở dốc không thôi.

"Quyết, đừng mà." Lý trí còn sót lại làm nàng vô lực nói ra lời cự tuyệt, nhưng vào đến trong tai Hình Quyết, thì đó lại như lời cầu hoan áp chế của nàng, kiều mị vô hạn.

Hân đem viên hoa châu nho nhỏ kia liếm mát, khiêu khích khẽ cắn, hàm răng tùy ý dùng sức, thẳng cho đến khi Hứa Diệc Hàm đã rơi vào trạng thái ý loạn tình mê, hành động vô thức theo bản năng, động tình mà rên rỉ: "A a!"

Thanh âm này càng thêm ra sức kích thích hân, đầu lưỡi ở huyết khẩu càng thêm mạnh mẽ dùng sức, linh hoạt mà dạo tròn quanh một vòng, tiếp xúc thân mật hơn với nhị thịt bên trong. Nho nhỏ đau đớn làm Hứa Diệc Hàm hoảng sợ mà kinh hô một tiếng, sau đó lại bị vùi lấp bởi cảm giác mê mị, đầu lưỡi vừa mềm vừa nóng, tùy ý mà liếm láp trái phải, bất chợt động tác ra ra vào vào của dương vật, mật dịch cứ thế rào rào chảy không dứt.

"Quyết, Quyết..." Lời nói câu dẫn trần trụi như thể làm hấn không thể thỏa mãn, nhưng bù lại nó càng thêm bành trướng dục vọng đang chôn sâu, phần thân bên trong dường đã gấp gấp đến không thể chờ nổi. Từ nơi sâu nhất trong hoa huyết ngựa ngày khó nhin, thiếu nữ hơi vận vẹo thân mình, hai chân ma sát với nhau, mê say mà ní non: "Thật ngứa, thật ngứa..."

Dâm dịch trong suốt dính ở trên cằm Hình Quyết, cửa huyết ướt át ra sức mời chào hấn. Đôi mắt hấn híp lại nhìn xuống thiếu nữ dưới thân đang rơi vào trạng thái động tình, đôi tay nâng hai chân nàng lên, nắm lấy phần mềm mại đầy thịt, đầu lưỡi khi thì cắm vào hoa huyết, lại khi thì liếm láp hoa châu nắn cằm. Động tác hấn càng lúc càng nhanh, nặng nhẹ tương phạn, mang đến những khuây khỏa bất đồng, đồng thời nó cũng cọ rửa thân thể chưa trải qua sự đòi này.

Màn che nhẹ bay phấp phới, thân hình cao lớn của nam tử nhẹ vùi vào giữa hai chân thiếu nữ mà tận tâm hầu hạ, đôi chân thon dài tuyết trắng kia mở ra với biên độ cực lớn, nếu nhìn kỹ hơn, liền có thể dễ dàng phát hiện phần lưng trần trụi phía sau đang cong lên với một khoảng độ tuyệt mỹ, xương quai xanh lồi lõm hiện lên, cổ hơi nhướn về phía trước, biểu tình trên mặt tựa như thống khổ, lại tựa như vui thích, đón nhận những cơn khiêu khích như sóng biển đánh tới. Vòng eo nàng thỉnh thoảng hướng cao lên về phía trước, ngẫu nhiên sẽ kịch liệt rung động, những ngón tay mảnh khảnh chôn sâu vào trong mái tóc đen của nam nhân, lộ ra những đốt ngón trắng bệch.

Tiếng rên rỉ khắc chế dần dần buông lỏng, kinh hô kiều mị đan xen với những lời ca ngọt ngào, hạ thân non nót không ngừng chảy ra từng đợt dâm dịch tươi mới.

Hứa Diệc Hàm hừ nhẹ một tiếng, khoái cảm ngày càng tích tụ nhiều hơn bên trong cơ thể, khoái ý bất chợt đánh thẳng vào đại não: "A a, muốn muốn, Quyết!"

Thân thể nàng co rút, theo động tác cấn xuống hoa châu lần thứ hai của Hình Quyết, ý nghĩ nàng đột nhiên trống rỗng, chỉ có thể cảm nhận cơn vui thích vô hạn kia đang lan ra toàn thân, ngón chân thoải mái đến mức gãi gao cuộn tròn, lỗ chân cả người như bành trướng ra, cơn thỏa mãn nhẹ nhàng đang đến khắp nơi, trên mỗi tác da thịt.

Cực lại đi qua, Hứa Diệc Hàm giương miệng thở dốc, ánh mắt có chút trì trệ mà dừng trên màn lụa, không tiêu cự. Chỉ có sự khoái cảm tê dại như dòng điện đang lưu chuyển trên thân thể mới làm cho nàng có cảm giác như đang tồn tại.

Hình Quyết ôm chặt lấy khối cơ thể đang cao trào của nàng, mới vừa rồi ăn qua không biết bao nhiêu mật dịch của nàng, giờ phút này hấn ôn nhu mà hôn vụn vật lên mặt nàng, chăm chú quan sát nàng, tựa như muốn dáng vẻ cao trào lần đầu tiên của thiếu nữ khắc sâu vào trong lòng.

Cực vật dưới háng đã sớm bùng bùng phần chấn đòi ra trận đánh giặc. Hấn cúi thấp lưng ở ngang hông ra, phóng thích cho tên cự thú dữ tợn kia.

Nàng hơi mở to mắt, vừa nhìn đến nó, trên mặt liền nổi lên từng rặng mây hồng, còn có chút sợ hãi. Chỉ thấy cự vật đồ tím thô sần kia tựa như cánh tay, hai thân lĩnh hỗ trợ bên cạnh cũng tương tự như quả trứng gà, hiện trạng này thật đáng sợ. Ngọc hành trưởng đại, gân xanh như muốn nổ tung, nhục dục đang ở trạng thái cực đại, vừa nhìn qua là đã biết nó đang khắc chế kiệt lực cỡ nào.

Hình Quyết thấy được vẻ sợ hãi trên mặt nàng, đáy mắt nhiễm ý cười, thân thể áp xuống, hấn cố tình đem quy đầu thô to đặt ở huyết khẩu. Hai bên đối lập, trực tiếp mà cảm nhận được bên mạnh mẽ, bên nhu thuận. Nàng có chút bất an, một tay đặt ở trên ngực Hình Quyết, áp ứng nói: "Quá lớn."

"Đừng sợ." Hấn vuốt vuốt đầu nàng, hơn ba ngàn sợi tóc mảnh khảnh lướt qua trên đầu ngón tay hấn, ngữ điệu của hấn luôn làm nàng yên tâm, "Ráng chịu một chút thì sẽ tốt thôi."

Quy đầu sớm đã được dâm dịch thấm ướt, ở huyết khẩu cọ cọ một lát liền nhẹ nhàng đâm sâu vào. Huyết khẩu nhỏ hẹp khó có thể dung hợp được quy đầu cực đại của hấn, Hứa Diệc Hàm khó chịu mà nhíu mày, lại dưới lời trấn an của Hình Quyết mà thả lỏng thân thể, hai chân nhẹ nhàng mở rộng ra. Hoa huyết non mềm được mạnh mẽ căng ra, vốn là phần non giờ phút này lại gian nan mà chậm chạp nuốt cự long vào.

Nàng thở dốc, Hình Quyết nhướn thẳng người, đem cự vật siêu nhiên kia vùi một nửa vào bên trong nàng, đường đi nhỏ hẹp trong nháy mắt như bị xé rách ra, bên trong mị thịt phải hàm chứa một vật lạ thô to lồi lõm làm cho ngựa ngày, khó chịu. Nơi hạ thân giao hợp chặt chẽ tương thích, vừa có bài xích, vừa có khao khát khẩn cầu.

Hình Quyết sung sướng mà gầm nhẹ một tiếng, ngẩng đầu lên liền há cảnh tượng mờ hôi lạnh của Hứa Diệc Hàm chảy lấm tẩm trên trán, môi dưới gãi gao cấn chặt, lặng yên mà chịu đựng cơn đau đớn thân thể bị xé rách.

Hấn đau lòng mà vuốt ve khuôn mặt nàng, thấp giọng nói: "Đau thì kêu ra, sau đó sẽ không sao nữa."

Giờ phút này, phần thân của hấn dưới sự ép chặt của hoa huyết nàng lại càng thêm bành trướng, từng trận khiêu khích truyền tới làm hấn như chỉ muốn nhanh chóng cầm hết vãi. Nhưng thấy Hứa Diệc Hàm nhẹ nhàng lắc đầu, liền biết là nàng sợ hấn mất hứng, trong lòng lại càng thêm ám áp, tốc độ thả chậm lại, cho nàng từ từ thích ứng với lần đầu tiên của xử nữ. Đến khi nàng có vẻ như đã thích ứng, hấn mới cấn răng tiến vào một lần, phá vỡ vách ngăn kia, rốt cuộc cũng hoàn toàn đi hết vào.

"A!" Thịt hành nóng bỏng cuối cùng cũng vùi hết vào, hạ thể bên dưới hoàn toàn bị cơn đau đớn xé rách bao trùm, tuy nói quá trình xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt, nhưng sự tra tấn hành hạ này cứ mãi vờn quanh, làm cho sắc mặt Hứa Diệc Hàm trắng bệch, cơ hồ như muốn chảy cả nước mắt.

Nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mười lăm tuổi.

Hình Quyết tựa hồ như cảm nhận được sự khác thường của nàng, hấn cố nén cơn dục vọng đang bành trướng xuống, vùi đầu ở cấn cổ nàng nhẹ gặm cấn, một tay khác lại vuốt về đầu nàng - đây là động tác hấn thường làm khi an ủi nàng.

Hô hấp dần bình tĩnh lại, con phập phồng cũng thoáng qua đi, Hình Quyết thấy nàng như thế mới bắt đầu chậm rãi di chuyển hông, Lần đầu cắm vào hoa huyết nhỏ hẹp như thế đã làm hắn sung sướng đến cực điểm, giờ phút này vừa động, lại bị vách mị thịt bên trong khiêu khích, toàn bộ đường đi không ngừng co rút nhấp nháy, chúng gian nan mà hấp thụ côn thịt của hắn, khoái ý dần dần hóa thành kích động.

"Thật chặt... Thệ nhi, nàng là nữ nhân của ta." Hình Quyết trầm tĩnh xưa giờ nay lại hóa thành điên cuồng, nhiệt độ xung quanh nóng lên, tốc độ bên dưới cũng theo đó mà dần dần nhanh hơn.

Lần đầu tiên tiến vào đau đớn như bị xé rách ra. Nhưng sau vài lần, tiểu huyết nàng đã có dấu hiệu thích ứng, khoái cảm lạ kỳ cũng theo đó mà không ngừng nhen nhóm trong cơ thể.

Máu xù nữ dưới sự trù động của côn thịt liền bị dâm dịch trong suốt hòa tan, đường đi càng ngày được thông thoáng, Hình Quyết dùng lực mà tiến vài cự vật vừa mới rút ra lại lần nữa tiến công vào, gân xanh hữu lực như muốn nghiền ép bốn phía, quy đầu thô to như muốn lôi kéo mị thịt, mà mắt cũng theo đó mà hung hăng đâm sâu vào bên trong u huyết...

Sâu rồi lại nông, thọc vào rồi lại rút ra, làm bên trong Hứa Diệc Hàm ngứa ngáy đến khó nhịn, nàng chỉ hận không thể ngay lập tức cuốn lấy cự vật kia. Khoái cảm này khác với khi được liếm láp lúc nãy, nó có một loại cảm giác no đủ chân thật hơn, thân thể tương thích làm cả hai càng thêm động tình, nam nhân cường thế lại khắc chế tốc độ của mình, từng bước một đánh thức vực sâu dục vọng, con vô hạn tình trường như sóng triều ập tới, đánh tan đi lý trí nhân sinh.

"Quyết, thật... Thật thoải mái." Mắt nàng tràn đầy sự nhu tình, tất cả phòng chán cũng được dờ bỏ hết vì hắn. Trong lòng nàng chỉ còn lại sự mềm mại cùng ôn nhu, tình yêu cùng hạnh phúc, nàng nguyện ý trao cho hắn tất cả mọi thứ.

Hai người vốn đã ăn ý mười phần, chỉ cần liếc mắt một cái hắn đã nhìn thấu tâm tư của nàng. Từ khi nàng một đứa tiểu nha đầu quậy phá, rồi đến cảnh tượng từng ngày nàng lớn lên, từng chút một tái hiện lại trong đầu óc hắn, là hắn chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành của nàng. Giờ phút này, hắn lại dùng vũ khí tối thượng của nam nhân, làm Hứa Diệc Hàm triệt để biến thành nữ nhân của hắn. Quá khứ, tương lai, thân thể cùng trái tim của nàng, tất cả đều là của hắn.

Hạ thân càng thêm ra sức rong ruổi, hắn nói: "Thệ nhi làm ta thật sung sướng, tiểu huyết cũng khít chặt như thế..."

Hắn chống đỡ thân thể của mình, cự long trường đại ra sức cắm vào bên trong, nhiều lần chạm đến hoa tâm, nghiền nát vách mị thịt mềm cảm, cảm giác này làm Hứa Diệc Hàm run rẩy, bụng nhỏ mềm mại cũng không thể ngăn nổi tư vị này, quanh thân chỉ còn lại dục vọng và dục vọng.

Côn thịt không hề giảm tốc độ, dâm dịch đã sớm mãnh liệt tràn lan, ào ạt chảy xuôi ra ngoài, thấm vào chính giữa kẽ hông. Giao hợp mãnh liệt làm phát ra những khúc ca dục vọng, thêm vào đó hai cái phình phình trứng gà cũng liên tục đập vào trên hông nàng, bọt nước bay tứ tung, cảnh tượng thật dâm mỹ.

Nhục bồng nóng rực cứng rắn còn thỉnh thoảng xoay tròn ở hoa tâm, đôi tay hắn nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, nửa người dưới của cả hai cùng nhau kể sát, lông mao phía trên càng thêm tiếp xúc thân mật. Khoái cảm đan xen, không gì có thể so sánh được.

"A a, quá cứng, thật trường... Đứng, đứng mà..." Tuy là ngày thường nàng khá lạnh lùng, biểu tình tựa như một tòa băng sơn, nhưng giờ phút này cũng không thể kháng cự được cảm giác thỏa mãn của dục vọng, lưng căng chặt cong lên thành một độ cong mê người, da thịt khắp người phớt hồng, hai chân không biết từ khi nào đã kẹp chặt lấy vòng eo của nam nhân. Theo từng động tác của hắn, thân mình nhỏ xinh dong đưa kịch liệt, hai bên phong nhũ cũng tựa như muốn nhảy dựng lên, đôi đỉnh phù du thỉnh thoảng còn ma sát với lòng ngực của hắn.

Khắp thân thể đều là mồ hôi, nhưng động tác của hắn không hề trì trệ lại, tốc độ mãnh liệt làm giọng nói Hứa Diệc Hàm muốn vỡ tung, câu chữ khó thành lời, đôi tay không ngừng quờ quạng muốn tìm lấy điểm tựa. Chợt một tiếng thét kinh hoàng vang lên, cả người cứng đờ lại, toàn thân không ngừng co rút rung động, u huyết gắt gao cắn chặt lại, tầng tầng lớp lớp mị thịt bao bọc lấy dương cụ thô to, bốn phía bên trong tỏa ra áp lực, đem thân gây kẹp chặt lại không buông.

Một cỗ âm tính nóng bỏng từ sâu trong hoa huyết bắn ra, phun đầy trên đỉnh quy đầu, kích thích Hình Quyết một trận tê dại, tinh dịch cũng liền muốn bắn ra. Ánh mắt hắn tối sầm, ại tăng nhanh biên độ dưới hạ thể, cho đến khi mắt nhắm buong lỏng, hắn mới đem đỉnh quy đầu vùi sâu vào bên trong cung khẩu, một tiếng gầm nhẹ thỏa mãn vang lên, dương vật kịch liệt xóc nảy, bắn ra lượng tinh dịch khổng lồ.

Đợi đến khi côn thịt mềm nhũn ra, Hình Quyết liền ôm lấy Hứa Diệc Hàm xoay người nằm nghiêng, để đầu nàng gối lên cánh tay hắn, nép vào trong lòng ngực ấm áp. Cả hai dần dần hô hấp đều lại, nhưng dù thể thân thể vẫn còn đang đắm chìm trong tư vị cao trào, khao khát hơi ấm của đối phương.

"Quyết, chúng ta thế này..." Nàng có chút do dự, ánh mắt có chút mê mang, "Là thành thân sao?"

"Đúng vậy, từ hôm nay chúng ta chính là một thể, không rời không bỏ nhau." Đáy mắt hắn rực rỡ lấp lánh, khuôn mặt kiên nghị lộ ra vài phần dịu dàng, lại cũng xệt quá một tia tiếu cười, bị Hứa Diệc Hàm nhạy bén mà bắt được.

Nàng nắm lấy tay hắn, nhẹ giọng hỏi: "Chàng có tâm sự sao?"

Hình Quyết trầm mặc một lát, nói: "Cuộc đời này ta đã không thể lập nghiệp, hiện giờ thành gia lập thất, lại không thể chuẩn bị một buổi lễ tốt, cũng không thể mang nàng đi gặp nàng ấy... Thật là tiếu cười của cả đời ta."

Hứa Diệc Hàm cảm giác mà bắt lấy hai điểm chính trong lời nói của hắn, lấy ánh mắt tương giao, lại thêm sự do dự trong lời nói của hắn, hiển nhiên hắn

không muốn nói nhiều về vấn đề này, thế nên nàng cũng không truy hỏi nhiều.

Chung quy hấn vẫn không cam lòng... Nhưng là, mười lăm năm trước, khi đó hấn tại sao lại muốn ẩn cư?

Còn có nàng ấy trong lời nói của hấn là ai?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 7: Sống cũng được, chết cũng được, ta sẽ mãi luôn bên chàng

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Minh An đời thứ 5, hoàng đế đi tuần tra, đội ngũ binh lính hùng dũng xuất phát đi từ kinh thành, một đường hướng về phía nam.

Nhưng những điều này cũng không hề ảnh hưởng đến Hứa Diệc Hàm.

Giờ phút này nàng đang ở hậu viện của một hồ trên đảo luyện kiếm, còn Hình Quyết ngồi đánh đàn ở một bên. Tóc hấn xỏa tung bay, theo gió mà phấp phới, trang phục trắng bạc trên người được phủ thêm một cái áo lục tím đậm, bên hông là một cái kim mang (ai giúp ta chỗ này với), ngọc bội điêu khắc, khí độ cao nhã. Ngón tay thon dài trắng nõn đặt ở trên cầm, khớp xương lộ ra rõ ràng.

Vốn là cảnh tượng đẹp đẽ như một bức tranh.

Nhưng chỉ một lát sau, tiếng đàn đã chậm rãi biến chuyển, Hứa Diệc Hàm đang múa kiếm cũng chợt tạm dừng, thân kiếm sắc bén rơi xuống nền lá xanh rào rạt, sau đó được tuốt vào vỏ.

Một người nam tử dung mạo bình thường giả dạng hạ nhận vội vàng bước tới, nhưng bước đi vẫn vững vàng.

Tôi nói, hấn lập tức hạ thấp giọng nói vài lời bên tai Hình Quyết.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Hứa Diệc Hàm cảm nhận được sự biến hóa trong xúc cảm của hấn, nhưng nhìn qua hấn vẫn như cũ, ngay cả lông mày cũng chưa hề nhúc nhích.

Sau khi người nọ lui ra, Hình Quyết vẫn cứ ngồi ngầy ngốc như thế, nàng cũng lặng yên mà tiến đến an vị bên cạnh hấn, tuy tò mò nhưng nàng cũng không nhiều lời. Nỗi bất an từ sâu trong lòng lặng lẽ khuếch tán ra, nửa năm ở chung với hấn làm tâm nàng dần có chút buông lỏng, nhưng giờ phút này nó bất chợt trở lại làm nàng khó có thể mà bình tĩnh.

Hình Quyết quay đầu nhìn nàng, sau đó đem nàng ôm vào trong lòng, thấp giọng gọi: "Thệ nhi."

Lúc hấn mở miệng, nàng liền ra được thần sắc xin lỗi trong ngữ điệu của hấn.

Đây là dấu hiệu không tốt. Quả nhiên, sau một lúc lâu trầm mặc, hấn nhìn sâu vào hai mắt nàng, sự do dự bất đắc dĩ của hấn đã bị Hứa Diệc Hàm nhạy bén mà bắt được.

Đối với Hình Quyết mà nói, cơ hồ như là không có thứ gì trên đời có thể làm hấn khó quyết định, ít nhất thì Hứa Diệc Hàm chưa bao giờ gặp qua, cho dù là hành động mạo hiểm mưu hoa ám sát hoàng đế nửa năm trước cũng chưa từng làm hấn sợ hãi cùng bản khoăn.

Cho nên...

"Chàng muốn làm gì?" Nàng thẳng thắn mà hỏi.

Hấn không trả lời, mà là đặt lên môi nàng một nụ hôn, thần sắc trong mắt vẫn là giãy giụa bối rối, chung quy là khó có thể hạ quyết tâm.

Hấn không thể quyết định, mà nàng cũng không hề truy hỏi, chỉ là lặng lẽ ngồi yên trong lòng hấn.

Một ngày cứ trải qua như thế, nàng một mình ở trong phòng, hiếm khi mà lộ ra biểu tình nôn nóng, bấy an, ẩn đường nhú chặt, tay gặt gao cuộn tròn. Sự hoảng sợ này làm ý niệm nào đó bất ngờ nảy lên trong đầu nàng...

Hứa Diệc Hàm đột nhiên nâng cánh tay lên, thanh kiếm Trảm Tình đang đặt cạnh đó không xa liền bị nàng nắm chặt trong tay, sau đó nàng bước nhanh ra ngoài cửa.

"Phanh" một tiếng, ngay tức khắc có hai thân ảnh bất ngờ đâm sầm vào nhau.

Ngay lúc thân mình nàng ngã về phía trước liền được Hình Quyết giữ lại. Biểu tình hắn thật nghiêm túc, bộ mặt sắc bén giờ phút này càng thêm cứng rắn, cương nghị.

"Thế thì, ta muốn đi kinh thành một chuyến." Hình Quyết nói cực kỳ ngắn gọn, còn mang theo vài phần áy náy nhìn nàng, "Ta sẽ phái người bảo vệ nàng, nếu như ta xảy ra chuyện thì sẽ có người lập tức đưa nàng rời khỏi Thái Ninh này, từ đó về sau..."

Đôi mắt lộ vẻ áy náy cùng nhu tình, hắn có rất nhiều điều muốn nói với nàng, nửa năm không đủ, chỉ có cả đời mới có thể nói hết. Nhưng hiện tại...

"Từ đó về sau, nàng hãy quên ta đi, quên cả cuộc sống ẩn cư trên núi lúc trước, hãy sống cho tốt vào." Hắn quyết tâm vuốt ve khuôn mặt nàng, nhớ tới nụ cười rạng rỡ mà nàng dành cho hắn, "Đồng ý với ta."

"Tại sao?" Nàng lẳng lặng đứng đối diện với hắn, dù chỉ cao tới bả vai của hắn, khí thế không đủ mạnh mẽ nhưng ánh mắt sắc bén cũng với khuôn mặt lạnh lẽo kia lại là một vũ khí có lực sát thương lớn.

Nhưng hiển nhiên những điều này không đủ để tạo thành uy hiếp với Hình Quyết. Hắn sùng nịch mà sờ sờ mái tóc dài của nàng, nói thẳng không có kỵ: "Thái Hậu bệnh nặng, bà ấy là người thân duy nhất còn sống, ta không thể bỏ mặc được. Cho dù đây có phải là bẫy rập mà Hình Thiên tạo ra hay không, ta phải đi."

Nàng hơi trầm mặc, tựa như đang cân nhắc ý nghĩa của lời nói này.

Người phụ nữ mà hắn nhắc tới đêm hôm ấy...

"Thế thì, ta phải đi gặp bà ấy - nếu còn có thể trở về, đó sẽ lần cuối cùng ta gặp mặt bà ấy, từ nay về sau đối với ta, chỉ có nàng." Khi Hình Quyết nói lời này, nàng có thể cảm nhận được sự cô độc của hắn.

Hai người bọn họ đều giống nhau.

Hứa Diệc Hàm từ nhỏ đã ở bên cạnh Hình Quyết, có lẽ với người khác mà nói, thế giới nàng cực kỳ u ám. Nhưng Hình Quyết lại càng u ám hơn. Thẳng cho đến lúc này nàng mới đột nhiên nghĩ đến, người chảy dòng máu hoàng tộc như hắn, bỏ đi ngôi vị thì chẳng khác nào lột da, rút máu.

Dứt khoát dứt bỏ đi quyền thế, phú quý, làm sao có thể dễ dàng như thế?

"Ta đi cùng chàng." Ngữ khí nàng lãnh đạm, thậm chí không cường thế, nhưng Hình Quyết biết đây chính là lời nói quyết định của nàng, không thể thay đổi nữa, "Sống cũng được, chết cũng được, ta sẽ mãi luôn bên chàng."

Ánh trăng như nước, như một chiếc áo tơ lụa khoác trên người nàng.

Hình Quyết mấp máy môi, mày kiếm ẩn ẩn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 8: Sống sót mà trở về, nếu không...

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Khoảng cách từ Thái Ninh đến kinh thành có xa lắm không?

Hứa Diệc Hàm và Hình Quyết phóng ngựa bay nhanh trên đường suốt nửa tháng, không ngừng mong ngóng đến nơi. Nhưng một đường này đối với Hứa Diệc Hàm mà nói lại là quá ngắn, quá ngắn.

Cho đến khi gần đến nơi, nàng vẫn như cũ hận con đường này sao lại không kéo dài ra thêm, thậm chí còn mong rằng nó có thể khiến cho bọn họ rơi xuống vực sâu cùng nhau tử vong.

Giờ phút này, Hứa Diệc Hàm đang diện một bộ kính trang màu trắng, tay áo cùng ống quần nhẹ nhàng bay lên, mái tóc dài phiêu dạt được buộc lại gọn gàng bằng một tấm bạch lụa. Nàng hướng về phía trước giương tay lên, dùng dây cương - cho đến mãi về sau, Hình Quyết vẫn còn nhớ rõ động tác mạnh mẽ, dứt khoát này của nàng.

Quay đầu lại, nàng giục ngựa đi đến bên cạnh hắn, lặng yên mà nhìn khuôn mặt hắn, do dự một hồi, mới nói: "Ta chờ chàng về."

Hình Quyết gật gù đầu, ánh mắt lưu chuyển, biểu tình lại bình tĩnh, con ngươi thâm thúy nhìn nàng: "Chờ ta."

Nói xong, hắn đột ngột phóng ngựa tới gần, duỗi tay chế trụ gáy của Hứa Diệc Hàm, dùng sức đặt một nụ hôn trên môi nàng.

Trần trọc triều miên, bá đạo mà hữu lực.

Hứa Diệc Hàm bị hoảng sợ, nhưng rất nhanh đã nhiệt tình mà đáp lại.

Quần quýt, si mê hồi lâu, nụ hôn này kéo dài thẳng cho đến khi trên mặt Hứa Diệc Hàm nhiễm một tầng ửng đỏ, hắn mới nhẹ nhàng rời đi. Miệng khẽ sát mặt nàng, thổi khí bên tai: "Ta yêu nàng, Thệ nhi."

Hai người cứ thế ngồi trên ngựa mà nhìn nhau, gió nhẹ phát qua, Hình Quyết tựa như đang đợi câu trả lời từ nàng, hẳn lúc này rất kiên trì.

"Sống sót mà trở về, nếu không..." Nàng hát cầm lên, cực kỳ lạnh nhạt mà nói, "Ta yêu chàng, nhưng cũng đã quá lâu rồi."

Đây là lời uy hiếp trần trụi.

Hình Quyết hơi mỉm cười, mày giãn ra, ý vui trong hoàn tan trong mắt, khóe miệng hơi giương cao. Không khí lại giống mùa xuân, hoa nở rộ, vạn vật như được hồi sinh.

Hình Quyết hung hăng quát roi xuống, ngựa hí lên, bốn vó chạy như điên.

Nàng tro mắt mà nhìn bóng dáng hắn khuất đi sau lớp bụi mịt mù.

Cả hai đều đã thối lui một bước.

Hắn một mình tiến cung, an bài hơn hai mươi cao thủ tiếp ứng, nếu may mắn, sẽ có khả năng giữ được tính mạng.

Trước khi biết được kết quả, nàng chờ Đông Đô. Nếu hắn bình yên trở về, bọn họ sẽ gặp lại nơi đây, cùng nhau cao chạy xa bay; còn nếu hắn xảy ra chuyện, nàng muốn đi con đường nào sau này thì sẽ phải tự quyết định.

Hình Quyết nhượng bộ là bởi vì Đông Đô cách kinh thành một quãng đường khá xa, cho dù Hứa Diệc Hàm nghe được tin tức gì, cũng không có khả năng ứng chế kịp thời nữa. Khi đó phận mệnh do trời an bày, ai sống ai chết, cũng không còn ý nghĩa nữa.

Nàng cũng không thể kháng cự nữa, dù sao nơi đó cũng là hoàng cung, nếu thêm một người, thì sẽ lại thêm một phần nguy hiểm. Nếu nàng đi cùng...

Sẽ có khả năng trở thành phiên toái của Hình Quyết.

Nếu Thái Hậu quả thực bệnh nặng mà Hình Thiên lại không ở đó, một người một ngựa Hình Quyết muốn lặng lẽ vào hoàng cung vấn an bà ấy một lần sẽ không có việc gì khó khăn.

Nhưng việc Thái Hậu làm thế nào đột nhiên bệnh nặng, vừa lúc Hình Thiên lại không có ở hoàng cung - điều này khá có lợi cho Hình Quyết, nhưng lại càng có khả năng là một cái bẫy lớn.

Nhưng dù sao...

Mẫu thân thân sinh của Hình Quyết chính là Lý phi được tiên hoàng sủng ái nhất, thân thể trước giờ bệnh tật, sinh hạ hắn không lâu liền qua đời. Thế nên Hình Quyết càng thêm được tiên hoàng sủng ái, yêu mến, nhưng bên trong thâm cung, tiết mục đấu đá lẫn nhau là thứ không thể thiếu, nếu không có Ngô Quý Phi - Thái Hậu hiện giờ quan tâm, nâng đỡ thì chỉ sợ hắn đã là một quân cờ bị người ta đùa giỡn, bốn cột rồi.

Đề giết chết một hoàng tử yếu ớt, không thân không thể quả thật có rất nhiều biện pháp. Chẳng sợ nếu như sau khi Lý phi qua đời, Ngô Quý Phi chỉ cần thổi gió bên tai hoàng đế thì cũng có thể khiến cho hắn mất đi tất cả mọi thứ.

Nhưng Ngô Quý Phi trời sinh tính tình thiện lương, nàng đã thỉnh cầu tiên hoàng để nàng đem hắn về trong cung tự mình nuôi nấng, bảo hộ hắn khỏi những âm mưu, đã kích trong tối lẫn ngoài sáng, nàng ấy đã nuôi dạy ra Hình Quyết của hiện tại.

Đây cũng là lý do mà Hình Thiên căm ghét Hình Quyết đến như thế, hẳn hận Hình Quyết có được sự sủng ái của tiên hoàng, dễ dàng có được ngôi vị Thái Tử, càng hận việc mẫu phi của hắn đối xử với Hình Quyết tốt hơn hắn gấp trăm lần. Thẳng cho đến khi Hình Thiên đăng cơ, mối quan hệ giữa hắn và mẫu thân vẫn xa cách như cũ.

Mà đối với Hình Quyết mà nói, vị Thái Hậu hiện tại, chính là thân nhân duy nhất của hắn, cũng là mối vương bạn duy nhất của hắn ở nơi kinh thành này.

Mấy ngày bốn ba trên đường làm người cực độ mệt mỏi, càng đến gần nơi đây, càng là sự tra tấn tinh thần với hắn.

Ngày đến nơi, hắn vẫn không có tri hoãn mọi thứ, màn đêm vừa buông xuống liền đi an bài mọi thứ, chuẩn bị tiến nhập vào hoàng cung.

Trước khi hắn mười bảy tuổi, hoàng cung vẫn là nhà của hắn. Nhưng hiện tại bước vào, phảng phất như đã cách một thế hệ.

Cảm giác bị thống, ưu sầu trong lòng biến mất trong giây lát, ánh mắt trở nên sắc bén, mũi chân điểm ra, thân ảnh hắn ngay lập tức biến mất trong bóng

đêm mệnh mang.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 9: Chỉ hận dòng máu hoàng tộc

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Tâm cung của Thái Hậu hiển nhiên đã được tăng cường quan phòng hộ, việc này cũng không ngoài dự đoán của Hình Quyết.

Dọc đường đi tuy rằng mạo hiểm, nhưng cuối cùng hần vẫn thuận lợi mà di chuyển vào được bên trong tâm cung.

Nhanh chóng khép cửa lại, thân mình Hình Quyết chợt lóe, cẩn thận mà đảo mắt qua toàn bộ cung điện.

Tâm cung to lớn như thế mà lại lặng yên không một tiếng động, trống trải mà cô tịch. Chỉ có mấy người cung nữ cang giữ phía bên ngoài màn lụa, qua đó có thể mơ hồ thấy được người đang nằm trên giường.

Từ khe ngón tay lẳng lẳng xuất ra vài cái ngân châm, mấy người sôi nổi gần đó nhất thời vô thanh vô tức mà ngã xuống trên mặt đất. Hần bước đến, dừng ở bên ngoài trường màn, cách lớp lụa mỏng, hần nhìn đến khuôn mặt thon gầy tái nhợt kia...

Bà ấy già rồi. Nếp nhăn lộ rõ nơi khóe mắt, da thịt không còn mềm mại, bóng loáng như khi xưa, tất cả đều là dấu vết của năm tháng lưu lại trên khuôn mặt bà.

Hần vén rèm lên, lặng yên mà ngồi xổm trước giường nhìn bà, thần sắc âm đạm.

Hần rất mâu thuẫn, vừa hy vọng đây không phải là một cái bẫy rập, là âm mưu của Hình Thiên dẫn dụ hần tới cái chết; lại cũng không giám tin đây là sự thật.

Mí mắt Thái Hậu giật giật, đôi mắt chậm rãi mở ra, khi nhìn thấy hần, đầu tiên là bà kinh ngạc, sau đó là chấn động, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Bà gian nan mà nâng cánh tay lên, Hình Quyết nắm lấy khối da thịt mỏng manh này, nói giọng khàn khàn: "Mẫu phi..."

"Quyết nhi..." Hơi thở ngắn ngủi vô lực, còn xen lẫn chút nghẹn ngào, trong khoảnh khắc Thái Hậu rơi lệ, "Con, con đã trở lại rồi."

Hần gật gật đầu, từ sâu trong đáy mắt dâng lên từng trận sóng gió mãnh liệt nhưng rồi lại bị hần áp chế xuống. Nếu có Hứa Diệc Hàm ở đây, nàng ấy chắc chắn phát hiện trạng thái mâu thuẫn, cảm xúc phức tạp của hần, những ký ức tốt đẹp vui vẻ ngày xưa cùng bà cứ dần dần tái hiện lại trong tâm trí hần.

Thái Hậu vừa cười, lại vừa khóc, khuôn mặt trắng bệch lộ ra vẻ triu mến: "Mấy năm nay, con đã chịu khổ nhiều."

Bà nhìn Hình Quyết, nhìn khuôn mặt không mấy thay đổi so với năm xưa, vẫn khuôn mặt kiên nghị. Đứa nhỏ mà bà nuôi lớn, hiện giờ cũng đã ba mươi tuổi rồi, phong thần tuấn lãng, khí phách nội liêm, rất giống với tiên hoàng.

Ánh mắt bà xoay chuyển, nhẹ nhàng nhắc nhở hần: "Không nên đến đây. Con, không nên đến."

Trong thanh âm có chút run rẩy, khủng hoảng, cùng với trách cứ.

Hần ngồi vào mép giường, vẫn nắm chặt tay bà không buông, tiếng nói khàn khàn, kiệt lực áp chết sự đau đớn trong lòng: "Con, con đã đến chậm."

Thái Hậu chăm chú nhìn hần, mới vừa rồi bà đã bảo hần nâng bà dậy, để lưng dựa vào gối, cùng hần nói chuyện.

Bà hỏi rất nhiều, hần cũng trả lời hết mọi thứ, nói đến cuộc sống hiện tại, lòng mi hần chợt lóe, che đi đau thương nồng đậm nơi đáy mắt: "Hiện giờ con đã cưới vợ, đáng tiếc mẫu thân lại không thể vì con mà làm chủ hôn, không thể liếc nhìn nàng ấy một cái."

"Ánh mắt của Quyết nhi luôn là tốt nhất. Dù ai gia chưa gặp nàng ấy nhưng cũng rất an tâm rồi." Thái Hậu cười nói, chung quy vẫn là do bệnh nặng, nụ cười này, ngược lại càng thêm sự bi thương nơi đáy mắt bà.

Môi Hình Quyết mấp máy, không biết phải nói cái gì. Trước mặt bà, hần luôn luôn là một đứa nhóc. Cuộc sống yên ổn, bình thản trước đây của hai người giờ đây cứ quanh quẩn trong trí óc hần, vẫn còn là ánh mắt sùng nịch cùng với sự quan tâm che chở của bà. Người duy nhất đối xử thật tâm với hần trong cái hoàng cung máu lạnh này, cũng chỉ có bà.

Thái Hậu tựa hồ như cũng nhìn ra suy nghĩ hiện tại hần, cùng chìm vào hồi ức xa xưa. Hai người trầm mặc hồi lâu, dưới ánh mắt quay cuồng giãy giụa, rốt cuộc bà hạ quyết tâm, miễn cưỡng nở một nụ cười: "Quyết nhi, con cần phải đi. Kể từ hôm nay, vĩnh viễn, vĩnh viễn không được bước vào kinh thành

nửa bước."

Ấn đường hần nhũ chặt, bà hướng hần vẩy vẩy tay, hần nhu thuận mà lại gần bà, duỗi tay đem bà ôm lấy.

"Quyết nhi, là ai gia phải xin lỗi con, năm đó phụ hoàng con... Mang con trở về Nam Hạ, nói ai gia phải chiếu cố con thật tốt."

"Khi mẫu phi con rời đi, ai gia chỉ nhìn thấy được biểu cảm cuối cùng của nàng, nàng ấy rung rung mà nhìn con. Tuy rằng sau khi nàng ấy sinh hạ con thì đã qua đời, nhưng nàng ấy đã vì con mà khổ tâm rất nhiều."

"Tên tiểu tử Thiên nhi kia, chỉ sợ là cả đời này hần cũng không hiểu được... Là hần thiếu con, ai gia ta đây trả cũng không hết... Các con đều là huyết nhục của ta cùng tiên hoàng, chỉ hận lại mạng dòng máu hoàng tộc."

Thanh âm dần dần thấp đi, nước mắt càng thêm ào ạt. Nơi hốc mắt Hình Quyết cũng dần phiem hồng, nhưng hần lại ngoan cố, áp chế không để nó rơi xuống.

"Ai gia không trách ai, muốn trách thì trách thâm cung này, quyền thế này, vận mệnh này. Quyết nhi, ta..." Nói đến đây, thanh âm bà chợt cao vút, "Rất xin lỗi con!"

Đồng tử Hình Quyết co chặt, nước mắt bắt đầu buông lỏng mà lăn xuống..

Hần đau xót mà vuốt ngực, đao nhọn từ phía sau lưng đâm sâu xuyên qua ngực, máu tươi nóng bỏng nhanh chóng đem bộ y phục của hần nhiễm ướt một mảng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Người người muốn gặp nhất

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Khoảnh khắc nước mắt của Hình Quyết lăn dài xuống, đao nhỏ dính đầy máu được mãnh mẽ rút ra. Thái Hậu một tay đẩy hần ra, mặt bà đầy nước mắt, ần ần có sự đau lòng, trên khuôn mặt trắng bệch chỉ toàn thần sắc thất vọng.

Ngay lúc Hình Quyết gior tay điểm huyết cầm máu của thân thể, bà lại nắm thật chặt chuôi đao, đem mũi nhọn sắc bén kia đâm vào một lần nữa...

Máu tươi nóng bỏng dính đầy trên người Hình Quyết, máu tươi như nở thành cánh hoa trên ngực của Thái Hậu, tay bà run rẩy, cả người ngã về gối dựa phía sau lưng, môi nấp mấy nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói lên được câu nào. Thăm sâu trong ánh mắt chỉ là sự áy náy và đau khổ, dưới cái nhìn phức tạp của Hình Quyết, bà cô đơn mà khép hai mắt lại.

Trong nháy mắt như thế, Hình Quyết hận bà.

Rồi lại trong chốc lát như thế, tha thứ cho bà.

Sau đó nữa... Hần cũng không còn nhiều thời gian.

Cửa tửm cung đột nhiên bị mở ra, rất nhiều binh lính được trang bị đầy đủ chính tề bước vào. Ai nấy đều mặc khôi giáp, tay phải cầm thương, bên hông là huyền kiếm, lưng đeo cung tiễn, mặt không biểu tình, nghiêm nghị đứng thẳng người. Bọn họ đem Hình Quyết vây lại, đầu thương hàn quang nhắm thẳng vào hần, nếu như hần có ý định phản kháng, chỉ sợ sẽ là vận tiền xuyên tâm.

Thủ lĩnh của đám quân đội này thì càng thêm uy vũ, khí thế hùng hồn, quát lớn: "Thái Hậu bị người khi dễ, nhục nhã mà tự sát. Người đâu, đem tên súc sinh này bắt lấy!"

Một màn kịch này dường như đã được diễn tập rất nhiều lần, thủ vệ nhanh chóng tiến lên. Hình quyết hiển nhiên không thể rời chờ chết, nhưng vết thương ở ngực quá hiểm nguy, so với nhất kiếm lúc trước của Hình Thiên thì càng thêm hung ác, sắc bén. Chân khí và động tác của hần bị trì trệ không ít, lại có vệ binh vây quanh trong ngoài, cuối cùng vẫn phải thúc thủ chịu trời.

Mặt hần vô biểu tình, hai mắt lại một lần nữa nhắm chặt lại, phong kín dòng tâm tư suy nghĩ. Nhưng dù thế nào, sát khí lạnh lẽo nồng đậm trên người hần cũng làm người khác không dám tiến lại gần.

Thủ lĩnh cầm quân tự mình đem hần giải đến mật thất u tối, dùng xích sắt đem tay chân hần cột vào giá gỗ chữ thập, sau khi xong xuôi liền có ngự y vội vàng vào xem xét thương thế của hần. Ngự y kê lại ra một chút lại được thấp kém, đủ để đảm bảo hần sẽ không chết đi, cũng tuyệt nhiên không dễ dàng má thoát khỏi nguy hiểm, để Hình Quyết rơi vào trạng thái sinh tử gian nan.

Lão nhân này biết Hình Quyết, nhưng toàn bộ quá trình đều không dám nhìn thẳng vào hai mắt hắn, xử lý xong thì trên trán đã lấm tấm mồ hôi, bước nhanh rời đi. Tới cửa còn suýt ngã một cái, chật vật đến cực điểm.

Nhưng Hình Quyết cũng không để tâm.

Hình Thiên sẽ không để cho hắn chết dễ dàng như thế, bản thân hắn hiểu rõ, cái gọi là "khi dễ Thái Hậu" đã đủ để chứng minh điều này.

Ngày kế, việc Thái Hậu bị nhục nhã nhanh chóng được truyền đi, Hình Thiên cũng vừa lúc trở lại kinh thành. Khi hắn bước vào mật thất u ám kia, có một đôi mắt sắc bén cùng tàn nhẫn như mũi tên xuyên thẳng tới, hàn ý lạnh lẽo như sóng gió rít gào bắn thẳng tới Hình Thiên! Cổ băng hàn trên người Hình Quyết tản ra, mấy người võ nghệ cao cường đi phía sau Hình Thiên cũng không tự chủ được mà run rẩy, bước chân trì trệ, do dự không dám bước vào.

Chỉ có Hình Thiên là vẫn bình chân như vại, khỏe miệng giương cao, long bào run lên, không nhanh không chậm mà bước đến trước mặt Hình Thiên: "Đã lâu không gặp, Nhị ca."

Hai chữ cuối cùng được đặc biệt nhấn mạnh một cách trào phúng.

Sắc mặt Hình Quyết tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, như mũi dao sắc bén dọc theo đường cong lãnh ngạnh, chậm rãi rơi trên mặt đất. Lớp vải mỏng băng bó ở ngực đã sớm thấm đẫm máu, đó là hậu quả của những ngày tra tấn gần đây. Nhưng sự hoang dại, điên cuồng trong mắt hắn vẫn mạnh mẽ như cũ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thân thành con thú dữ xông ra, cắn nát đầu của Hình Thiên.

"Đừng nhìn trằm như vậy, thứ vọng ân bội nghĩa." Hình Thiên cười sung sướng, "Trằm muốn cho ngươi gặp một người, người mà ngươi đang muốn gặp nhất."

Những lời này vừa truyền vào tai Hình Quyết liền như một cú nổ vang trong đại não hắn. Lưng cứng đờ, hắn thần thờ nhìn về phía cửa mật thất...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 11: Chết không toàn thân!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Bạch y phảng phát như đang thấm ướt một tầng nước nặng trĩu, đem toàn bộ gánh nặng đè lên vai người thiếu nữ.

Ngay cái khoảnh khắc thiếu nữ gầy yếu kia bị mang vào mật thất, trong mắt Hình Quyết tựa như có một ngọn lửa lớn dữ dội đang bùng cháy, quay cuồng cắn nuốt tâm trí hắn, tựa như muốn đem cả đất trời thiên địa này hung hăng dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Đầu Hứa Diệc Hàm rũ xuống, cánh tay tê dại giống như bị người cầm trụ, hiển nhiên cũng không thể thiếu được tầng tầng lớp lớp xiềng xích. Chỗ cổ tay như bị bẻ gãy, vô lực mà rũ rượi, đau đớn như bị tách rời khỏi cơ thể.

Mái tóc dài như thác nước che dấu đi hơn nửa khuôn mặt tái nhợt của nàng, ả ả chỉ có thể thấy được một bên khuôn mặt vốn là tuyệt mỹ, trắng nõn, thì nay lại trắng bệch như giấy trắng, lộ ra khí thái lạnh lẽo. Trên chiếc mũi tiêu xảo còn đọng lại một vệt máu dài, dưới sự phụ trợ của làn da trắng mịn mà, cực kỳ bắt mắt.

Từng giọt mồ hôi chậm rãi rơi xuống, như một đao búa mạnh hung hăng gõ vào trong lòng Hình Quyết.

Hình Thiên đắc ý mà nhìn đến biểu tình phẫn nộ, điên cuồng như muốn ăn thịt người của hắn. Giờ phút này, cả người hắn tỏa ra hàn khí ác liệt hơn cả trăm lần so với những lần trước!

Hai tay hắn gắt gao nắm chặt, móng tay dài đâm sâu vào trong da thịt chai lì, gân xanh bạo trướng. Trong chớp mắt, cả người bùng nổ sự lạnh lẽo đến cực độ.

"Hình - Thiên!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai âm tiết, khỏe miệng chảy ra máu tươi, hai mắt trợn lên, đôi hắc ung như muốn phá băng mà ra, làm cho Hình Thiên kinh sợ mà lui về sau một bước, theo bản năng mà trốn chạy khỏi uy nghiêm của con thú dữ hoang dại trước mắt.

Nhưng rất nhanh, Hình thiên lại cười, hắn cao ngạo mà hất cằm lên: "Ngươi thua rồi, thua ngay từ lúc ngươi bước ra khỏi hoàng cung mười lăm năm trước. Mà hiện tại, cũng là lúc nên để kẻ thất bại thảm hại như ngươi hưởng thụ mùi vị bị trừng phạt."

Hắn xoay người, giờ tay bóp chặt lấy cằm Hứa Diệc Hàm, đem khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu kia của nàng để đối diện với Hình Quyết - ngón tay hắn dùng lực cực mạnh, thế nên Hình Quyết cũng có thể nhìn thấy rõ ràng những vết hằn đỏ trên làn da nõn nà của nàng thiếu nữ ý, thậm chí ngay cả người đang bị tra tấn đến mất hết cả ý thức như Hứa Diệc Hàm cũng phải đau đớn mà hé mắt ra.

Hình Thiên dùng ánh mắt của kẻ săn mồi nhìn chăm chú vào Hứa Diệc Hàm, khỏe miệng hắn nở nụ cười tươi roi rói, tà khí nghiêm nghị, không chút nào

che giấu nội tâm sung sướng lúc này.

Mi mắt của nàng nặng trĩu, không thể nào nâng lên nổi, gắng gượng hết sức, nàng mới dần dần nhìn thấy rõ Hình Quyết đang ở cách đó không xa. Trong nháy mắt, nàng như được hồi sức, dùng hết sức bình sinh mà mở mắt cho thật to, xác định đúng là hắn, nàng mới vui vẻ mà hò reo.

Sung sướng... Bi thương... Thương tiếc...

Vô vàn cảm xúc bùng nổ trong lòng ngực nàng, làm nàng không biết phải nói gì...

Chàng ấy còn sống... Ít nhất, còn có thể gặp lại chàng ấy một lần nữa.

Hình Thiên hưng phấn mà nhìn phản ứng của nàng. Muốn bắt được Hình Thiên, chỉ cần có Thái Hậu là đã nắm được chín phần thắng, đến nỗi ngay cả Hứa Diệc Hàm, hắn cũng là tự mình dẫn người đi. Ngay chớp mắt hắn nhìn thấy nàng ta, hắn phải phải rất nhiều thủ vệ có võ công cao cường vây bắt lấy nàng ta. Cho đến khi mang về kinh thành, vô luận trên đường đi có tra tấn nàng ta thế nào thì trước sau vẫn cứng đầu không chịu rên rỉ, hoặc hé răng nói một lời nào. Không cùng hắn nói chuyện, thậm chí còn khinh thường không thèm liếc hắn một cái. Hình Thiên đã từng hoài nghi nàng chính là một người câm. Nếu không phải một lần nàng ta đều dùng loại ánh mắt bướng bỉnh, thù hận mà nhìn chằm chằm hắn, hắn còn nghĩ nàng ta là một người mù.

Hình Quyết ấy này, thương tiếc mà nhìn đến Hứa Diệc Hàm, dù cho đã tính toán kỹ càng như thế, hắn vẫn bỏ sót nàng. Giờ phút này, hắn vô cùng hy vọng rằng, người chết chỉ có duy nhất một mình hắn.

Tựa hồ như hiểu được suy nghĩ của hắn, Hứa Diệc Hàm ngược lại nở một nụ cười.

Nụ cười của mỹ nhân, khuynh quốc khuynh thành.

Hình Quyết như bị lửa giận thiêu đốt, chăm chú nhìn nàng.

Hai người cách nhau bất quá chỉ vài bước chân, nhưng lại có vẻ như xa nhau ngàn dặm; tuy cách xa nhau vạn dặm, lại vẫn có thể hiểu được ý nhau. Những người đứng xung quanh đối với bọn họ mà nói, chỉ như gió thoảng mây bay.

Ý cười Hình Thiên ngưng lại, sắc mặt trầm xuống, quét mắt nhìn về phía bọn họ, hừ lạnh một tiếng: "Tốt cho một đôi uyên ương mệnh khổ, tốt cho một người hảo hán si tình. Hình Quyết, trẫm đây sẽ thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của ngươi, hiện tại, cũng là lúc ngươi nên chịu đựng tra tấn rồi."

Điều động chân khí, nội lực luân chuyển, Hình Thiên chậm rãi giơ tay ra, một tầng màu lam nhạt bắt đầu tích tụ trong tay hắn.

Đồng tử Hình Quyết căng thẳng, theo sau tiếng cười dữ tợn của hắn ra, là một luồng nội lực mạnh mẽ đánh vào lòng ngực của Hứa Diệc Hàm!

Một đạo lực mạnh mẽ làm gió bão nổi lên, thổi bay vạt áo lẫn cả mái tóc đen phân loạn.

Hứa Diệc Hàm bị chấn động đến nỗi bị đánh bật về phía sau, miệng phun ra một búng máu tươi, mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang phải run rẩy, trong đầu trống rỗng, chân khí quanh thân tán loạn...

"Phốc!" Lại một ngụm máu tươi phun ra, kinh mạch trong cơ thể đứt từng khúc từng khúc, chân khí như một cơn gió lốc mãnh liệt mà quyết đến từng nơi trong huyết mạch. Sau một hồi lắng trì đau đớn, cơ bắp, mạch máu, tâm can thì phôi phôi, đều như bị một lưỡi dao nhỏ sắc bén thiết xẻo, thân thể như một bãi chiến trường, bất luận chỗ nào đều phải đón nhận cơn hành hạ đau đớn này.

Miệng lưỡi Hình Quyết như bị hắn cắn đứt, máu tươi tích tụ ở xương quai xanh, đôi mắt hắc ung nổi lên từng trận gió lốc, cuồng phong, đem sự điên cuồng nơi đáy mắt hắn dâng lên đến cực điểm.

Hắn làm sao không nhìn ra được...

Một chương này đồng thời làm cho võ công của Hứa Diệc Hàm mất đi hết, kinh mạch cũng đứt khúc, từ đây chính là một phế nhân chân chính. Nàng có lẽ sẽ không chết, nhưng với thương thế như thế, về sau, bảo bối tâm can của hắn sẽ phải chịu sự gặm nhấm đau đớn sống không bằng chết mà thôi.

Hắn càng phần nộ đau lòng, Hình Thiên lại càng vui vẻ, hắn nói: "Bẻ gãy tay chân!"

"Ca ca... Ca..."

.....

Hứa Diệc Hàm như một con rối gỗ tùy ý để người ta giật dây, thân thể vô lực, khắp người không còn chỗ nào là lạnh lặn, nguyên vẹn. Nàng vẫn còn ý thức, nhưng chỉ là thân thể đã không còn nghe theo sự điều khiển của nàng.

Khoảnh khắc thiết phiến nóng rực hạ xuống đầu vai nàng...

Hứa Diệc Hàm hơi ngẩng đầu, thật đau... Như những dòng điện nhỏ luân chuyển trong cơ thể, cảm giác này làm ý thức nàng dần dần nổi lên những cơn sóng ngầm nho nhỏ. Cả người dần dần mờ mờ, linh hồn gần như tách rời khỏi thể xác, trôi nổi ở vùng trời biển mây vô tận... Cả người cũng chậm rãi bốc hơi lên. Quần áo hóa thành tro tàn, làn da cháy xém, huyết nhục đỏ tươi lộ ra, mùi vị da thịt bị đốt cháy tràn ngập trong nơi mật thất u tối.

"A!" Hình Quyết ngửa mặt lên trời hét lớn, một dòng máu tươi chậm rãi chảy từ hai mắt xuống. Hơi thở táo bạo, lạnh lẽo phiêu đảng khắp người hắn, đem cả thân thể hắn đắm chìm trong cơn lốc dữ dội sắc bén. Chân khí bạo tẩu, nội lực từ phía, hần lúc này tựa như Tu La của nơi địa ngục - mọi người trong mật thất đều là tay run chân động, suýt chút nữa té ngã.

Tên canh ngục cầm kìm sắt là run rẩy nhất, hai đầu gối nhũn ra, chân mềm như nước, cơ hồ như muốn quỳ trên đất.

Hình Thiên cười to, ghé người vào bên tai Hứa Diệc Hàm, dùng nội lực mà truyền âm thanh vào tai Hình Quyết. Hắn ôn nhu mà nói: "Tốt cho một cái mỹ nhân, hủy hoại như thế chẳng phải đáng tiếc lắm sao? Thật là..." Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, mắt lộ ra biểu tình tiếc hận, thờ dài, "Hình Quyết chỉ là một tên phế vật vô năng, nhưng trầm đây lại có lòng thương hương tiếc ngọc, yêu quý mỹ nhân vô cùng. Nếu nàng nguyện ý lưu lại trong cung, trầm cũng sẽ không tiếc thứ gì mà bảo toàn tánh mạng của nàng. Từ đây cả đời tôn quý, tâm không phải lo nghĩ, cũng không cần phải trốn chui trốn lủi, tránh đông tránh tây, ẩn cư nơi núi sâu hiểm trở, nàng nguyện ý không?"

Hứa Diệc Hàm không thể ngẩng đầu lên, bên tai lại mơ hồ có tiếng nói ni non của ai đó, nhưng nàng biết đó không phải Hình Quyết của nàng.

Thật lâu sau, môi nàng mấp máy, vô thanh vô tức, nhưng cả Hình Quyết và Hình Thiên đều xem hiểu ý nghĩa của lời nàng vừa nói ra.

"Cút đi!"

Hình Thiên cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, nhưng vẫn có chút tức giận. Con người u ám mơ hồ toát lên sự phẫn hận, lạnh lùng nhìn nàng một cái, chợt hắn thu lại sự tức giận, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Được, cút ngay đây."

Sau đó, hắn mạnh tay xé toạc quần áo trên người nàng xuống.

Trong nháy mắt, toàn bộ y phục trên người nàng đều rơi xuống đất, thân thể là lột của thiếu nữ bại lộ hoàn toàn dưới ánh mắt của toàn bộ mọi người trong mật thất.

Da như tuyết trắng, mềm mại mịn màng, hai chân thẳng tắp, eo thon mỏng manh...

Thân thể mỹ nhân này thật đúng là làm người khác mê muội mà.

Trừ bỏ Hình Quyết, mắt của tất cả mọi người đều mở to, mấy tên cai ngục và thị vệ thỉnh thoảng còn nuốt nước miếng, áp chế ham muốn mãnh liệt đang dâng trào trong nội tâm.

Đồng tử Hình Thiên cũng co rút lại, nhưng nghĩ đến việc đây là nữ nhân của Hình Quyết, hắn liền không có hứng thú.

Khóe miệng hắn gọi lên độ cong tà ác, liếc nhìn Hình Quyết cái cuối cùng, sau đó tùy ý phát tay: "Thưởng cho các người, đùa chết rồi thì đem ra khỏi cung, tìm đại một cái bãi tha ma nào đó rồi ném vào."

Mấy tên cầm thú đối峙 nhìn nhau, mừng như điên mà quỳ rạp xuống đất: "Tạ ơn Hoàng Thượng!"

Người đang bị vây khốn trong sự phẫn nộ tột cùng, Hình Quyết, gào to lên một tiếng như muốn kinh thiên động địa, sâu trong đó ẩn chứa sự hiểm nguy của một con thú hoang dại: "Hình Quyết ta đây, chắc chắn sẽ làm cho người... Chết! Không! Toàn! Thấy!"

Sau lưng Hình Thiên toát lên một trận lạnh lẽo, hắn dừng lại, quay đầu chăm chú nhìn vào mắt Hình Quyết, cao ngạo nói: "Người không có cơ hội."

Sau đó, bóng dáng hắn dần dần biến mất khỏi mật thất u tối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 12: Cho dù chết, cũng sẽ không buông tay!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Hình Thiên đi rồi, mấy tên cai ngục và thị vệ cùng nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương là lẫn sắc phức tạp, có vui sướng, cũng có sợ hãi!

Vừa nhìn đến Hình Quyết, đối diện với ánh mắt của hắn, liền cảm thấy hô hấp bị trì trệ, phảng phất như linh hồn đang bị con mãnh thú này tra tấn đến chết.

Sợ hãi... Bọn họ cũng mơ hồ biết được thân phận thật sự của Hình Quyết, trong lòng lại càng thêm hỗn loạn.

Nhưng cho dù thế nào, Hứa Diệc Hàm cũng tốt, Hình Quyết cũng thế. Bọn họ kỳ thật cũng là cá nằm trên thớt, cả hai dù gì cũng phải chết mà thôi, thế nên tội gì phải lo sợ.

Nghĩ đến đây, bọn họ cũng không lo sợ nữa, một tên trong đám người đánh bạo đứng dậy, đi về phía của Hứa Diệc Hàm, mặc dù sợ hãi rụt rè, nhưng vẫn cố gắng giả bộ bình tĩnh, trấn định.

Mấy người còn lại cũng một bên đánh giá Hình Quyết, một bên chậm rãi hướng về phía Hứa Diệc Hàm tới gần. Nhưng đối diện với hốc mắt như muốn nứt ra của Hình Quyết, đôi tay ra sức giãy giụa, nhưng do xích sắt quá chặt, thế nên để lại những vết hằn sưng đỏ, tên cai ngục dẫn đầu kia dần dần lộ ra nụ cười khinh miệt, thêm vào đó là sự dâm dăng không che giấu, khoe miệng gần như muốn chảy cả nước miếng ra.

Hắn vươn tay ra thăm dò...

"A a!" Tiếng hét thảm còn chưa dứt thì đao kiếm đã lóe lên, một cánh tay rơi xuống đất. Tên cai ngục xấu số kia trong nháy mắt bị một người từ phía sau che miệng lại, trên cổ xuất hiện những vết máu loe loét, nhìn vô cùng kinh tởm.

Mấy chục người không người tiếng động mà lên vào mật thất, lấy tốc độ sét đánh mà giải quyết toàn bộ những tên canh gác ở đây.

Những người này đều mặc y phục dạ hành màu đen, cả người đều bị che đến kín mít, dường như chỉ còn đôi mắt là lộ ra ngoài. Động tác của bọn họ vô cùng nhanh nhẹn, ra tay lưu loát, phối hợp vô cùng ăn, hiển nhiên là đã được huấn luyện bài bản.

Ánh mắt Hình Quyết sắc bén mà quan sát mọi việc trước mắt, trong lòng cũng không buông lỏng cảnh giác.

Đội khi đem đám người Hình Thiên giết sạch, hắc y nhân mới lấy chìa khóa ra, đem xiềng xích trên người Hình Quyết cởi bỏ.

Vừa được tự do, hắn cũng không rảnh rỗi mà đi hỏi thăm lai lịch của những người này, vì sao lại cứu hắn, mà lại vội chạy đến bên người của Hứa Diệc Hàm, chịu đựng cơn đau đớn trong người, đem quần áo rách nát trên người cởi xuống khoác lên người nàng, hai hàm răng cắn chặt, hai tay run rẩy, đem nàng bế lên.

Hứa Diệc Hàm giờ phút này đã hoàn toàn hôn mê, nặng vô lực mà ngã vào lòng ngực của hắn. Nhẹ, thật nhẹ, tựa như lông chim, bảo bối của hắn có thể bị gió thổi bay đi bất cứ lúc nào. Trong lòng hắn đau xót, trên mặt lại là lại hàng máu tươi đỏ rực, thoạt nhìn vô cùng sợ hãi.

Hắc y nhân tựa hồ như đã có kế hoạch rõ ràng, tiếp đó, bọn họ chia nhau ra dò đường ra ngoài. Trong đó có một người, đảo mắt nhìn thấy bóng dáng của Hình Quyết, liền hưng phấn không thôi.

Hắn bước nhanh đến trước mặt của Hình Quyết, quỳ một gối xuống đất, âm thanh vẫn còn có chút ngầy ngớ non nớt, ngữ khí cung kính, mang theo vài phần tự trách: "Nhị gia, mặt tướng Bành Minh, vì thời gian cấp bách, không tiện nói nhiều lời, xin ngài đi theo nhóm của ta!"

Bành Minh? Thật lạ. Nhưng nói đến họ Bành... Hình Quyết nhàn nhạt liếc hắn một cái, gật gật đầu.

Mặc kệ hắn là ai, mục đích là gì, chỉ cần có thể rời đi nơi này, chỉ cần có thể sống sót, chỉ cần có thể có cơ hội trở về báo thù Hình Thiên, là được rồi.

Bành Minh thở phào nhẹ nhõm, lập tức làm một vài ám hiệu, nhóm người hắc y nhân liền đầu vào đấy mà hành động. Còn hắn lại vươn tay về phía Hình Quyết: "Thưa Nhị gia, vị cô nương này xin hãy giao cho mặt tướng, ngài hiện tại đang bị thương, nếu thế này chỉ sợ sẽ không tiện."

Hình Quyết lại quả quyết cự tuyệt, chân của hắn vốn là bọng nước, sưng vù, nhưng dù thế nào hắn vẫn luôn gắng gượng, cánh tay mảnh mẽ dùng sức, đem Hứa Diệc Hàm ôm thật chặt vào lòng.

Lúc này đây, cho dù chết, cũng sẽ không buông tay.

Bành Minh thấy tình hình như thế, trong mắt buồn bã, nhưng cũng không dây dưa, chỉ có thể dẫn đầu phía trước, mang mọi người nhanh chóng chạy ra khỏi mật thất, dựa theo kế hoạch cũ mà trốn đi.

Không lâu sau, âm thanh leng keng của đao kiếm vang lên, tin tức có người lao vào mật thất cướp ngục truyền đến trong tai Hình Thiên...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 13: Hoảng sợ

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Nhị gia Hình Quyết đã rời khỏi hoàng cung từ mười lăm năm trước đột nhiên lại trở về, khi nhục Thái Hậu một phen, đến nỗi Thái Hậu phải uất ức mà tự sát rửa oan. Sau khi Hình Quyết bị giam vào ngục tù, tướng quân Bành Minh trấn thủ phía Tây lại tạo phản cướp ngục. Hoàng Thượng rất tức giận, một mặt vì Thái Hậu chuẩn bị hậu sự, một mặt phát lệnh truy nã khẩn cấp, bằng mọi giá phải bắt được tên phản đồ Hình Quyết.

Phủ Trấn Tây tướng quân đã sớm vườn không nhà trống, mấy trăm hạ nhân bị phân phát, cả gia đình toàn bộ đều biến mất dưới mí mắt của Hình Thiên.

Bành Việt thân nắm giữ trọng binh của triều đình đang đóng quân tại biên quan, thánh chỉ đến lại dám cự tuyệt, chém giết sứ giả đưa tin, trắng trợn tạo phản giữa thanh thiên bạch nhật!

Trong lúc nhất thời, ai ai cũng đều hoảng sợ.

Năm ngày sau, Hình Quyết vươn cò lên cao, tuyên bố hịch văn, vạch trần chuyện cũ năm xưa đã bị che giấu, liệt kê từng tội ác của Hình Thiên. Từ việc thông đồng, dẫn binh của Nam Hạ mưu hại tiên hoàng, đến việc nghịch thiên mà sửa đổi di chiếu, hiện giờ dám bức Thái Hậu vào đường cùng, dẫn dụ hần vào cung muốn đem nhân chứng cuối cùng là hần đây giết chết. Hịch văn kịch liệt lên án việc Hình Thiên giết cha sát nẫu, tàn ác mưu hiểm, sau khi lên ngôi Hoàng Đế lại bạo ngược bắt nhân, hai tay nhuộm đầy máu tươi, xa hoa dâm dật, đến nỗi bá tánh oán than, kêu trách, dân chúng lâm than.

Hình Quyết lấy danh vì nước tiêu diệt phản quốc, trung bình triệu mã, tập trung những tinh anh của đất trời, lấy danh mà thề, lật đổ tên tặc tử loạn thần Hình Thiên, trả lại công đạo cho thần dân.

Bành Việt cùng với hai mươi vạn tinh binh nghênh đón Hình Quyết ở Tây Bắc, vừa đe dọa vừa dụ dỗ các tướng quân thủ thành ở nơi đó. Không đến ba tháng sau, lực lượng đã tăng lên đến hơn ba mươi vạn, trong lúc nhất thời, toàn bộ lãnh thổ quốc gia rộng lớn của Tây Bắc đều nằm trong sự khống chế của Hình Quyết.

Cùng là nhi tử của tiên hoàng, Hình Quyết đã lấy được sự tin cậy và sùng ái của đời trước, năm đó lấy thân phận quân thần mà tham gia chính sự, tự mình dẫn binh ra trận, chưa đến mười bảy tuổi đã lập được nhiều chiến công, thanh danh hiển hách, mọi người đều biết đến. Ở trong triều, thần tử chịu sự dẫn dắt của hần không thiếu, nhiều vị trọng thần đã sớm xem hần là quân chủ đời tiếp theo, vừa kính trọng vừa sợ hãi.

So với tên Hình Thiên đa nghi, thủ đoạn tàn khốc, thì Hình Quyết tuy rằng đồng dạng sát phạt quả quyết nhưng đó là do công tư phân minh, việc nào ra việc đó, lại là người biết lắng nghe ý kiến của người khác, sẽ không động một tý là ra đao giết người, việc này làm cho mọi người nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hiện tại bên trong kinh thành, có một số thần tử đang ở tình thế trung lập, đại đa số bọn họ vẫn còn có thái độ nửa vời. Rốt cuộc vẫn Hình Thiên cầm quyền nhiều năm nay, phần lớn bá tánh cũng đã quên lãng cái tên Hình Quyết này, lúc này đột nhiên phát động khởi nghĩa, việc phản thắng bại vẫn còn là câu hỏi bí ẩn chưa có câu trả lời.

Bởi vậy đối với hịch văn của Bành Việt, bọn họ vẫn còn nửa tin nửa ngờ.

Lúc này ở một mảnh trời yên tĩnh khác, Bành Minh đang xử lý thư vụ, Bành Việt nhẹ nhàng bước vào doanh trước. Bước chân của hần vội vàng, mặt đầy ưu phiền.

Thương thế của Hình Quyết rất nghiêm trọng, cần thiết phải tĩnh dưỡng.

Trừ bỏ việc chính tay viết nên bản hịch văn kia, hần không có đích thân tham gia sự việc nào khác. Đương nhiên, hịch văn kia hiện nay đã được lan truyền khắp Trung Nguyên, vô số người cũng rất kinh ngạc với những bí mật đen tối nơi hoàng cung tối tăm kia. Nhưng cũng không phải là hoàn toàn, có một số người đã gởi thư dò hỏi, ẩn ý chính là xác thật có phải người dẫn đầu chính là Hình Quyết.

Những việc này, đều là do Bành Việt ra mặt xử lý.

Giờ phút này, Hình Quyết đang nằm sánh vai ở trên giường cùng với Hứa Diệc Hàm, trong tay nắm lấy một khối ngọc bội bạch ngọc điêu long. Thượng chuế ngọc châu, phía dưới là phần tua rua màu đen, ngọc bội xúc tua ôn lương, nhưng phần điêu khắc chưa được tỉ mỉ lắm. Hoa văn hình rồng phía trên cũng chỉ là hình dáng thô ráp, phần đuôi ngọc bội, thoạt nhìn không có gì quá đặc biệt.

Thời điểm Bành Việt quỳ gối trước mặt hần mà dâng lên khối ngọc bội này, đồng tử của hần đã gắt gao co rút lại. Người mới phải trải qua nhiều biến cố, sóng gió như hần đây, giờ phút này lại có sự ám áp nhỏ nhỏ trong lòng.

Phụ hoàng...

Thấy ngọc bội, như thấy tiên hoàng.

Nếu ngọc bội này đã đến tay Bành Việt, thì Hình Quyết cũng đã hiểu rõ rằng, đây là đường lui mà tiên hoàng lưu lại cho hần.

Lúc trước, Hình Thiên vì tranh đoạt ngôi vị Thái Tử mà liên tiếp hãm hại Hình Quyết làm cho tiên hoàng cực kỳ bất mãn. Thái Hậu, tức Ngô Quý Phi lúc ấy đã vô cùng lo lắng sốt ruột, khẩn cầu Hình Quyết cầu tình giúp Hình Thiên. Hình Quyết trước mặt tiên hoàng tỏ ra thần sắc chán ghét với việc thừa kế ngôi vị, chủ động đưa ra đề nghị dẫn binh đi Nam Hạ, khai thác tài nguyên, cũng có ý tứ muốn đề bạt Hình Thiên. Lúc ấy ý tưởng của hai người cũng không sai biệt lắm, đợi hần trở về, chiến công thêm nhiều, lại lập Thái Tử, nhất định sẽ thỏa lòng của thần dân, Hình Thiên lúc ấy cũng sẽ biết, tự hết hy vọng.

Ta tóm tắt lại khúc này: Nghĩa là Hình Quyết rất chán ghét việc thừa kế ngôi vị, thế nên muốn chủ động ra biên cương đánh giặc, để cho Hình Thiên ở nơi đây có thể thừa hưởng ngôi vị. Mà ý của tiên hoàng ở đây cũng muốn Hình Quyết ra biên cương lập chiến công hiển hách, tránh đi sự hãm hại của Hình Thiên, cũng để mai này Hình Thiên phải thua tâm phục khẩu phục.

Về sau, khi Hình Quyết bách chiến bách thắng, dẫn binh chinh phục hơn phân nửa Nam Cương, nhập vào bản đồ của bôn quốc. Ai ngờ, lúc này lại

truyền đến tin tức tiên hoàng ngã bệnh nặng.

Hình Thiên đã ăn sâu bén rễ ở nơi này đã lâu, không chế hoàng cung, thậm chí còn lấy tính mạng của Ngô Quý Phi bức Hình Quyết vào đường cùng, cuối cùng thuận lợi bước lên ngôi vị Hoàng Đế.

Hình Quyết, sau khi hồi kinh liền chủ động lui bước, rời khỏi hoàng cung, ẩn cư nơi núi rừng thâm sâu, nháo cái đã là mười lăm năm.

Đối với những việc phát sinh trong cung năm đó, tuy rằng Hình Quyết cũng có cái người trong cung, nhưng rồi vẫn bị Hình Thiên loại bỏ hết. Thế nên hẳn cũng không có cơ hội biết được chân tướng, đồng nghĩa với việc nghe được những lời dận dò của tiên hoàng.

Hiện giờ nghe Bành Việt nói, tiên hoàng đã tự biết rằng sau cái chết của ông chắc hẳn sẽ có đại loạn, thế nên liền đem ngọc bội này giao cho hắn, lệnh cho hắn âm thầm bảo hộ Hình Quyết. Có như vậy, chẳng sợ binh quyền của Hình Quyết bị đoạt đi, tính mệnh của sẽ được bảo toàn, nếu muốn đoạt lại ngôi vị hoàng đế, cũng sẽ có khả năng. Thế nhưng, không nghĩ tới, Hình Quyết hắn lại lựa chọn quy ẩn, cho nên Bành Việt đành phải trấn thủ ở phía Tây, đợi chờ thời cơ thích hợp. Nếu không phải sự thật bị phanh phui, thì có lẽ hai mươi vạn người này, cũng sẽ còn u mê mà chịu đựng sự khống chế của Hình Thiên.

Có ngọc bội này, đồng nghĩa với việc có thể tùy ý điều động hai mươi vạn tinh binh, việc này năm đó cứ thế mà bị giấu đi... Bành Việt lúc này đây không tiếc hiềm nguy mà đến cứu hắn, có thể thấy được sự trung thành và tận tâm, là một người đáng để tin cậy.

Phụ hoàng, ngài đã vì con mà khổ tâm như thế...

Ngôi vị hoàng đế này, Hình Quyết nhất định phải đoạt lại! Hắn ta dám lãng nhục, tra tấn Hứa Diệc Hàm như thế, bởi vì hắn ta biết rõ đây chính là nhược điểm của hắn, là sự thống khổ đau đớn tột cùng. Vậy bây giờ, Hình Quyết cũng sẽ cướp đi ngôi vị hoàng đế của Hình Thiên, để cho hắn ta nếm mùi vị đau khổ, đem hắn ta hung hăng chà đạp dưới chân, để cho hắn ta nếm mùi sống không bằng chết! Còn phải để hắn ta chịu thiên đao vạn quả! Bầm thây thành từng đoạn!

Bảo thù! Chính là động lực duy nhất của hắn.

Ngoài điều đó ra, cả ngày Hình Quyết chỉ trấn thủ bên cạnh Hứa Diệc Hàm, chỗ nào cũng không đi, cái gì cũng không nói, ai đi qua cũng như không nhìn thấy.

Mà Hứa Diệc Hàm, vẫn hôn mê như cũ.

Thủ hạ thân tín của Hình Quyết đã đến vùng Giang Nam, bí mật mời đến một vị thần y, trước đó, đại phu trong quân doanh cũng đã ra sức mà nói xuong lại cho nàng, cũng xử lý kỹ càng ngoại thương. Mỗi ngày điều chế được, phối hợp với các loại thảo dược quý hiếm để duy trì mạng sống.

Hình Quyết cứ như thế, ngày ngày đêm đêm nằm ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng, thỉnh thoảng nhìn chăm chú vào khuôn mặt tái nhợt kia, vào đôi mắt đang nhắm chặt, vào những sợi lông mi cong vút... Còn có hồ hấp mỏng manh kia, tất cả đều làm người khác cảm nhận rõ ràng sự yếu ớt của thiếu nữ lúc này.

Bên ngoài doanh trường truyền đến những tiếng bước chân chinh tề, binh lính đi tới lui tuần tra, còn có tiếng trống hô hào tập trung.

Nhưng những thứ đó dường như đang tồn tại ở một thế giới khác, được phân cách riêng biệt, đối với Hình Quyết lúc này, chỉ có tiếng thở nhẹ của Hứa Diệc Hàm.

Thệ nhĩ, đừng chết.

Đừng bỏ ta mà đi.

Trên đời này, ta đây chỉ còn có nàng.

Tay hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay Hứa Diệc Hàm, lực đạo vô cùng nhẹ nhàng, sợ quấy rầy đến sinh mệnh yếu ớt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 14: Thức tỉnh và sống lại

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Nhoáng cái đã nửa năm qua đi.

Chiến sự hừng hực khí thế, thổi quét đến mọi nơi trên Trung Nguyên.

Sau khi thân thể hồi phục tốt, không đến nửa tháng, Hình Quyết liền bắt đầu tự mình quản lý, tiếp nhận quy phục, điều binh khiển tướng, chỉ huy tác chiến, dần dần xông pha.

Phản quân không ngừng lớn mạnh, binh lính gần xa cuộn cuộn tụ tập lại.

Thời gian ba tháng, liền đem chiến tuyến dời đến Đức An. Hình Quyết lệnh cho Bành Việt trấn thủ Đức An, còn hắn tự mình dẫn binh đi hướng Nam, tránh đi nơi canh giữ nghiêm mật của Hình Thiên là Thương Châu, chuyển về hướng Giang Bắc đánh tới, thành công đoạt được lãnh thổ.

Bành Minh gánh lấy trọng trách tiên phong dẫn đầu. Hình Quyết sau đó nghỉ chân tại trấn Mộc Lan Trì, phái một vài vị tướng trọng yếu đến bàn chiến lược.

Vô luận đi đến đâu, Hình Quyết đều mang Hứa Diệc Hàm theo, để nàng yên tĩnh bên trong trường màn. Hắn cũng phân phó mười mấy tên thủ vệ thân tín bảo hộ an toàn cho nàng.

Nhưng nàng vẫn còn chưa tỉnh lại. Xương cốt, ngoại thương, đều có chuyển biến tốt đẹp, nội thương cũng đã được điều trị khá, tính mạng cũng đã thoát khỏi giai đoạn hiểm nguy, bây giờ chỉ còn chờ nàng tỉnh lại.

Hứa Diệc Hàm bây giờ đã tốt hơn nhiều so với khi trước, hô hấp đều, không còn yếu ớt mỏng manh nữa. Thời gian ngủ say thật lâu thật dài, phần lớn nàng cũng không có ý thức gì. Trong đầu nàng hiện giờ chỉ là một mảnh trống rỗng, thỉnh thoảng có linh khí, sương mù dày đặc vờn quanh, hỗn xác không biết đang trôi dạt về phương nào.

Ngay lúc nàng có khái niệm bản thân đang còn "tồn tại", hệ thống nhiệm vụ lại một lần nữa nhảy ra trong không gian, thanh âm lãnh đạm máy móc: "Người chơi, có muốn sử dụng sự trợ giúp của hệ thống không?"

"Tôi... Còn sống?" Hứa Diệc Hàm có chút mê mang hỏi.

"Đúng vậy, nếu như bị chết trong nhiệm vụ, thì sẽ quy thành thất bại. Hệ thống sẽ tự động rút lui người chơi khỏi thế giới này, trừ đi 1000 nguyên lực điểm, đồng thời người chơi cũng phải đón nhận sự trừng phạt. Người, hiện tại có muốn sử dụng sự trợ giúp hay không?"

1000? Còn bị trừng phạt? Đầu óc Hứa Diệc Hàm như muốn nổ tung... Bất quá so với việc nhiệm vụ thất bại, người chơi liền chết, thì vẫn khá hơn nhiều.

Tựa như nhận thấy được nghi vấn của nàng, hệ thống giải thích: "Nếu người chơi thất bại trong nhiệm vụ, thì hệ thống cần phải cải tạo một lần nữa, chọn lựa người chơi mới, đây là giới hạn lớn nhất của hệ thống. Hơn nữa việc trừ đi 1000 nguyên lực điểm là để kéo dài mạng sống của nguyên chủ chân chính."

"Tôi có thể cho chính mình mau hồi phục được không?" Hứa Diệc Hàm hỏi.

"Có thể, nhưng sẽ tiêu hao 50% tiến độ hoàn thành nhiệm vụ." Hệ thống trả lời.

"Vậy được, hãy cho tôi sống lại với tốc độ nhanh nhất."

"Tốt, đang ở giai đoạn tái nhập thân thể, hiệu suất đang tăng, giai đoạn đang được tiến hành..." Theo từng lời nói của hệ thống, Hứa Diệc Hàm cảm nhận được bản thân đang thay đổi một cách rõ ràng, thân thể cạn khô đang chậm rãi đón nhận một nguồn sức sống mới...

Ban đêm

Sau khi phân phát vài mệnh lệnh cũng như xử lý quân sự xong, Hình Quyết nhanh chóng trở lại soái trường. Lúc hắn làm việc thì không có ở đây, bởi vì hắn sợ tướng sĩ lui tới sẽ quấy rầy Hứa Diệc Hàm nghỉ ngơi. Nhưng mà... Hắn cũng rất hy vọng nàng sẽ bị quấy rầy bởi những việc này.

Vòng qua bình phong, hắn quen thuộc mà bước về phía giường, bước chân vội vàng của hắn bỗng chốc trì trệ lại, không thể tin được mà chớp chớp mắt, vô cùng hoài nghi cảnh tượng trước mắt.

Hứa Diệc Hàm tỉnh rồi!

Nàng thậm chí còn ngồi dậy.

Nửa nằm trên giường, Hứa Diệc Hàm an tĩnh mà nhìn hắn, trong mắt rõ ràng còn có ý cười.

"Thế nhi..." Hình Quyết tựa như một con gió bay đến bên mép giường, một tay giữ chặt nàng, thân thể hơi nhướng về phía trước, hai mắt mở to, vui mừng như điên.

Sau cơn ác mộng ngày đó, đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt với nhau.

Hứa Diệc Hàm đánh giá Hình Quyết, giờ phút này hắn đang mặc áo giáp, trên khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị lại pha chút bi thương. Hắn đen hơn, cũng gầy đi rất nhiều, trên mặt không có miếng thịt dư thừa nào, xương gò má càng thêm sắc bén, tăng thêm vẻ sát khí, tàn bạo.

Ánh mắt nửa năm trước còn lạnh nhạt, thu liễm, nay lại tăng thêm chút bá đạo, làm người khác vừa nhìn đến lại không tự chủ được mà run sợ.

Khí chất quân thần. Không lâu trước đây, Hình Quyết đã tự mình dẫn binh đi chinh chiến khắp nơi, mỗi một mảnh đất đi qua, máu chảy thành sông, ngàn thương nhiễm máu tươi, đầm thũng từng lớp da thịt của phản tặc. Một thân một ngựa, liên trăm trăm người, binh lính dưới trướng hấn thấy cảnh tượng này đều phải rùng mình, tôn hấn làm bậc đế vương.

Hấn đã không còn là Hình Quyết lãnh đạm khi còn tuyệt ẩn trên núi. Hấn giờ phút này, càng thêm sắc bén, khí phách ngút trời. Tấm màn mỏng bị xé mở, diện mạo chân chính của hấn lúc này mới hiện ra.

Hứa Diệc Hàm tham luyện võ về khuôn mặt hấn.

Nửa năm này, đối với Hình Quyết mà nói, nhất định là rất quan trọng. Nhưng, nàng lại không ở bên cạnh bồi hấn.

"Quyết, chàng vất vả rồi."

Hình Quyết một tay cầm lấy cổ tay trắng nõn của nàng, ánh mắt kích động, vui sướng. Hấn khó có thể tin được, những ngày này, nàng yếu ớt đến nỗi ngay cả tay hấn cũng không dám nắm chặt. Mà giờ, nàng thật sự tỉnh lại rồi, nàng thật sự đụng vào hấn rồi.

Hấn thường xuyên hoảng loạn, e sợ rằng chỉ trong khoảnh khắc nào đó nàng sẽ theo gió mà biến mất.

"Thế thì, nàng thật sự tỉnh..." Hấn dường như không biết nên nói gì, khuôn mặt bình tĩnh xưa nay giờ lại có chút lúng túng, hấn nên cười sao? Đã lâu lắm rồi cũng chưa cười, hấn không biết nên làm biểu tình đó như thế nào...

Không đợi Hứa Diệc Hàm trả lời, hấn liền nói: "Nàng đừng nói chuyện, chỉ vừa mới tỉnh thôi mà... Lâm lão... Được, được! Để ta đi gọi Lâm lão! Nàng ngoan ngoãn nằm ở đây nhé, để ta đi gọi Lâm lão đến xem nàng." Hấn chưa bao giờ hỗn loạn như thế, mang theo sự kinh hi cùng bất an. Hấn rất lo sợ đây chỉ là hồi quang phản chiếu.

Hồi quang phản chiếu: trước giây phút đối mặt với sinh – tử, con người thường trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ thường

Lâm lão đó chính là thần y chữa trị cho Hứa Diệc Hàm. Hình Quyết như một con gió lốc bay ra ngoài, nhanh chóng đem lão giả đạo cốt tiên phong kia mời đến đây.

Hứa Diệc Hàm ngoan ngoãn mà nghe theo lời của hấn, để cho Lâm lão bắt mạch cho chính mình, cũng để làm cho hấn yên tâm.

Hệ thống thật đúng là chuẩn xác. Tốc độ Hứa Diệc Hàm khôi phục có thể nói là kỳ tích, cho dù là với thần y trị bách bệnh như Lâm lão đây, cũng là một điều quá kinh hãi.

Một tháng sau, Hứa Diệc Hàm đã có thể xuống giường đi lại.

Tuy Hình Quyết vẫn còn tập trung xử lý quân vụ, nhưng thật ra toàn bộ tâm tư của hấn đều đã di dời hết đến trên người của Hứa Diệc Hàm.

Đã nhiều ngày nay, tướng quân của bọn họ đã không còn mặt mày ưu thương như trước, mà hai mắt tỏa sáng, tinh thần phấn chấn. Thủ hạ, binh lính đều có thể nhìn ra hấn đang rất cao hứng, ngay cả khi thảo luận về quân binh, mọi người cũng cảm thấy hạnh phúc thay hấn.

Là do, hấn đã quá nghiêm khắc.

Một số tướng sĩ trước nay thường tiếp xúc với hấn, đều có thể cảm giác được sự thay đổi rõ rệt của hấn. Lạnh lẽo, nghiêm khắc, thậm chí là lãnh khốc... Hấn dường như còn mất đi cả nhân tính của mình, suốt ngày chỉ biết chém giết.

Nhưng hiện tại, kỳ tích phát sinh, tòa băng cứng lạnh lẽo đã bị hòa tan, Hình Quyết của bọn họ đã sống lại.

Giờ phút này, tất cả tướng sĩ đang nghỉ ngơi ngoài doanh trướng đều lên lút vén rèm lên, tụ tập bên cạnh nhau, trộm nhìn về hai thân ảnh dưới ánh trăng xa xa kia.

Hình Quyết sánh đôi cùng với Hứa Diệc Hàm, hai người ăn ý mà đi cạnh nhau. Dù ở một khoảng cách rất xa, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn đến ánh mắt thâm tình và không khí hòa hợp giữa hai người bọn họ.

.....

Chương sau phải là cái gì đây? ~~~

Nên đợi thương thế lành hấn, hay là quát trực tiếp luôn nhỉ? Kkk

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 15: Muốn nàng, muốn nàng, muốn nàng!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Không đến ba tháng, Hứa Diệc Hàm đã khôi phục kha khá. Điều này làm cho Lâm lão và mọi người đều phải há mồm kinh ngạc, phải biết rằng thời điểm ra khỏi hoàng cung, thì hơi thở của nàng cũng chỉ còn thừa một hơi. Trừ lần đó ra, trải qua việc chẩn trị (chẩn bệnh + trị liệu) của Lâm lão, thì ông cũng đã nhiều lần ân ý với Hình Quyết, tuy Hứa Diệc Hàm có thể tỉnh lại, thì cả đời nàng ấy cũng chỉ có thể nằm ở trên giường, hơn nữa càng không có khả năng luyện võ lại một lần nữa.

Nhưng từ cái khoảnh khắc nàng tỉnh lại kia, tốc độ khôi phục có thể nói là quá kinh người. Hiện giờ, chẳng những có thể xuống giường đi lại, nàng ấy lại còn có thể cầm đao múa kiếm - nếu nói rằng đây không phải kỳ tích, ai tin?

Bất quá, điều này cũng chỉ giới hạn trong mặt chữ mà thôi. Hứa Diệc Hàm so ra đã nhu nhược hơn trước rất nhiều, liễu yếu đào tơ, điều này làm nàng có nhiều cảm xúc hơn, thậm chí tính tình lạnh nhạt, không màng thế sự khi trước cũng tiêu giảm chút ít.

Hình Quyết sau khi vui mừng, phấn chấn, thì cũng có chút bất an, hẳn luôn âm thầm dò hỏi Lâm lão đây có phải là hiện tượng hồi quang phản chiếu hay không. Nhưng trải qua khoảng thời gian này, nghi hoặc đó của hắn đã bị đánh tan đi, dần dà hắn cũng đã tiếp nhận được kỳ tích này.

Một Hình Quyết không tin trời, không tin số mệnh, lúc này thật sự hắn lại có cảm giác yêu trời, yêu đất, yêu vạn vật trên thế gian. Trời cao dường như đang muốn đền bù tổn thất cho hắn, để bảo bồi của hắn lại một lần nữa sống lại.

Liên tiếp mấy ngày, Hình Quyết đều trưng ra sắc mặt ôn hòa, hớn hở cùng vui sướng.

Nghị sự xong, Hình Quyết nhanh chân trở lại soái trưởng, Hứa Diệc Hàm đang nằm chộp mắt ở trên giường - nàng hiện giờ ngủ rất sớm, thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày đều rất dài.

Bỏ đi áo giáp bên ngoài, hắn nhẹ nhàng mà nằm xuống bên người nàng, lẳng lặng ngắm nhìn dung nhan say ngủ của nàng.

Mặt nàng vẫn tròn bóng như cũ, hiện giờ cũng đã hồng hào hơn vài phần, hai má nhàn nhạt mây đỏ, thoạt nhìn có vẻ như đang phồng má tức giận. Ai cũng không biết rằng trong khoảng thời gian nửa năm Hứa Diệc Hàm hôn mê, nhìn đến sự yếu ớt tái nhợt của nàng, lòng hắn đau đến mức nào.

Tốt rồi... Hình Quyết ôn nhu đem nàng ôm vào trong ngực, đem cằm tựa vào hõm vai nàng, mặt chôn ở tai sau của nàng, để bản thân cùng linh hồn đắm chìm vào mùi hương thoang thoảng của thiếu nữ.

Lông mi Hứa Diệc Hàm giật nhẹ, đôi mắt chậm rãi mở ra, thần sắc có chút lười biếng. Nàng hơi hơi nghiêng mặt qua, hôn một cái lên trán Hình Quyết, thấp giọng kêu: "Quyết..."

Âm thanh nhỏ nhẹ này trong đêm tối bao hàm sự quyến luyến và nhớ nhung. Vừa nghe đến, tâm hắn liền mềm ra, tình dục áp chế bao lâu nay lại được khơi nào, dường như có một cọng lông vũ, đang tình nghịch mà phe phẩy vào tim hắn.

Hình Quyết mơ hồ lên tiếng, không tự chủ được mà hôn lên gương mặt nàng, lại chậm rãi tiến đến đôi môi ngọt ngào kia, nhẹ nhàng phủ cánh môi lên, trần trọc triển miên, tham lam cướp lấy mùi vị hắn tham luyến bấy lâu nay.

Hai người đều là hạn hán gặp mưa rào, sau khi Hứa Diệc Hàm hồi phục, mỗi lần hôn môi Hình Quyết đều rất ôn nhu, rất cẩn thận, hắn e sợ rằng bản thân sẽ làm đau nàng. Nhưng mất thấy tinh thần nàng đã vui vẻ, phấn chấn hơn rất nhiều, thì ngọn lửa dục vọng trong lòng hắn lại chậm rãi nhen nhóm, lại khó áp chế, tựa như một đóm lửa đốt cháy thảo nguyên, luân chuyển giữa hai người bọn họ.

Khát cầu, si mê, lưu luyến, tham lam mà đòi lấy, những bất an, sợ hãi, thấp thòm bấy lâu nay, thậm chí là cả phần nộ, thù hận, lúc này đều hóa thành dục vọng vô tận. Hình Quyết chỉ muốn đòi hết lại trên thân thể nàng, muốn nàng nói với hắn rằng nàng đã ổn, muốn nàng chứng minh rằng nàng thật sự đã ổn. Hắn còn muốn nàng xác nhận tất cả những gì đang diễn ra trước mắt hắn đều là thực, không phải là mộng. Hắn muốn nàng, muốn nàng, muốn nàng!

Tất cả những điều này, nàng đều hiểu rõ. Hứa Diệc Hàm nhu nhược bám vào cổ hắn, nhiệt liệt đáp lại, trấn an hắn, phụng hiến cho hắn. Nàng cũng muốn hắn, muốn hắn, muốn hắn!

Quần áo cởi bỏ, Hình Quyết tựa như cuồng phong, liên tục điếm ra, đem tất cả đèn dầu bên trong tắt hết đi. Trong trướng một mảnh tối tăm, ánh trắng như nguồn sáng duy sáng chiếu đến hai thân ảnh đang triển miên nhiệt liệt, đem sự hòa hợp về thể xác giữa hai người phóng đại lên cao...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vì Tình Phức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 16: Hải tử (H)

"Ăn..." Một tiếng thờ dài, Hứa Diệc Hàm nắm chặt lấy bả vai Hình Quyết, vùi đầu ở ngực hắn, cảm thụ cây gậy nóng bỏng kia chậm rãi tiến nhập vào thân thể của mình, đường đi chật hẹp bị căng ra, mạnh mẽ tiếp nhận sự xâm chiếm bá đạo này, vừa ngưng ngừng lại vừa có sự vui thích theo bản năng.

Hình Quyết xoay nòng lại, ôm lấy một bên chân dài trắng nõn nà, dương cụ thô to trướng đại nhắm thẳng vào sâu bên trong mà tiến vào, thân gậy bị mị thịt bên trong ép chặt, theo nhịp điệu hô hấp của nàng, từng chút một co rút lại. Mị thịt bên trong non mềm, co giãn, thân gậy bị kẹp vừa chặt lại vừa nóng, khoái cảm tê dại dâng lên từ trong xương cốt, sung sướng đến nỗi làm Hình Quyết không thờ nổi, lắp tức đại khai mà thọc vào rút ra.

Cánh tay thô tráng hữu lực của nam nhân chống ở bên người Hứa Diệc Hàm, một tay nâng chân nàng, điên cuồng hướng về phía tiểu huyết mắt hôn kia mà lộn động. Tựa như thác nước chảy xuôi, quy đầu cực đại kia từng chút một đẩy ra đường đi nhỏ hẹp, thân gậy cứng rắn kề sát lấy từng lớp da thịt mẫn cảm, ma sát không ngừng. Mật dịch ào ạt chảy ra, tiểu huyết ướt đầm dề bị cấm đến nỗi phun nước ra, từng đợt đầm thủy bị quy đầu trướng đại mạnh mẽ khiêu khích, huyết khẩu cũng theo đó bị căng ra, dẫn đường cho mật dịch chảy xuôi xuống.

"A a a..." Hứa Diệc Hàm bị khiêu khích đến mềm nhũn ra, cả người như nằm trên lửa, hai mắt híp lại, miệng thờ dốc, đôi môi anh đào thỉnh thoảng bị hàm răng cắn chặt, dục vọng liên tục thiêu đốt lý trí, tiếng rên rỉ kêu mị không tự chủ được mà bật ra từ cổ họng, đứt quãng mà mê người. Nàng nghiêng thân mình, đường cong hoàn mỹ như ẩn như hiện, có lồi có lõm, thiếu nữ ngây ngô ngày xưa đã không còn, thay vào đó là khí thái thành thục, kiều mị dụ hoặc, quyến rũ câu nhân làm người khác chỉ muốn "ăn" sạch sẽ.

Cần cổ mỹ lệ của thiên nga ngửa ra sau, phác họa rõ nét đường cong xinh đẹp, hai cặp thỏ con phía trước sánh đôi cùng nhau, tựa như đồi núi non trập trùng san sát, vừa cứng lại vừa hồng. Hình Quyết một tay nắm lấy, tùy ý vãn về xoa nắn, giữa khe hở ngón tay thỉnh thoảng còn tràn ra từng lớp da thịt mềm mại.

Mu bàn tay của nam nhân hình thành thế đối lập với cự nhũ của thiếu nữ, một rắn chắc - một mềm mại, phảng phất như đây là đồ vật nhu mềm nhất thế gian, đang chờ đợi người đến phá hủy. Hình Quyết càng bóp càng đắc ý, thủ tính dần dần bạo động, khoái cảm phóng túng bừa bãi càng thêm mãnh liệt, vòng eo nhanh chóng đong đưa, đầm thẳng vào hoa tâm. Hạ thân hai người dính chặt, dương cụ thô to tráng khí của nam nhân kề sát vào hoa huyết mẫn cảm của nữ tử, hoa châu bị khiêu khích, làm Hứa Diệc Hàm thỉnh thoảng run rẩy không thôi.

Và chạm mạnh mẽ cùng với từng cú thúc sâu thẳm, khuôn mặt Hứa Diệc Hàm thoáng vãn vẹo, tựa như vui thích, cũng tựa như thống khổ, khoái cảm như sóng triều ập đến cuốn hết tất cả lý trí của nàng đi. Cả người như phiêu đăng trên không trung, thỏa thích mà hưởng thụ sự rong ruổi của nam nhân cùng với những niềm vui thể xác mà hắn mang đến.

Khăn trải giường cảm sắc bị động tác kịch liệt của hai người cuốn lên từng nếp nhăn, tay nàng nắm chặt lấy một góc khăn, thân mình nhu nhược liên tiếp bị nâng cao, vừa đau khổ vừa thỏa mãn. Mị thịt dày đặc sâu trong hoa huyết gắt gao cắn chặt từng tác quy đầu, cẩn thận liếm láp từng lớp da thịt, khoái ý mắt hôn này làm Hình Quyết nhìn không được mà thờ dài: "Thật chặt... Hút ta thật sướng. Thệ nhi, ta nhớ thân mình mình của nàng rất nhiều, nhớ đến muốn điên rồi!"

Lúc này, cả người hắn như tắm trong mồ hôi, sống lưng căng chặt về ra đường cong hữu lực, vai rộng eo nhỏ cơ bụng to, từng khối cơ bắp chỉnh tề xếp hàng trên cánh tay hắn, cơ ngực cùng cơ bụng cường đột ẩn chứa nguồn sức mạnh vô hạn, tùy thời đều có thể bộc phát ra. Thân trên cao dài, dương cụ phía dưới lại uy nghiêm sừng sững, theo từng động tác của hắn mà càng thêm bành trướng, nó ra sức rong ruổi ở hoa huyết nhỏ bé, mỗi một lần ra vào đều đại biểu cho niềm vinh hạnh chinh phục.

Hứa Diệc Hàm nhìn hắn, ánh mắt mê ly, hơn phân nửa ý thức cũng đã sớm bị thổi bay đến nơi chân trời, sự tưởng niệm lâu dài cùng với bản năng khát cầu của cơ thể không ngừng xâm nhập đại não: "Quyết, ta... Ta cũng rất nhớ chàng, chàng hãy dùng sức mà cắn ta đi."

Khuôn mặt lãnh đạm, gọn sóng bất kinh xưa nay giờ lại lộ ra vẻ khát cầu, dâm đảng, hai hàng lông mày nhíu chặt, đồng tử có chút tan rã, như một chiếc thuyền còn con phiêu du nơi đại dương mênh mông, động tác của nam nhân lại đóng vai trò là cuồng phong gió lớn, từng chút một hưng hăng cắm vào, làm nàng điên cuồng lắc lư. Không biết từ khi nào, hắn đã không thể kiềm chế nổi bản thân mình, vòng eo vãn vẹo, hướng về cặp mông đang vênh lên, đem đường đi chật hẹp kia từng bước một khai phá, tâm ý của cả hai sớm đã hòa làm một, u cốc của nàng gắt gao dán vào trên thân gậy của hắn, ngày ngốc mà hôn lên gần xanh cương cứng.

Đáy mắt mê mang cùng với những lời ní non dâm đảng sớm đã làm nàng quên hết đi những thẹn thùng, băng sơn tan chảy, hóa thành từng đợt dâm dịch chảy xuống nơi hạ thân giao hợp. Dưới động tác mãnh liệt của hắn, thủy dịch tươi mới róc rách tuôn trào, kéo thành từng sợi chỉ bạc dài trên cánh mông tròn bóng kia, làm nàng đắm chìm vào giữa những cảm xúc phức tạp, vừa là sự sung sướng nơi thể xác, vừa là sự thẹn thùng, xấu hổ.

Mị thái dụ hoặc lúc này của nàng đều được thu hết vào đôi mắt của Hình Quyết, sâu thẳm bên trong như có từng trận lửa lửa, hắn chỉ hận không thể để côn thịt này xỏ xuyên qua cơ thể nàng, đưa đến sâu bên trong tử cung, đem tiêu yêu tinh dâm đảng này cắn đến chết.

"Thệ nhi của ta vừa trưởng thành, liền học hư mất rồi..." Hình Quyết gia tăng tốc độ, vừa sâu lại vừa tàn nhẫn, "Ồ trên giường lại dâm dâm đảng đảng như thế?"

Bảo tố từng cơn ập tới, dĩ vãng chưa hết, lại một đợt khác ập vào, Hứa Diệc Hàm chỉ có thể vô lực mà ê ê a a, chỗ sâu trong hoa huyết vô cùng ngứa ngáy, thân mình lại vô lực bần rùn, cơ thể không còn nghe theo sự điều khiển của trí óc.

Ngón chân không ngừng cuộn tròn, nàng sớm đã không còn sức mà phản biện lời hắn nói, chỉ có thể tỉnh tề mà nhận thấy côn thịt nóng rực chôn sâu trong cơ thể đang không ngừng làm cản, hình dạng rõ ràng, gân xanh phân bố, từng chút một chuẩn xác mà đâm sâu vào giữa thân thể nàng. Trên bụng nhỏ có thể nhận thấy rõ ràng da thịt đang nhô lên, quy đầu thô to cách cái bụng nhỏ cùng nàng chào hỏi, vậy là có thể tưởng tượng ra gậy thịt phía dưới mang đến sự vui sướng lớn lao thế nào.

"A a, thật muốn cắn vào thật nhanh... Chàng hãy dùng lực một chút, ta, ta muốn tiểu, hu hu..." Hứa Diệc Hàm cũng rõ bản thân mình đang nói gì, miệng đào khe đóng khe mở, ngực càng ngày càng phập phồng, hoa huyết bên trong co rút, kẹp chặt lấy hắn! Bốn vách mị thịt điên cuồng nghiền ép, đem côn thịt nuốt trọn vào, theo ngọc thể co rút run rẩy, cổ nước trong suốt từ sâu trong u huyết phun ra, một mảnh nóng rực xối thẳng lên quy đầu, mà mắt huyết nữa là buông lỏng.

Mây kiếm sắc bén của Hình Quyết nhú chặt, chân khí quanh thân vừa chuyển, đem dục vọng muốn bắn tinh tạm thời áp chế xuống, tiếp tục động tác thọc vào rút ra ở đường đi ướt đầm.

Một tay hắn bế thân mình mềm mại của Hứa Diệc Hàm lên, bàn tay đặt ở hai cánh mông mềm mại của nàng, đem toàn bộ thân thể nàng dán chặt lên người hắn, bước xuống giường, đi đến nơi ánh trăng đang chiếu xuống. Hứa Diệc Hàm vẫn còn đang đắm chìm trong khoái cảm cao trào, thân mình bỗng nhiên rung động, theo bản năng mà bám chặt vào bờ vai của hắn.

Khe mông chịu kích thích mạnh mẽ, dục long càng thêm điên cuồng, ở tiểu huyết ướt đầm bên dưới mà ra sức càn quấy, làm bừa làm bãi, mang đến từng trận khoái cảm mâu thuẫn tràn ngập khắp thân thể của nữ nhân.

Âm tinh cùng dâm dịch hòa với nhau, dọc theo côn thịt mà chảy xuống, tí tách đứt quãng trên mặt đất, thậm chí còn lê một đường thật dài, lấp la lấp lánh dưới ánh trăng mộng mơ. Từng trận âm thanh giao hợp làm người mặt đỏ tai hồng vang lên, dương vật như đang nghịch nước, mang theo từng trận dâm dịch văng tứ tung. Hai trái trứng con căng phồng không ngừng vỗ mạnh vào bên mông này nọ, mang đến từng tiếng "bạch bạch bạch". Hứa Diệc Hàm nghen ngùng đỏ mặt, Hình Quyết nghe thấy lại càng thêm điên cuồng, miệng đắng lưỡi khô, cúi đầu hung hăng cắn lấy đầu vú đang nghịch ngợm, hoảng loạn kia.

Hai bên ngực tung tăng nhảy nhót, sóng gió mãnh liệt, đầu vú hồng hào của nàng bị Hình Quyết ngậm ở trong miệng, mặt lưỡi thô ráp năm lần bảy lượt trêu chọc đỉnh thù du mẫn cảm, thi thoảng lại còn đảo quanh bầu vú, bên dưới của hắn lại không ngừng trườn mẫn, hàm răng sắc nhọn day day nếm vú, nàng bắt đầu run lên: "A..."

Hạ thân hai người đồng đưa theo tiết tấu, kẻ sát vào nhau. Quy đầu lâu cá mà nghiền nát, xoay tròn ở hoa tâm, lông mao ma sát âm đế. Khoảng khắc côn thịt rời khỏi hoa huyết hút hồn, mật dịch liên ào ạt chảy xuôi, gân xanh bạo trướng trên côn thịt đỏ tím, sưng to dữ dội, nó như con hổ rình mồi mà nhìn chăm chăm vào huyết khẩu đỏ tươi - đâm vào một cái, cự long thô cứng liền bạo ngược mà phá tan đi tầng tầng lớp lớp nếp uốn, đem sức chống đỡ của mị thịt bên trong đưa đến cực hạn, nguyên cây cắm vào, đem tiểu huyết lấp đầy.

Ánh trăng chiếu vào một bên mặt của Hứa Diệc Hàm, nhờ có nguồn sáng kích thích đầu óc thanh tỉnh, nàng mới nhận ra cả thân thể lỏa lồ của nàng đang treo ở trên người nam nhân, hai chân cực đại tách ra, tiểu huyết căng chặt, bị côn thịt trườn mẫn đến nỗi không ngừng tiết ra dâm dịch. Gò má nàng đỏ bừng như muốn nở ra máu, vừa thẹn thùng vừa xấu hổ. Hình Quyết thấy nàng như thế không muốn buông tha: "Thệ nhi thích côn thịt lớn sao? Ta cũng rất thích cặp vú lớn này của nàng, vừa thơm vừa mềm, còn có cái miệng nhỏ tham lam ở phía dưới, vừa chặt lại vừa nóng, dù cho cắn vào bao nhiêu lần cũng không thể thỏa mãn, chỉ có càng làm càng sướng mà thôi."

Những lời hạ lưu từ trong miệng hắn nói ra lại có ý nghĩa khác, khuôn mặt góc cạnh sắc bén của hắn mang theo vài phần điên cuồng của một con thú hoang dã, đôi mắt u ám đang có ngọn lửa dục vọng cháy bùng. Hứa Diệc Hàm nhìn đến mà không ngừng khiếp đảm, nàng có dự cảm rằng tối nay chỉ sợ là một hồi ác chiến thôi.

Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, tất cả lời nói dối đều không thể che giấu được nữa, phảng phất như có một nguồn lực lượng vô hình điều khiển tâm trí của nàng, lý trí còn chưa phản ứng tiếp thu được, miệng đã vô thức níu non: "Thật thích... Thật thích côn thịt của Quyết..."

"Thích côn thịt làm cái gì, hả?" Hình Quyết một bên dụ dỗ, một bên bức bách nàng, côn thịt của hắn hung hăng đánh vào nơi mẫn cảm trong hoa tâm, làm cho Hứa Diệc Hàm run giật nhẹ, quả thật là chính mình không thể xem thường tên mặt người da thú này mà. Thân mình trên dưới đồng thời chịu kích thích, thanh âm cũng phá lệ kiều mị: "Thích côn thịt... Cắm vào bên trong tiểu huyết... Tiểu huyết của Thệ nhi..."

"Thệ nhi thật ngoan. Nước đã chảy nhiều như thế, còn thấm ướt cả phần đùi của ta, chính nàng hãy thú nhận nhanh, nàng có dám dâng hay không?"

"Thệ nhi rất dám dâng... Rất dám dâng. Thệ nhi muốn bị côn thịt của Quyết làm chết... Làm chết a."

"Tiểu yêu tinh..."

Nam nhân thấp giọng thờ dốc cùng với tiếng rên rỉ yêu kiều của nữ nhân đan xen vào nhau, côn thịt lại điên cuồng thọc vào rút ra hơn trăm cái, thân mình Hứa Diệc Hàm đã đi đến cực hạn, cả người run rẩy dữ dội muốn cao trào, trong đầu như có ngàn vạn tinh tú đang nổ tung, sóng thần tình triều như đang nhấc cao thân thể nàng, từng bước một đưa nàng đắm chìm vào bể dục vọng. Sau khi đắm chìm ở đỉnh cao trào, sóng yên biển lặng, thân thể lại tĩnh lặng như cũ, khuấy khuấy mắt hôn lan đến từng tác xương cốt trong cơ thể, cả người như được rửa sạch, thay da đổi thịt...

Nàng chợt cảm thấy tiểu huyết trống rỗng, côn thịt đã rút ra từ khi nào, từ trong hoa huyết phun ra một cỗ nhiệt tình, tí tách mà xối trên hạ thân Hình Quyết, chảy xuôi xuống theo từng tác cơ bắp đùi của hắn.

Hứa Diệc Hàm khẽ nhíu mắt, mặt ửng đỏ, không biết là do dư âm của cao trào, hay là cảm xúc thẹn thùng, mặt không chế. Dòng nước vẽ ra một độ cong tuyệt đẹp trên không trung, cọ rửa lớp da thịt của Hình Quyết, bọt nước dưới ánh trăng tùy tiện vẩy ra, xem đến cực kỳ rõ ràng. Đợt phun nước này phá lệ kéo dài, nàng đã xấu hổ đến nỗi không có chỗ trốn, lại vô lực không chế, chỉ có thể trở mặt nhìn chính bản thân mình hết như một đứa trẻ đi tiểu, phun đầy trên chân Hình Quyết. Đợi đến khi giai đoạn tra tấn tinh thần này qua đi, lại thêm một đợt ít đứt quãng nữa, dần dần rồi mới chấm dứt.

Nàng đã tuyệt vọng đến nỗi không còn điều gì để nói, đầu chôn sâu vào lòng ngực hắn, mà Hình Quyết lại không nhanh không chậm mà bước trở về

giường, nói: "Có như thế liền xấu hổ? Khi nàng còn nhỏ, không biết đã ở trên tay ta tiểu bậy đến bao nhiêu lần."

Lời này tuy là đúng lý hợp tình, nhưng nàng lại nghe ra được ý cười chế nhạo cùng với trêu chọc của hắn. Hắn không chịu buông tha nàng a.

"Chàng..." Hứa Diệc Hàm tuy là có chút hờn dỗi, lại không biết phản bác như thế nào, chỉ có thể hung hăng trừng mắt với hắn, môi mím chặt. Nàng tùy ý để hắn nói, không thèm để tâm tới nữa.

Hình Quyết nhẹ nhàng đặt nàng nằm trên giường, hắn quỳ gối xuống, một tay nắm lấy côn thịt cứng rắn còn chưa phóng thích, chậm rãi kề sát huyết khẩu. Sau khi đưa vào hoàn toàn, hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, nửa thỏa mãn, nửa khát cầu: "Thệ nhi, hầu hạ ta."

Hắn chậm rãi đi chuyển bờ mông săn chắc. Tư thế này lại dễ dàng đâm đến từng tác da thịt mẫn cảm, nàng còn chưa kịp nói chuyện, thì đã bị quy đầu mà xát đến bần rùn tay chân, từng đợt khoái cảm dày đặc cứ thế dâng lên từ bụng nhỏ.

Từng thanh âm dâm dĩ vang lên, bên trong soái trướng lại bốc lên từng đợt không khí ái muội, hơi thở tình dục len lỏi sâu vào trong từng tế bào mạch máu. Côn thịt cứng rắn của hắn cứ thế không biết mỏi mệt mà thọc vào rút ra ở u huyết của nàng, ngón tay thon dài của Hình Quyết không ngừng khiêu khích hoa châu kia, đem Hứa Diệc Hàm đùa bỡn một phen, hết quỳ rồi lại nằm sấp xuống trên giường, rồi lại bị hắn nhắc cao lên, tàn nhẫn không thôi.

"A a, thật thoải mái... Côn thịt của Quyết thật lớn..."

"Làm chết nàng, tiểu dâm đảng! Nàng có biết hay không, ngày ngày ta nhìn nàng lớn lên, đã sớm mong ước đến cặp vú lớn này, hoa huyết đỏ thắm này. Nàng có biết dương vật ta đã nganh lên biết bao nhiêu lần không? Ta đã sớm hận không thể xé mở ra toàn bộ y phục của nàng, hung hăng làm chết cái huyết nhỏ đáng chết này của nàng, làm cho nàng phải khóc lóc mà cầu xin ta."

"Hu hu, quá nhanh, quá sâu rồi... Quyết muốn thao ta sao?"

"A, đúng thế... Ta muốn đến điên rồi. Mười lăm năm không gần nữ sắc, mà bên cạnh lại có miếng thịt tươi ngon như thế. Ha..."

"Không được, đừng mà Quyết, a a..."

Bên dưới lại một lần nữa kịch liệt co rút, Hứa Diệc Hàm cao trào lần thứ hai, dưới động tác trêu mãnh điên cuồng của Hình Quyết, hạ thân hai người như dính sát vào nhau, côn thịt được đưa tiến vào đến tận cùng bên trong, mã mất buông lỏng, tinh dịch nóng bỏng nhanh chóng rót đầy vào cổ tử cung, làm bụng nàng căng lên, trướng đầy không thôi.

Hình Quyết nâng mông Hứa Diệc Hàm lên, để côn thịt mềm nhũn lấp đầy đường đi, hắn kiên quyết không cho một giọt tinh dịch nào chảy ra ngoài. Ngửi khí hắn khàn khàn, lại mang theo vẻ há hê thỏa mãn sau khi bắn tinh, bá đạo mà nói: "Đem toàn bộ con cháu của ta giữ chặt lại trong bụng, không được để rơi rớt một giọt nào! Trước đây, nàng đã lãng phí quá nhiều rồi!" Hắn cúi người xuống bên tai nàng mà phả khí nóng, đột nhiên giọng nói trở nên vô cùng nghiêm túc, tốc độ thả chậm, vừa ôn nhu, vừa nhẹ nhàng, "Hiện tại... Hãy sinh cho ta một cái hài tử, Thệ nhi."

"Cốt nhục của chúng ta."

"Giống ta, lại giống nàng. Cả hai ta sẽ cùng nhau nuôi dạy hắn."

Hắn một tay ôm lấy eo nàng, một tay đặt ở mu bàn tay. Từng đợt ngón tay thon dài tràn qua từng khe hở, mãi mãi nắm chặt không rời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tính Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 17: Dự cảm bất thường

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Sắc trời dần dần sáng tỏ, Hứa Diệc Hàm cứ thế mà dựa vào lồng ngực Hình Quyết mà ngủ yên. Một đêm tình cảm mãnh liệt trôi qua làm cả người nàng vô cùng mệt mỏi, hai chân dường như không thể khép lại được, huyết khẩu sưng đỏ, loáng thoáng còn dính vài sợi chỉ bạc trong suốt. Hiển nhiên, Hình Quyết vừa mới buông tha nàng không lâu...

Bỗng nhiên, một tiếng động từ bên ngoài vang lên, Hình Quyết theo bản năng túm lấy tấm chăn mông bọc Hứa Diệc Hàm kín mít lại, chỉ lộ ra mái tóc đen nhánh bóng dài, tùy ý mà xoa tung trên gối. Hắn tiện tay khoác lên một cái áo ngoài, lệnh cho binh lính kia tiến vào.

"Thưa Nhị gia, quan nội hầu Hứa Kha và một cả gia đình đã quy phục, thỉnh tướng quân ngài qua xem xét." Binh lính cúi đầu nói.

Hình Quyết gật đầu, nhanh chóng thay quần áo xong liền bước ra ngoài. Hắn còn phân phó thủ hạ thân tín không cho bất luận kẻ nào tự tiện xông vào soái trướng.

Hứa Kha xuất thân là võ tướng, đi theo tiên hoàng một đời vào sinh ra tử, được phong danh hiệu hầu tước. Tên cáo già này, khi tiên hoàng còn sống, liền giao du với các đệ tử hoàng thất, văn võ bá quan trong triều cũng có mối quan hệ không tồi với hắn, là một nhân vật dễ có tầm ảnh hưởng đến mọi việc. Lúc Hình Quyết còn ở trong cung, ngẫu nhiên cũng sẽ có tiếp xúc vài lần với hắn, đối với người này nửa tin nửa ngờ, nhưng danh tiếng của hắn ta lại khá tốt, nếu như có thể mượn sức, thì sẽ là một bước tiến lớn.

Chỉ là, lúc trước sau khi Hình Thiên đăng cơ, thì cả hai cùng duy trì quan hệ tương giao, thậm chí còn hứa hẹn sẽ cho người của Hứa gia thăng quan tiến chức. Vậy thì lý do vì sao, người này lại muốn đổi phe cánh khác?

Tuy trong lòng có cân nhắc, nhưng Hình Quyết vẫn giữ nguyên biểu tình vô cảm. Khi thấy Hứa Kha, cũng chỉ nhẹ gật đầu.

Hứa Kha hiện giờ cũng đã ngoài 60, mái tóc hoa râm, khuôn mặt anh tuấn khi trẻ giờ cũng chỉ còn là nếp nhăn, có vài phần hoài niệm xưa. Trong lần quy phục này, tất cả thanh niên tài tuấn của Hứa gia đều đi theo cùng, hơn nữa con gái độc tôn duy nhất của Hứa Kha, thoát nhìn cũng có vẻ rất cung kính với Hình Thiên.

"Thứ cho ta nói thẳng, Hứa tướng quân..." Cặp mắt chim ưng sắc bén của Hình Thiên không chút nào kiêng kỵ mà đối diện với hắn, hiện giờ nơi đây cũng chỉ có hai người bọn họ, "Hình Thiên đối đãi với ông không tệ, mà giao tình giữa chúng ta cũng chỉ mỏng manh như một sợi tóc, có gì ông phải đá hắn đi mà đầu quân theo ta?"

Biểu tình lạnh lẽo cùng với bộ dáng đề phòng của hắn vô hình chung tạo thành sự áp bách, cùng với sự uy hiếp cường đại đang tỏa ra làm mọi người có chút sợ hãi. Bị đôi mắt thâm thúy kia nhìn chằm chằm, không khí xung quanh như được bao phủ bởi một tầng sương lạnh, Hứa Kha cảm thấy có chút khó thở. Với kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến nơi sa trường, lại gần vua như gần cọp, ông sớm đã rèn luyện được bản chất đánh thép khi đối diện với sự áp bách vô hình của con dân nhà quý tộc, hoàng thất, nhưng giờ phút này, đối mặt với sự chất vấn của Hình Quyết, ông lại có một loại bản năng xấu hổ, muốn trốn tránh đi.

Hứa Kha dù gì cũng đã lăn lộn nhiều năm trong triều đình, ông nhú nhú mày, đồng tử phóng đại, ông cũng muốn lấy uy áp của bề trên mà đề sự áp bách của hắn xuống. Nhưng khí tràng của hắn ta quá mãnh liệt, biểu tình khi nhìn ông tựa như muốn nhấn nhủ một điều rằng ông chỉ là kẻ thua cuộc.

Lông mày Hình Quyết nhẹ nhú lại, chờ đợi câu trả lời của ông ta.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, đôi môi của Hứa Kha cũng nhiều lần mấp máy muốn nói, nếp nhăn trên mặt tựa hồ như càng thêm sâu. Ấn đường ông xoắn xít vào nhau, ánh mắt già nua vẫn đục thủng thoáng nổi lên vẻ hận ý. Đây là một loại phần nộ đã được chôn giấu từ lâu, dưới áp lực người phía đối diện, sự điên cuồng như bùng nổ, ông cười lạnh: "Hình Thiên đối đãi với ta không tệ? Đúng vậy, dưới ánh mắt người ngoài là như thế. Nhưng Nhị gia đây cũng tin vào điều đó sao? Loại người dám giết cha sát mẫu, đại nghịch bất đạo, tay nhiễm đầy máu tươi như hắn ta, ta thật hận sao không thể đem hắn băm thây vạn đoạn!"

Hình Quyết ngược lại nhướng mày, chưa từng mở miệng, chỉ là biểu tình trào phúng vẫn chưa thuyên giảm.

Hứa Kha không để ý đến sự khinh thường của hắn, lời vừa ra khỏi miệng, liền như nước lũ vỡ đê, cuộn cuộn không dứt: "Nhị gia đây cũng biết rằng dưới gối lão phu cũng chỉ có đứa con gái là Nhã nhi?"

Nói đến đây, ông dừng lại một chút, Hình Quyết nghe thế thì gật đầu. Năm Hứa Kha gần 50, phu nhân hắn mới hoài thai, cũng chính là lúc Hình Quyết sắp rời khỏi hoàng cung.

"Mấy năm nay, đôi phu thê chúng ta luôn đem tất cả những yêu thương gửi gắm hết trên người Nhã nhi, nhưng nào có ai hiểu thấu được nỗi khổ tâm của chúng ta. Năm đó, cái thai năm đó chính là song bào thai, ngoài Nhã nhi ra, thì một đứa khác đã bị Hình Thiên cướp đi. Khai quan tiến chức? Đề bạt người của Hứa gia lên làm quan? Bất quá chỉ là muốn bịt miệng chúng ta mà thôi!" Hứa Kha càng nói càng hận, vành mắt cũng đã đỏ hoe, "Mười mấy năm nay, phu nhân ta thường mơ thấy đứa nhỏ kia, mơ thấy nàng oán hận chúng ta, hoặc là cảnh tượng đứa nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, rồi bị khi dễ nhục nhã, thậm chí sớm đã chết non..."

Bí mật này, chưa có người ngoài nào biết. Nhưng giờ phút này Hình Quyết nghe thấy được, lại không có tâm tư suy đoán đúng sai trong lời nói đó, mà là cả người không tự chủ được nổi lên hàn ý, dự cảm bất thường chạm rai nảy nở trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Vĩ Tinh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.